

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

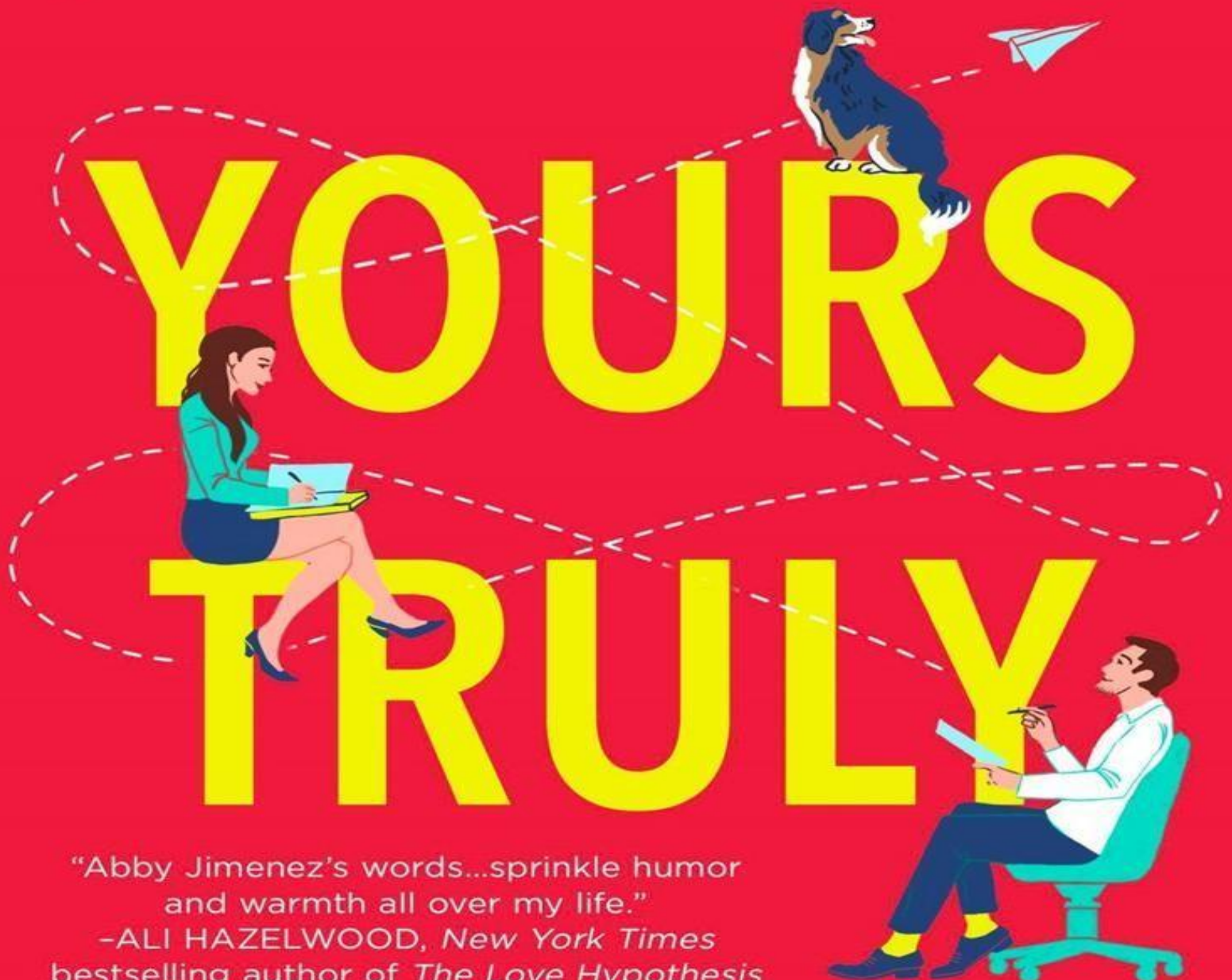
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
PART OF YOUR WORLD

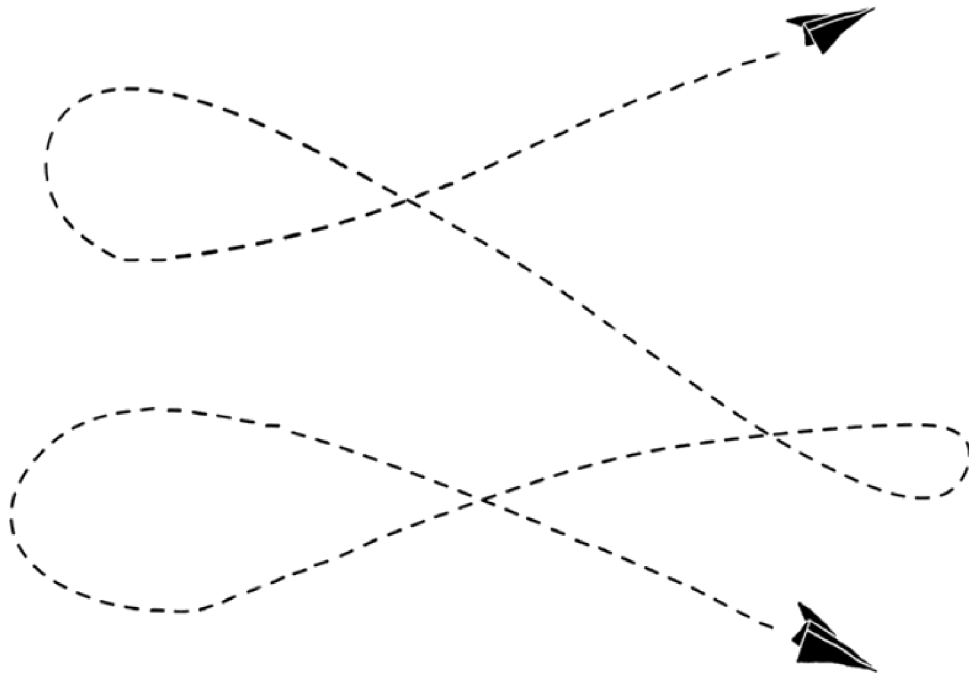
ABBY JIMENEZ

"Abby Jimenez's words...sprinkle humor
and warmth all over my life."

-ALI HAZELWOOD, *New York Times*
bestselling author of *The Love Hypothesis*

YOURS TRULY

ABBY JIMENEZ

FOREYER

New York Boston

Bu kitap kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara, yerlere veya yaşayan veya ölü kişilere herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023, Abby Jimenez'e aittir.

Okuma grubu kılavuzu telif hakkı © 2023, Abby Jimenez ve Hachette Book Group, Inc.'e aittir.

Kapak tasarımı ve çizimi Sarah Congdon'a ait. Kapak telif hakkı © 2023, Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group, özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini destekler. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması hırsızlıktır. yazarın fikri mülkiyeti. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçları dışında) kullanmak için izin istiyorsanız, lütfen iletişime geçin. izinler@hbgusa.com. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza kadar

Hachette Kitap Grubu

1290 Amerika Bulvarı, New York, NY

10104 read-forever.com

twitter.com/readforeverPub

Birinci Basım: Nisan 2023

Forever, Grand Central Publishing'in bir markasıdır. Forever adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Speakers Bureau, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunar. Daha fazlasını öğrenmek için şu adrese gidin: www.hachettespeakersbureau.com veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Kongre Kütüphanesi Yayında Kataloglama Veri

Adları: Jimenez, Abby, yazar.

Başlık: Saygılarımla / Abby Jimenez.

Açıklama: Birinci Basım. | New York; Boston: Sonsuza Kadar, 2023. | Seri: Dünyanızın bir parçası

| Özet: “Dr. Briana Ortiz'in hayatı cidden düzleşiyor. Boşanması bitmek üzere, erkek kardeşinin böbrek donörü bulmak için zamanı daralıyor ve istediği terfi? Oh, bu muhtemelen Briana'nın "göt belası" ölçeğine şimdiden seksen kahrolası yedi katını yazdırmış olan yeni erkek-doktora gidecek. Ama tam da tüm sistemler nefret etmeye ayarlandığında, Dr. Jacob Maddox, Briana'ya bir mektup göndererek oyunu tamamen tersine çevirir. Ve gerçekten güzel bir mektup. Jacob'ın aslında Şeytan olmadığını kanıtlayan türden. Daha da kötüsü, ilk izlenimlerde berbat olan fevkalade komik ve yıkıcı derecede sevimli bir adam olabilir. Çünkü birdenbire o ve Bri mektuplaşıyor, "hüzünlü dolabında" öğle yemeği randevularını paylaşıyor ve acayip derecede küçük atların erdemlerini tartışıyorlar. Ancak Jacob, Briana'ya akla gelebilecek en iyi hediye - erkek kardeşi için bir böbrek - vermeye karar verdiğinde, Briana bu son derece seksi yeni doktora nasıl karşı koyabileceğini merak ediyor... özellikle Briana, Briana'nın reddedemeyeceği bir iyilik istediğinde” —Yayıncı tarafından sağlanmıştır.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022053084 | ISBN 9781538704394 (ticari karton kapaklı) | ISBN 9781538704417 (e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PS3610.I474 Y68 2023 | DDC 813/.6—dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2022053084> adresinde mevcuttur.

ISBN'ler: 978-1-5387-0439-4 (ticari karton kapaklı), 978-1-5387-0441-7

(e-kitap) E3-20230314-NF-DA-ORI

İçindekiler

Kapak

Başlık

PaGBu

ortakPtam

am

İçerik Rehberi

özveri

ChaP1

tane var

ChaP2

tane var

ChaP3

tane var

ChaP4

tane var

ChaP5

tane var

ChaP6

tane var

ChaP7

tane var

ChaP8

tane var

ChaP9

tane var

ChaP10

tane var

ChaP11

olmak

ChaP12

olmak

ChaP13

olmak

ChaP14

olmak

ChaP15

olmak

ChaP16

olmak

ChaP17

olmak

ChaP18

olmak

ChaP19

olmak

ChaP20

olmak

ChaP21

olmak

ChaP22

olmak

ChaP23

olmak

ChaP24

olmak

ChaP25

olmak

ChaP26

olmak

ChaP27

olmak

ChaP28

olmak

ChaP29

olmak

ChaP30

olmak

ChaP31

olmak

ChaP32

olmak

ChaP33

olmak

ChaP34

olmak

ChaP35

olmak
ChaP36
olmak
ChaP37
olmak
ChaP38
olmak
ChaP39
olmak
ChaP40
olmak
ChaP41
olmak
ChaP42
olmak
ChaP43
olmak
ChaP44
olmak
ChaP45
olmak
ChaP46
olmak
ChaP47
olmak

ChaP48

olmak

VEPilog

kabul

edildiGmentler

Daha fazlasını

keşfet

okumaG Grup

Rehberi yazar

hakkında

Abb'a övgüve Jimenez

ayrıca bye Abby

Jimenez

İçerik Rehberi

Bu kitap pek çok nedenden dolayı kalbime yakın, ancak derine dalmadan önce, size geçmiş bir ilişkisinde aldatılan bir ana karakter, bir hamilelik sorununa geri dönüş, intihardan bahsetme ve klinik kaygısı olan bir karakter dahil olmak üzere birkaç tema hakkında bilgi vermek istiyorum. Yine de bu ağır konulara rağmen, okuyucular gülecek ve herkes için sonsuza dek mutlu olacak. Goodreads sayfamda daha fazla içerik rehberliği bulabilirsiniz. Okuduğunuz için çok teşekkürler, umarım kitabı beğenirsiniz.

En

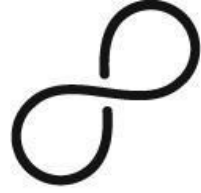
iyi,

Abby

Çok zor zamanlarda bana bakan harika kocam Carlos'a. Bana her zaman zararsız olduğun için teşekkür ederim.

Kitap eşantiyonlarını, n incelemeleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedın.

bakanp daha fazla bilgi edinmek için burada.

FOREVER

Chapter 1

Briana

They ona Dr. Ölüm diyorlar.

Jocelyn ayağa kalktı ve bilgisayarımın başına oturup hastalarımın listesini çıkardığım hemşire bölümünün ötesinden bana dramatik bir şekilde baktı.

Ekranın üzerinden ona baktım ve gözlerimi devirdim. "Onu rahat bırak," dedim, notlarımı yazarken. Adam on bir saattir burada. Bu onun ilk günü.

"İşte mesele bu," diye fısıldadı. "Yüzde yüz öldürme oranına sahip."

Kıkırdadım ama arkamı dönüp bakmadım. "Ona böyle hitap edemezsin. Ölüm hakkında fısıldayan hemşireleri duyan hastalara ihtiyacımız yok.

"Ona Doktor D diyebilir miyiz?" "HAYIR."

"Neden?"

"Çünkü Doctor D kulağa penis olayı gibi geliyor."

Ofladı. "Tamam ama ciddi. Birileri buna bakmalı. Altı hasta mı öldü?"

Saatimi kontrol ettim. Acil serviste çalışıyoruz Jocelyn. Tamamen duyulmamış değil.

Senin acil tıp şefi olman gerekmiyor muydu? senin değil mi işbunun gibi şeyleri araştırmak için mi?"

Bilgisayarına son bir kez dokundum ve ona baktım. Dr. Gibson henüz emekli olmadı ve yönetim kurulu onun yerine geçmesi için oylama yapmadı, yani hayır, bu benim işim değil."

Ama olacak. Onu kesinlikle alacaksın. İstedğin iş için giyinmen ve katliamı durdurman gerektiğini düşünmüyor musun? Geri çekildi ve kollarını kavuşturdu.

Yerden bana bakan bir düzine başka görünmeyen hemşirenin gözlerini hissedebiliyordum. Jocelyn büyükelçi olarak gönderildi. Hemşireler bir şeye tutunduklarında bırakmıyorlardı. Bu zavallı adam. O öyleydi *Olumsuz* burayı sevecek

Uzun bir iç çektim. "İlk hasta, kalbi kötü olan doksan altı yaşında bir hastaydı. İkincisi, DNR'si olan seksen dokuz yaşında felçli bir hastaydı. Bir araba kazası ezilme yaralanması oldu - Röntgenlere bir göz attım ve o adamı Tanrı'dan başka kimse kurtaramazdı. Dördüncü hasta başından bir kurşun yarasıydı ki bunun yüzde doksan ölümcül olduğunu hatırlatmama gerek yok. Kurban, varışta beyin sapı işlevine dair hiçbir kanıt olmadan komadaydı. Beşi bakımevinde bir kanser hastasıydı ve altısı o kadar mikrop luydu ki buraya geldiğinde neredeyse ölmüştü. Gözlerinin içine baktım. "Olumsuz. Onun. Arıza. Bazen olur."

Dudaklarını bir çizgi haline getirdi. "Bazen. Ama ilk gününde değil," diye belirtti.

Buna razı olmak zorundaydım. Olasılıklar biraz düşüktü. Ama hala.

"Sadece... tüm yeni hastaları bana gönder, tamam mı?" Biraz yorgun dedim. "Sadece bir saati daha var. Ve Dr. Death yok. Lütfen."

Bana bir bakış attı. "O kaba, biliyorsun."

"Nasıl kaba?" Diye sordum.

Hector'a telefonunu dolabına koymasını söyledi. *Sentelefonlarımızı elimizden bırakmamıza asla izin vermeyin.*"

"Hector, Jose'den destansı bir ayrılığın içinde değil mi? Muhtemelen her beş saniyede bir telefonunu kontrol ediyordu. Muhtemelen onu da kaldırmasını sağlardım.

Sekizinci odanın kapısı kayarak açıldı ve kumral saçlı, siyah önlüklü beyaz bir adam dışarı çıktı. Arkası bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Eldivenlerini çıkarıp tehlikeli atık sepetine atmasını izledim. Burnunun kemerini çimdikledi, derin bir nefes aldı, sonra başı önde soyunma odalarına doğru sürüklendi.

Hector arkasından odadan çıktı ve bize baktı. Yedi parmağını kaldırdı ve dişlerinin arasından havayı emdi.

Jocelyn bana "ben demiştim" bakışı attı ve ben de başımı salladım. "Hayır Dr.

Ölüm. Şimdi git. Üretken bir şeyler yapın."

Bir an için somurttu ama sonra gitti. Cep telefonum çaldı ve çıkardım.

Alexis:19'unda gelip seni görmek istiyorum.

Cevabımı yazdım:

Ben tamamen iyiyim.

iyi değildim Ama aynı zamanda hamile en iyi arkadaşımı balayı döneminin sıcak kucağından hayatımın dönüştüğü terk edilmiş perili evde benimle takılması için çağırıyordum. Onu mahkum edemeyecek kadar çok sevdim.

Telefonum elimde çaldı.

Ayağa kalktım ve boş bir odaya daldım ve Cevapla düğmesini kaydırdım. "Sana söylüyorum, iyiyim," dedim.

"Hayır. Geliyorum. Ne zaman izinlisin?"

Alexis. inledim. "Sadece o günün herhangi bir gün gibi olduğunu farz etmek istiyorum."

"Onun*Olumsuz* herhangi bir gün gibi. Boşanmanızın kesinleştiği gün. Bu büyük bir anlaşma.

"Aptalca bir şey yapmayacağım. Onu sarhoş aramayacağım. Bok suratlı olup saçıma kusmayacağım -"

"Pencerelerinden içeri molotof kokteyli atmandan daha çok endişeleniyorum."

homurdandım. "Sanırım bu geçerli bir endişe," diye mırıldandım.

Nick söz konusu olduğunda tam olarak sakin ve mantıklı olma geçmişim yoktu. Sonunda aldattığını öğrendiğimde, size soğukkanlılık ve zarafetle, akıl almaz ihanet ve gönül yarası karşısında onurlu bir vizyonla hareket ettiğimi söylemek isterim. Ne ben *Aslında* aklımı kaybetmekti. Alyansımı tuvalete attım ve ev bitkilerini çamaşır suyuyla suladım. Sonra nasıl bir adam yetiştirdiğini anlatmak için annesini aradım - ve ben daha yeni başlıyordum. Düşmeye hazır olduğum küçüklük seviyeleriyle kendimi bile şok etmiştim. Ahlaksızlığımın derinliklerinin büyük finali o kadar utanç vericiydi ki, Alexis'in bunu bugüne kadar getirmesini yasakladım.

"Eğer bir randevun yoksa, seni görmeye geleceğim," dedi.

"Ha. Sağ." Sedyeye oturdum ve alnımı avucumun içine aldım.

Nick'ten beri, İnternet tarihindeki en kötü çevrimiçi buluşmalardan bazılarını yaşadım. Geçen yıl Tinder'da elediğim çöp miktarı o kadar iç karartıcıydı ki, kıyaslandığında Nick Yakışıklı Prens'e benziyordu.

"Hâlâ şans yok mu?" diye sordu.

"Geçen ay, o kadar çok DUI'si olduğu için arabasına mahkeme emriyle Alkolmetre taktıran bir adamla randevuya gittim. Arabasının çalışabilmesi için içine üflemini istedi. Kahve randevumuza boynunda gamalı haç dövmesiyle gelen vardı. Son randevumda, adamın olduğunu bilmediğim karısı Benihana'ya geldi ve çocukların okul malzemeleri için ihtiyacı olduğunu söylediği parayla bunu yapıp yapmadığını sordu. Bana çocuğu olmadığını söyledi."

Telefonun içinde bembeyaz kesilmiş olmalı. "Ah,*brüt*"

Daniel'i bulduğun için ne kadar şanslı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Cidden. Bunun için flört tanrılarına bir fedakarlık yap. Ben saatime baktım. "Gitmem lazım, vardiyadayım. İşten sonra seni arayacağım."

"Tamam aşkım. Ama beni gerçekten ara,
"dedi. "Seni gerçekten arayacağım."

Telefonu kapattık. Bir süre sadece duvara bakarak oturdum. Orada asılı bir ağrı değerlendirme çizelgesi vardı. Küçük çizgi film yüzleri, çakışan ağrı düzeyleri üzerinde çeşitli ifadeler içinde. Sıfır rakamının üzerinde yeşil bir gülen yüz. On numaranın üzerinde kırmızı ağlayan bir yüz.

Gözlerimi on numaraya sabitledim.

On dokuzuncu günü fazla düşünmemeyi başarmıştım. Tarihe odaklanmazsam, belki şansım yaver gider ve gelip geçtiğini fark etmeden önce birkaç gün geçmiş olurum diye umuyordum. Boşanma kesinleştiğinde pek bir şey değişmeyecek gibi. Nick ve ben bir yıldır ayrıydık. Bu sadece evrak işlerini resmileştiriyordu.

Ama hala.

Belki de Alexis haklıydı ve bu konuda yalnız olmamalıydım. Sürünerek bana yumruk atması ihtimaline karşı.

Çalışmanın son saati olaysız geçti. Gelen tek hastayı aldım - kimse ölmedi. Ama dürüst olmak gerekirse, bu sadece normal Nunchuck Guy'ımızdı ve başka bir beyin sarsıntısı geçirdi, bu yüzden olasılıklar benim lehimeydi.

Jocelyn geri geldiğinde ben mesaiyi bitirmeye hazırlanıyordum.

Hey, Gibson gitmeden önce seninle konuşmak istiyor. Gözleri parlıyordu. "Budur!" şarkı söyledi. "Sana pozisyonu veriyor."

Gibson, Royaume Northwestern'in şu anki acil tıp şefiydi. Bu ay emekli oluyordu. Teknik olarak neredeyse bir yıl önce emekli olmuştu. Alexis işini almış ve gitmişti. Sonra bir ay sonra o

yeni kocasının hiçliğin ortasındaki küçük kasabasına taşınmak ve kendi kliniğini açmak için istifa etti, böylece Gibson geri döndü.

"Yönetim kurulunun henüz oylama yapması mümkün değil, bu yüzden bundan şüpheliyim," dedim. "Ama özgüvenini takdir ediyorum."

Ama sonra bunun hakkında düşündüm ve belki oöyleydebana pozisyon veriyor.

Benden başka kimse elini kaldırmadı. Başka kimse koşmuyordu. Oy vermeleri bile gerekmiyor muydu? Konu bu olmasaydı Gibson benimle başka ne hakkında konuşmak isterdi?

Koridordan Gibson'ın ofisine doğru ilerledim, biraz heyecanlandım. Demek istediğim, yeni işi almak bir ton iş olacaktı. Haftada altı gün, seksen saat veya daha fazla. Ama ben hazırdım. Bütün hayatım Royaume Northwestern Hastanesiydi. Tam potansiyelimle çalışabilirim.

Kapı çerçevesine vurdum. "Hey. Beni görmek istedin?"

Gibson yukarı baktı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Girin."

Masasının arkasına oturdu, gri saçları özenle geriye taranmıştı. Bana tatlı yaşlı bir dedeyi hatırlattı. Ondan hoşlandım. Herkes yaptı. Sonsuza dek pozisyondaydı.

İmzaladığı bir şeyi bitirirken, "Kapıyı kapat," dedi. Önündeki koltuğa çöktüm.

Evrak işlerini bitirdi ve bir kenara koydu ve bana tam, dişlek bir gülümseme verdi. "Nasılsın Briana?"

"Güzel," dedim neşeyle.

"Ya kardeşin Benny?"

Başımı salladım. "Beklenebileceği kadar iyi."

"Pekala, bunu duyduğuma sevindim. Böyle talihsiz bir durum. Ama harika doktorları var."

Başımı salladım. "Royaume Kuzeybatıdır-diren iyisi. Konusu açılmışken, başlamak için heyecanlıyım - gitmeni sabırsızlıkla beklediğimden değil," dedim.

katma.

Kıkırdadı.

"Oylama yapılacak mı?" Diye sordum. "Başka kimse koşmuyor."

Parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi. "Pekala, seninle bunun hakkında konuşmak istiyordum. Sana özel olarak söylemek istedim. Emekliliğimi birkaç ay daha ertelemeye karar verdim."

"Ah." Hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım. "Tamam aşkım. Sen ve Jodi'nin Kosta Rika'da bir villaya taşınacağını sanıyordum.

İyi huylu bir şekilde güldü. "Biz. Ama orman bekleyebilir. Oylama yapmadan önce herkese Dr. Maddox'u tanımaları için biraz zaman tanımak istiyorum. Sadece adil görünüyor.

Ona göz kırptım. "Üzgünüm. DSÖ?"

Başını acil servise doğru salladı. Dr. Yakup Maddox. Bugün başladı. Son birkaç yıldır Memorial West'te acil tıp şefiydi. Harika adam. Oldukça nitelikli."

Tam on saniye sessiz kaldım. "Oylamayı erteliyor musun? İçino?"

"Ekibe tanışma fırsatı vermek için." "Ona destek olmak için," dedim düz bir sesle.

Tepkim karşısında biraz şaşırılmış göründü. "Hayır, adil olması için. İkimiz de bu tür şeylerin bir tür popülerlik yarışması olabileceğini biliyoruz ve o net bir şansı hak ediyor.

Ona inanamayarak baktım. "Aslında bunu yapıyorsun. Pozisyonu alma şansının artması için oylamayı geciktirmek. Burada bulunmuştumonyıl."

Bana ciddi bir şekilde baktı. "Briana, departman için neyin en iyi olduğunu düşünmeliyim. Aralarından seçim yapabileceğiniz daha geniş bir havuz her zaman tercih edilir. İşi varsayılan olarak almanın bir zaferi yok—"

“Varsayılan olarak olmazdı. Liyakat üzerine olacaktır. On yıllık liyakat.”

Bana sabırla baktı. Biliyorsun, Alexis rakipsiz değildi. Rekabet sağlıklıdır. İş seninse, üç ay içinde yine senin olacak.

Burnumdan sakince nefes almaya çalışarak orada oturdum. "Ona Dr. Ölüm diyorlar!"

Gibson, "Sadece üç ay," diye devam etti. "Sonra oylama yaparız ve ben bir yerlerde bir kumsalda hindistancevizi içmeye giderim ve umarım sen de olmak istediğin yerdesindir. Fırtına öncesi sessizliğin tadını çıkarın, sakın olun. Benny ile biraz zaman geçir.

Yavaş, ortalayıcı bir nefes verdim.

Gibson muhtemelen bu Dr. Death denen adamı tanıyordu. Arkadaş olmalılar. Muhtemelen golf falan oynamışlardır. Bütün bunlar kayırmacılık kokuyordu. Ama ne seçeneğim vardı? Gibson henüz emekli olmamaya karar vermiş olsaydı, yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Bana haber verdiğin için teşekkür ederim," dedim sertçe. Kalktım ve kendimi dışarı attım.

Arabaya biner binmez Alexis'i aradım. Telefonu açtığında, "Yeni adamdan nefret ediyorum," dedim.

"Merhaba."

"Ona Dr. Ölüm diyorlar. Bugün yedi hastayı öldürdü. *Yedi*. İlk gün."

"Eh, olur." Dikkati dağılmış gibiydi.

"Ve şunu anla, Gibson emekliliğini erteliyor, böylece yeni adam şef pozisyonunu alma şansı yakalayabilir. Bu tam bir erkek kulübü saçmalığı."

"Hı hı," diye mırıldandı.

Bir saniye dinledim. Sonra korkuyla geri çekildim. "Aman Tanrım! Sevişiyor musunuz? Telefonla konuşuyorum!"

O ve Daniel her zaman birbirlerinin üzerindeydiler. Sanırım sadece hava yemek için geldiler.

Şakağımı ovuşturdum. "Üzerine biraz soğuk su döküp benimle konuşur musun lütfen? kriz geçiriyorum."

"Özür dilerim, bekle." Duyamayacağım bir şeyler fısıldadı ve kıkırdadı. Daha sonra Okıkırdadı.

Gözlerimi devirdim ve bekledim. Bu yıl benim kötü karakter köken hikayem olacaktı, bunu biliyordum.

Arka planda bir kapı kapandı ve o geri geldi. "Tamam aşkım. Buradayım. Bana her şeyi anlat.

"Pekala, yeni adam Memorial West'ten yetenekli bir transfer. Sanırım oradaki şefleri oydu, bu yüzden Gibson herkesin onu daha iyi tanıması için oylamayı ertelemek istiyor. Adam tam bir pislik, hemşireler ondan nefret ediyor-"

"Pekala, eğer hemşireler ondan nefret ediyorsa, endişelenecek bir şey yok."

"Konu bu bile değil! Transfer bir kadın olsaydı Gibson'ın bunu yapacağını düşünüyor musun?"

Mikrodalga'nın düğmelerine bastığımı duydum. "Eh, evet. Evet. Gibson oldukça adil. Bunu bir cinsiyet meselesi haline getirdiğini düşünmüyorum.

"Açık olman gerekiyordu Benim taraf."

"BEN bensenin tarafında. Bak, anlamamana imkan yok. Sana bir iyilik yaptı. Siz haftada seksen saat acil servise bağlı kalmadan yazı size geri verdi. Benny'nin şu anda sana ihtiyacı var. O alışana kadar önümüzdeki birkaç ay boş kalmanız daha iyi olur."

sessizce gittim Benny ile işler nasıl gidiyorsa, onu muhtemelen evde gördüğüm kadar acil serviste de görecektim. Ne zaman küçük kardeşimi düşünsem boğazıma düğümlenen düğümü attım.

"Peki bu yeni adam neye benziyor?" Alexis konuyu açıkça değiştirerek sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım. "O bir gölge iblisi gibi. Ne zaman onun bulunduğu bir odaya girsem, diğer kapıdan çıkıyor. Birkaç kez kafasının arkasını gördüm ama o kadar."

"Oraya vardığında kendini tanıtmadın mı?"

"Yani, öyleydim*gidenile*. Ama devreye girdiğim anda çarptık. Sonra ortalık sakinleşince onu bulamadım. Sanki adam, insanların öldüğünü ilan etmediğı halde bir yerlerde bir erzak dolabında saklanıyor gibi."

"Bak," dedi konuya dönerek. "Herkes seni seviyor. Size karşı kim gelirse gelsin, bir shoo-in olacaksınız. Ya şu yeni adam? Ona bir ay veriyorum. Hemşireler onu canlı canlı yiyecekler. Yaz sonunda Royaume tarihindeki ilk Salvadorlu şef olacaksın.*sana söz veriyorum*"

Alexis üç dil biliyordu. İngilizce, İşpanyolca ve Amerikan İşaret Dili. Zekiydi, prestijli bir aileden gelen dünyaca ünlü bir hayırseverdi ve üstelik bir iyimserdi.

Mikrodalga kapısını açtığını duydum. Hey, yukarı geldiğimde sana çörek yapacağım, dedi.

*aaaand*şimdi o da pişiriyordu. Ruh halime rağmen gülümsemek zorunda kaldım. Alexis'in çörek yapması, benim arka tarafa gidip odun kesmeye benziyordu - önce cehennem donacaktı. Daniel ile tanıştığında gerçekten değişmişti ve daha iyisi için.

Dirseğimi arabanın kapısına yasladım ve başımı ellerimin arasına aldım. Sakinleştiğimi hissettim. En iyi arkadaşım beni her zaman sakinleştirirdi. Bazen onun bu özelliğinden nefret ediyordum. Saf öfkemin gücüyle ileriye doğru sallanarak sinirlenmek istediğim zamanlar oldu. benim için minnettardım

öfkeli kalma yeteneği, özellikle geçen yıl boyunca. Öfke güçlü bir yakıttır. Çok motive edici olabilir. Güçlendirici.

Öfke ile ilgili tek sorun, sıcak ve hızlı yanmasıdır. Uzun süre yanma eğiliminde değildir.

Hüzün uzun süre yakar. Yas. Hayal kırıklığı.

On dokuzunda olmasından korktuğum şeyin bu olduğunu anladım. Boşanmam kesin olacak, öfkem sonunda sönecek ve benden geriye kalanlarla baş başa kalacaktım.

Ve bu fazla değildi.

Chapter 2

Yakup

BEN park yerine çektim ve orada oturup ön camdan dışarı bakıp gitmesem mi diye tartıştım.

Amy ve Jeremiah benimle konuşmak istedi.

Bu noktada buna ihtiyaç duymalarının gerçekten tek bir nedeni vardı. Ne olduğunu biliyordum. Aylardır bunu bekliyordum. Sonunda üstesinden geldiğimiz hastalıklı bir rahatlama duygusu vardı. Binanın üzerindeki tabelaya somurtkan bir şekilde baktım.

BADAARABAGRILL.

Bunu yapmaya karar verdikleri yer orasıydı, lanet olası bir balta fırlatma çubuğu. Bombayı buraya mı bırakacaklardı? Bu buluşmanın yeri, almak üzere olduğum haberden sadece biraz daha az korkunçtu.

Gürültülü olurdu. Sarhoşlar olurdu. Düğün peçeli ve doğum günü şapkallı insanlar ıslık çalıyor, tezahürat yapıyor, müzik eşliğinde bağırıyorlar. Sanki herkes üst üste oturuyormuş gibi kalın bir yerdi. Yabancılar bana çarpar, banyolar pis ve kalabalık olur, masalar yapış yapış olur. Bir Chuck E. Cheese'in içki ve iğrenç kardeşlik erkekleriyle yetişkin bir versiyonu gibi.

Kalbimin orada olma fikriyle çarpmaya başladığını hissettim.

Sürüklenmedikçe asla barlara gitmedim. Jeremiah daha iyi bilmeli. O benim ağabeyimdi, böyle yerlerden hoşlanmadığımı, aşırı heyecanlandığımı ve bunaldığımı biliyordu. Ama benim tahminim, Amy'ye boyun eğdiği yönündeydi ve bu çok,çoko. Beni bir yere götürürdü

böyle ve insanca mümkün olan en kısa sürede ayrılmak istediğimde şaşkına dön. Şöyle bir şey söylerdi, “Ama kanatlarıyla ünlüler! Kanatları seviyorsun, bu yüzden seni buraya getirdim!” sanki doğru manda sosu geri kalanını hafifletebilirmiş gibi.

Gitmesine şaşmamalı.

Sıkıcı ve içine kapanıktım ve anlaşılması imkansızdım. Birlikte geçen iki buçuk yıldan sonra bile.

koltuğumda kıpırdandım. Gitmeliyim. Onlarla daha sonra konuşacağımı söyle. O kadar bitkindim ki düzgün düşünemiyordum. Bugün yeni bir işe başlamıştım. Acil servisine gelen her hastayı kaybettim.

Şakaklarımı ovuşturdum. Kendimi ölüm meleği gibi hissettim. Benim mesleğimde insanların ölmesi kaçınılmazdır. Hepsini kurtaramazsınız ve bu sürgülü kapılardan gelenler üzerinde herhangi bir kontrole sahip olduğunuzu düşünmek saflıktır. Ama ilk günümde?

Hemşireler benden nefret ediyordu. Tüm vardiyam boyunca üzerlerinden damlayan nefreti hissedebiliyordum. Ve diğer görevlilerden hiçbiri merhaba demek için bile gelmedi.

Son on iki saatte her şeyi ikinci kez tahmin etmişim. Yeni bir yere gitmek için Memorial West'ten ayrılmak, liderlik pozisyonumdan vazgeçmek, baştan başlamak. Teorik olarak kulağa iyi bir fikir gibi gelmişti ama sanırım uyum yeteneğimi abarttım. Sanki dalgalı bir denizde savruluyormuşum ve geçen teknelerin tüm kaptanları bana cankurtaran halatı atmak yerine alay ediyormuş gibi kendimi demir atmış gibi hissettim.

Bu cehennem çukurunda bir restoranın içinde olmak zaten tükenmiş ruhumun son enerjisini de çekmişti.

Belki onun yerine bu toplantıyı yarın yapabilirim. Ama gidersem, Amy ve Jeremiah incindiğimi düşünürdü. Bunu aşmadığımı. Başa çıkamadı. Haber değil, yer olduğunu açıklasam bile, asla inanmazlar.

Ben. Amy ile yıllarca çıkmıştım ve ona endişemi anlatmayı başaramamıştım, öyleyse neden şimdi anlasındı?

Genelde işte yaptığım gibi, içine girebileceğim bir tür otomatik pilot olmasını diledim. Beni hareketler arasında hareket ettirecek bir kas hafızası. Ama hepsi benim olmalıydı. Bunun için uyanık olmalıyım. Farkında.

Uzun bir nefes verdim, kamyonu durdurdum ve bara doğru sürüklenmek için dışarı çıktım. Burun halkalı genç bir kadın hostes standında çalışıyordu ve beni arkadaki eski kız arkadaşımınla küçük erkek kardeşimin bir kabinde yan yana oturdukları bir masaya götürdü.

Beni görmeden önce gülüyorlar ve birbirlerine yaslanıyorlardı, ama gördükleri anda birbirlerinden ayrıldılar.

Onları bir arada görünce midem bulandı.

Ailemin evindeki aylık aile yemeğine davet edilmemişlerdi, bu yüzden şimdiye kadar bunu kendi gözlerimle görmek zorunda kalmamıştım. Hasta hissettim.

Oturdum ve rahat görünmek için elimden geleni yaptım. "Hey. Üzgünüm geciktim."

Amy gergin olduğunda yaptığı gibi dudağını çiğniyordu. "Sorun değil. Yeni iş arkadaşlarınızla bir şeyler içmeye gidebileceğinizi düşündük. Bilirsin, ilk günün için?"

Kendi kendime alay ettim.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi.

Başımı salladım.

yumruk

.

yumruk

.

güm güm güm.

Baltalar duvarlara çarpıyor.

Görüş alanımın kenarlarında bir anksiyete krizinin tünel görüntüsünü hissedebiliyordum ve kalkıp gitmem gerekene kadar ne kadar sürem kaldığını merak ettim.

uygun olup olmadığı.

Orada oturdular ve nasıl başlayacaklarını bilmiyorlarmış gibi bana baktılar. Saatime baktım. "Yarın erken vardiyam var..." diye yalan söyledim.

Amy başını salladı. "Sağ. Üzgünüm." Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yani, bunu nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum..."

"Evleniyorsun" dedim.

Tek kelime etmeden önce özür dileyen yüzündeki onayı görebiliyordum. Başını salladı. "Evleniyoruz."

yumruk. güm güm güm.

Gülüşmeler, bağırışlar, tabaklardaki çatalların şingirtısı. Birisi bir bardak düşürdü ve bardak paramparça oldu ve herkes tezahürat yaptı. Odanın baskısı üzerime geldi, ama gerçek görüldüğünü düşündüğüm bir şekilde gülümsemeyi başardım.

"Tebrikler," dedim. "Bir tarih belirledin mi?"

Jeremiah'a baktı ve ona gülümsedi. Temmuz'u düşünüyoruz" dedi.

Başımı salladım. "İyi. Güzel bir ay. Pekala, orada olmayı dört gözle bekliyorum." Sesimin ne kadar metanetli çıktığına şaşırdım.

Amy dudaklarını yaladı. "Biz, şey... henüz kimseye söylemedik. İlk senin bilmen gerektiğini düşündük.

"Teşekkür ederim," dedim. Ama buna gerek yoktu. Herkesin heyecanlanacağına eminim." Tekrar saatime baktım. "Burası benim için biraz gürültülü. Sanırım gideceğim. Tebrikler. Ve herhangi bir şekilde yardımcı olabilirsem bana haber ver."

Bana minnetle baktılar. Ne beklediklerini bilmiyorum. Belki de bu noktaya kadar diğer her şeyi zarif bir şekilde halletmeme rağmen, beni uçuruma iten şeyin bu olabileceğini düşündüler. Ama öyleydim

tamamen bu konudaki pozisyonumu korumaya kararlıyım. Sert ve kızgın olması bunu değiştirmezdı. Ve beni incitmek istemediler.

Yapmış olsalar bile.

Ayağa kalktım ve bardan normal bir hızla çıkmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. bu

*yumruk*beni kovaladı, her biri topuklarıma bir kurşun gibi.

Serin nisan havasına atılıp dizlerimin üzerinde öne doğru eğilip kaldırımda nefes nefese kaldığımda, kaygı dalgasını geride bıraktığımı hissettim.

Yani sonunda oluyordu. Sevdiğim kadın yoluna devam etmişti. Başka biriyle evleniyordu.

Ve bir başkası da benim kardeşimdi.

Ertesi gün, cep telefonum çaldığında, hastane katında, hastalar arasındaydım. Ablam Jewel'dı. Gelen aramaya teslim olmuş bir korku duygusuyla baktım.

Bu haberin şok dalgasını katman katman ele alacaktım. Bununla ilgili kendi duygularım ve sonra herkesinki, ben sıırıslıklam olana kadar üzerime buzlu su gibi döküldü.

Malzeme dolabına girdim ve Cevapla düğmesine bastım. "Mücevher."

"Bu tamamen saçmalık," dedi. "Gitmiyorum, haberin olsun. İkisini de sikeyim."

"İkisini de sikeyim!" karısı Gwen, arka planda papağan gibi papağan gibi konuşuyordu. Alnımı yorgun bir şekilde ovuşturdum.

"Gwen, sorun değil."

"İyi olmaman sorun değil, Jacob." Annemin sesi.

Dördüncüsü, "Ben de gitmiyorum," diye seslendi. Diğer ablam Jill.

"Ben de değil!" En küçüğü Jane.

Amy ve Jeremiah aileme birlikte anlatmış olmalılar.

"Baban burada," dedi annem.

"Jacob, konuşmak istersen buradayım," dedi babam kadınlardan daha uzak bir yerden.

Muhtemelen bu telefon görüşmesinde kandırılmıştı. Dramatik açıklamalar pek onun tarzı değildi.

"Yataklarını yaptılar," dedi Jewel. "Bu aileden kimse orada olmayacak."

"*BEN*Orada olacak. Onlar için mutluyum," diye yalan söyledim. Dürüstçe, "Ve ben de onları tamamen desteklemek niyetindeyim," dedim. "Ve umarım sen de yaparsın."

Aynı anda öfkeyle nefeslerini tuttular. "Nasıl yapabilirsiniz*muhtemelen*Bunda sorun yok mu?" mücevher sordu. Siz ikiniz ayrıldıktan üç aydan kısa bir süre sonra çıkmaya başladılar. İğrenç."

"Berbat oldu, adamım." Walter, Jill'in kocası. Bütün çete. Mükemmel.

Tuvalet kağıdı kutusunun üzerine oturdum. "Gerçekten iyiyim," dedim burun kemerimi çimdikleyerek.

"Sen*Olumsuz*tamam," diye ısrar etti Gwen. "Onlar pislik! Senin orada olmanı nasıl beklerler? Nasıl bekleyebilirler?*herhangi*Orada olmak bizim için mi?"

"Bir şey beklediklerini sanmıyorum," dedim yorgun bir şekilde. "Ama desteklememen onu değiştirmeyecek. Beni orada istedikleri sürece düğüne gideceğim. Olmasan bile."

"Jacob," dedi annem dikkatle, "her zaman diplomatik olan sen oldun. Seninle ilgili bunu seviyorum ama sen seviyorsun*Olumsuz*kendini buna katlaman gerek Sınır koymak iyidir."

"Anne ben gerçekten iyiyim. Aştım. Devam ettim.

"Devam etti*Nasıl?*" dedi mücevher. O gittiğinden beri tek bir randevuya çıkmadın.

Jill arka planda fısıldadı, "Belki kendini buluyordur. Devam etmek için flört etmesine gerek yok—"

"Evet o yapar!" Mücevher tısladı. "Başka biriyle seks yapmıyorsa, o zaman hala takıntılıdır.o—"

Annem, "Seks yapmadığını bilmiyoruz," dedi. "Eve kimseyi getirmemiş olması seks yapmadığı anlamına gelmez, Jacob? Bir ayrılıktan sonra cinselliğinizi yeniden keşfetmenin benlik saygınız için harika olabileceğini düşünürken, travmatik bir ayrılıktan sonra riskli cinsel davranışlar daha yaygındır. Eğer ilişkiye giriyorsan, *vardır* koruma kullanıyor, değil mi? Artık bir kayganlaştırıcı olarak hindistancevizi yağı hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, vajina için çok iyileştirici ama prezervatiflerin yırtılmasına neden oluyor-"

"Üzüm çekirdeği yağı ne olacak?" Babam uzaklardan bir yerden sordu. "Bu prezervatif işini yapıyor mu? Üzüm çekirdeği yağını severim. İpeksi."

"Tamam, yapamaz mıyız?" dedi mücevher.

Annem, "Babanla ben cinsel varlıklarız," dedi. "Sizin buraya nasıl geldiğinizi bilmiyormuşuz gibi davranmayalım."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. *varımcehennem*.

"Jacob, kimseyle seks yapıyor musun?" diye sordu. "Bunu açıklığa kavuşturmamız gerektiğini hissediyorum."

El kaldırdım. "Biliyor musun? Evet. Ben."

Yalan o kadar birdenbire ortaya çıktı ki, neredeyse başka biri söylemiş gibi geldi.

Ve neden *vardı* Söyledim? Ama sonra nedenini biliyordum.

Başkasını daha iyi hissettirmek için söylediğin yalanlardan biriydi. Ölmekte olan bir adama, olmadığını bildiğin halde her şeyin yoluna gireceğini söylemek. Bir çeşit merhametti. Hepsi için.

Sanırım derinlerde bir yerde ailem bu düğünü kabul etmek istiyordu. Amy'yi seviyorlardı ve Jeremiah'ı seviyorlardı. Prensip olarak ve benim çıkarım için üzöldüler, ikisinden de nefret ettikleri için değil. Nasıl olduklarından nefret ettiler

yaptığını düşündüm *Ben* hissetmek. Bağlı olmadığım sürece, onların korumasına ve öfkesine ihtiyaç duyan terk edilmiş eski sevgili olduğum açıktı. Amy ve ben bir daha asla bir araya gelemeyecektik, o halde amaç neydi? Neden bunu benim onuruma koyuyorsun? ben istemedim

Amy ve Jeremiah, ailemin desteği olsa da olmasa da evlenirdi. Ve çocukları olur ve o çocuklar suçsuz olur. Bütün aile ağabeyimi ve eski sevgilimi hayatlarının geri kalanında dışlasa bile bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Yani, odağı yeniden yönlendirmek için beyaz bir yalan söylemek zorunda kalsaydım, yapacağım şey buydu.

"Biriyle mi görüşüyorsun?" diye sordu. "O kim?"

"Yalnızca birlikte çalıştığım biri," dedim, konuyu kapatmalarını umarak.

"Royaume'de mi?" mücevher sordu. "Bu yüzden mi Memorial West'ten ayrıldın?" "Şey..."

"Çünkü hepimiz, kalbin çok kırılmış ve üzgün olduğun için Amy ile çalışmak zorunda kalmaman için ayrıldığını düşündük!" Jill heyecanlı görünüyordu. "Ama aşık olduğun ve ona yakın olmak istediğin için mi bırakıyorsun?"

Göz kırptım. "Evet?"

Herkes yaptı *evallah* gürültü.

"Onunla ne zaman tanışabiliriz?" Jane heyecanla sordu.

"Ben...bilmiyorum," diye kekeledim. "Onu henüz kimseyle tanıştırmaya hazır değilim. Hâlâ yeni."

Hattın diğer ucunda köpürdüklerini hissedebiliyordum. Lanet etmek. Şimdi bunun peşini asla bırakmayacaklardı.

"Dinle," dedim telefonu diğer kulağıma dayayarak. "Ben bu düğüne razıyım. Devam ettim ve ben *mutlu* onlar için."

"Düğüne kız arkadaşını da getirecek misin?" diye sordu Gwen, sesinde bir gülümsemeyle.

"Şey... sanırım. Hâlâ birlikteyse, evet."

Daha fazla ciyaklama.

Jewel'in dramatik bir şekilde iç çektiğini duydum. "Tamam," dedi. "İyi. Sanırım, sen bunda sorun olmadığına göre ben daha az nefret ediyorum. Ama yine de heyecanlanmıyorum."

"Yine de düğünleri severim," dedi Jill. "Ama haklısın, onlara hâlâ kızgınlım," diye ekledi hemen.

Başımı salladım. "Onlara kızma. Bak, gitmeliyim. Vardiyadayım." "Ayın on dokuzunda akşam yemeğinde görüşecek miyiz?" Annem sordu.

"İstiyorum

lazanya, ama baban domuz rostosu içebilir." "Evet, akşam yemeğine geleceğim," dedim.

"Bir şişe şarap getirebilir misin?"

"Evet, şarap getireceğim."

"Tamam aşkım. Seni seviyorum!"

Hepsi bir ağızdan vedalaşıp telefonu kapattılar. Telefonumu dizime koydum ve avuçlarımı gözlerime koydum.

İş ona geldiğinde hayali kız arkadaşımdan ayrıldığımı söylemeliyim. Ama umarım bu arada baskıyı kaldırır. Belki de sonunda herkes bana sanki toza dönüşecekmişim gibi bakmaktan vazgeçecekti.

Verildi, *ovardıkötü* bir ayrılık oldu Ama en azından köpeği aldım.

Kendimi yukarı sürükledim ve erzak dolabından çıktım - ve biri bana çarptı. ben *biroomph*, ve telefonum elimden fırladı ve sert zeminde kaydı.

Bana vuran doktor durmadı. Benden fırladı ve koridorda hasta odalarına doğru koşmaya devam etti.

"ne oluyorcehennem?" diye mırıldanarak telefonumu aldım. Ekran çatlamıştı.

"Nereye gittiğine dikkat et!" Arkasından sinirle bağırdım.

Arkasına bile bakmadı. Bir hemşire bana pis bir bakış attı.*BEN*pislikti.

Burada herkes böyle kaba mıydı? Bu yerin nesi vardı?

Üzgün bir şekilde hücreme baktım. Hala çalışıyordu, ancak köşe paramparça oldu.

Şimdiye kadarki en kötü hafta için mükemmel son. Dişlerimi gıcırdattım.

Koridorda kadının koştuğu yöne doğru yürüdüm. Planımın tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Koridorlarda koşmakla ilgili düşüncelerimi ona iletcek misin? Ekran tamirini karşılamasını mı talep ediyorsun?

Onu görene kadar başımı birer birer odalara soktum. Başucundaydı, sırtı bana dönük, genç bir adamla konuşuyordu.

Hasta griydi. Göğsünde diyaliz kateteri vardı. Etrafındaki deri kırmızı ve şişmiş görünüyordu.

"Beni neden aramadın?" diye sordu yataktaki adama. "Bu tamamen virüslü." Etrafında çırpınarak hayati organlarına baktı. Septik olabilirdin. Bu çok tehlikeli." Ağzından bir termometre çıkardı ve başını salladı. İşlerin bu kadar kötüye gitmesine izin veremezsin, Benny. Bir şeyler yolunda gitmediğinde bana söylemelisin.

O anda bir şeye izinsiz girdiğimi ve çıkmak üzere olduğumu fark ettim, ama arkamdan bir hemşire büyük bir diyaliz makinesiyle geldi ve beni tamamen odaya girmeye zorladı. Kenara çekildim ve o onu yatağa götürürken duvarın yanında durdum.

"Acıyor..." dedi Benny sessizce.

"Biliyorum," dedi kadın, şimdi biraz daha yumuşaktı. "Sana biraz antibiyotik ve ağrı kesici veriyorum." Elini kafasına koydu. "Birkaç dakika sonra tekrar on altı yaşında olacaksın, mısır tarlasında Jäger'e bayılacaksın."

Köşemden homurdandım ve döndü ve orada durduğumu fark etti. "Ee, sana yardım edebilir miyim?"

Benim *Tanrı*, o güzeldi. O kadar güzeldi ki beni silahsızlandırdı. Bir an orada ne yaptığımı bile unuttum.

Uzun kahverengi saçlar dağınık bir topuz yapılmıştı. Geniş kahverengi gözler, dolgun kirpikler.

Sonra kaygım yalpaladı - onuncu sınıfa geri dönme, güzel bir kızla gergin konuşmam ve içinde bulunmamam gereken bir odadayken düşmanca bir çalışma ortamında yeni bir iş arkadaşıyla tanışmanın stresiyle birleşen şiddetli bir kombinasyon.

Ben isteyken bu normalde olmazdı. Kaygım işte iyi yönetildi. Akranlarım ve astlarım ile olan etkileşimlerimde kendimden emin ve emindim. Mükemmel bir doktordum. Ama sadece bana bakarak beni telaşlandırdı -yo/bana sinirli ve sabırsız bakıyordu. Sosyal becerilerimin kalp krizi geçiren bir kurban gibi düştüğünü hissettim.

Boğazımı temizledim. "Ah, orada bana çarptın," dedim beceriksizce.

Sanki ona dünyanın en önemsiz şeyini anlatıyormuşum gibi gözlerini kırıştırdı. "Tamam aşkım. Üzgünüm?"

"Sen, uh, koridorlarda koşmamalısın."

Bana baktı.

Ağzım kurumaya başladı. "Sadece, Memorial West'te acil tıp bölümünün başındaydım ve kazaların ne kadar kolay olduğunu biliyorum..."

Gözleri parladı. "Evet, özgeçmişinizden haberdarım Dr. Maddox. Sıcak ipucu için teşekkürler. Şimdi, sakıncası yoksa hastamla yalnız kalmak istiyorum, değil mi?"

Bana hançer sapladı. Benny bakıyordu. Hemşire bile bana ters ters bakıyordu.

Orada bir saniye daha durdum. Sonra geri geri odadan çıktım. Sıcak bir utanç boynumu yaktı. Oraya girerken ne düşünmüştüm?

bunun gibi?*Yüce İsa, Yakup.*

Acil servisin kendi tarafıma geri döndüm, tüm garip karşılaşmayı kafamda tekrar tekrar geçirdim, ne söylemem ya da yapmam gerektiğini saplantı haline getirdim.

Bu yüzdenaptal.

O bir hastayla birlikteyken bunu açmamalıydım. İlk şey buydu. Belki de telefonumu gerçekten kırdığı gerçeğini kabul etmeliydim, bu yüzden ona koşu konusunda zorluk çıkarmak için orada olmadığımı biliyordu.

Belki de gitmesine izin vermeliydim.

Bırakmak daha iyi olurdu. Çünkü o zaman hiçbir karşılaşma olmayacaktı. "Yanlış oda" deyip gitmeliydim.

Tanrım, ben bir pisliktim. Kendimi Royaume Northwestern'de en çok nefret edilen kişi yapmayı zahmetsizce başarıyordum.

Yıllarca süren terapiden, derin düşüncelere daldığımı biliyordum. Karşılaşmanın muhtemelen onun için hiçbir şey ifade etmediğini, ama bana şimdiye kadar olan en utanç verici şey gibi geldi. Bundan on yıl sonra yatakta uzanıyor olurdum ve gözlerim uçarak açılırdı ve bana - acil servis odasına girip onunla kritik bir hastaya doğru koştuğundan bahsetme cüretini gösteren adama, açıkça tanıdığı ve değer verdiği bana - inanılmaz bakışını hatırlardım.

Günün ikinci yarısında tırstım. Kaygım elektrik gibiydi. Derimin altında alçak, uğultulu bir akıntı, bir hayatta kalma içgüdüğü tetiklendi ve beni kemirerek kaçmamı söyledi. Ondan kaçamadım ve sakinleştiremedim.

Genellikle kaygı ilaçlarım beni dengeledi. Ancak ilaçların yapabileceği çok fazla şey yoktu. Stresle başa çıkmam, terapide öğrendiğim başa çıkma becerilerini kullanmam gerekiyordu. En önemlisi, sağlıklı yaşama elverişli bir yaşam tarzı yaşamak zorundaydım.

Buraya geldiğimi, Amy ve Jeremiah ile birlikte Memorial West'teki sağlıksız durumdan kendimi kurtardığımı ve akıl sağlığım için en iyi seçimi yaptığımı sanıyordum.

Ama şimdi*Bu.*

Sessiz ve suskun davrandığımı biliyordum ve bu beni vardiyamdaki zaten soğuk olan hemşirelere sevdirmeye yardımcı olmuyordu ama o kadar dalgındım ki kendimi tutamadım. Amy ve Jeremiah'ı her gün görmeyi, onun yerine benden nefret eden bir grup insanla değiş tokuş etmeyi başarmıştım.

Yeni arkadaşlar edinmekte hep zorlandım. Alışılmadık sosyal ortamlarda gerginleştirdim, bu yüzden yanlış bir şey söyledim ya da içine kapanırdım, bu yüzden insanların bana ısınması zaman aldı. Belki benim de burada zamana ihtiyacım vardı. Ama içimden bir ses bana buranın farklı olduğunu söylüyordu. Fazla klişeleşmişlerdi. Tekrar lise gibi hissettim. Ben yabancıydım ve özellikle de işleri eskisi gibi alt üst etmeye devam edersem, yabancı olmaya devam edecektim. Ve nasıl duracağımı bile bilmiyordum.

Vardiyamın bir saati daha vardı ama molaya ihtiyacım vardı. Zihinsel pilim yine boştu. Doktor odasında o kadına rastlamak istemedim, bu yüzden malzeme dolabına geri döndüm.

Sadece oraya vardığımda boş değildi...

Chapter 3

Briana

BENBenny'yi yerleştirdi ve sürekli ağlamamayı başardı. Sonra, rahatladığında, hıçkırır hıçkırır dolaba doğru bir kestirme yol yaptım.

Gibson'ın ofisinin yanındaki malzeme dolabında ağlamayı severdim. Sessiz, düşük trafik. Oturmayı sevdiğim bir tuvalet kağıdı kutum vardı ve raflardaki şeyler ses yalıtımı görevi görüyordu, bu yüzden kimse tamamen aklımı kaçırdığımı duyamıyordu.

Bu dolapta sayamayacağım kadar çok ağlamıştım. Hastaları kaybettikten sonra burada ağladım. Bana Benny'nin son dönem böbrek yetmezliği olduğunu söylediklerinde burada ağladım. Burada Nick için ağladım. Hatta burada benimle brunch için buluşma arasında iki yılını kocamla yatarak geçiren o arkadan bıçaklayan hain Kelly için biraz ağlamıştım. Ama tüm bu zamanlar boyunca hiç kimse bana yaklaşmamıştı. Ve bugün biri yaptı.

Kapı açıldı ve içeriye bir adam girdi. Kapıyı arkasından kapattı ve beni orada otururken gördü, burnumda sümükler vardı ve saçlarım yanaklarıma yapışmıştı.

Ölüm.

Bir an şaşkınlıkla birbirimize baktık ve sonra o kaçtı.

Tuttuğum nefesimi dışarı verdim ve yüzümü ellerimin arasına aldım.

İle ilgili *kurs* bu adam bu alanın kutsallığını ihlal etmiş olur. Ne pislik.

Az önce bana bağırdı. Yani, onunla karşılaştım, yani evet, anladım. Ama sonra beni açıklayıcı bir pansuman yapmak için Benny'nin odasına kadar takip etti.

koridorlarda koşmakla ilgili. Önce işimi elinden almak için elinden gelenin en iyisini yapması için kırmızı halıyı serdi, sonra bu. inanamadım—

Kapı tekrar açıldı. İçeri girdi, kapıyı arkasından kapattı, önümde çömeldi ve bana ıslak bir bez verdi.

"Yüzün için," dedi nazikçe. "Bu sıcak."

Açık kahverengi gözlerinde o kadar kibar ve yatıştırıcı bir şey vardı ki, ondan ne kadar hoşlanmadığımı neredeyse unutmuştum. Neredeyse.

Bir an duraksadım, sonra aldım. "Teşekkür ederim." burnumu çektim

Hafifçe gülümsedi ve başını salladı. Ama gitmedi. Kapının karşısına oturdu.

Ne yaptığını sandığını merak ederek ona baktım. ben istedim*ayrılmak*. Oda, içinde o varken tamamen kalabalıktı ve o burada otururken ağlamaya devam etmeyecektim.

Ama sonra muhtemelen iyi olduğumdan emin olmak istediğini fark ettim. sanırım*mistemek*Bana bir el bezi uzatıp "Erilmenin tadını çıkar" gibi çekip gitmesi tuhaf olurdu.

Derin bir nefes verdim ve sıcak havluyu gözlerime bastırdım. BT *yaptı*beni daha iyi hissettirir.

"İyi misin?" sessizce sordu.

Burnumu çektim ve yüzü dışında herhangi bir yere bakarak başımı salladım.

Siyah önlüğünün bacakları birkaç santim yukarıdaydı ve gri çoraplarını görebiliyordum. Üzerlerinde minik kahverengi köpekler vardı. Sanırım yeni çorap tarzı bir adamdı.

Siyah bir akıllı saati vardı. Çalıştığı gibi tonlu çilli kollar. Boynuna bir stetoskop asılmış, hastane rozeti gömleğine iştirilmişti. Gözlerine geldiğimde bana bakıyordu. Saat beş yönünde bir gölge, gür, kırmızımsı kahverengi saçlarla dolu bir kafa. Fena görünmüyordu. Hiç gibi.

Prensip olarak yakışıklı erkeklere güvenmezdim. Nick yakışıklıydı ve bak nereyeOBeni yakaladın.

Gözleri kırmızıydı ve gününün benimki kadar iyi geçip geçmediğini merak ettim. Belki buraya da bir mola için gelirdi.

"Yani," dedi. "Buraya sık gelir misin?"

Şakaya kuru bir kahkaha attım. "Bütün hastanede ağlamak için en iyi yer," dedim, sesim gıcırtılıydı.

"Memorial West'teki merdiven boşluğunu severdim."

Başımı salladım. "Ayrıca sağlam bir seçim. Benim kullanımım için biraz fazla yankılı ama eğer klostrofobiksen güzel bir erzak dolabı alternatifi."

"Nöbetçi odalar da iyi," diye önerdi.

"Acil servisten çok uzakta. Hıçkırık dolabını seviyorum. Spontane bir öğle vakti çöküşü için yeterince yakın."

"En sevdiğim tür," dedi yorgun bir şekilde. yani *ovardı*saklanmak için buraya gel

Bir an durakladı. "Ben Jacob," dedi.

Briana.

Sonra tekrar sessizleştik.

Sessizlikte rahatlatıcı bir şey vardı, içinde bir tür anlayış vardı.

Bana birkaç yıl önce yaptığım bir sırt çantalı geziyi hatırlattı. Nick gitmek istememişti, bu yüzden yalnızdım. Artık çok iyi biliyordum*Nedengit*mek istemiyordu. Hile yapmak için en sevdiği zaman, benim dağda cep telefonu hizmeti olmayan bir yerde olduğum zamandı - ama her neyse. Şafaktan hemen sonra Superior Yürüyüş Yolundaydım ve yolda bir ayıyla karşılaştım. İkimiz de durduk ve öylece durup birbirimize baktık. Ayı pençeleri ve ayı dişleriyle. Ayı spreyim ile ben. Ama ikimiz de birbirimizi incitmek için hareket etmedik ve bunu ayıyla benim kabul ettiğimizi söylemekten başka açıklayamadım.

birbirinize zararsız olun ve alanı paylaşın. Bu böyle hissettirdi. Sessiz, söylenmemiş bir ateşkes.

Belki o kadar da kötü değildi. o yapmadı *Bakmak* korkunç bir insan gibi Yorgun görünüyordu. Bir nevi savunmasız.

"Tanıdığın biri mi?" sessizce sordu. "Diyaliz hastası mı?" Yavaşça nefes verdim. "Küçük kardeşim," dedim.

"Neye sebep oldu?" O sordu.

"Bir otoimmün bozukluk. Birdenbire ortaya çıktı."

Orada sessizce oturduk. O kapısının önünde ve ben de TP kutumun üzerinde.

"Biliyorsun, daha kötü olabilirdi," dedi bir an sonra. "Diyalize bağlı olarak onlarca yıl yaşayabilirsiniz."

Anında odaya geri çekildim.

Daha kötü olabilirdi.

Yavan sözlerden çok bıktım ve yoruldum.

Tanrı'nın bir planı vardır.

Her şeyin bir nedeni var.

Seni öldürmeyen şey güçlendirir.

Hayır, öyle değil ve hepsini siktir et.

Bunun Benny'nin başına gelmesi için hiçbir sebep yoktu. Bu Tanrı'nın planı değildi ve onu daha güçlü kılmayacaktı. Ve biliyor musun? Belki *oabilirda* daha kötü olmak Ama kim umursar? En yararsız yorum buydu. Benny'nin başına gelenlerden nefret etme hakkı vardı. Bundan biraz daha fazla emen sayısız başka senaryo olursa olsun, kaybettiği hayatı ve bedeni için yas tutmaya ve buna kızmaya hakkı vardı.

"Neden onlarca yıl diyalizde yaşamak istesin ki?" tersledim "Yirmi yedi yaşında. Spontane geziler yapmak istiyor

arkadaşlarıyla Vegas'a gider, bira içer, kızlarla tanışır ve göğsünden çıkan tüplerden utanmadan seks yapar."

Elini kaldırdı. "Ben demek istemedim-"

"Umarım böyle bir şey sevdiğiniz birinin başına asla gelmez. veya için*Sen*. Ve ciddi u marım hastalarına asla böyle aptalca şeyler söylemezsin.

Kalktım. "Bırak çıkayım."

Dudaklarından uzun bir nefes aldı ve bir saniyeliğine başını dizlerinin arasına daldırdı. Sonra kendini toparlayıp kapıdan uzaklaştı.

Açmadan hemen önce durdum. "Bir şey daha. Bence sen ve Gibson'ın yaptığı tamamen etik değil. Ama bu iyi. önemli değil." Gözlerine baktım. "Bu*Benim*takım. Bu*Benim*hastane. İpleri kim tutarsa tutsun, işi asla alamayacaksın."

Çıkarken kapıyı çarptım.

Chapter 4

Yakup

BENneden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbiri. Ve ona sormayacaktım. Malzeme dolabından çıkmadan önce birkaç dakika bekledim.

ona bölgeyi temizlemesi için bir şans verin. Sonra vardiyamın geri kalanında acil servisin kendi tarafımda kalmak için elimden gelenin en iyisini yaptım.

Bunu yapmaya devam edip edemeyeceğimi merak ettim. Burada mutsuzdum. Memorial'da perişan haldeydim ve muhtemelen başka nereye gidersem gideyim de perişan olacaktım. Belki de bu benim hayatımdı, sadece var olmak ve her dakikasından nefret etmek.

Amy'nin benden vazgeçmekle haklı olabileceğini düşündüm. Sevilebilir bile değilken nasıl sevimli olabilirdim?

Son hastamı topladım ve soyunma odasına gidiyordum ki Zander, Benny'nin içinde olduğu yedinci odadan çıktı.

"Maddox!" Bana sıırttı. "İşte buradasın. Gidip senin kışını avlayacaktım.

Zander Reese bir nefrologdu. Bir böbrek uzmanı ve iyi biri. O aynı zamanda benim en iyi arkadaşımdı. Tıp fakültesinde ve ihtisaslarımız boyunca oda arkadaşıydık. Bu hareketin satış noktalarından biriydi. Burada birini tanımak bir artıydı. Sonunda bana kaşlarını çatmayan tanıdık bir yüz görmek güzeldi.

Belki Zander, Benny'nin böbrek uzmanıydı? Odanın içini görmek için yanından baktım ama perde sürgülü cam kapının karşısındaydı.

Merak ettimohala oradaydı. Muhtemelen.

Malzeme dolabındaki yorum için ondan özür dilemem gerektiğini hissettim ama sanki ben konuştuğça işler daha da kötüleşiyor gibiydi.

Zander omzuma bir şaplak attı. "Hey, dün seni kaçırdığım için üzgünüm dostum, diyaliz kliniğinde vizitelerim vardı." Koridorda başını salladı. Gibson beni seni bulmam için gönderdi. Şu anda kapalıyım, değil mi? Bir içki ister misin? Mafi'nin sokağın karşısında olduğunu düşünüyoruz."

Mafi's'i beğendim. Ve daha önce gittiğim bir yer olması hoşuma gitti. Muhtemelen tam da bu nedenle seçmişti.

Bildiğim yerler benim için daha az stresliydi çünkü ne kadar gürültülü, ne kadar kalabalık olacağını hissediyordum. Tuvaletlerin nerede olduğunu kimseye sormak zorunda kalmazdım.

Bazen gitmeden önce neler yapabileceğimi görmek için Google'da bir yer arardım. Ne sipariş edeceğimi, park durumunun nasıl olacağını anlayan. Veya gitmem gereken büyük bir akşam yemeği veya parti varsa, bir gün önce mekanın içinden geçerdim, böylece oraya vardığımda, büyük bir sosyal taahhülle uğraşmadan önce daha odaklı ve daha az stresli hissederdim.

Ben de burada yapmıştım. Transferi almadan önce Royaume'yi iki kez gezdim. Zander buradaydı, Gibson'ı tanıyordum, işi biliyordum, taşınma konusunda içim rahatı.

Ancak bazen en kapsamlı durum tespiti bile size bir şeyin özünü gösteremez...

Zander cevabımı bekliyordu.

Normalde bugün gibi bir günden sonra eve gitmek isterdim. Ama olumlu bir sosyal etkileşime ihtiyacım vardı, böylece düşünebildiğim tek şey sonuncusu olmazdı. Olanlarla arama bir şey koymasaydım, gecenin geri kalanında ona odaklanırdım.

"Tabii," dedim. "Üstümü değiştireyim. Sizinle orada buluşacağım."

Onları otuz dakika sonra restoranda buldum. Gibson dostça bir gülümsemeyle bana el salladı. Herkesin sevdiği kolay insanlardan biriydi. Gibson ve ben çok eskilere gittik. Hiç birlikte çalışmamıştık ama son birkaç yıldır aynı işi yapıyorduk ve kendimizi iyice tanımaya yetecek kadar aynı konferansa katılmıştık. Üstelik annemi tanıyordu. çoğu doktor yaptı. Kendi çapında saygın bir doktordu.

Ben otururken bana gülümsedi. Maddox. Yeni işin sana nasıl davranıyor?"

"Güzel," diye yalan söyledim.

"Amy nasıl?" O sordu.

"İyi. Sekiz ay önce ayrıldık."

Tek kaşını kaldırdı. Ah. bunu bilmiyordum Üzgünüm. Bu yüzden mi transfer oldun?"

İhtiyacım olmasa da bir menü aldım ve baktım. Zaten çevrimiçi olarak kontrol etmişim. "Kısmen evet," dedim. "Aslında evleniyor. Yeremya'ya."

Zander bana baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Korkarım öyle değil."

Gibson kabinde arkasına yaslandı. Peki annen bu konuda ne diyor?

"Pek çok," diye mırıldandım.

Zander bana başını salladı. "En azından köpeği aldın," dedi. "Oradadır-dirO."

Amy ve ben birlikteyken Teğmen Dan'i evlat edinmişim. O benim köpeğimdi ama onu oldukça eşit şekilde paylaşmıştık ve Amy de onu benim sevdiğim kadar seviyordu. Kısmi velayet istemesini yarı yarıya bekliyordum ama neyse ki bu konuda benimle mücadele etmedi. Benimle fazla mücadele etmedi, bir düşünün. Uğruna savaşılacak bir şey yoktu. Hiç birlikte yaşamamıştık, çocuğumuz da yoktu.

Menüden Gibson'a baktım. "Hey, sana bir şey sormak istiyordum. Burada bir doktor var, Briana... Zander, sanırım onun kardeşini tedavi ediyorsun?"

Dr. Ortiz," dedi Gibson biraz ihtiyatla. "Sana sorun mu çıkarıyor?"

"HAYIR. Benim için ipleri elinde tuttuğuna dair bir şey mi söyledi? Bu konuda üzgün görünüyordu. Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Dudaklarından bir nefes üfledi. "Gittiğimde yerimi alacak. Bir sonraki şefi oylamadan önce personele sizi tanıma şansı vermek için emekliliği ertelediğimi söyledim. Benden memnun değildi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. Bu işe yarardı. "Pozisyonla hiç ilgilenmiyorum, Gibson."

Şaşırmış görünüyordu. "HAYIR? Sadece onu bıçaklayacağını varsaydım. Buraya gelmekle oldukça büyük bir adım attın."

"Başlıca günlerim geride kaldı. Buraya hayatımı kolaylaştırmak için geldim." Ve sefil bir şekilde başarısız oluyordu...

Bir iç çekti. "Tamam aşkım. Buna saygı duyabilirim.

"Benim adıma oylamayı geciktirmek biraz haksızlık olur," dedim. "Neden hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyorum."

Gibson küçümseyerek, "Eh, fark etmezdi," dedi. "Sana gölge yok, eminim çok mücadele edersin, ama ne kadar beklersem bekleyeyim onun lehine bir heyelan olur. Ekibi onu seviyor ve o harika bir doktor."

"Öyleyse oylamayı ertelemeye ne gerek var?" Diye sordum.

Menüyü eline alıp incelemeye başladı. "Meydan okumadan koşmasının görünüşünden hoşlanmıyorum. Galibiyetin geçerliliğini ortadan kaldırıyor ve kimsenin sessizce, başka kimse olmadığı için kazandığını fısıldamasını istemiyorum. Bu onun için adil değil ve liderlik pozisyonuna girmenin iyi bir yolu değil."

Zander başını salladı. "Yani onu bariz bir yarışmacının karşısına koydun ve onu yok etmesine izin verdin." Etkilenmiş görünüyordu. "Beğendim." Bana başını salladı. "Senin için boku yedim ama hoşuma gitti."

Ben de beğendim. Kaybeden kısmı değil, nedeni. En azından iyi niyetliydi.

"Kulağa ne kadar asil gelse de, yine de vazgeçmek zorunda kalacağım," dedim.

Gibson başını salladı. "Kayıt edilmiş. Eh, ben yine de onun yüzeylerine meydan okuyacak kadar cesur başka birinin olması ihtimaline karşı ortalıkta dolaşıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, fazladan birkaç ay için mutluyum. Henüz ayrılmaya hazır değilim. Yirmi yıl sonra bırakmak çok fazla. Ve tüm o zamanını Jodi ile mi geçiriyorsun? Buna hazır mıyım bilmiyorum."

"Değilsin," dedi Zander. "Güven bana. Biraz huzur bulabilmek için kocamın tüm yıl boyunca curling gezilerini dört gözle bekliyorum.

Gibson, menüsünün üzerinden başını salladı. "Evinde mutluysan böyle bir işe girmezsin herhalde. Pozisyonunuzda değilseniz. Zaten seni iş başında gördüğüne göre Amy'nin umursamadığını tahmin ediyorum."

"Umurundaydı," diye mırıldandım. detaylandırmadım "Ve her neyse, o zaman da baş pozisyonu gerçekten istemiyordum. Takım tarafından bir nevi buna itildim. Bu gerçekten benim işim değil.

Gibson beni el salladı. "Seni buna ittilerse, bu senin işin. Diplomatiksin, adilsin ve dramaya meyletmiyorsun. Sana saygı duyduklar. Aslında Briana da aynı şekilde. Gerçi biraz daha buldozerim."

Zander, onu aramak için bir sunucuya parmağını kaldırdı. "Briana iyi bir şef olacak -eğer buradan defolup gidersen."

Gibson kıkırdadı.

"Endişe nasıl?" Zander bana sordu. "Yeni adam olmak kolay değil."

"Sorun değil," diye tekrar yalan söyledim.

Zander, "Yeni bir işe başlamak kendi kişisel cehennemin gibi olmalı," diye devam etti. "Sınıfın önünde dikilip kendinizi tanıtmanın yetişkin versiyonu."

alay ettim. Tam olarak böyleydi. Yalnız ben de çıplaktım ve köpeğim ödevimi yedi.

Neyse ki sunucumuz, ben daha fazla içine girmeden önce geldi. Zander masaya her mezeden bir tane ısmarladı, bu yüzden çocuklar ana yemek sipariş etmediler ama ben bir salata aldım. Geleni denerdim ama kızarmış yiyecekler ve sodyumla doymazdım.

Akıl sağlığım mücadele ederken, katı bir kişisel bakım rejimim vardı. Aksaklık, durağanlık hissinin içeri sızdığını fark etmeye başladığım an, egzersiz yapmak ve yeterince uyumak için ortak bir çaba gösterdim. Alkolü, işlenmiş şekeri ve karbonhidratı kestim, daha çok bütün gıdaları yemeye çalıştım. Günlüklendi. Hepsi yardımcı oldu. Ve şu anda alabildiğim tüm yardıma ihtiyacım vardı. Düşmemeye çalışarak bir uçuşun üzerinde sallanıyordum. Amy ve Jeremiah, ailem, yeni işim - hepsi beni okula bırakmaya teşvik ediyor.

Adamların kokteylleri teslim edildi ve ben de soda ve misket limonumu aldım. Ben arkama yaslanıp dikkatimi dağıtmanın tadını çıkarırken onlar hastaları hakkında hikayeler anlattılar. Geldiğime sevindim. Buna ihtiyacım vardı. Beni seven insanlar olduğunu hatırlattı.

Bunun gibi etkileşimler beni yıpratmadı. Beni tanıyorlardı. Sessizliğe geçip sadece dinlediğimde bunu kişisel algılamadılar. Benim de kimseye yapmadığım bir şey olan alkol almama konusunda bana zorluk çıkarmadılar. Birinin içmeme sebebinin ne olduğunu asla bilemezsiniz.

Bu arkadaşlar kolaydı. Hepsi değildi.

Farklı insanların farklı enerji talepleri vardı. Bazı insanlar benden diğerlerinden daha fazlasını aldı. Örneğin babamın enerjisi düşüktü. günler geçirebilirim

onunla atölyesinde ve asla ara vermeye ihtiyacım olduğunu hissetmiyorum. Jill ve Jane de kolaydı. Ama annem, Jeremiah ve Jewel? Beni birkaç dakika içinde tüketebilecek yüksek enerjili insanlardı. Başa çıkabileceğim çok fazla şey vardı.

Amy, hepsinin en yüksek enerjisiydi. Hiçbir zaman sessizlik olmadı. Her anı doldurması gerekiyordu.

Başlangıçta hoşuma gitti. Büyüleyici olmak ya da konuşmaya zorlamak zorunda değildim. Hepsini yapardı ve ben de oturup onun hikayelerini dinler ve gülerdim ve hiçbir zaman benim katkıda bulunmama ihtiyaç duymazdı. Dinlemek benim katkımdı. Partilere gittiğimizde, herkesle tüm küçük konuşmaları o halletti ve ben de orada olmalıydım. Üzerimdeki baskıyı kaldırdı. Ailem onu severdi. Kolaydı. Sanırım çekingen kişiliğim, onu sevdiği şekilde dinlendiğini ve ilgi odağı olduğunu hissettirdi. Ve bu beni tam tersi yaptı. Beni görünmez yaptı, yolBENbeğendim

Ama sonra bir gün onun hakkında her şeyi bildiğimi ve onun benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini fark ettim. Hiç bir şey. Ve biriyle olmama rağmen yalnızdım. Sonunda konuyu ona açtım ve... şey. İşte buradaydık.

Gibson, Zander'a başını salladı. "Bugün Benny'nin geldiğini gördüm mü?" "Evet. Enfekte kateter."

oturdum "Briana bana ondan bahsetmişti," dedim birden sohbeta katılmakla ilgilenererek. "Otoimmün rahatsızlığı."

"Dostum, o çocuğa ne şans. On sekiz ayda sıfırdan böbrek yetmezliğine." "Kız kardeşi böbrek mi bağıslıyor?" Diye sordum.

Zander viskisinden bir yudum aldı. "Maç değil. Şimdiye kadar kimse yok."

Gibson başını salladı. "Zavallı çocuk. İşini kaybetti, kız arkadaşı ondan ayrıldı."

"Obeni kızdırdı," dedi Zander, bardağını Gibson'a devirirken.

"Neden ondan ayrıldı?" Diye sordum.

Gibson, "Başa çıkamadım," dedi. "Sonu görünmüyor, beklemek istemedim."

Başımı salladım. "Böyle biri nakil listesinde ne kadar bekler? O kadar uzun olamaz."

Zander başını salladı. "Bağlı olmak. Üç ila yedi yıl arasında herhangi bir yerde olabilir. Ama ender bulunan bir kan grubuna sahip -aslında en nadide kan grubu. Onun için daha uzun olabilir."

Koltuğuma geri oturdum. "Yedi yıldan daha uzun," diye soludum. Tanrım, hayal bile edemiyorum. Ablasının bu kadar üzülmesine şaşmamalı.

Diyaliz hakkındaki yorumumla duyarsız kalmak istememiştim. Güven verici olmasını istemiştim - çünkü doğrudu. Diyaliz onu hayatta tutacaktı. Ancak bu arada yaşam kalitesi düşecekti. Bugün bunun en iyi örneği olmuştu.

Sağlık hız treninin yanı sıra, iki günde bir günde dört saat diyaliz makinesine bağlanacaktı. Vücudu ondan kurtulamadığı için çok fazla sıvı alamazdı. Çorba, dondurma veya karpuz yok. Arkadaşlarla içki içilmez. Kola bile yok. Tuzlu değil çünkü sodyumu kaldıramayacak, kızartılmış hiçbir şey yok. Benim şu anda yaptığım şeyi, rastgele mezeler yiyip hiçbir şey düşünmeden yapamazdı.

"Otoimmün hastalığı yeni böbreğine bir tane aldığında zarar verecek mi?" Diye sordum.

Zander omuz silkti. "Kontrol altına aldık. Sadece yüzde on nüks şansı. Donör bulursa normal bir hayatı olacak. Ama nefesimi tutmazdım."

Uzun bir süre sessiz kaldım.

Briana'nın söylediklerini, abisinin nasıl da normal olmak istediğini düşündüm. Hayatının dışarıdan biri tarafından kontrol edilmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

faktör. Endişem de sınırlayıcıydı. Ama bu? Zor olmalıydı. Özellikle de böyle genç bir adam için.

Ne vardı *BEN* yirmi yedide mi yapıyordun? Zander ile sırt çantamla Machu Picchu'ya gittim, sık sık kampa gittim. Kabul ettiğim şeyler. Diyalizde olmayacak şeyler orası kesin.

Zander, "Ölü bir donör alma şansı daha yüksek," diye devam etti. "Fakat organ o kadar uzun dayanmaz ve onlar da dayanmaz. Daha yüksek reddedilme şansı. İdeal olarak canlı bir donör alırdı ama aileden hiçbiri ona uygun değil ve onun kan grubuna göre..."

"Canlı bir donör için iyileşme nasıldır?" Diye sordum.

"Fena değil. Birkaç hafta. Neden? Düşünüyor musun?"

"Bunu hep annemden sonra düşündüm."

"Ah, evet, onu unutmuşum," dedi Zander. "Bu... neydi? Şimdi yirmi yıl önce mi?"

Başımı salladım. "Hemen hemen."

Annem lupus hastasıydı. Ben lisedeyken böbrek yetmezliğine girdi. Yine de nakil listesine hiç girmedi çünkü en iyi arkadaşı Dorothy devreye girdi ve ona kendisinininkini verdi. Annem şanslıydı. Diyaliz yapmak zorunda bile kalmadı.

O zamanlar hepimiz çocuktuk, bu yüzden hiçbirimiz yardım edemedik ve babam yüksek tansiyonu nedeniyle iyi bir aday değildi.

Jestten derinden etkilenmişim.

"Yeterince büyüdüğümde kendime her zaman söz verdim, bunu ileriye ödeyeceğim" dedim.

"Kan grubunuz nedir?" diye sordu. "Ö."

Biraz daha dik oturdu. "Evrensel bağışçı." Şimdi beni inceliyor gibiydi. "Herhangi bir sağlık sorunu var mı?"

Başımı salladım. "HAYIR."

"Laboratuvarları kurmamı ister misin? Sadece görmek için? Taahhüt yok. Ailen bilmeyecek."

Bir an düşündüm.

Görmenin ne zararı vardı? Sonunda uygun olmayabilirim ve her zaman hayır diyebilirim.

Omuz silktim. "Tamam aşkım. Elbette."

Chapter 5

Briana

BENDün gece eve geldiğimde tam bir çöküş yaşadım.

Bir daha asla gerçekten mutlu olamayacağımı fark etmeye başlamıştım. Eskiden olduğum gibi değil. Hayatımı asla geri alamıyordum ve bu sadece Nick'in sorunu değildi. Benny'nin durumu beni mahvetmişti. Bu bardağı taşıran son damla oldu.

Benny benim çocuğum gibiydi. Ben sekiz yaş büyüktüm ve annem çalışıp hemşirelik okuluna giderken onu fiilen büyötmüşüm.

Annemin bana öğrettiğı güçlü kadın olabilirdim. Kendimi tıp fakötesine sokabilir, kendime bakabilir ve korkunç boşanmamın üstesinden gelebilirdim. Ama Benny'nin bu şekilde kötüleşmesini ve çizgiyi tutmasını izleyemezdim. Yapamadım.

Dün işten sonra kedisini almak için dairesine gittiğimde, kapısında üç günlük tahliye uyarısı vardı. Kirasını ödemiyordu. Sonra içeri girdim ve daha da kötüye gitti.

Onun yeri çöpe atılmıştı. Haftalardır çöp kutusunu temizlememişti, lavabodaki bulaşıkların üzerinde küf vardı, dini olarak kullandığı koşu bandı yıkanmamış çamaşırlarla kaplıydı. Kedi beni görünce neredeyse kollarıma atladı, sanki uzun zamandır beklenen bir kurtarma görevinin parçasıymışım ve sonunda onu kurtarmak için orada olduğum için rahatlamış gibi.

Benny klinik olarak depresyondaydı. Bütün bunlar geçen yıl başladığından beri depresyondaydı ama bu, hâlâ duş alıp ilaç alabildiğı fonksiyonel bir depresyondan,*Bu*. Böbrekleri bitince pes etti.

Sanırım onu yanıma almam gerekiyordu. Ya öyle ya da annemi ara. Şu anda onunla ilgilenecek yetişkin bir yetişkine ihtiyacı vardı. Hayatında hangi zorba kadını istediğine karar vermesi gerekecekti, çünkü istese de istemese de bir kadın ona atanmak üzereydi.

Dün gece eve geldim ve yatağa yığıldım ve uyuyana kadar makineli tüfek yastığımda hıçkıra hıçkıra ağladı - bu uzun sürmedi çünkü Benny'nin kedisi beni uyandırdı. Yatak odamda bir katil değil de bir kedim olduğunu fark etmem on saniyelik katıksız bir dehşet aldı. Ondan sonra tekrar uyuyamazdım.

Bugün işte olmamam gerekiyordu. Sutyensiz, saçlarımı garip bir topuz yapıp, tekrarlarını izleyerek evimin etrafında oturmaya ihtiyacım vardı..*Schitt Deresi*. Gözlerim hâlâ şişti ve onu tekrar kaybetmekten hafif bir esinti uzaktaydım...*Ve*adet oldum Ölümün tatlı salıverilmesi olmadan bir hafta boyunca kanamam var.

sanırım şimdilik*öyleydi*Yeni bir iş için eğitim almamış olmam iyi bir şeydi - her şeyin nasıl ve neden geliştiği beni heyecanlandırdığından değil. Ama en azından şu anda planladığım kırk sekiz saatle zar zor başa çıkabildiğim halde haftada seksen saat hastanede olmak zorunda değildim.

Saat sabahın altı buçuğuydu. Bugün işten önce Jessica ile kahve içiyordum. Onu pek sevmezdim. Bir noktada Alexis ile iyi arkadaştı. Alexis taşınmadan önce komşuydular. Jessica'yı her zaman biraz fazla buruk bulmuştum ama artık ben de buruk olduğum için onu takdir ediyordum. ataerkilliği yakma enerjisi.

Hastane kafeteryasına gittim ve üçlü bir kapuçino aldım. Keşke içinde votka olsaydı.

Jessica'yı köşede seçip yöneldiği masada önlüğümün üzerine giydiğim bol siyah fermuarlı kapşonlu giymiş halde gördüm. Kapşon takılıydı. Bu, kabarıklığının üzerine taktığım güneş gözlükleriyle birleştiğinde,

Kan çanağı gözleri beni yılın en ateşli hip-hop albümünü çıkarmak üzereymişim gibi gösteriyordu.

Jessica ise harika görünüyordu. Kahrolası sabah altı buçukta mükemmel saçlar ve parlak kırmızı ruj. Kadın doğum uzmanıydı. Kırk altı yaşındaydı, her zaman kusursuz bir yapıya sahipti ve onun gülümsediğini hiç görmemiştim. Hiç gibi. Büyük bir avukatla falan evliydi ama ondan nefret ediyordu ki bu beni şaşırtmadı çünkü herkesten nefret ediyordu. Şu anda onun hakkında en sevdiğim şey buydu.

Karşısındaki koltuğa insan pufu gibi düştüğümde telefonuna bakıyordu. Peki sana ne oldu? dedi başını kaldırmadan, ses tonu bıkkındı.

"Neden bana bir şey olduğunu düşündün?"

Telefonunu kapattı ve huysuz bir gençle konuşan bir ebeveyn gibi bana baktı. "İçeride güneş gözlüğü takıyorsun."

"Belki pembe gözüm var." O bekledi.

Çantamı yanımdaki yere bir gümbürtüyle fırlattım. Benny pek iyi durumda değil. Ve boşanmam iki hafta içinde kesinleşiyor."

"Güzel," dedi kuru bir sesle. "Sonunda özgür."

gözlerimi devirdim. "Yapması ücretsiz*Ne?* Tarih? Ateşli bekarlarla bir sürü seks yaptın mı? senin varmi*görülen*orada mı?" öne eğildim "Ve sana standartlarım olduğunu söylediğimde bana inan.*Düşük.* bar geldi*Vaya*şağı. Bu noktada sırf bir penisi, birden fazla havlusu olduğu ve duvarlarında bayrak asılı olmadığı için bir erkeği tercih ederim. Demek istediğim, gerçekten annelerinin bodrumundaki bir şiltede onlarla seks yapmamızı mı bekliyorlar? Aslında gibi mi?

"Evet," dedi düz bir sesle. "Tam olarak bekledikleri şey bu."

Ağır ağır koltuğuma geri oturdum. "Erkeklerin bize en iyi adamlarını göndermediğini düşünmeye başlıyorum."

Alay etti, bu Jessica'nın gülme şekliydi. "Yaptıkları tek şey yalan söylemek ve PH dengenizi bozmak. Cinselliğimizi seçmediğimizi sürekli olarak hatırlatıyorlar, çünkü aklı başında kim çekici olmayı seçer?*erkekler*. Ortak olarak tamamen değersizler. Bir kadın ciddi bir şekilde hastalandığında, kocası tarafından terk edilme olasılığının bir kocadan altı kat daha fazla olduğunu biliyor muydunuz?

ona baktım. "Sencidden?"

Bir kompakt çıkardı ve dişlerini kontrol etti. "Ve kadın ne kadar yaşlıysa, terk edilme oranı o kadar yüksek. Onkolojide bir söz olduğunu duydum. Karısı hastalanınca koca yeni bir eş alır." Aynayı kapattı ve bana dudaklarını büzüp bu boka inanabiliyor musun bakışı attı.

Korkuyla ona göz kırptım. "Yaniğrenç"

"Evet öyle." Kabul etti. "Ama unutma, hayal kırıklığını erkekler olmadan heceleyemezsin," diye şarkı söyledi.

Alnımı elime koymadan önce biraz fazla manik bir şekilde güldüm. "İşte bu," diye mırıldandım. "Vazgeçiyorum. Bir daha asla seks yapmayacağımı kabul etmeliyim. Bikini ağda randevularımı iptal ediyorum. Ormanın toprağı geri almasına izin vereceğim, içimdeki bataklık cadısına yenik düşeceğim."

Gözlüklerimin arkasından gözlerimi sımsıkı yumdum. "Ölürsem cehennemde olduğumu anlamam tam yirmi dört saatimi alacakmış gibi hissediyorum."

Sonra hatırlayarak inledim. "Bir de birlikte çalıştığım bu pislik var, katlanamadığım bu yeni adam..."

"Ah? DSÖ?" diye sordu, telefonuna bakarak, sadece biraz ilgiliydi.

Dr. Maddox. surat yaptım

Durdu ve ekranının üzerinden bana baktı. Jacob Maddox mu?

Alnımı yorgun bir şekilde ovuşturdum. "Evet. Onu biliyorsun?"

"Harika adam," dedi gerçekçi bir tavrıyla.

Dondum ve ona göz kırptım. "Üzgünüm-Ne?"

Çağrı cihazı çalmaya başladı. Çağrı cihazına bakarak, "Annesini tanıyorum," dedi. "Bütün aileyi yıllardır tanıyorum. Acil sezaryen ameliyatım var, koşmam gerekiyor." O kalktı.

"Beklemek. Aynı Jacob'tan bahsettiğimize emin misin?" dedim çantasını almasını izleyerek. "Kahverengi kızıl saçlı mı? Bir nevi evet-"

Memorial West'te acil tıp bölümünün başındaydı. O mükemmel bir insan."

ona baktım. Mükemmel—"Kimse onu sevmiyor!"

Çantasını omzuna attı. "Eh, yanılıyorlar. Daha sonra içecekler?"

"Yapamam. Ancak-"

"Boş olduğun zaman bana mesaj at."

Kahvesini aldı ve ben de onun yüksek topuklu ayakkabılarla gidişini izledim.

Bardağı çöp kutusuna attı, köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Gözlüklerimin arkasından ona göz kırparak

oturdum. neydi öyleOhakkında?

hakkında güzel bir şey söylemediherhangi biribırakın erkekleri.

Mükemmel bir insan mı? Brüt.

Her neyse.

Bunu düşünemeyecek kadar yorgundum. Anne/taşınma konusunu bugün Benny ile açmam gerekti. Sonra evet derse, onu gerçekten taşımak zorunda kaldım, ki bu durumda yardım edebileceğinden şüpheliydim. Yüzündeki şeyin hayırseverliğini düşünecek zamanım olmadı.

Kahvemi tek başıma bitirdim ve ardından kapşonlumu ve gözlüğümü çıkarıp tamponumu değiştirmek için soyunma odasına gittim. Kendimi huysuz ve huysuz hissettim, bu yüzden acil servise vardığımda ve Gloria'yı bir hasta odasının yanında Hector'la birlikte dikilip perdedeki bir aralıktan bakarken gördüğümde, bahçesindeki insanları kovalamaya hazırlanan huysuz yaşlı bir kadın gibi arkalarından geldim. "Ne yapıyorsun?" homurdandım.

Gloria, "Şşşşşş," diye fısıldadı. "İzliyoruz."

"Neyi izliyor?" dedim, sürgülü cam kapıdan etrafa bakmaya çalışarak.

Dr. Maddox," diye fısıldadı.

inledim. "Tanrım, şimdi ne yaptı?"

Malzeme dolabı Go Kendini Siktir Et'ten beri onu birkaç gündür görmemiştim. Sanırım benden kaçıyordu.

İyi.

Hector pencereden uzağa bakmadı. "Bu küçük kız köpek ısırmasıyla geldi ve bebeğini dikeyor."

Alnımı kırıştırdım. "O ne?"

"Evet. Ben de oradaydım. Sanırım köpek bebeğini yırttı ve o çıldırmış ve ağlıyordu ve Dr. Maddox oraya gitti ve onunla yumuşak bir şekilde konuşmaya başladı, 'Yüz, hadi bebeğine iyi bakalım, tamam mı?' Sonra dikiş setini alıp oyuncak bebek üzerinde çalışmaya başlarken, asistanı çocuğun farkına varmasın diye dikiş atmaya başladı. *Tanrım*, Hiç bu kadar tatlı bir şey görmemiştim. Gloria'ya döndü. "Bekar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedi. "Ben de onun heteroseksüel olduğunu düşünüyorum."

Hektor başını salladı. "HAYIR. Mümkün değil. Onu kokpitte gördüm." "Nerede?" diye sordu.

Etrafına, odaya bakmak için eğildi. "Şehir dışında bir gey bar. Kesinlikle oydu. Böyle bir çene çizgisini asla unutmam."

"Bir gey barda olması, onun gey olduğu anlamına gelmez" dedi. "Memorial West'te bir doktorla çıktığını duydum. bir kadın," diye ekledi. Bana başını salladı. "Gel bak." Perdedeki çatlağa bakabilmem için kenara çekildi.

Hastanın annesi Dr. Maddox'u, ikinci sınıf asistanını ve Jocelyn'i odada görebiliyordum. Dr. Maddox sedyenin yanında oturmuş, sırtı bize dönüktü. Önlüğü kalkmıştı ve yine rengarenk çoraplar giymişti ama desenini buradan çıkaramıyordum.

Bebeği bir masanın üzerine koydu ve ona dikiş atıyordu. Küçük kız dört beş yaşından büyük olamaz. Ağlamıyordu, dikkati dağılmıştı. Kıkırdadığı için çalışırken ona bir hikaye anlatıyor gibiydi. Jocelyn bile gülümsedi ve Jocelyn onun ilk ve en sadık nefretçilerinden biriydi.

"Pekala, lanetleneceğim," diye mırıldandım. "Sonuçta o Şeytan değil." "N'apıyorsunuz beyler?"

Sesle sıçradık. Zander çift kapıdan bize doğru geliyordu.

"Hey. Hiçbir şey," dedim sırtımı cama dayayarak. "Sadece bir prosedürü izliyorum."

Gloria ve Hector bunu çıkış anları olarak değerlendirip ayrıldılar. "Naber?" Diye sordum.

"Sana bugün Benny'yi salıvereceğimi söylemeye geldim. O iyi görünüyor. Gitmeye hazır."

Hemen canlandım. "Harika!"

"Peki kimi izliyorsun?" Etrafıma göz gezdirip odaya girdi. Ah, Yakup. Ne yaptığını görünce gülümsedi. "O orospu çocuğu, içerideki haline bak. Başucu tavrını her zaman sevmişimdir."

Başımı eğdim. "Onu biliyorsun?"

Onayladı. "Evet. Yıllardır oda arkadaşıydık. En iyi arkadaşlarımdan biri. Harika adam."

surat yaptım

Bana baktı. "Ne?"

"Hayır, sadece bugün bunu duyuyorum ama burada kimse ondan pek hoşlanmıyor." Kaşlarını indirdi. "Yakup?"

"Evet. O bir çeşit pislik.

Zander öyle yüksek sesle güldü ki beni şaşırttı. "Yakup *Olumsuz* bir sik. O adam, tanışabileceğin en iyi adam, güven bana. Sana sırtındaki gömleği verirdi.

"Jacob," diyerek kollarımı kavuşturdum. "Tamamen kaba biri."

"Eğer o yoldan geliyorsa, muhtemelen sadece gergindir. O içe dönük, biraz utangaç. Saatine baktı. "Bak, koşmam gerekiyor." Geri geri koşmaya başladı. "Hey, ona iyi davran, olur mu? O iyilerden biri." Döndü ve çift kapıya giden yolun geri kalanını koşarak geçti.

Ben de arkasından baktım. İyi olanlardan biri mi?

Zander'ı yıllardır tanıyordum. Ona sadece bir doktor olarak saygı duymadım, genel olarak muhakemesine de güvendim. Doğru olduğuna inanmadığı sürece herhangi biri hakkında bunu söyleyeceğini düşünmemiştim. içtenlikle söyledim *değildi* Doğru, Jacob kesinlikle bir eşekti. Ve hala kızgın olduğum baş pozisyon için Gibson'la işbirliği içindeydi. Ama buna inandım *zander* Jacob'ın iyi bir adam olduğuna inanıyordu.

Jessica ayrıca Jacob'ın iyi bir adam olduğuna da inanıyordu... Gibson da ondan hoşlanıyor olmalı.

Ha.

Camdan dönüp baktım. Jacob bebeği bitiriyordu. Küçük kızın önünde kıpırdattı ve sonra ona vermeden önce burnuna hafifçe vurdu. Onu kavradı ve ışınladı.

Yüzümün yumuşadığını hissettim.

Yani, *ovardı*o gün erzak dolabındaki o sıcak bezi bana getirdi. Özellikle Benny'nin odasında ona sertçe vurduktan sonra uçabilirdi. Ve o gün onunla karşılaştığım için de gerçekten özür dilemedim. Şimdi burada bebekleri kesin ölümden kurtarıyordu... Sanırım öyle değildi.*Tümü*kötü.

Dudağımı çiğnedim.

Jacob utangaç olsaydı, ilk gününde tüm hastalarını kaybetmek ve ardından tüm hemşireleri kızdırmak meselelere yardımcı olmazdı. Bundan sonra kimse ona gerçekten bir şans vermedi. Zander'in dediği gibi gerçekten "iyilerden biri"yse, bu kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu, sanki yeni bir okuldaki ilk haftasıymış ve *BEN*kaba kızlardan biriydi.

Belki *benöyleydi*kaba kızlardan biri.

Son zamanlarda o kadar huysuzdum ki, muhtemelen onunla hayatım bir çöplük yangını olmasaydı olacağından daha kısaydım.

Benny de içe dönüktü. Okulda gerçekten zor zamanlar geçirdi... Perdedeki şeritten Jacob'ın ayağa kalktığını gördüm ve sınıfa doğru yürümeye başladım.

hemşire odası, ama inlemeden önce sadece birkaç adım atabildim ve arkamı döndüm.

Bir dakika sonra Jacob'ın odasının kapısı kayarak açıldığında dışarıda bekliyordum. Kollarımı kavuşturup önüne geçtim. "Hey," dedim düz bir sesle.

Eli kapıda donup kaldı. "Merhaba," dedi farların ışığında bir geyik gibi görünerek.

"Onlara tatlı getir."

Bana göz kırptı. "Ne?"

"İlk gününde hemşirelere çörek getirmeliydin. Elin boş geldin, bu senin ilk hatandı. Kapkek*belkiseni* kurtar, ama ucuz şeyleri değil. Nadia Cakes, iki düzine, bir keto al

Gloria, en az dört glütensiz ve bir vegan. Hector hayvansal yan ürünler yapmaz. Angelica'nın yeni yavrusu için bir köpek keki alırsanız bonus puanlar.

Bana baktı ve ben de arkamı dönüp uzaklaştım.

Orada. Zander'ın istediği gibi ona iyi davrandım. Ona, ekibiyle birlikte daldığı bu zor durumdan çıkması için gereken araçları verdim. Tavsiyemi dinleyip seçmeyeceği ona bağlıydı. *Benim* vicdan rahattı. Artık kötü bir kız değildim.

Hey, diye seslendi arkamdan.

Uzun bir nefes verdim ve arkamı döndüm. "Ne?"

Düz ifademi korumamı zorlaştıran bu ciddi, elinde şapka, yavru köpek bakışıyla orada duruyordu. Neredeyse kendi canımı sıkarak, sevimli olduğunu bir kez daha fark ettim.

Onda süper seksi, güçlü-sessiz bir şey vardı. Derin, nazik kahverengi gözler, biraz engibeli ama yine de bir arada görünmeye yetecek kadar kırışıklı kare bir çene. Belki beş-dokuz, beş-on üzeri benim beş-dörttü. Otuzlu yaşların ortasında, formda. Elleri siyah önlüğünün ceplerine dalmıştı ve kaslı kollarından aşağı damarlar akıyordu. *BEN* *sevileni*yi nemlendirilmiş damarlar.

silkeledim. Ateşli miydi? Evet. İyi. önemli değil Yine de çok sinir bozucu.

"Evet?" dedim sabırsızlıkla.

"Senden ne haber?" O sordu. "Ne tür kek seversin?" "Kırmızı kadife ve ben istemiyorum," dedim arkamı dönerek. senden bir şey istemedim.

Chapter 6

Yakup

A Vardiyamdan sonra durdum ve Zander'in sipariş ettiği ikinci tur laboratuvarları yaptım. Sonra Briana'nın hemşirelere götürmemi söylediği kekleri çağırdım, böylece üç gün içinde işe döndüğümde hazır olacaktı.

Bana neden yardım ettiğini bilmiyordum. Bunu yapmak ona açıkça acı verdi. Gibson ona bir şey mi söyledi? ummadım. Benim adıma patrandan herhangi bir müdahaleye ihtiyacım olmadı, bazıları Play Nice'i zorladı.

Teğmen Dan'i gezdirdim ve Grubhub hakkında bir şeyler buldum. Akşam yemeği yedim, duş aldım ve bitki odamda günlüğüme yeni oturmıştım ki telefonum çaldı.

Anne.

cevap vermedim Geçen haftaki telefon görüşmesinden beri herkesin aramalarını ve mesajlarını görmezden geliyordum. Ne istediklerini biliyordum - kız arkadaşım hakkında bilmek. Bu konuda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sürüklemeyi düşündüm. Neden hiçbir şeye ulaşamadığına dair bahaneler uydurmak ve sonunda ayrıldığımızı söylemek. Belki de inançsızlıklarını düğüne kadar askıya alabilirdim - o zaman düğüne tek başıma gelirdim, herkes gelinin yeniden yeni bekar, iki kez terk edilmiş, kalbi kırık eski sevgilisi olarak acıyarak bakardı.

Belki de itiraf etmeliyim. Ya da en azından maskaralığı bitirin ve ondan şimdi "ayrılın".

Bunu belirsiz tutmak bir şeydi. Biriyle görüştüğümü söyle ve öylece bırak. Ama detaylar beni rahatsız etti. Ailemin gözlerinin içine bakmayı sevmezdim.

ve onlara var olmayan uydurma bir kadın için uydurma bir isim ve uydurma bir geçmiş vermek. Niyetim iyi olsa bile yanlış geliyordu. Ve bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum. Açıkçası, onlara haberi söylediğimde kimsenin onun adı için bana daha fazla baskı yapmamasına şaşırdım. O zamanlar, daha fazla bilgi için araştırma yapamayacak kadar şoka girdiklerini düşünüyorum ama artık kesinlikle araştırmaya hazırdılar. Walter bile beni aramıştı.

Annemin araması bitti. Sonra bir metin pinglendi.

Anne:Jacob, ayın on dokuzunda artı bir alacak mısın? Kaç tane pirzola yapacağımı bilmeliyim.

Ve bir an sonra:

ping.

Anne:Boşver, pesto makarnamı yapacağım. Bol olacak. Fındığa alerjisi yoksa? Fındığa alerjisi var mı?

Burnumun kemerini çimdikledim.*Bilmiyorum Yakup. Hayali kız arkadaşının fındıklara alerjisi var mı?*

Tanrı.

Hepsi şahsen beni gagalarken bunu nasıl yapacaktım?

Sonra en amansız sorgulamanın bile diğer alternatiften daha iyi olacağını hatırladım - herkes çözülüp çözülmediğimi görmek için izliyor, herkes Jeremiah ve Amy'yi suçluyordu. Bu kaçınılmaz durumun geriliminin üzerime ışıyan bir ısı gibi geldiğini hissedebiliyordum.

Sadece görünmez olmak istedim. Keşke herkesin beynini silebilseydim ve Amy ile benim bir zamanlar bir şey olduğumuzu unutturabilseydim.

Cehennem, diledim*BEN*Amy ve benim bir zamanlar bir şey olduğumuzu unutabilirdi.

Teğmen Dan ayağımın dibindeki yerinden kalktı ve koca kafasını kucağıma koydu. Kaygımın ne zaman yüksek olduğunu her zaman bilirdi.

Teğmen Dan, üç ayaklı, iki yaşında bir Bernese dağ köpeğiydi. Royaume Northwestern'de bir şef pozisyonu ile ilgilenmememin birçok nedeninden biri de oydu. Amy ve ben onu paylaştığımızda, ben haftada seksen saat çalışıyor olsam bile, evde asla birkaç saatten fazla yalnız kalmıyordu. Ama şimdi sadece bana sahipti. Artık evde olmamakla ilgilenmiyordum. BEN *sevdime* evde olmak Bu günlerde gerçek huzuru hissettiğim tek yer evimdi.

Özellikle şimdi işteki herkes benden nefret ediyor.

Bitki odamdaki sandalyemde arkama yaslandım ve bitkin bir halde sulu meyvelere baktım. Umarım kekler yardımcı olmuştur. Nasıl yapabildiklerini görmedim. Durum bana unlu mamullerin çok ötesinde geldi.

Tekrar günlüğüme baktım. Günlük tutmak beni merkezledi, daha sakin hissetmemi sağladı. Terapide öğrendiğim becerilerden biriydi ve günün olaylarını ve sonraki duyguları kağıda aktardığımda üzerinde çalışmama yardımcı oldu. Ama sonunda günlük tutmadım.

Briana Ortiz'e bir mektup yazdım.

Chapter 7

Briana

VE Benim yanıma taşınırsın yoksa annemi ararım.

Akşam yediydi. ve vardiyamdan sonra taburcu edilmiş bir Benny ile hastaneden eve gidiyordum.

Yolcu koltuğundan dehşet içinde bana baktı. "Neden beni cezalandırıyorsun? Hayatım yeterince boktan değil mi?"

"Bunu seni cezalandırmak için yapmıyorum," dedim. "Şu anda yardıma ihtiyacın var ve senin için evde temizlik yapıp ilaçlarını aldığından emin olamam. Kiranı ödemiyorsun ve kendini hastaneye koyuyorsun. Diyalizi atlıyorsun. Duş bile almıyorsun."

Alnını arabanın camına dayadı. Çok zayıf ve bitkin görünüyordu. Sadece on sekiz ay önce, bu kabus ikimiz için de başlamadan önce olduğu sağlıklı, formda, erkeksi adamdan çok farklıydı.

Biliyor musun? belki anneyaptıOnunla ilgilenecek zihinsel ve duygusal cesarete sahip olup olmadığını bilmiyordum.*Ve* Ben. Ama sonra onunla başa çıkacak zihinsel ve duygusal cesarete sahip olduğumdan da emin değildim. Onu aramak kesinlikle nükleer bir seçenektir ve ben de yaptım.*Olumsuz* hafifçe al

Geçen yıl Nick olayı patlak verdiğinde, annem kocası Gil'le birlikte emekli olduğu ve hayatımın bir santim yakınında bana annelik yaptığı Arizona'dan uçakla gelmişti. Bir aylık işaret geldiğinde ayrılma belirtisi göstermediğinde, onu fiziksel olarak almak için Gil'i aramak zorunda kaldım. Yemek yapmayı hiç bırakmadı. Bir saniye değil. Dondurucumun tamamını doldurdu, ardından garaja bir derin dondurucu aldı ve onu da doldurdu. Gittiği gün, o

sosisli sandviç pişirdim, çöreklerle koydum ve o gittikten sonra onları nasıl bir araya getireceğimi çözemezmişim gibi buzdolabında folyoya sardım. ben ... idim*Halakalan*ları bir yıl sonra yemek. Onu eve çağırırsam annemin enerjisi tam anlamıyla kaotik olurdu.

Otoyola döndüm. "Annem ya da benim yerim," dedim.

Benny yorgun bir şekilde, "Dairemden vazgeçmek istemiyorum," dedi.

"Biliyorum," dedim sol şeride geçerek. "Ama senin dairen boktan görünüyor. Kediye zar zor bakıyorsun. Sadece yanıma taşın. Sadece kısa bir süre için. Eski odanıza sahip olabilirsiniz. Alabilirsiniz*Benimeski* oda, daha büyük," dedim satmaya çalışarak.

Cümleler kurmak onu yoruyormuş gibi cevap vermeden önce durakladı. Senin flört olayını bozmak istemiyorum, diye mırıldandı.

"Karıştıracak bir şey yok. Şimdiye kadar tanıştığın en bekar insan gibiyim. Cidden buraya taşınırken benim tarzımı kısıtlamazsın. Şu anda hiçbir işim yok.

Cevap vermedi ve ona baktım. "Bu sadece geçici, Benny. Nakil olacaksın ve hayatını geri alacaksın."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Hayatımın geri kalanında bununla uğraşacağım," dedi sessizce.

"Her zaman bu kadar kötü olmayacak. Bir böbreğiniz olduğunda—"

"*BENalışkanlık*. Yapmayacağımı biliyorsun. Sadece kabul etmek istemiyorsun."

Şimdi*BEN*sessiz gitti Neyin daha iyi olduğunu bilmiyordum. Umutlarını yüksek tutmaya çalışmak veya beklentilerini yönetmek.

"Tamam," dedim. "Diyelim ki bir tane almadın ve bu artık sadece senin hayatın - yine de iyi bir hayat olabilir. olabilir*Harika*hayat. Neden sana bir ev diyaliz makinesi almıyoruz? Bunu gece TV izlerken yapabilirsiniz. Her gün yaparsan sadece iki saat yapman yeterli."

Yine cevap gelmeyince ona bakmak zorunda kaldım.

"Evden yapabilir miyim?" diye sordu.

"Evet tamamen. Bir kız kardeşin için bir doktorun var. Yalnız yaşarken bunu yapamazsın ama benim yanıma taşınırsan, ekipmanı sterilize etmek ve hayati değerlerini izlemek için orada olacağım.

Tereddütlü olmasa da biraz iyimser görünüyordu.

"Ve haftada üç kez yerine günlük diyaliz yaparsanız, sıvı birikmeyeceğinden yiyecekleri kısıtlayabilirsiniz."

O oturdu. "Dondurma alabilir miyim?"

Başımı salladım. "Evet. Hatta daha sık diyalizle sizi bazı ilaçlardan kurtarabiliriz. Daha iyi hissedeceksin, daha fazla enerjin olacak..."

Sanırım aylardır onu ilk kez gülümserken görüyordum. Pekala, gülümsedi. Bir gülümsemenin zirvesinde daha çok tarafsız bir kaş çatmaydı - ama yine de ilerleme kaydediyordu.

"Benny, bunu yapabilirsin. Sadece uyum sağlaman gerekiyor. Sana yardım edebilirim."

Lütfen sana yardım etmeme izin ver.

Sessizlik aramızda geziniyordu.

"Tamam," dedi sonunda.

"Tamam aşkım?"

Taşınacak mısın?" "Evet.

Sanırım."

bir nefes verdim. Aynı anda rahatlamış ve üzgün hissettim. Onunla ilgilenebileceğim için, artık sürpriz acil servis ziyaretleri almayacağım için, benimle olmasının ona daha iyi bir yaşam kalitesi sağlayacağı için rahatladım. Ve belli bir bölümün bitiyor olması üzücü - ikimiz için de. Çünkü ikimizin de hayatı resmen aniden durmuştu. Gerileyen yetişkinlerdik.

Sanki saat yirmi yıl geri sarılmıştı. Aniden büyümedim, otuz beş yaşındaki Briana ile evlendim artık. Zeki değildi, Benjamin BT'de çalışıyordu, 5K için eğitim alıyordu. ben daha yaşlıydım

Annem gece dersleri alıp çift kişilik çalışırken, benny'yi izlemekten sorumlu yine kız kardeşi. Ve benöyleydionu izlemek zorunda kalacak. Çünkü kendisine güvenmiyordum.

Onu evine götürdüm ve ona yemek hazırladım. Zar zor dokundu ve doğruca yatağa gitti. Bir sürü bulaşık çalıştırdıktan ve hala kardeşimin iki katı canlı görünen solmuş bitkilerini suladıktan sonra eve gittim. Eve döndüğümde zihinsel olarak o kadar tükenmişim ki kendimi bir battaniyeye sarılı olarak kanepeye attım ve kedi gecenin ikisinde belirsiz bir şekilde üzerimden geçene kadar orada bayıldım. Sonra kendimi odama sürükledim ve karanlıkta tavana baktım, geri dönemedim. uyumak.

Planladığım benden gittikçe uzaklaşıyordum. arasında hayatplanlamıştım.

İki hafta sonra artık evli olmayacaktım. Bugünden itibaren yalnız kalacaktım.

Bir daha asla bu ilişki şeyisini yapmıyordum. Herhangi biri.

Kendime her zaman annemle babamın başına gelenlerin münferit olduğunu söylemişim. Çoğu erkek hamile karısını ve sekiz yaşındaki kızını terk edip onları evsiz ve muhtaç bırakmadı. Ben aşka inandım. Ve Nick'le tanıştığımda, onu bulduğuma inanmışım. Neredeyse alay ediyordum. Görmek? Orada iyi adamlar var. Çok şey biliyordum. Zander, Gibson, Benny - ve şimdi ben de hayatımın aşkı olacak birini bulmuştum.

Ancak erkeklere arkadaş, akran ve aile olarak sahip olmak, onları partner olarak görmekten çok farklıdır.

Annemin hayatım boyunca erkeklerle ilişki içinde olmakla ilgili bana söylediği her şey doğru çıktı: Onlara güvenilemez. Onlara güvenilemez. Erkekler her zaman seni incitir, seni terk eder ve seni hayal kırıklığına uğratar.

Babamın yaptığı şey şimdi daha da derine iniyordu, çünkü oğluna nadir bulunan kan grubunu vermişti ama ihtiyacı olduğunda ona böbrek vermek için ortalıkta dolanma zahmetine girmemişti. Acı bir bıçak gibi karnımda büküldü.

Bitirdim. *Tamamlamak* adamlarla.

Artık onları, onların kadınları kullandıkları gibi kullanacaktım. Eğlence için. seks için Kolaylık için. Asla çıktığım bir adamla yaşamazdım ve kesinlikle bir daha asla evlenmezdim. Durmadan. Ve çocuklar? Hayır. Hayatımın geri kalanında babalarına bağlı kalacağım anlamına gelmiyorsa.

O kadar tiksiniyordum ki, Nick ve babamın sonunda ne hale geldikleri beni çok ciddi şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve acil servise gelen hırpalanmış her kadın ve Tinder'da tanıştığım her aptalla günlük olarak güçlendirildi. Gündelik seks için yeterince düzgün bir tane bile bulamamış olmam beni şaşırtmadı bile. Flört uygulamalarında birlikte bok gibi görünen tek kişilerin her zaman evli olduğu ortaya çıktı, bu da genel olarak erkeklerle çıkma konusundaki fikrimi daha da doğruladı.

Jessica haklıydı. Kediyle daha iyiydim.

Sonraki üç gün boyunca Benny'nin evini topladım ve onu eve taşıdım. En iyi arkadaşları Justin ve Brad, ağır kaldırmaya yardıma geldi. Çalışma odasına Benny'nin koşu bandını kurdular, eşyalarını depoya koydular ve onu yerleştirdiler. En azından arkadaşlarının gelmesi onun duş almasını ve temiz giysiler giymesini sağladı, yani bu güzeldi.

Bir ev diyaliz makinesinin teslim edilmesi için düzenlemeler yaptım. O depresyonda uyurken dairesinden topladığım kirli çamaşırlarla dolu çöp torbalarını yıkayarak tam bir gün geçirdim. Sonra, elimde soğuk bir fincan kahve ve şu anda oturma odamda annemin 1994'te satın aldığı aynı derecede çirkin pembe çiçekli kanepenin yanında yaşamakta olan kedi tırmalayan dev şeye somurtkan bir şekilde bakarak beş dakika geçirdim.

Şu anda büyüdüğüm evde yaşıyorum.

Annem Gil ile evlendiğinde evinden vazgeçmeyi reddetti. Emekli olduğunda ve Arizona'ya taşındığında bile, yine de satmadı. Annem, erkeklerle her zaman bir güvenlik önlemine ihtiyacın olduğunu söyledi. Asla tüm yumurtalarını sepetine koyma.

Görünüşe göre annem bir kez daha haklı çıkmış. Nick'ten ayrıldığımda en azından gidecek bir yerim vardı.

Taşındığımda annemin evini hiç dekore etmemiştim. Bir yıl sonra hala burada olmayı gerçekten planlamıyordum ve evi dekore etmek durumumun kalıcı olduğunu hissettiriyordu. Bu yüzden burada, çocukluğumun solmuş kalıntılarında yaşadım. Her yer 1970'lerden kalma bir zaman kapsülü gibiydi. Makrome duvar sanatı, meşe dolaplar ve pirinç donanım, kahverengi tüylü halı, mutfakta muşamba soyulması. İç karartıcıydı. Ve şimdi burada da gerçek ağaç büyüklüğünde bir kedi ağacı vardı.

Neden yaptım*canlı*bunun gibi?

Bir daireyi karşılayabilirdim. karşılayabilirdimev. Ama bunun fikriyle felç olmuş hissettim. Sanki Nick'le yaptığım evi terk edecek kadar gücüm vardı ama kendime yeni bir ev yapacak kadar gücüm yoktu. Ben de ıssız bir adaya düşmüş bir kazazede gibi buraya çömeldim.

Belki bir yanımdan adadan ayrılmaya korkuyordu. Çünkü o zaman bunların hepsi gerçektir.

Benny'yi taşımayı bitirmek için işten fazladan bir gün izin aldım. Çarşamba günü hastaneye döndüğümde bir zombiydim. Tamamen uyuşmuş hissettim. Nick olayı, Benny olayı ve ev olayı gibi korkunç bir üçüncü derece yanıktı, o kadar şiddetliydi ki sinir uçları gitmişti ve ben hiçbir şey hissetmiyordum.

Bunun tüm hayatımın en kötü zamanı olduğunu düşündüm.

Demek istediğim, Nick aldattığında, evet, bu kötüydü. Ama en azından Benny'nin o zamanlar hala böbrekleri vardı. En azından hala yakınımda Alexis vardı. sahiptim*umut*.

Şimdi birkaç gün içinde teslim edilecek bir diyaliz makinem vardı, Benny koridorun sonundaki bir yatakta zihinsel olarak tükeniyordu ve çamaşır odamda sadece benim temizleyeceğim bir çöp kutusu vardı. En iyi arkadaşım iki saat uzaktaydı ve tüm bunları düşünmemem için ihtiyacım olan eğlence olamayacak kadar yeni hayatıyla meşguldü.

Dört gözle bekleyeceğim hiçbir şey yoktu. Şef pozisyonu bile durma noktasındaydı. Çıkma ihtimalim yoktu. Hayatımda neşe yok. Tek bir dikkat dağıtıcı değil. Bir yıldır seks yapmamıştım. Sadece yaşılanıyordum. Her yönden yanlış yöne gidiyor, hayatım etrafımda çöküyor.

Ve sıkıldım.

En kötüsü de buydu. Sıkınlık. Olaysız, sıradan, iç karartıcı kahrolası hayatımın monotonluğu.

Benny bir faktör olmasaydı, Sınır Tanımayan Doktorlar falan yapardım, dünyayı yürürdüm. Minnesota'da olmanın anlamı neydi? Burası soğuktu, her şey bana Nick'i ya da daha kötüsü Kelly'yi hatırlatıyordu. Yalnızdım. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, baş pozisyonu bile gerçekten istemiyordum. Alexis gittikten sonra herkesin benden beklediği bir şey gibi görünüyordu ve neden olmasın diye düşündüm, başka ne halt ediyordum? En azından özgeçmişimi oluşturuyor olurdum.

İstediğim hayat bu değildi. Ve nasıl değiştireceğimi bilmiyordum. Bataklıktı.

Elimde üçlü bir kapuçino ile yere geldiğimde ve görüldüğüm kadar yorgun hissettiğimde Jocelyn hemşire odasındaydı. Günü nasıl geçireceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hey, biri sana bir şey bırakmış." Tezgâhın arkasında bir yeri başıyla işaret etti.

Bakmak için yorgun bir şekilde eğildim. Büyük boy bir kırmızı kadife kek vardı ve kutunun üzerine benim adımın yazılı olduğu bir zarf yapıştırılmıştı.

BT.

Günl

er

sonra

ilk

kez

gülü

msedi

m.

Alexi

s mi?

"Kim

den?"

Diye

sordu

m.

Bilmiyorum. Dün buraya geldiğimde buradaydı." Bir kaleme dokundu

tezgahta ve bana baktı. İyi misin? seslendin."

"Pekala," dedim, kartı almak için eğilerek. Kahvemi tezgahın üzerine koydum ve parmağımı zarfın üzerindeki mührün altına kaydardım.

Bu bir mektuptu. Uzun bir mektup. El

yazısı. İtibaren *Doktor Maddox*.

Gözlerimi kırıştırdım. Doktor Maddox? *Neden?*

Sanki bir yerlerden izliyormuş gibi etrafa bakındım. Onu görmedim.

"Kimden?" diye sordu.

"Hiç kimse. Hemen döneceğim."

Cupcake kabını aldım ve malzeme dolabına koştum. Kapıyı arkamdan kapattım, tuvalet kağıdı kutumun üzerine oturdum ve zarftan mektubu çıkardım. Siyah dolmakalemle, açık ve dikkatli bir yazıyla yazılmıştı.

Briana,

Bazen günlük tutmanın düşüncelerimi düzenlememe yardımcı olduğunu görüyorum. Son zamanlarda doğru Şeyleri söylemekte ve yapmakta zorlanıyor gibiyim, bu yüzden bunu yazmanın en iyisi olabileceğini düşündüm.

Cupcake nerisi için teşekkür etmek istedim.

Muhtemelen bunun farkında değilsiniz, ama ben biraz sosyal kaygı ile uėraŐıyorum. Tanımadığım insanlarla yeni bir durumda olduğumda daha kötü. Bu koŐullarda etkileşim bana doğal gelmiyor ve mücadele ediyorum. Buraya geldiğimden beri sık sık yaptığım gibi, hata yaptığımda bu beni daha çok rahatsız ediyor ve endişem daha da artıyor. GerginleŐiyorum ve bu beni daha da geri çekiyor. Bu biraz kendi kendine

devam eden döngü. Yani yardımın için hiçbir nedenin olmadığını bilsem de yardımın çok makbule geçti.

Ele almak istediğim birkaç şey var.

Dr. Gibson'ın benim bu göreve aday olabileceğimi umarak acil tıp bölümü başkanlığı için oylamayı ertelediğinden bahsetmiştiniz. Bu işle hiçbir ilgim yok ve geldiğimde Dr. Gibson'a böyle bir şey iletmedim. Bu kararı verdiğinden habersizdim ve ona aday olmayı düşünmediğimi söyledim. Geciken oylamanın benim adıma yapıldığını düşündüyseniz özür dilerim. Ben onun bir parçası değildim.

Geçen gün kardeşinin hastane odasına geldiğimde telefonumu kırdığından bahsetmedim. Hayal kırıklığına uğramıştım ve koridorda bana çarptığını anlatmak için daha iyi bir zaman seçmeliydim. Ama yine de kaygım bazen sosyal ipuçlarını ölçmemi zorlaştırıyor ve kendimi her zaman umduğum gibi ifade edemiyorum. Benim açımdan kötü bir yargıydı ve özür dilerim.

Son olarak, erzak dolabında, kardeşinin diyalize girebileceğini söylediğimde annem ben gençken kronik böbrek hastasıydı. Diyalize ihtiyaç duymadan önce böbrek nakli oldu ama hayatımın o dönemi korkunç bir dönemdi. Donör bulamadan böbrekleri iflas ederse en azından diyalizin onu hayatta tutacağını bilmenin beni rahatlatıldığını hatırlıyorum. Ciğerlerini ya da kalbini kaybetmek gibi değildi. Zamanı olacaktı. İhtiyacı olsaydı onlarca yılı olurdu.

Söylediklerimin güven verici olduğunu kastetmiştim ama bağlam olmadan ne kadar duyarsızca söylenebileceğini düşünmemiştim. Hiçbir şekilde kardeşinizin başına gelenleri küçümsemek ya da travmatik ve yaşamı değiştiren bir teşhisi geçersiz kılmak istemedim.

*Hatalarımdan herhangi biri size stres veya mutsuzluk getirdiyse,
lütfen en derin özürlerimi kabul edin. Kasıtsızdı.*

Tekrar teşekkür ederim.

Saygıları

mla,

Yakup

Kâğıdı dizlerimin üzerine koydum.

Vay. ben bir *Pislik*. KORKUNÇ hissettim.

Son birkaç haftanın çoğunu şimdi farklı görüyorum. Onu burada ağırlamak için daha fazlasını yapmalıyım. Ona şüphe duymamalıyım ya da en azından bu kadar azgın bir sürtük olmamalıyım.

Uyluklarımda duran mektuba dönüp baktım.

Daha önce kimsenin bana mektup yazdığını sanmıyorum. Şaşırtıcı derecede etkiliydi. Metin veya e-postadan çok daha iyi, sanki farklı bir ağırlığı varmış gibi. Kağıdı elinizde tutmanın, sayfadaki mürekkebi görmenin, kalemin baskısını görmenin bir anlamı var. Bunu o yaptı. Çaba aldı. Fiziksel bir eylemdi. Bir hata yaparsa bunu silemezdi, söylemeden önce ne söyleyeceğini düşünmesi gerekiyordu - ya da tam olarak ne istediğini söyledi ve değiştirmesine gerek yoktu.

Cupcakeye baktım. Onu yemek bile istemiyordum. yapmadım *hak etmek* konu yemek için. Nadia Cakes, dev kurabiyeleri kapıda ödemeyele satmadı; onlar özel bir emirdi. Bunun için özel sipariş verdi. *Ben*. Düşünceliydi.

Kendimi bin kat daha kötü hissetmeme neden oldu.

Yere geri dönmek zorunda kaldım ama mektup bütün gün içimi kemirdi. Nasıl cevap vereceğimi düşünmeye devam ettim - çünkü *ben vard*ıyanıtlamak için. Ama bu arada, sanki hayatım buna bağlıymış gibi Jacob'tan uzak duracaktım ki bu çok da zor değildi çünkü o da benden kaçıyordu ve neden olmasın? Acil servisin Kötü Cadısıydım.

Birinin yeni işinden nefret etmesinin sebebi olduğunu hayal edin. O bendim.*BEN*sebep buydu.

Öğle yemeği molamda, yazıcıdan çıkardığım bir miktar kağıtla malzeme dolabına girdim ve ona cevap yazdım.

Chapter 8

Yakup

Tdolabıma yapıştırılmış bir zarf vardı. Daha ona dokunmadan kalbim hızla atmaya başladı.

Muhtemelen hemşirelerden küçük kekler için bir teşekkür notuydu. Briana'nın bana cehenneme gitmemi söylemesi de büyük ihtimaldi.

Ona yazmamalıyım.

Onunla havayı açıklığa kavuşturmak ve ağabeyi hakkındaki yorumum için üzgün olduğumu söylemek istedim. Ama belki de bizzat yapmalıyım. Belki de bir mektubun formalitesi böyle bir şey için fazla yavandı ve onu niyetlendiği gibi zeytin dalı ruhuyla karşılamamıştı.

Belki bu zarf*Benim*mektubun bana okunmamış olarak geri gönderilmesi.

Kapıdan çekmeden önce elimi ağzıma götürdüm. Onu çıkardım ve imzayı aramak için son sayfayı çevirdim.

Briana'dandı. Nabzım kulaklarımda zonkluyordu.

Geri kalanına bakmadan tekrar katladım ve eve gitmek için spor çantama koydum.

Çıkarken herkesin beni izlediğini, bana bir mektup verildiğini ve o sayfalarda beni neyin beklediğini bildiklerini hissettim.

belki onlaryaptı.

Belki de dolabıma bırakmadan önce hemşirelere okumuştur. Belki onlara benim mektubumu da okurdu... Belki hep birlikte içki içiyorlardı,

buna glmek*u anda.*

Zarfı, patlamak üzere olan bir saatli bomba gibi çantamın içinde yanımda hissedebiliyordum.

Ona aldığım kapkek vardiyasının sonunda gitmişti. Onu yedi mi? Yoksa başkasına mı verdi? Ya da daha kötüsü, belki de çöpe attı... Bir tane istemediğini söyledi, bu yüzden belki de ona bir tane almamalıydım. Ama benim deneyimime göre, çoğu zaman insanlar yemek istemediklerini söylediklerinde, ortaya çıktığında aslında buna aldırış etmiyorlar.

Belki de sadece bunu istemedi*Ben.*

Belki de ona vermek onu üzdü, sanki istemediğini açıkça söylediği halde ona zorla unlu mamuller veriyormuum gibi. Bu benim kabalığım mıydı? küstah mı?

Eve gittim ve çoğunlukla kaçınılmaz olanı geciktirmek için Teğmen Dan'i uzun bir yrye çıkardım.

Bir an için mektubu hiç okumamayı düşündüm ki bu çok saçmaydı. Özellikle onunla çalışmak zorunda olduğum için nerede durduğumu bilmem gerekiyordu. Ama içimden bir ses, eğer iler kötü giderse, bu mektubun tonu korktuğum gibiye, benim için böyle olacağını söylüyordu. Royaume'de kalamazdım. Kendimi kurtarılamaz bir duruma soktuğumu kabul etmeli ve yoluma devam etmeliydim. ık ve başka bir yere git.

Sonunda kendimi oturup mektuba bakmaya zorladığımda saat neredeyse on olmuştu. Derin bir nefes alıp zarftan çıkardım. Yazıcı kağıdına mavi kalemle yazılmış iki sayfaydı.

Sevgili Yakup,

Artık kaygılı olduğunu bildiğim için, seninle yüz yüze konuşmak yerine sana cevap yazmanın en iyi ve en az stres yaratan yol olacağını düşündüm.

cevap vermenin yolu.

alay ettim. Tabii yine de kendimi toparlamayı başarmıştım.

Çok fazla mektup yazmam. Elim zaten acıyor, bu yüzden çok ara vermem gerekecek ama işte başlıyoruz.

Her şeyden önce, bir saniyeliğine kekler ve el yazısıyla yazılmış özür mektuplarıyla ters köşe olabileceğimi düşünüyorsanız, o zaman kesinlikle haklısınız. Tüm özürlerinizi ve açıklamalarınızı kabul ediyorum. Ben de özür dilemek isterim. bulundumberbat sana.

BerbataAltı iki kez çizildi.

Yani, beni tanımadığını biliyorum ama ben genelde böyle değilimdir. İnsanların hep böyle şeyler söylediğini biliyorum ama ben ciddiyim. Ben her zaman böyle değilim. Bugünlerde kendimin en iyi versiyonu değilim. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama oldukça boktan bir yıl geçiriyorum ve bu beni yıpratıyor ve sanırım birazını senden aldım. Bu gerçekten haksızlıktı ve üzgünüm. Mesela, bana verdiğin keki yemek bile istemiyorum çünkü onu hak etmediğimi hissediyorum. Nadia Cakes şu anda benim için fazla iyi. Karmik olarak krem peynirli kremaya layık bir insan olana kadar dondurucuya koyacağım.

Telefonunu kırdığıma inanamıyorum. Bunu kesinlikle ödeyeceğim. Lütfen sana ne borçlu olduğumu söyle. Ve seni yanlış değerlendirdiğim için üzgünüm - ama dürüst olmak gerekirse, Gibson en önemli şey hakkında çok net değildi, bu yüzden bunu kışkırttığı için onu bir nevi suçluyorum. Ama üzgünüm. Ben kötü hissediyorum.

Sana bir barış teklifi yapmak istiyorum. Bence muhtemelen her içe dönükün istediğini istiyorsun - istemesen de davet edilmek.

Gelmek. Herkesle bir şeyler içmek muhtemelen senin iyi vakit geçirme fikrin değil ama ne zaman Mafi's'e gitsek seni yine de davet edeceğim. Bunu sana telafi etme yolum bu olacak. Hoş karşılandığını ve arandığını bil ve eğer beni kabul etmeye karar verirsen, barda yanına oturacağım ve seni benimle havadan sudan konuşmaya zorlamayacağım ve sarhoş dışadönüklerin sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Bu benim kutsal yeminim. Sıfır sarhoş dışa dönükler.

Gülümsememin gözlerime ulaştığını hissettim.

Lütfen şunu bil - tamam, ciddi mi? Sık sık böyle mektuplar yazar mısın? Çünkü elim ACIYOR.

Sonra karalanmış bir kelime vardı. Aslında karalanmış bir sürü kelime vardı. Sanırım bir Sil düğmesinin olmamasıyla mücadele ediyordu.

Pekala, ona geri dön. El esneme hareketleri yapmak için beş dakika ara verdim.

Hatalarımdan herhangi biri size stres veya mutsuzluk getirdiyse, lütfen en derin özürlerimi kabul edin.

Saygılarımla (Her zaman bir mektubu saygılarımla bitirmek istemişimdir - ah, ve gerçekten senin olduğunu imzalayan ve bana "en sevgili" dediği bir mektup almak istedim. Bay Darcy),

Bri

Not: Gerçek kağıt almam gerekiyor. Çizgilerin yardımcı olacağını düşünüyorum.

Sayfadaki imzaya hafifçe gülümsedim.

Göğsümde hissettiğim asansörü anlatamazdım. Haftalardır ilk kez endişemin elektrik uğultusu yumuşadı. Aslında neredeyse hissedebiliyordum-

uğraştığım sürekli kortizol akışı kapandı. Tekrar nefes alabilirdim.

Teğmen Dan başını kucağıma koydu ve ruh halimdeki değişikliği hissetmiş gibi bana baktı.

Mektubu ikinci kez okudum. Sonra üçüncü. Her okuduğumda hafiflediğimi hissettim.

Dördüncü kez okuduğumda kağıt çıkardım ve bir kalem aldım.

Chapter 9

Briana

TCevabımı Jacob'ın dolabına yapıştırdıktan sonraki gün, erzak dolabı kapağının arkasına yapıştırılmış, üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf buldum.

Sevgili Briana,

Güldüm.

Nazik yanıtınız ve telefonu tamir etmeyi teklif ettiğiniz için teşekkür ederiz. Sigortam vardı ve maliyeti çok azdı, bu yüzden bu gerekli olmayacak, ancak teklifi takdir ediyorum. Ancak davet edilme davetinizi kabul edeceğim ve asla gelmeyeceğim. Kulağa harika bir zaman gibi geliyor. Ayrıca aramaları cevaplamamayı, ağ kurmamayı, evden hiç çıkmamayı ve köpeğimle takılmayı seviyorum.

Beni affedebildiğine sevindim ve tabii ki ben de seni affediyorum. Zor bir dönemden geçmenin nasıl bir şey olduğunu ve bunun ruh sağlığınız ve sabrınız üzerinde yarattığı baskıyı anlıyorum. Her şey düşünüldüğünde, benimle etkileşimlerinizde cömert olduğunuzu düşünüyorum ve sizinle çalışmaya devam etmeyi dört gözle bekliyorum. Umarım bu konuda kendini fazla zorlamazsın ve kekini çözüp yersin.

Şimdi izolasyonuma geri dönmeliyim. Çalışmak için günde yirmi ila yirmi iki saat yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Samimi olarak,

Yakup

Not: Sadece kısmen şaka yapıyorum.

Güldüm. Sonra tekrar okudum. Kendisiyle alay edebilen birini sevdim. Bir saat sonra, harita bilgisayarına sarı katlanmış bir Post-it bıraktım.

Köpeğin var? Seninle doğrudan göz teması kurmayacağıma veya sizinle hava durumu hakkında küçük konuşmalar yapmayacağıma söz verirsem onu sevebilir miyim?

–Bri

Bir saat sonra, üzerine bantlanmış katlanmış bir not kağıdı vardı. Benim harita bilgisayarını.

Sevgili Briana,

Evet, köpeğimi sevebilirsin. Ama muhtemelen Teğmen Dan'in hava durumu hakkında konuşmayı sevdiğini söylemeliyim, bu yüzden bana getirmek istemeyebilirsin, belki ona ne kadar soğuk bir bahar yaşadığımızdan bahseder misin?

Evcil hayvanın var mı? Cevabını bekliyorum.

Saygıları

mla,

Yakup

Ondan sonra çok meşgul olduk ve inmeden önce cevap verecek zamanım olmadı. Güzel bir kağıt ve kullandığım ucuz Bic'ten daha iyi bir kalem almak için eve giderken Target'ta durdum ama

Google'da aradım ve Paper Waits Cards adlı bir kırtasiye yeri buldum ve oraya gittim.

Jacob mektupları için gerçekten güzel ağır kağıt ve bu keten tipi zarf kullandı. Çok süslüydü ve öyle yapılmıştı *Bensüslü* olmak istiyorum.

Girmek için hiçbir nedenim olmayan bir mağazaya girmek güzel bir oyalamaydı. Bir görev ya da bir çöpçü avı ya da başka bir şey gibi geldi. Gerçekten ilgilendiğim bir projem varmış gibi hissettim.

Köşelerinde eski çiçekler olan pembe çizgili kağıtla gittim. Paket üç baskıyla geldi: güller, leylaklar ve papatyalar. Bu şekilde ona üç farklı mektup yazabilirdim ve hepsi farklı kağıtlara yazılırdı.

İhtiyacım olanı aldıktan sonra aceleyle eve gittim. Benny'nin diyaliz makinesi bugün teslim edilecekti.

Kurulumu iki saatimi aldı ve ardından nasıl kullanılacağını bildiğimden emin olmak için bir diyaliz hemşiresiyle uzun bir eğitim seansı aldım. Sonra Benny'yi ona bağlamam ve akşam yemeğini hazırlamam gerekti. Hayati durumunu takip ederken onunla bir film izledim, bu yüzden yazmak için oturduğumda geç olmuştu.

Yazı gerçekten rahatlatıcıydı. katartik.

Yapacak bir şeyin olması hoşuma gidiyordu.

Chapter 10

Yakup

ANotu Briana'nın bilgisayarına bıraktıktan sonra o gün için başka bir şey kalmamıştı. Ancak ertesi sabah, dolabıma tekrar bantlanmış bir zarf buldum. Okumak için nöbetçi bir odaya girdim.

Yeni kağıt ve zarflar almıştı. Mektup yazmadığını söyledi, bu da muhtemelen mektupları sadece bunun için aldığı anlamına geliyordu. Onun bu çabayı göstereceği düşüncesi kendi kendime gülümsememe neden oldu.

Yakup,

Teğmen Dan? yüksek sesle gülmek

Evcil hayvanım yok ama erkek kardeşim ve kedisi yanıma taşındı, bu yüzden bir tür kedim var sanırım? Adı Cooter. O gerçekten sevimli. Kardeşim onu bir benzin istasyonunun yanındaki çöp bidonunun arkasında buldu, bana söylenene göre en iyi kedilerin orası orasıdır. Benny o sırada bir üniversite öğrencisiydi ve en iyi arkadaşları Brad ve Justin ile bir evde yaşıyordu ve onlar ismin çok komik olduğunu düşünüyorlardı. Şimdi yedi yıl sonra mutfağında psp psp sesleri çıkarmalı ve "buraya, Cooter Cooter!" Onu beslemem gerektiğinde.

Her neyse, burada olduğu hafta boyunca onu zar zor gördüm. Yeni yerinde olmaktan biraz korkuyor ve saklanıyor. Sadece sabahın 3:00'ünde evimi yarıp geçtiği ve bir şekilde panjurlara bulaştığı için yaşadığını biliyorum.

çatladım.

Komikti. Zander ve Gibson'ın - yani herkesin - ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Okumaya geri döndüm.

Tamam, bu çok gelişigüzel olacak ama benimle kal. Bu seyahat blog yazarı Vanessa Price'ı takip ediyorum ve her zaman bu çılgın hikayeleri var. Bir keresinde, evlenmeden ve kocası onunla her yere gitmeden önce, komik olacağını düşünen bu kont tarafından İrlanda'da bir kuleye kapatılmıştı. Çok kızmıştı. Sanırım kuleler gerçekten cereyanlı? Pek çok böcek, görüldüğü kadar romantik değil. Ona bir özür hediyesi olarak bu Shetland midillisini verdi ve o "minik at için teşekkürler, sık, beş saatimi geri istiyorum" gibiydi.

Bir kahkaha attım.

Ya özür dilemeyi beceremezsem ve sana sarhoş, dışa dönük bir koruma vermek yerine sana küçük bir at verseydim diye düşünüyordum. Kendini şanslı hissetmiyor musun?

İri gözlü, gülen bir yüz ve bir sopa at çizdi ve mektupla imzaladı.B.

Vardiyama başlamak için ayrılmadan önce bunu iki kez okudum. Öğle yemeği molamda bir ıspanak sarması ve biraz kağıt alıp ona cevap yazdım.

Chapter 11

Briana

RBugün için yola çıkmadan hemen önce dolabımda bir zarf buldum.

Gördüğüm an sırtmaya başladım. Biraz uzundu ve tüm sayfaları gördüğümde bir beklenti dalgasına kapıldım.

Bu komikti. aslında yaşıyordumeğlence, ilk defa ne kadar sürdüğünü hatırlayamadım. Mektubu eve götürdüm ve yatakta bacaklarımı altımda bağdaştırdım ve kağıtları açtım.

Sevgili Briana,

Yetersiz özür konusundayken, izin verirsiniz size bir hikaye.

Üç kız kardeşim var, Jewel, Jill ve Jane. Ve evet, ailem hepimize J isimleri verdi. Erkek kardeşim Jeremiah, annem Joy. Lütfen bunların hiçbirini bana karşı kullanma.

Jewel bir dövme sanatçısıdır. Paul'da bir salonu var. O çok yetenekli.

Birkaç yıl önce onunla bir iddiayı kaybettim. Kaybedersem, bana kendi seçtiği bir dövmeyi yapmasına izin vermeliydim.

Hiç dövmem yok. Bu kadar kalıcı bir şeye bağlanmaktan her zaman çok korkmuşumdur. Ama Jewel yaptığı işte inanılmaz, bu yüzden bana son derece güzel bir şey, değer vereceğim sonsuz bir iz bırakacağını düşündüm. Hayatım boyunca yanımda taşımam gerektiğini hiç bilmediğim bir şey.

Göğsümde küçük bir parça tıraşlı göğüs kılının yanında bana küçük bir çim biçme makinesi verdi.

BENkıkırdadı.

O kadar çok güldüm ki, sanırım diğer odadaki kediyi korkuttum.

Jacob'ın bu kadar komik olması şaşırtıcıydı. Çok gergin görünüyordu. Ama sonra onu bu hale getiren şeyin muhtemelen endişe olduğunu fark ettim. Kitapları kapağına göre yargılamamakla ilgili burada bir ders varmış gibi hissettim...

okudum

Dövme o zamandan beri lazerle silindi, bu bana sekiz yüz dolara mal oldu ve oldukça acı vericiydi. Özür dilemeyi reddetti. Aptal oyunlar ve aptal ödüller hakkında bir şey mi var?

Jewel kaybetmiş olsaydı, kafasını kazımak zorunda kalırdı. Yine de kafasını kazıdı. Görünüşe göre her zaman istiyordu, bu yüzden benim kaybetmem kaçınılmaz bir sonuçtu. Ailemdeki kadınları zekamla alt edemeyeceğimi bir ömür boyu deneyimden sonra anlamalıydım - sanırım ders buydu.

Sanırım küçük atın tadını çıkarırdım.

Saygıları

mla,

Yakup

O kadardı. Artık mektup yok.

Numarasının bende olmasını dilemeye başlamıştım - evet, aldım ve almadım. Eğlencenin bir kısmı mektup meselesiydi. Ama sonra çok çabuk bitti. Sadece birkaç dakika ve sonra bütün bir gün boyunca hiçbir şey yok. Onunla telefonda konuşurken mi yoksa mesaj atarken mi bu kadar eğleneceğimi merak ettim. Bahse girerim.

Benny hala uyuyordu. Onu akşam yemeği için uyandırmak ve diyalizini yapmak zorunda kaldım, ama beklemeye karar verdim ki Jacob'a çok çabuk cevap yazabileyim. Yarın bir mektup teslim etmezsem, ondan bir daha mektup almam daha uzun sürerdi.

Benny mutfağa sürüklenerek geldiğinde işim yarıda kalmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi o kadar tuhaf çıkmıştı ki, cevabı anlayıp anlamadığını bile merak ettim.

Bir uyurgezer gibi görünüyordu. Dünkü kıyafetlerin aynısını giymişti. Gri buruşuk bir tişört ve kareli pijama altı. Tıraş olması gerekiyordu.

Onu buraya taşımanın hızlı bir çözüm olmayacağını biliyordum ama şimdiye kadar biraz daha iyi durumda olacağını umuyordum. İlaçlarını alıyordu. En azından bu hafta öyleydi. Onları ona kendim veriyordum. Gittiğinden emin olmak için burada olduğum için terapistiyle geri dönmüşü. Acil servise gitmeden önce birkaç haftayı kaçırdığını söyledi ki bu pek çok şeyi açıklıyor.

Artık yalnız değildi ve güvenli bir yerdeydi. Onun için tüm doğru şeyleri yapıyordum. Ama hâlâ orada olduğuna dair bir işaret istiyordum. Bunun bir kısmı, *herhangî* bunun, çalışıyordu. Hatta biraz.

Boğazımı temizledim ve bakışlarımı onun bitkin vücudundan ayırdım. "Bir mektup yazıyorum."

Mutfak tezgahındaki bir sandalyeye çöktü.

Kalemimi bıraktım. "Hey, bu gece film izlemeye ne dersin?"

Cevap vermedi, sadece mutfağa baktı.

"Benni?"

Cevap vermedi.

Uzanıp bir elimi bileğine koydum. "Hey, diyalizden sonra kısa bir yürüyüşe çıkalım. Hemen bloğun etrafında. Evet?"

Gözlerini sımsıkı kapattı. "Sadece *durdır*ben," diye fısıldadı.

Boğazıma oturan yumruyu yutmak zorunda kaldım.

Bir keresinde acil servisime gelen bir anne vardı. Oğlu intihar girişiminde bulunduktan sonra onunla aynı ambulansa binmişti. Onu kurtaramadık.

Ona haberi vermek için dışarı çıktığımda, o çok...*istifa*. Sanki bunun geleceğini yıllardır biliyormuş gibi. Sanki bunun için çoktan ağlamış ve onu üzmüş gibi ve bu her şeyi resmileştirdi. Kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı ve hayatımda duyduğum en samimi şekilde, "Elimden gelen her şeyi yaptım," dedi.

Ve artık bunun ne anlama geldiğini biliyor olmam beni korkuttu.

Kardeşim için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Cephaneliğimden, onu ayağa kaldırıp hareket ettirmek için yalvarmaktan başka çekebileceğim başka bir şey yoktu. Zaten terapideydi ve depresyon ilaçları kullanıyordu. Gitmeyi kabul etmedikçe, ki etmeyecekti, onu yatarak tedavi programına alamazdım. Başkaları veya kendisi için bir tehlike olmadıkça - ki değildi - zorlanamazdı. Benny'nin kendine zarar vereceğinden endişe etmedim. En azından doğrudan değil. Hayatta kalmaya çalışmaktan vazgeçecekti.

Bu bedende yaşamak istemiyordu. Olduğu gibi kırılmadı.

çoğunu tanıyordum *birçok* hayatlarını haysiyet, neşe ve amaç ile yaşayan engelli ve kronik hastalıkları olan hastalar. Tıpkı Benny gibi yavaşlamayan bile son dönem böbrek yetmezliği olan insanlar tanıyordum. Tatiller yaptılar, ailelerini büyüttüler, eğlendiler, anılar ve planlar yaptılar. Jacob diyaliz konusunda haklıydı. O bir hediye idi. sana verdim *aman*. Ve Benny'nin oraya varacağını, yeni normalini kabul edeceğini ve hayatı sevmeye devam etmenin bir yolunu bulacağını ummuştum. Ama değildi. Soluyordu. hepsi vardı

çok hızlı oldu ve ondan çok şey aldı. Dönemiyordu. Ve diyaliz, olabilecek en kötü şeyin olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Bunun için her oturduğunda, kendinden daha fazlasını kaybediyordu. Sadece bir böbrek bunu hızlı ve anlamlı bir şekilde değiştirebilir. Ve ona böbrek alamadım. Ona umut bile veremedim.

"Kime yazıyorsun?" diye tekrar sordu, düşüncelerimi bölerek. Sesi uzlaşmacıydı. Muhtemelen bana terslediği için kendini kötü hissetmişti.

burnumu çektim "Bir arkadaşına yazıyorum. O gün acil serviste odanıza gelen doktor."

"O adamdan hoşlanmadığını sanıyordum." Omuz silktim. "Onu sevdim. O iyi."

"Onunla çıkmaya falan mı çalışıyorsun?"

"HAYIR. Sadece arkadaşız." Mektubu yüzü aşağı bakacak şekilde koydum ve oturduğum yerden kalktım. "Küveti senin için dolduracağım." İnledi. "Ne? *Hayır*."

"Evet. İşiniz bittiğinde üzerinize giymeniz için birkaç kıyafet alacağım."

Gırtlığından boyun eğmiş bir ses çıkardı. Küvet yok. Ben sadece... düş alacağım," diye mırıldandı.

"Serin. Ve tıraş ol. Sonra hızlı bir yürüyüşe çıkıp senin diyalizini yaparken bir film izleyeceğiz," dedim sesimi canlı tutmaya çalışarak.

Derin bir iç çekti ve ayağa kalkıp üst kata çıktı. Gitmesini izledim ve gider gitmez havası söndü.

Güçlü olmak ikimiz için de zordu. Kendime zar zor yetiyordum.

Ertesi sabah, içeri girer girmez mektubu Jacob'ın harita bilgisayarının klavyesinin altından dışarı bakarken bıraktım.

Yakup,

Tamam, ama minik attan gerçekten hoşlanır mıydın? Gerçekten mi? Yani ne yapıyorlar? Yedi falan olmadıkça onlara binemezsin. Sevimliler ama tamamen pratik değiller.

Çocuk bezi giyen küçük evcil maymunlar gibi. Çok havalı görünüyorlar, ama kendi idrarlarında yıkanıyorlar, kaka yapıyorlar ve tüm ampullerinizi söküyorlar.

Sanırım bu bölümü okuduğu anı tam olarak biliyordum çünkü erzak dolabından bir kahkaha geldiğini duydum. Molalarını orada vermeyi severdi.

Hey, kız arkadaşın yok, değil mi? Aklıma hiç sormadığım ve mektupları dolabına koymamın uygun olmayabileceği geldi. Sen veya kız arkadaşın endişelenirse diye sana asılmıyorum. Sadece bu konuda net olmak istiyorum. Bekarım ve piyasa dışındayım, bu yüzden kimse bana kimin mektup yazabileceğini veya eve ne tür egzotik evcil hayvanlar getirmeme izin verildiğini söyleyemez. Çıldırabilir ve kokarca bir rehabilitasyon merkezi yönetme hayalimi gerçekleştirmeye başlayabilirim. Koku bezleri çıkarıldıktan sonra sarılmak için iyi olmaları gerekir.

Korkunç bir kokarca resmiyle imzalamıştım.

Flört ettiğimi düşünürse diye, bu gidip gelmelerin hiçbirinin arkadaşlık ruhundan başka bir şey olmadığını açıkça belirtmem gerektiğini düşündüm.

Birlikte çalıştığım erkeklerle çıkmadım. Bu benim için kişisel bir kuraldı;öyleydison derece çekici. Belkiözellikleçünkü olağanüstü derecede çekiciydi...

Kişiliği gerçekten bir çentik aldı.

Öğle yemeğinde harita bilgisayarımda bir mektup vardı. Evden yazarken kullandığı kırtasiye malzemelerinin üzerindeydi, bu da sırf bana yazmak için işe getirdiği anlamına geliyordu. sııttım.

Sevgili Briana,

Ben de bekarım. Eski sevgilim ve ben geçen yıl ayrıldık. Arkadaşlığını olduğundan başka bir şeyle karıştırmadım, ama sanırım açıklığa kavuşturmamız iyi oldu, özellikle de birlikte çalıştığımıza göre.

Sanırım bir Shetland midilliyle baş edebilirim. Yönetilmesi zor hayvanlarla ilgili biraz deneyimim var. Teğmen Dan, davranış sorunları olan bir kurtarıcıydı ve ben bir papağanla büyüdüm. Jafar adında otuz yaşında bir Afrika grisi. O biraz salak. Bir şeyleri devirir ve sonra kediye suçlar. Ayrıca (ve buradaki dili mazur görmeniz gerekecek) "orospu çocuğu" kelimesini de seviyor, bu yüzden bazen cam kırılma sesi ve ardından "Kedi yaptı, orospu çocuğu!"

ÇOK ZOR gülüyordum.

Jafar, çarpık repertuarına az önce "saçmalık", "pislik yalayıcı" ve "uzakta oturuyorsun" ifadelerini ekledi. Bunu ona kimin öğrettiğine dair hiçbir fikrimiz yok, ancak zarif aile toplantılarında belirli bir düzeyde kaostan zevk alan büyükbabam olduğundan şüpheleniyorum.

Öğle yemeği molamda, o gün geçirdiğim bir hastamın, arkadaşına yeniden takabileceğimizi kanıtlamak için kendi serçe parmağını kesmesiyle ilgili aceleyle yazılmış bir hikayeye yanıt verdim. Yaptık, bu yüzden sanırım haklıydı, ama yine de.

Jacob, beşte yanıt olarak, bir kutu dolusu şekersiz sakızlı ayıyı yiyemeyeceğine dair iddiayı kazanan bir adam hakkında yazdı. Şiddetli ishali vardı. Jacob, bebek bezindeki pişik için ona Desitin yazmak zorunda kaldı ve adamın arkadaşları o kadar öfkeliydi ki, Jacob onları kovmak zorunda kaldı.

Sonra mesaimiz bitti. Eve gittik ve şimdi ikimizin de dört gün tatili vardı çünkü Jacob ve ben aynı programa sahiptik: bir hafta boyunca dört gün çalışıp üç gün tatil olmak üzere on iki saatlik vardiyalar. Sonra sonraki hafta üç gün açık ve dört gün izinliydi.

Dört gün, mektup yok. B*Temdi*.

Simdi ben*Gerçekten*yapacak hiç bir şey yok. Çok sıkıldım.

İlk izin günüm, hava güzeldi, bu yüzden Benny'yi dondurma yemeye götürdüm, son altı aydır dondurma yiyemediği için onu neşelendireceğini umdum. Sadece dürttü ve tadı garip dedi. Muhtemelen ilaçları damak tadına etki ediyordur. Eve giderken bir parkta durdum ve gölün etrafında benimle birlikte yürümesini sağladım. Kaçırılmış gibi davrandı ve tüm bu süre boyunca sefil görünüyordu. Geri döndüğümüzde, doğrudan odasına gitti.

Burada olmam gerekmeseydi, muhtemelen uzun hafta sonu için Alexis'i görmeye giderdim. Hala yapabileceğimi tahmin ettim. Şimdi Benny'nin diyalizini yap, yarın gece tekrar zamanında gel. Ama burada olup olmama aldırış etmese bile, onu yalnız bıraktığım için pek iyi hissetmiyordum. Ben de kaldım. Hiçbir şey yapmamak.

Ertesi gün izin, çamaşır yıkadım. bulaşıkları yıkadım Çöp kutusunu temizledim.

Sonra kanepeye uzandım ve TikTok'ta gezinmeye başladım.

Bugünlerde dört gözle beklediğim tek şeyin Jacob'la olan mektuplar olduğunu fark ettim. O çok ilginçti. Ve eğlence.

ne merak ettimOizin günlerinde yaptı. Belki mektubu uzun hafta sonunu nasıl geçirdiğiyle ilgili olurdu?

TikTok'ta olup olmadığını merak ettim. Adını arama çubuğuna yazdım ama birkaç bin beğeni almış hafif viral bir video dışında hiçbir şey çıkmadı. Birkaç ay önce Memorial West'te bir hasta, Jacob'ı acil servisin diğer tarafından doktorunun ne kadar ateşli olduğundan bahsederken kaydediyor. *gittimdümdüzyorumlara* ve yaptılar*Olumsuz*hayal kırıklığına uğratmak Sanırım tam beş dakika boyunca güldüm.

"Bir sonraki Pap smear'ımı nereden alacağımı biliyorum."

"Bu yüzden büyükannen bir kaza geçirme ihtimaline karşı sana her zaman temiz iç çamaşırı giymeni söylerdi."

Ve üstteki yorum dedi ki:

"Sanki Minnesota yeterince ıslak değilmiş gibi."

BENöli.

Jacob'ın bunun var olduğunu bilmediğini umuyordum - muhtemelen utanırdı. videoya kalp attım*Ve*yorumlar.

Hâlâ gülümseyerek arayışına devam ettim ve Google'a gittim, ancak Royaume Northwestern web sitesinde bulabildiğim tek şey onun biyografisiydi. Facebook veya Twitter yok. Instagram'a gittim. Bir aramada çıkmadı ama Zander'ın arkadaşlarını taradığımda onu buldum.

Sayfası gizliydi. Hemen ona arkadaşlık isteği gönderdim. Birkaç dakika sonra onayladı. Bir gülümsemeyle oturdum ve doğruca duvarına sürünmeye gittim.

Sadece yirmi üç arkadaşı vardı ama bir ton resim vardı. Aşağı kaydardım ve en başa kadar, yaklaşık üç yıl öncesine gittim.

Çoğu aile fotoğraflarına benziyordu. Noel'de çekimler, mangallar, göl resimleri. Jacob çoğunda yoktu ve görünüşe göre selfie çekmiyordu. Profil resmi bile sadece bir doğa çekimiydi.

çok şey vardı vesürüTeğmen Dan. Köpeğinin sadece üç bacağı vardı.

Gördüğüm an kahkahayı patlattım. Köpeğine amputenin adını vermişti*Forrest Gump*. Jacob eksik bacak olayından hiç bahsetmemişti. Bu kendini beğenmeyen, abartısız tavrıyla şaşırtıcı derecede komikti.

Bence Jacob'la olan bu yeni şeyin en iyi yanlarından biri onu dışarı çekmekti. Onu çözmek, kim olduğu hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. Her seferinde bir harfin katmanlarını soyuyormuşum gibi hissettim, son derece özel ve son derece çekingen olduğunu söyleyebileceğim birinin bu küçük bakışlarını alıyorum. Böyle insanları severdim. Benny böyleydi. Zorundaydın*para kazanmak*onların dostluğu. İlgilenen herhangi biri için öylece fırlatıp atmadılar ve size verdiklerinde bunun bir anlamı vardı.

Bir yerlerde küçük bir kulübeyi tamir ediyor gibiydi. Bol bol fotoğraf paylaştı.

Eski sevgili fotoğrafı yok. Belki onları silmiştir. Tanrı biliyor ya biz ayrıldıktan sonra Nick'in bütün fotoğraflarını silmiştim. Hepsinden kurtulmam bir milyon yıl kadar sürdü. Muhtemelen tüm hesabı silip baştan başlamak daha kolay olurdu, ama prensip olarak Nick ile ilgili olmayan anılarımı silmeyi reddettim.

Bunun için bir uygulama yapmaları gerekiyor. Eski sevgilinizin fotoğraflarını algılayıp silebilen bir yüz tanıma. Tek bir tıklama ve tüm cihazınız silinerek temizlenir. Ayrıca tüm yorumlarını da silmelidir, böylece "ateşli anne!" senin en iyi arkadaşının evinde, bizim yatağımızda Kelly ile seks yaptığını artık kesin olarak bildiğim bir günde, mayoyla çekilmiş bir fotoğrafında.

Nick ve yalanları her şeyi lekeledi. İçinde olmadığı anılar bile. Kara bulutu aşağı ittim ve kaydırmaya devam ettim.

Jacob, Duluth'un yanında Bektaşî Üzümlü Şelaleleri ve Split Rock Deniz Feneri'ni vurdu. Bir yürüyüş parkuru. Yaklaşık yarı yolda, onun nadir bir resmi vardı. Sarışın bir kadınla kayıktaydı. Belki de oydu? Can yelekleri vardı. Onu gerçekten çözemedim. Kollarını iki yanında iki küçük çocuğa dolamış diz çökmüş haldeki başka bir fotoğrafı. Bir kız ve bir oğlan. Bu sefer gerçekten gülümsüyordu. Yapıldı *Bengülümsemek*. Çok mutlu görünüyordu. İşe nasıl baktığının tersini not ettim.

Hector, onu Kokpit'te gördüğünden bahsetti. Jacob'ın duvarını gördükten sonra, Hector'un yanıldığından neredeyse emindim. Resimlerinin hiçbirisi uzaktan böyle bir yere ait değildi, ayrıca sosyal kaygısı olan bir adamın gürültülü bir barda siz fotoğraf çekerken bir sunucudan ıslık çalarak içki aldığını hayal etmemiştim.

Birkaç dakika daha göz gezdirdim. Son birkaç gündür hiçbir şey paylaşmamıştı. Bugün nerede olduğu ve ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Son fotoğrafa geldiğimde iç çektim.

Harflerin yetmediğini hissetmeye başlamıştım. Eğlenceliydi ama talebe yetişemediler. Sadece son vardiyamızda dört harf alıp vermiştik ve ben hâlâ söyleyecek daha çok şeyim varmış gibi hissediyordum, o da öyle.

Onunla takılmak istiyordum. Buna açık olup olmayacağını merak ettim. Yine de ona asılmadığımı gerçekten tekrarlamam gerekirdi. Takılmak biraz bulanık görünüyordu, özellikle de iş dışında ve sadece ikimiz olacaksa. Ama belki bir dahaki sefere herkes gittiğinde onu Mafi'ye getirebilirim. Bu iyi olurdu.

Yayınladığı son fotoğrafı, köpeğinin tahta bir verandada uyurkenki fotoğrafını beğendim ve küçük bir yorum yayınladım. Birkaç dakika sonra kalp attı.

Pazartesi günü işe kadar Jacob'tan tek anladığım buydu.

Meğer ki...

Chapter 12

Yakup

BEN Cumartesiydi, dört izin gününün ikincisiydi ve kulübede bahçede çalışıyordum. Aşırı büyümüştü ve kesmeden önceki günü geçirmiştım. göl manzarasını kapatan birkaç akçaağaçtan aşağı indi. Gömleğimi çıkarmıştım ve Teğmen Dan verandadan ağaçlardan birini yakacak odun olarak doğramamı izliyordu. Bildirim telefonuma ping yaptığında kuruması için günlükleri istifliyordum. Açtığımda, bir dakika boyunca ona baktım, kalbim boğazımdaydı.

Briana bana arkadaşlık isteğı
gönderdi. *Ani*adrenalin
patlaması.

Sosyal medyamı bulmak kolay değildi. Onu aramaya gitmiş olmalıydı. Neden?

Notları ileri geri gönderiyorduk - bu flört değildi. Bu konuda bana karşı açıktı. Bunu söylediğinde aslında bir hayal kırıklığı sancısı hissetmişim.

Yani, sanırım *BEN* flört de etmiyordu. İlgilenmediğimden değildi, sadece o kadar cesur değildim. İlk adım atmak, hatta bir kadının buna açık olabileceğini kabullenmek benim için çok zaman aldı. Yaptığımız her şey, yalnızca arkadaşlar düzeyinde bile, genellikle rahat ettiğimden daha ileriydi. Belki de birbirimizle konuşmadığımız için daha kolaydı? Sadece harfler. Sanki bunun bir parçası değilmiş gibi, birbirimizle konuşmaya izin verilmemiş gibi geldi. Bu muydu? Instagram'da arkadaş olmak?

Ben takipçi toplayanlardan değildim. Beni takip etmesine izin verdiğim tek kişi en yakın arkadaşlarım ve ailemdi. Tanıdık değil, liseden insanlar değil. Kapalı. Paylaştığım fotoğraflar beni herkesten daha iyi tanıyanlar içindi, bu yüzden onların ne düşündüğünü hiç merak etmedim. Ama Briana'nın ne düşüneceğini umursuyordum. çok önemsiyordum

Ya bu arkadaşlık isteğini kabul edersem ve o benim ne kadar sıkıcı olduğumu fark ederse? Ya da bir şekilde iş dışında kim olduğuma dair bazı beklentileri karşılayamadım? Ya beni daha iyi tanıdıktan sonra benden hoşlanmadıysa?

Elimi ağzıma götürdüm ve arka basamaklara oturdum. Neden onun gibi bir kadın en başta benimle ilişki kuruyordu? İlginç değildim, eğlenceli değildim.

Yine de isteği göndermişti. Onaylamamı istiyor olmalı.

Bir süre daha bildirime baktım. Sonra güçlkle yutkundum ve kabul ettim.

Hemen onun duvarına bakmaya gittim. İlk fotoğrafı kucağında gri bir kediyle çekilmişti. Başını şefkatle onun çenesine sürüyordu. Başlıkta "yeni oda arkadaşım" yazıyordu. Bu Cooter olmalı.

Zaman çizelgesinin ilerisinde bir düğünde birkaç fotoğraf vardı. Siyah bir elbise giymişti, kızıl saçlı, ışıldayan gelinle poz veriyordu.

Bazı doğa resimleri vardı. Ağaçlarda açık yeşil yapraklı bir iz. Minnehaha Şelalesi'nin önünde bir selfie. Üzerinde güneş gözlüğü ve gri bir beysbol şapkası vardı. O da benim gibi yürüyüş yapmayı severdi. Ormanda kamp yaparken bir sürü fotoğraf vardı. Üstün Yürüyüş Parkuru.

Havuzda mayolu biri vardı. Buna muhtemelen bakmam gerekenden daha uzun süre baktım. Güzel bir figürü vardı. Çalıların altında söylemek zordu ama o yaptı. Çok çekici bir kadındı.

Yedi ay önce bir etkinliğe gidiyormuş gibi mavi bir balo elbisesi içinde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Güzel görünüyordu.

Aşağı kaydırırken, iki yıl önce erkek kardeşiyle çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Fark çok açıktı. Hastalığının öncesi ve sonrası. Bronz ve formdaydı. O da daha mutlu görünüyordu. Bunda bir alyans takıyordu.

Daha önce evli miydi? Belki de geçen yılın zor olmasından kastettiği buydu.

Benny'nin durumunu bilmeseydim, onun şu anki yorgunluğunu fark etmeyebilirdim. O zaman da güzeldi, bugün de güzeldi. Ama hepsinin aldığı bedeli görebiliyordum.

Resimlerimden birini beğendiğine dair bir bildirim aldım. Sonra başka bir yorum vardı. üzerine dokundum. son resmimdi Teğmen Dan. "O çok tatlı! 🍷" Gülümsedim.

Belki onunla tanışmak ister. Bir gün işten sonra benimle köpek parkına gitmek isteyip istemediğini sormayı düşündüm. Ona DM atabilirim.

İleri geri mesajlaşabiliriz. Şu anda. İstedim.

Mektuplar aracılığıyla devam eden bir konuşma yapmak zordu. Çok uzun sürdü. Üç ya da dört notu geçtiğimiz günlerde bile, sadece bir soruya yazılı bir yanıt almak için bütün gün beklemek zorunda kaldım. Ve sonra izin günlerimizde hiç not yoktu.

Notların olmadığı günler özellikle uzun geliyordu.

Ama ne demeli? Ne mesajı gönderecektim? "Hey"? Hey'i gönderemedim. Akıllıca bir şey olmalıydı. Ya da komik. Hey değil.

Bir bildirim çıktı. Bir mesajım vardı. Briana'dan.

Kalbim sızladı. Üzerine tıklamak için acele ettim.

Briana:Hey

Aklım yarışmaya başladı. Ne cevap vermeliyim? Selam da mı? Belki de açık uçlu bir soru sormalıyım. Bu şekilde yanıt vermesi gerekecekti, böylece sadece Hey Hey ve sonra hiçbir şey olmayacaktı.

Başka bir mesaj çıktı.

Briana:Ne yapıyorsun?

Panik???

Ayağa kalktım ve adımlamaya başladım. Mesaj çubuğuna yazdım.

Ben:Fazla değil. Bu hafta sonu kulübemde. Sen?

İyi olduğuna karar vermeden önce beş kez okudum. Seni U olarak değiştirdim ve sonra tekrar geri döndüm. Gönder'e basıp ekrana baktım.

Yeni mesaj gelmedi.

Birkaç dakika bekledim. Sonra, yapacak bir işim olsun diye onun duvarına geri dönmeye karar verdim. Ama oraya vardığımda, mesaj okunda bana bir DM olduğunu söyleyen kırmızı bir #1 gördüm. Dokunmaya gittim ama orada hiçbir şey yoktu.

Bok. Wi-Fi'ydi. Mesajlarım yüklenmiyordu.*Hayır.*

Kabin berbat internet vardı. Berbat hücre servisi de. Aslında, bu hafta sonu buraya gelmemin sebeplerinden biri de buydu, ailem beni sorgulamak için iletişime geçemediğinde makul bir inkar etmek için. Evde kalsaydım beni köşeye sıkıştırmak için geleceklerini biliyordum, bu yüzden kuzeye kaçtım. Ancak şimdi planım geri tepiyordu çünkü gerçekten konuşabilmek istediğim tek kişi bunu başaramıyordu.

Instagram'ı saatlerce yükleyemediğim zamanlar oldu. Sinyal almak için sokağın aşağısındaki küçük kulübe temalı restorana gitmediğim sürece cep telefonumun yalnızca bir çubuğu vardı.

Sinyal almak için sokağın aşağısındaki kulübe temalı küçük restorana gidiyordum.

Gömleğimi giydim, ceketimi, cüzdanımı ve Teğmen Dan'in tasmaını aldım. Onu hayatımda hiç hareket etmediğim kadar hızlı bir şekilde yakasına taktım ve sonra onunla restorana çeyrek mil koşmaya başladım. En kısa sürede ben

Wi-Fi'ları benim telefonuma bağlandı ve mesajı pinglendi.

Briana:Hiç bir şey. Çok sıkıldım.

Nefes nefese orada durdum.

Bir sunucu boş bir masaya başıyla işaret etti ve nasıl göründüğümü fark ettim - terli ve nefes nefese, ceketim ve iş botlarımla koşuya çıkmış gibi.

Sunucu masaya bir menü koydu ve ben oturdum ve ne cevap vermem gerektiğini merak ederek ekrana baktım. Ama ben fırsat bulamadan, başka bir mesaj gönderdi.

Briana:Seni arayabilir miyim?

Konuşmak mı istedi? Üzerinde *telefon*?

Elimi saçlarımdan geçirdim. Onunla konuşmak istiyordum. Ama bu bana gerçekten zihinsel vitesleri değiştirecek ve bunun olduğu fikrine alışacak zamanı vermedi.*Şu anda*. Özellikle sosyal durumlarda kendiliğindenlik yapmadım.

Ama ben *yaptı*onunla konuşmak istiyorum... Onunla çok konuşmak istiyordum.

Ben:Elbette.

Telefon numaramı yazdım.

Hemen cep telefonum çaldı. İlk çalışta açtım ve sonra bu kadar hevesli göründüğüm için kendime kızdım.

Hey, dedi neşeyle.

Bu, bir haftadan uzun bir süre önce bana hangi kapkekleri getirmem gerektiğini söylediği günden beri benimle yüz yüze konuştuğu ilk kelimeydi.

Hey, dedim.

"Üzgünüm, sadece yazmak çok uzun sürüyor. En iyisi seninle konuşmak, dedi. "Evet. Sorun değil."

"Tamam, o halde sormam gerekiyor," dedi. "Ve süper dürüst olmana ihtiyacım var.

Bana tüm popo şeylerini mi gönderiyorsun?

Bir kahkaha patlattım. "Ne?"

"aldımTümüBu haftaki tuhaf popolu hastalardan. Bir kabak, başsız bir Barbie, antika bir şamdan ve adam benden onu çekerken dikkatli olmamı istedi çünkü onundu.annenin— bana bunları mı gönderiyorsun? Sorumlu hemşirelerle bir anlaşmanız var mı?"

Gülerek başımı salladım. "HAYIR. Ama daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu hafta tüm sarhoş erkek kardeşlerini topladım. Biri serumunu çıkardı ve çırılçıplak soyunup havalandı ve kaçmadan önce onu alt etmek zorunda kaldım. YapmakSensorumlu hemşirelerle bir anlaşman var mı?"

"Elbette. Ama sana tüm çıplak sarhoş erkek kardeşlerini göndermiyorum. Sana sadece koşucuları gönderiyorum."

O kadar yüksek sesle güldüm ki garson bana baktı.

"Ettirdiğim son sarhoş öğrenci, arabalı yoldan geçtiğini sandı," dedi. "Tamamen 'Efendim! Bu bir Arby's değil!'"

Gözlerimden akan yaşları bastırmak zorunda kaldım. Tanrım, komikti.

"Buralarda her gün dolunay var," dedi. "Memorial West'te bu kadar meşgul müydü?"

Başımı salladım. "Hayır, o kadar da kötü değil. Ama o zaman birinci seviye bir travma merkezi değillerdi, bu yüzden..."

"Evet, kesinlikle sıkılmamızı engelliyor. Daha mı çok seviyorsun?"

Başımı salladım. "Sanırım yapıyorum. Asla sıkıcı bir an yok."

Sesi esniyormuş gibi geliyordu. "Neden acil tıbbi seçtin? Senin kaygınla zor bir uzmanlık olacağını düşünürdüm."

Bu yaygın bir yanılgıydı. Ve anladım - yüksek stresli bir iş, sinirler için pek iyi değil. Ama benim için mükemmeldi.

Çocukken bile ne olup ne yapamayacağımı her zaman biliyordum. Ailen sana büyüünce her şey olabileceğini söylüyor. Ama en erken yaşından beri bunun doğru olmadığını biliyordum. Öğretmenimin bana yapabileceğimi söylediğini hatırlıyorum.

bir gün başkan olacağım ve ben de geçit törenlerini sevmediğim için istemediğimi söylüyorum.

"Las Vegas'ta ihtisas yaparken acil serviste kısa bir süre çalıştım," dedim.

"Las Vegas'ta mı yaşadın?"

"Sadece birkaç yıllığına. Zander ve ben oda arkadaşıydık - bunu biliyor muydunuz bilmiyorum. Çok eskilere gidiyoruz, o benim en eski arkadaşlarımdan biri. Ne de olsa orada yaşamak istiyordu. Utah'a yeterince yakındı ve oradaki tüm parkları gezmek istedim, bu yüzden onunla gittim. Pediatri ve acil servisler arasındaydı ama acil servisi ben seçtim. O kadar hızlı tempolu ki odaklanmamı sağlıyor. Sanki beynim sadece elindeki iş için zamanı olduğu için sessizleşiyor. Aslında oldukça rahatlatıcı.

"Sanırım bu mantıklı," dedi. "Bölgeye giriyorsun. İşlerin çok çabuk geçmesini sağlar. Tanrım, cerrah olmayı hayal edebiliyor musun? Düşünmekten başka yapacak bir şey yok mu?"

"İsterimnefretBT."

"Orada hiç ünlü gördün mü?" diye sordu. "Ah evet."

HIPAA yüzünden ona kim olduğunu söyleyemezdim ve o da aynı nedenle sormazdı ama ona kaba vuruşlar yapabilirdim. "Bir sürü oyuncu," dedim. "oğunlukla sarhoş. Kontzyonlar, laserasyonlar. Bir keresinde büyük bir müzisyen gelmişti. Elinde morarma vardı ama bunu kırık olarak yazdım."

"Yaptın? Neden?"

Omuz silktim. "Bir şey bana biraz izin alması gerektiğini söyledi." "ok naziksin. Ama ya yakalanırsan?"

"Vatandaşlarımızın bize yaptığını ben de yapardım. Ne yaptığımı bilmiyormuş gibi davran."

O güldü. "Bu eskimiş bir gelenek."

Gülümsedim. Sonra sunucu masaya yaklaştı.

"Bir saniye bekleyebilir misin?" Diye sordum.

Onu sessize aldım ve bir salata ve limonlu soda ısmarladım. Aç değildim ama masayı topluyordum. Ve Teğmen Dan'e baharatsız ızgara tavuk göğsü ve bir kase su aldım.

"Tamam, döndüm." dedim.

"Peki, eğlenmek için ne yaparsın?" diye sordu. Hector seni Kokpitte gördüğünü söyledi. Barları sever misin?

Başımı salladım. "Hayır kesinlikle olmaz."

Bir keresinde masaya servisi olmayan kalabalık bir barda olmakla ilgili bir kabus görmüştüm ve tıklım tıklım dolu tezgahta sipariş vermek zorunda kaldım, içeri girip barmene bağırdım. Soğuk terler içinde uyanmıştım.

"Geçen yaz beni orada görmüş olmalı," dedim. "Orada sadece bir kez bulundum. O barın sahibi Jewel'in karısı Gwen. Onunla çiftçi pazarına gittim. Bir şeyler getirmek istedi, ben de karpuz taşıdım."

"Karpuz mu taşıdın?" Sesi eğleniyor gibiydi.

"Evet. Kimse bebeği köşeye koymaz."

o bana güldü*Kirli Dans*referans ve ona bunu yaptırırken gülümsedim.

"Yani barlardan hoşlanmıyorsan, hurmaları nereye götürürsün?" diye sordu.

"Randevulaşmıyorum. Şu an yeni işime alışmaya çalışıyorum.

Sen de çıkmıyorsun, değil mi?

İçini çekti. "Bir süre flört etmeye çalışıyordum. Ama dışarısı kötü."

"Gerçekten mi?" Diye sordum. "Ne kadar kötü?"

"Oğlum, kemerini bağla.*Kötü*. Yanında üç kedisini getiren adam vardı—"

"Onu getirdi*kediler*?"

"Evet. Ona hayvanları sevdiğimi söyledim, o da üç tekirini getirdi. Arabada gevşeklerdi. Sonra, biz yemek yemeye gittiğimizde orada kalamayacaklarını fark etti, bu yüzden onları evine bırakıp özel kedisini görmem için beni evine geri getirmeye çalıştı.

"Ne?"

"Bir kedi için kapalı bir veranda. hangi benöyleydiTamamen dürüst olup olmadığımı görmekle ilgileniyordum ama bir rando'nun kedi evine öldürülmek için gitmiyordum. Beni gelmeye ikna etmeye çalıştığı süre boyunca kedilerden birini şal gibi omuzlarına dolamıştı. Çok tuhaftı. Sonra döküntüsüne bakmamı isteyen adam vardı—"

"O randevum vardı. Eski sevgilimden önce. "Neden hep kızarıklık?"

"Bazen bir köstebek." O güldü,zor.

Devam etti, hala çatlıyordu. "Bir keresinde bu adamla internette tanıştım ve tıpkı senin gibiydi. Yakışıklı, akıllı, komik—*normal*. Yakalamanın ne olduğunu merak etmeye devam ettim. Akşam yemeğine gitmek için planlar yaptık ve içkilerimizi alır almaz piramit planlı bir sahaya girdi.

kıkırdadım. Yakışıklı, zeki ve komik olduğumu düşünmesinden ne kadar hoşlandığımı da saklamaya çalıştım.

"Tanrım, bazen sadece ucubeleri cezbettiğimi düşünüyorum," dedi.

"Sen güzel, zeki bir kadınsın," dedim. "Herkesi kendine çekiyorsun."

Bunun üzerine sessiz kaldı ve söylememem gereken bir şey söyleyip söylemediğimi merak ettim. Bir şekilde ortaya çıktı. Belki flört ediyormuş gibi geldi ve bundan hoşlanmadı? Ama tekrar konuşmaya başladığında sesinde bir gülümseme vardı.

"Bu flört olayının bir süre sonra seni bu kadar yıpratması inanılmaz. Aştım. Bu noktada, birisi bir yatak başlığına sahip olacak kadar bokunu bir araya getirirse heyecanlanırdım.

"Ha."

"Yapmak*Senyatak* başlığı var mı?" diye

sordu. "Evet. Kesinlikle."

Sunucu içkimi önüme koydu. "Tebrikler. Sen yüzde birsin."

Tam yatak odası mobilyalarına sahip bir adam olarak onun onayladığı bir kategoriye girdiğim için mutluydum.

"Benzer düşünen başka kadınlar bulup bir meclis kurmaya kıl payı uzağım," dedi devam ederek. "Her neyse, Teğmen Dan oldukça sevimli."

Ayaklarımın dibinde masanın altında uyuyan köpeğime baktım. "Kurtarma neredeyse ona sahip olmama izin vermiyordu."

"Neden?"

"Erkeklerden hoşlanmazdı. Bebekken bir erkek tarafından taciz edildiğini düşünüyoruz. Yanına yaklaşmama bile izin vermiyordu."

"Nasıl çalıştın*O*?" diye sordu, sesi etkilenmiş gibiydi.

"Her gün geldim. Ona yemek getirir, yere oturur ve bana güvenene kadar onunla alçak sesle konuşurdum."

"*Awwwwwİçinde*. Adını siz mi koydunuz?" "Ben ... idim. Uygun göründü."

"Bacağına ne oldu?"

Sodama kireç sıktım. "Böyle doğduğunu düşünüyoruz. Muhtemelen bir köpek yavrusu fabrikasında."

Ah. Bu çok üzücü. Algoritma onları sevmediğimi fark etmeden önce, TikTok'ta istismara uğramış/ihmal edilmiş tüm hayvan videolarını alıyordum. Yetim bebekleri evlat edinen hayvanlar veya eve gelen ve köpeklerini şaşırtan askerlik görevlileri - Şu anda bu tür bir enerjiyle başa çıkmak için duygusal olarak donanımlı değilim. TikTok'ta mısınız?

"Demedim. "İyi sıralama. Ev restorasyonlarıyla ilgili videolar izliyorum ama hiçbir şey paylaşmıyorum."

"Şu anda lezbiyen TikTok'tayım ve burası dünyadaki en muhteşem yer."

"Gerçekten mi? Nedense Senin İçin sayfamda bir sürü Başarısız video görüyorum," dedim. Onlardan nefret ediyorum.

"Ben**fazla**. Mesela, nasıl olur da bize kazayı göstereceksin ve devamını bize vermeyeceksin? Yaralıların listesini içeren Altı Ay Sonra Şimdi Neredeler videosuna ihtiyacım var."

"*Evet*. Tam ilgi çekmeye başlayınca duran bir belgesel gibi hissettiriyor."

"Sağ? Her neyse, uygulamayla etkileşime geçmelisin" dedi. "Beğenmediğiniz videoları hemen kaydırın, böylece ne görmek istemediğinizi bilsinler. Kısa sürede benimle lezbiyen TikTok'un sıcak kucağında olacaksın."

"Tiktok lezbiyenleri eski duvar kağıdını nasıl kaldıracaklarını biliyor mu? Çünkü şu anda ihtiyacım olan içerik bu."

"Ah evet. Biliyorlar**her şey**. Lastikli bir çarşafı nasıl katlayacağımı orada öğrendim."

yaptım*TikTok lezbiyenler*zihinsel not.

Telefonda kaldık ve bir süre böyle bir şey hakkında konuşmadık.*saat*. Zaman uçup gitti. Onunla konuşmak alışkın olmadığım bir şekilde kolaydı.

Beni dışarı çıkardı. Beni rahat hissettirdi. Ve sözler akıp gitti. Sanki benim hakkımda ve söyleyeceklerimi öğrenmek istiyormuş gibi beni ilginç hissettirdi. Ve pek çok ortak yönümüz de vardı. Sanırım bu mantıklıydı, aynı işi yapıyorduk. Ama ikimiz de doğada olmayı severdik. Kültürel tatilleri dinlendirici kumsal tatillerinden daha çok sevdik ve aynı filmleri sevdik. Hatta telefonlarımızda aynı Lola Simone şarkıları vardı.

Aramadan yaklaşık bir saat sonra çiselemeye başladı. Yeterince büyük olmayan masa şemsiyesinin altına sıkıştırdım. O kadar acelem vardı ki köpeğimi getirmenin lojistiğini düşünmemiştim. Teğmen Dan yüzünden restorana giremedim. Briana ile telefonu kapatıp eve koşup onu bırakabilir ve sonra geri gelebilirdim. Ama onu geri aramamı istersem, benimle salı günü konuşacağını söyleyeceği hissine kapıldım ve ben de bunu riske atmak istemedim. Bu yüzden ceketimin arkasından sırlıslıkam sırlıslıkam yağmur ve benden daha kuru bir şekilde masanın altına saklanan Teğmen Dan ile şemsiyenin altına sokuldum. Garson bana onu kaybetmişim gibi baktı.

Üç saat sonra, bir dilim raventli çilekli turta ve güneş batmaya başladıktan sonra Briana, Benny'nin diyalizini yapmak için benimle telefonu kapattı.

Sivrisinekler beni diri diri yiyordu, bu yüzden muhtemelen iyi bir şeydi ama yine de telefonu ilk önce onunla kapatmayacaktım.

Onu sevdim. Çok fazla.

Tuhaf olan şeydu ki, nedense o da benden hoşlanıyor gibiydi. Nedenini tahmin edemiyordum.

Beni doldurdu. Tekrar düşündüğümde beni gülümsetti. Muhtemelen son birkaç aydır kendimi çok kusurlu ve reddedilmiş hissettiğim ve aniden olmadığım için. En azından ona.

Hafta sonunun geri kalanında ondan bir daha haber almadım ama önemli değildi çünkü işe döndüğümde gidiş-gelişimize devam edeceğimizi biliyordum. Dört gözle bekliyordum. Kabul etmek istediğimden biraz daha fazla.

Salı günü hastaneye giderken, Jewel'dan gelen başka bir aramayı görmezden geldim. Ailemle ilgili durum hakkında ne yapacağıma hala karar vermemiştim. Arayıp yarınki aile yemeğini iptal edebildiğim tek şey buydu.

Yeni işimin ve iş arkadaşlarımin stresi merhametle yatışmaya başladığında, ailemin stresi artmaya başladı.

Vardiyam için acil servise indim ve en azından kız kardeşimin beni kaç kez telefona bağlamaya çalıştığı konusunda uyarılmayayım diye Jewel'in numarasını sessize aldım. Briana köşeyi döndüğünde, buna odaklanarak koridordan aşağı iniyordum.

"İşte buradasın! Hadi, özleyeceksin!" Beni dirseğimden tuttu. Bu, bana çarpması dışında bana ilk kez dokunuşuydu. Beni biraz nefessiz hissettirdi - beklenmedik etkileşim

temas etmek.

"Neyi özledim?" diye sordum, sürüklenmeme izin

vererek. "Opera Hanımı."

"DSÖ?"

"Ayda bir gibi sarhoş gelen bir grup opera şarkıcısı var ve acil serviste her zaman şarkı söylüyorlar. *Sensahip olmak* görmek için. Her yerde seni arıyordum."

bir gülümsemeyi bastırdım.

Çift kapıdan acil servise gittik. Biz ön tarafa geçtiğimizde altı numaralı odanın dışında küçük bir kalabalık toplanmıştı bile. Odadan yüksek soprano bir aria yükseldi. Herkes sustu, dinledi.

Bunu biliyordum. "Cehennemin İntikamı" *Sihirli Flüt*. Mozart. Ateşli kıvılcımlar gibi yükselen nefes kesen yüksek notalar. Zihnimde eksik olan enstrümanları duyabiliyordum. Flütler, obualar, kemanlar, klarnetler. Parçanın dokunaklı vokal jimnastiğine kapıldım. Güzeldi.

Dinlerken Briana'ya baktım. Personelin bizim için nasıl bir alan açtığını, kapıya daha yakın olabilmemiz için geçmemize izin verdiğini fark etmiştim. Bu bir saygı göstergesiydi ve bana göre değildi.

Kapkeklerden beri daha dostça baş sallamalar almıştım. Hemşireler artık bana eskisi kadar soğuk davranmıyordu. Ama bizim gelişimizdeki bu karşılama Briana içindi. Beni getirmesi herkese, sevdikleri biri tarafından beğenildiğime dair bir mesaj gönderdi.

sevilen ve saygı duyulan. Belki de bunu herkesin bilmesini sağlamak için kısmen beni almaya bile gitmiştir.

Yumuşadığımı hissettim. Bu yerin harekete geçirdiği savaş ya da kaç içgüdüğü gibi, sonunda reddedildi.

Burada her zaman hazırdım. Yüzleşmeye hazır, açıkça hoşlanmamaya hazır. Genel olarak tatsızlık için hazırlandı. Ancak şimdi beynim olmama gerek olmadığına karar verdi. Ve bu yüzdendio.

BENsevdimşimdi işe geliyor Dört gözle bekliyordum. Ne zaman bir mektup görsem, küçük bir dopamin sarsıntısı yaşıyorum.

Onu acil serviste her gördüğümde küçük bir dopamin sarsıntısı yaşadım...

Onun için muhtemelen sadece notlar olduğunu biliyordum. Sevimli ve kolaydı. Muhtemelen herkesle öyle ya da böyle biraz ileri geri eğleniyordu. Ama benim için bir cankurtaran halatıydı. Ben düşerken uzanan bir el, sağanak yağışta bir şemsiye. Düşmanca bir yerde dostluk.

Son birkaç gündür onun için bir şeyler yapıyordum. izliyordum *Schitt Deresi*.

Genelde yeni programlar izlemezdim. Aynı şeyleri tekrar tekrar izledim. Aşinalığı, öngörülebilirliği sevdim. Bir şovu yeniden izlersem, hiçbir zaman sürpriz olmadı. Duygusal atlama korkusu yok. Yeni duyguları işlemek zorunda değildim ya da uçurumlar yüzünden strese girmek zorunda değildim. Nereye gittiğini ve nasıl biteceğini biliyordum. Müzik de. Kaygım çok yüksek olduğunda, yeni müzik işlenemeyecek kadar yorucu oluyor. Eski çalma listelerine yaslanırdım. Lirik bir güvenli alan, tekrarın rahatlığı. Ve kaygım hatırlayabildiğimden daha uzun süredir şu anki kadar yüksek değildi.

Ama izliyordum *Schitt Deresi* çünkü Briana geçen gün telefon görüşmemizde bundan bahsetmişti ve ben de onun referanslarını anlamak istiyordum. Onunla ortak şeylerim olsun istiyordum. Sevdiği şeyleri denemek istedim.

Benden küçük, görünmez bir dostluk jestiydi. Bununla birlikte gelen çabayı bilmediği için muhtemelen asla tam olarak takdir etmeyeceği bir şey. Onunla aynı popüler programı izlediğimi düşünürdü ve o kadar olurdu. Bu, asla bilmeyecek olsa da, ona yer açıyordum. Duyulmayacak kadar sessiz olsa da arkadaşlığı için teşekkür etme şeklim.

Şarkı durdu. Grubun yarısı gözyaşlarını siliyordu.

Herkes dağılmaya başladı ve ben Briana'ya döndüm. O iyi, dedim. "Bunu sarhoş yapabilmesi inanılmaz."

"Tenoru duymalısın."

Sonra, dikkat dağınıklığı sona erdiğine göre nasıl ilerleyeceğimizden emin değilmişiz gibi, öylece durduk.

Tanrım, gerçekten çok güzeldi. Saçlarını gevşek bir atkuyruğu yapmış, okuma gözlüğü takmıştı.

Boğazımı temizledim. Beni aldığın için teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Dahil olmak çok şey ifade ediyor."

"Sana geleceğimi söylemiştim." Sonra kaşları aşağı indi. "Sen *kapalı*sivrisinek ısırıklarında."

Kollarıma baktım. "Evet. Kabin bozuk." *Ya da daha doğrusu onunla konuştuğum restoranın verandasındaki masa bozuktu...*

Baş parmağını omzunun üzerine koydu. "Yani bugün öğlene doğru hıçkırık dolabına gidecektim..."

"Ah. Bildiğim iyi oldu," dedim. "Size bitirmeniz için bir şans vermek için dökümümü saat iki civarında planlayacağım."

O güldü. "HAYIR. Benimle buluşmak ister misin? Öğle yemeğimi orada yiyecektim. Yeni bir kutu kağıt havlu var, o yüzden artık ikimiz de oturuyoruz."

Dudağımın kenarı kıvrıldı. "Öğlen yemek yiyebilirim. Yine de doktorların odasında yemek yemek istemiyor musun? Ya da kafeterya?"

İstedğimden değil. Açıkçası erzak dolabını tercih ettim. Çoğu gün orada ya da kamyonumda öğle yemeği yedim. Sessizliği sevdim. Ama bu onun için garip bir seçimdi.

O, başını salladı. "Dolap sessiz."

"dolapdır-dirsakin ol," diye onayladım.

Güldü. "Serin. Öğlen görüşürüz."

Bana parmak tabancası yaptı ve onu bekleyen küçük bir hemşire grubuna katıldı. Koridorda yürümesini ve bir köşeyi dönmesini izledim.

Sonra panik başladı. Sonraki dört saat boyunca ne yiyeceğime kafayı taktım.

Küçük alanı kokutacak hiçbir şey istemedim. Beyaz peynir veya ağır sarımsak yok. Bir masamız olmayacaktı, bu yüzden gümüş eşya gerektiren hiçbir şey yoktu. Çorba söz konusu bile değildi. Küçük odada güçleneceği için çıtır çıtır bir şey istemedim. Elma veya cips yok. Sonunda bir meyve kabı ile bir sandviç yapmaya karar verdim - dişlerime takılırsa diye soğan ve ıspanak yok.

Bu aşırı düşünmenin çok muhtemel olduğunu düşündüm. *Olumsuz* onun tarafında oluyor. Ama bunun için fazla bilinçliydim.

Yemek yemek samimiydi. Bunu birinin önünde yaparken gerçekten rahat hissetmem uzun zaman aldı.

Birinin önünde pek çok şeyi yaparken rahat hissetmem uzun zamanımı aldı.

Öğle vakti yemeğimle birlikte erzak dolabına girdim. Geçen sefer olduğu yerdeydi, telefonuna bakıyordu. Beni görünce başını kaldırıp sıcak bir şekilde gülümsedi. "Hey."

Yanında yerde bir Cup Noodles vardı ve ben kapıyı kapatırken onu aldı. "Yemek yemeni bekledim," dedi.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedim kağıt havlu kutusunun üzerine oturarak.

Plastik bir alet çıkardı ve eriştelerinin kapağını kaldırdı. "Peki ne aldın?"

"Sadece bir sandviç," dedim, karar vermemin tüm günümü aldığı kısmı dışarıda bırakarak.

Kucağımda açtım ve üzerine sirke koyduklarını anladığımda bir dehşet dalgası hissettim. Kokuya tepki verip vermediğini anlamak için ona baktım ama erişteleri çatalının etrafında döndürüp ağzına götürüyor, fincandaki serpintiyi tutuyordu - ve bu kadının umursamadığını fark ettim. Ne yerken nasıl görüldüğü umurunda değildi ve muhtemelen benim kahrolası sandviçimin nasıl koktuğunu da umursamıyordu. Kahretsin, bütün oda çorba gibi kokuyordu.

biraz rahatladım Herkesin her şeyi benim yaptığım gibi düşünmediğini hatırlamam gerekiyordu.

Böyle yaşamak harika olmaz mıydı? O yükü yanında taşımamak. Sürekli olarak bunalmış ve aşırı uyarılmış hissetmemek ve her küçük şeyi ikinci kez tahmin etmemek.

İnsanları tanıdıkça daha iyi oldum. Memorial West'te kaygım neredeyse hiç sorun değildi. Oradakiler benim arkadaşlarımdı, ekibimdi. Onlara alıştım ve onların yanında rahattım.

Her şey düşünüldüğünde, ben de Briana'nın yanında rahattım, fark ettim.

Briana beni tedirgin etti ama rahatsız etmedi. Bu büyük bir ayrımdı. Benim için sinirlilik genellikle zamanla düzelirdi. Rahatsız olmadı.

En azından Amy için öyle değildi.

Amy beni rahatsız etmekten asla vazgeçmedi. Hala yaptı. Çoğunlukla, beni nasıl yapılmayacağını bilecek kadar iyi tanıdığını düşünmediğim için.

Briana eriştesini yerken sandviçimden bir ısırık aldım ve sessizliğe gömüldük. Ancak çoğu sessizliğin aksine, bu garip hissettirmedi. Mektuplarımız arasındaki duraklama gibiydi. Diyalogda sadece küçük bir ara.

Briana uzandı ve bir Snapple aldı. "Çoraplarında ne var?" diye sordu, ayak bileklerimi işaret ederek.

Bakmak için pantolon paçamı yukarı
çektim. "Filler." "Her zaman hayvan çorabı
mı giyersin?"

"Yeğenim ve yeğenim için yapıyorum. Onlardan
hoşlanıyorlar. "Bugün onları göreceğ misin?"

Başımı salladım. "HAYIR. Ama çocuklar onları seviyor, bu yüzden her
zaman çalışmak için onları giyiyorum.

Güldü. "Sana bir soru sorabilir miyim?" diye sordu, içkisinin kapağını
kapatarak.

Peçeteyle ağzımı sildim. "Elbette."

"Annenin böbrek nakli olduğunu mu söyledin?"

Başımı salladım. Lupusu var. En yakın arkadaşı
bağışta bulundu." Bir an durakladı. "O nasıl?"

"O harika. Sağlıklı. Lupus'u çoğunlukla yönetiliyor. ona baktım.
"Kardeşin nasıl?"

Çorba bardağına bakarak omuz silkti. "Diyaliz konusunda pek başarılı
değil. Şimdiye kadar en azından alışacağını düşünmüştüm, ama..." Tekrar
sessizleşti. "O kadar depresyonda ki, enfekte sondasının kasıtlı olduğunu
düşünmeye başlıyorum."

Ona göz kırptım. "Onun intihara meyilli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çorbasını dürttü. "Artık böyle yaşamakla hiç ilgilenmediği için ölmeyi o
kadar çok istediğini sanmıyorum."

ona baktım. Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

Hala bana bakmadı. "Bence daha kademeli olsaydı, onu bu kadar sert vurmazdı. Ama her şey çok hızlı oldu. Sağlık sorunları nedeniyle çalışamadığı için işini kaybetti. Sonra kız arkadaşı ondan birkaç ay sonra ayrıldı, bu da yardımcı olmadı.

Bunu biliyordum. Gibson bundan bahsetmişti. Ancak onaylanması her şeyi yeniden üzdü. "Hasta olduğu için mi?" diye sordum.

Tek omuz silkti. "Hasta olduğu için mi ayrıldığını bilmiyorum ya da dahası bir zamanlar olduğunu bildiği kişi olmayı bıraktığını bilmiyorum. Onunla karamsar ve kısa sürdü, vücudu hakkında bilinçliydi. Dokunulmak istemiyordu. Belki de onu kendinden uzaklaştırdı. Bilmiyorum."

Yeterince iyi bir sebep değil. Sevdiğim birini bana ihtiyaçları varken, özellikle de hastaysa asla bırakamam.

Briana'nın yüzünü inceledim. Kardeşinden bahsederken çok yorgun görünüyordu.

"Bağışçıyla ilgili herhangi bir durum var mı?" Diye sordum.

O, başını salladı. "HAYIR. Bunun için bir web sitem var ve hepimizinBENNY'NİN BÖBREK BULMASINA YARDIM EDİN. MAÇ OLABİLİRSİNİZ! arabalarımızın üzerindeki etiketler. Ama birini aramaya başlayalı sekiz ay oldu."

"Başka çıkartman var mı? Kamyonuma bir tane koyacağım. Bana baktı ve aydınlandı. "Olacaksın?"

"Evet elbette."

Sanki bu küçücük şey her şeymiş gibi bana baktı. "Teşekkür ederim. Ve benimle öğle yemeği yediğin için teşekkürler," dedi.

"Her zaman," dedim, bildiğini sandığımdan daha fazla kastetmiştim. "Belki bir dahaki sefere kafeteryayı yaparız."

Biraz güldü. "Gürültülü, kalabalık yerlerden hoşlanmadığını biliyorum. Seni salonda hiç görmüyorum. Burada daha rahat edeceğini düşündüm."

ŞimdiBenimyüz yumuşadı.

Burayı bilerek mi seçmişti? İçin*Ben*?

Briana, Amy'nin birlikte neredeyse üç yıl geçirdikten sonra asla yapamadığı şeyi yapmayı başarmıştı. Beni öğle yemeği için buluşmam için beni endişelendirmeyecek bir yere götürdü.

Böyle olmam Amy'nin suçu değildi. Ama onunla her randevumuz beni yıpratmasaydı hala birlikte olur muyduk diye merak ettim. Benim için bu kadar yorucu olmasaydı birbirimizi daha fazla görür müydük? Anlasaydı belki beni daha iyi tanırdı.*Nasıl*beni daha iyi tanımak için Bunun gibi. Beni rahatlatmak. Benimle yarı yolda buluş.

Biri malzeme odasının kapısını çaldı. Karşısında oturuyordum, bu yüzden açmak için kalkmak zorunda kaldım.

"Birini mi bekliyorsun?" Briana alay etti.

Kapıyı açtığımda buna gülümsüyordum ama kim olduğunu gördüğüm anda yüz ifadem dondu. Oldu*Mücevher*.

"Ne... burada ne yapıyorsun?" diye sordum, kafam karıştı.

Kollarını sıcak pembe tişörtünün üzerinde kavuşturdu. "Kimse sana telefonla ulaşamadığı için bir sağlık kontrolü yapmak zorunda kaldım. Bir hemşire bana öğle yemeğini dolapta yediğini söyledi mi?

Sonra yanımdan Briana'ya baktı. Ablamın yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı.

Hey, dedi Briana gülümseyerek ayağa kalkarak. "Sen Jewel olmalısın."

Kız kardeşimin kafası kazınmıştı, dövmelemlerle kaplıydı ve tıpkı bana benziyordu. Onunla ilgili kısa hikayeme dayanarak onu fark etmek zor değildi.

Jewel oldukça mutlu görünüyordu. "Ben. Ve sen?"

Briana, dedi neşeyle, elini uzatarak.

Briana. Tanıştığımıza çok memnun oldum." Kız kardeşim gülümseyerek elini salladı. "Peki siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?" diye sordu, aramızda ileri geri bakarak.

"Sadece yemek yiyoruz," dedim.

"Anlıyorum. Pekala, artık hayatta olduğunuzu bildiğime göre, siz çocukların konuya geri dönmesine izin vereceğim.

İşten sonra beni

ara.” "Evet
elbette."

Bana anlam veremediğim bir gülümseme verdi ve gitti. Kapıyı kapatıp tekrar oturdum.

Briana, Snapple'ını alırken, "O hoş biri," dedi. "Sana-çim biçme makinesi-göğüs-dövmesi-verdim" tarzında.

alay ettim.

"Ailen bu sağlık kontrollerini sık sık yapıyor mu?"

"Şu anda çok işime giriyor," dedim. "Onların hepsi."

"Neden?"

"Eh, uzun hikaye."

Saatine baktı. "On beş dakikamız daha var." "On beş dakikadan fazla sürecek."

"Tamam aşkım. İşten sonra bir şeyler içmek için buluşmak ister misin? Hector'un doğum günü için herkes Mafi's'e gidiyor. İçki endüstrisini güçlü tutmak için üzerimize düşeni yaparken kendi standımızı da alabiliriz."

Güldüm. Sonra hemen gitmemi gerçekten isteyip istemediğini, yoksa gerçekten gelmeyeceğimi düşündüğü için mi beni davet ettiğini merak ettim. İfadesini inceledim. Neredeyse umutlu görünüyordu. O gerçekten *öyle* beni dahil etmeye çalışıyor

"Aslında gidiyorum zaten" dedim. "Zander'la." İşten sonra içki içmek için bana daha önce mesaj atmıştı.

"Mükemmel. Gelip selam vereceğim."

Molamız bittiğinde, dışarı çıkması için kapıyı tuttum. Acil servisin kendi tarafına gitmeden önce, "Akşam görüşürüz," dedi. izlediğim gibi

o gitti, cep telefonum cebimden çaldı. Sonra hızlı bir şekilde art arda tekrar ve tekrar ping attı.

Neler olduğuna bakmak için telefonumu çıkardım ve onu gördüğüm anda gülümsemem dondu.

AhHAYIR...

Chapter 13

Yakup

BENöğle yemeğinden beri ailemden gelen bir dizi mesaja baktım. Babam hariç herkes. Bir sürü ünlem işareti ve kalp-göz emoji. Elimi ağzıma götürdüm.

Zander'la Mafi's'de oturuyordum, ona daha önce söz verdiğim iş sonrası içkilerini içiyordum. Briana, doğum günü kalabalığıyla birlikte restoranın karşısındaydı. Barın yanında Hector'la birlikte güldüğünü görebiliyordum.

"Bu çok kötü," diye mırıldandım, telefonumu yüz üstü ve avuç içlerimi gözlerime koyarak.

Jewel, Briana'nın kız arkadaşım olduğunu sanıyordu.

O zamanlar tüm bunların nasıl görüldüğü aklıma bile gelmemişti, bir kadınla bir erzak dolabında yalnız başımaydım, Briana kız kardeşimin bir kız arkadaşın yapacağı gibi görünmediğini biliyordu. Jewel'in bu kadar güler yüzlü olmasına şaşmamalı.

Herkese kız arkadaşımın tanıştığını söyledi. Briana'nın daha sonra grup metninde paylaştığı biyografisini ve fotoğrafını almak için Royaume Northwestern web sitesinde arama yapacak kadar ileri gitmişti.

"Kötü olan ne?" diye sordu.

Koltuğuma geri oturdum ve uzun bir süre duraksadım. "Berbat ettim," dedim sonunda.

"Ne ile?"

"Ailem. Onlara bir kız arkadaşım olduğunu söyledim.

Bana göz kırptı. "Bunu neden yaptın?"

Dudaklarımdan bir nefes üfledim. Benim için endişeleniyorlar. Jeremiah ve Amy evleniyor. Sadece iyi olduğumu düşünmelerini istedim.

Gülümsemesi kısık bir kahkahaya dönüştü. "Lanet etmek. Annen onu kaybedecek**bok**bunu öğrendiğinde. Hayatının bir santiminde psikanalize gireceksin."

"Biliyorum," dedim. "Ama daha da kötüleşiyor. Briana olduğunu düşünüyorlar.

"*Bizim*Briana mı?*OBriana* mı? Hector'la barda oturan kızı işaret etti.

"Jewel bugün beni görmeye geldi ve onunla Gibson'ın ofisinin yanındaki malzeme dolabında öğle yemeği yiyordum. Tahmin etti.

"Peki, ne diyorlar?" diye sordu.

Telefonuma baktım. "Kız arkadaşımın güzel olduğunu. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorlar. Bir malzeme dolabında öpüştüğümüzü.

Neredeyse uludu.

"*Odır-dir*bekar, biliyorsun," dedi, hala çatlıyordu. "Şuna bak. Evli olduğu ahmak mı? Onu arkadaşıyla aldattı." Kafasını salladı. "Salak. Onu yakaladığında ona ne yaptığını görmeliydin."

Alnımı kırıştırdım. "Ne yaptı?"

"Sana söylemek bana düşmez. Ona sormalısın. Diyelim ki geleceğini aldı ve umarım ben*Asla*onun kötü tarafında. Tekrar güldü.

Derin bir nefes aldım. "Ailemi arıyorum." Telefonumu aldım ve aramaya gittim ama beni durdurdu.

"Bir saniye bekle. Dayan," dedi. "Neden ona sormuyorsun?" "Ona ne soracağım?"

Omuz silkti. "Düğün işlerinde randevun olmasını iste."

"Onun benim olduğunu düşünüyorlar.*kız arkadaşı*. Bir randevu bunu yapmayacak. Tekrar omuz silkti. "Pekala, ondan kız arkadaşın olmasını iste."

Ona inanamayarak baktım.

“Gerçekten değil. Ondan sana yardım etmesini iste.”

Ben cevap vermeyince masaya eğildi. Bak, Briana çok havalı. Muhtemelen yapardı. Özellikle de onun erkek kardeşinin böbrek bağışçısıysan..." Kaşlarını çattı ve sıırttı.

Ona bir saniye baktım. "Ben uygun muydum?"

Kafasını salladı. “Sadece eşleşmedin. Mükemmeldi - kendi organlarınızı büyütmenin dışında, olabildiğince mükemmeldi. Yani bu çocuk daha iyisini bulamayacak, bunu sana söyleyeyim.”

Bir maç.

Son iki hafta içinde Zander beni laboratuvarlara ek olarak fiziksel ve zihinsel sağlık değerlendirmesi için göndermişti. Sanırım bu, işlerin sıraya girdiğinin iyi bir göstergesi olmalıydı. Yine de haberler beni şaşırttı.

"Bana geniş vuruşlar yap."

"Tamam," dedi ve kabine geri yaslandı. Eh, tüm standart cerrahi riskler. Ağrı, enfeksiyon, fıtık. Kanama, kan pıhtıları. Genel anestezi, laparoskopik nefrektomi için iki ila üç saatlik cerrahi. Daha sonra, birkaç takip ziyareti. İki hafta boyunca araba kullanmak yok, bir ay boyunca on kilodan fazla bir şey kaldırmak yok. Bu kadar. Bağış yapanlar bağış yapmayanlarla aynı yaşam beklentisine sahiptir. Hayatına devam edeceksin.”

Koltuğuma geri oturdum. "Bunu düşünmem gerek." "Elbette."

"Benim için gerçekten iyi bir zaman değil. Önümüzdeki birkaç ay için düğün eşyalarım var.

"İstediğin zaman planlayabiliriz."

"Ve Gibson bana izin verir mi bilmiyorum..." "Verecek.

Ona sordum zaten.

homurdandım.

"Bak, seni zorlamaya çalışmıyorum," dedi. Ama senin yaptığını ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bu çocuk için olabilecek en iyi senaryo bu. Ve Briana benim bir arkadaşım ve onun biraz rahatladığını görmek istiyorum. Onun için zor oldu.

Briana. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmanın bir bonusuydu. Onu sevdim. Bunu yapmaya karar verirsem benim olduğumu anlayacağından değil. Anonim olarak bağış yapmak istedim.

"Bunu düşünmem gerek," dedim. Bu büyük bir karardı.

Onayladı. "Tamam aşkım. Ama sadece söylüyorum. Bu kesinlikle sana bir düşün tarihi verir."

"Eğer yaparsam, kimsenin benim olduğumu bilmesini istemiyorum."

Bana farklı dillerde konuşuyormuşum gibi baktı. "Neden? Dostum, tüm acil servisin kahramanı olurdun. Herhalde sana kahrolası bir geçit töreni düzenlerler..." "İşte bu yüzden kimsenin bilmesini istemiyorum. Tanınmak için yapmazdım. Ona yardım etmek için yapacaktım. bu tür sevmiyorum dikkat."

Memorial West'teki son günüm olduğunu kimseye söylemedim bile. Kimsenin bu konuda büyük bir anlaşma yapmasını istemedim. İnsanların bana "Doğum Günün Kutlu Olsun" şarkısını söylemesinden bile hoşlanmadım. Benny'nin ailesinden ağlamaklı teşekkür mesajları ve yabancılardan ters tokatlar ve tokalaşmalar almak benim cehennem fikrimdi.

"Yaparsam, anonim olarak yapıyoruz ve Rochester'daki Mayo'daki nakil merkezinde yapıyoruz, burada değil. Kimsenin dinlenme odama kafasını sokmasını istemiyorum."

Bir iç çekti. "Tamam tamam. Bu senin işin, saygı duyacağım. Ama yine de ona sorman gerektiğini düşünüyorum."

Alnımı yorgun bir şekilde ovuşturdum. Ondan bunu yapmasını isteyemem, diye mırıldandım.

"Neden? Söyleyebileceği en kötü şey nedir? HAYIR?" Eski modasından bir yudum aldı. "Sadece bana söylediklerini ona da söyle. Onunla aynı

hizaya gel. artı senin

aile çok komik. Muhtemelen orada hayatının en güzel anlarını yaşayacaktı.”

Uzun bir nefes verdim. "Muhtemelen bizim bir avuç ucube olduğumuzu düşünürdü." Onun bu kaosa sürüklendiği düşüncesi bile kalbimi küt küt atmaya yetmişti. Büyükbaba elektrikli tekerlekli sandalyesiyle insanları çalıların arasına sıkıştırmaya çalışırken, annem seks oyuncakları ve

kayganlaştırıcılardan bahsederken Jafar

ciyak ciyak küfürler. Hayır. Tanrım, hayır.

Zander bardağını bana doğru salladı. “Senin ailen *Mükemmel*. Cehennem, *ID*Yapabilseydim flörtün olurdum. Ve bu pisliğin üstesinden gelip gelemeyeceğini görmek istiyorum. Kendi bardağına doğru kıkırdadı.

Telefonuma ve mesaj dizisine baktım. Bu konuşma için bana ihtiyaçları bile yoktu, yarışlara kendi başlarına gittiler. Bu kancayı, oltayı ve platini satın aldılar. Ve neden olmasınlar?

Sanki Briana'yı evrene yalan söyleyerek yaratmışım gibi, kendi kendini gerçekleştiren tuhaf bir kehanet gibiydi. O tam olarak aileme getirmek istediğim türden bir kadındı. Akıllı, başarılı, sempatik— güzel. Ve tıpkı onlara biriyle görüştüğümü söylediğimde ima ettiğim gibi, benimle çalıştı. Kolumda bu kadınla gelsem eski sevgilim kardeşimle evleniyor diye kesinlikle kimse benim için üzülmezdi. Tüm niyetleri ve amaçları için mükemmeldi.

Ama bu konuyu ona nasıl açacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. -de *Tümü*. Ve bir yanım, bunu yaparsam, onun bu duruma o kadar kaptıracağından ya da tuhaflaşacağından ve benimle konuşmayı tamamen bırakacağından endişeleniyordu.

Bu yeni arkadaşlık şu anda başıma gelen tek iyi şeydi. Bunu tehlikeye atmak istemedim.

Yine de aileme kız arkadaşım olmadığını itiraf etme fikri...Hangi senaryonun daha kötü olduğunu anlayamadım: buraya geldiğimden beri edindiğim tek arkadaşımı korkutup kaçırdığım senaryo mu, yoksa ortaya çıktığım senaryo mu?

Amy, Jeremiah ile evlenirken ve herkes benim kırık bir kalpten ölüp ölmeyeceğimi izlerken yalnızdı.

"Ben nasıl bu duruma düştüm?" nefes aldım

Zander başını salladı. "Sadecesormako. Güven bana. O tanıdığım en havalı insanlardan biri."

Tekrar telefonuma baktım. Bu sefer babam mesaj atmıştı.onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Herkes iyi olmamı istedi. Çok mutluydular çünkü bukanıtiyi olduğumu, hayatıma devam ettiğimi, bütün olduğumu. Amy/Jeremiah olayını bırakmalarına, onlar adına heyecanlanmalarına, bu yeni gerçekliği kabul etmelerine izin vermektir. Telefonumdan gelen sevinci hissedebiliyordum, bunun gerçek bir şey, gerçek bir kadın olduğunun toplu bir rahatlama vardı.

- olanlara gerçek bir kapanış.

Ailemin buna ne kadar ihtiyacı olduğu konusunda şüphelerim olsaydı, cevap buydu.

Restoranın karşısındaki Briana'ya baktım. Bu sefer arkasına bakıyordu. El salladı, eğildi ve Hector'a bir şeyler söyledi. O da bana bakıp el salladı. Sonra bar taburesinden atladı ve bize doğru yöneldi.

Anında sinirlendim. Sanki ailemle olan iletişimsizliği bir şekilde bilecek ve bir açıklama talep edecekmiş gibi. Sanki konuşma yeteneğim bir vakum tarafından emiliyormuş gibi, o yaklaştıkça daha da sıkılaştığımı hissettim.

"Hey," dedi masaya gelirken. "Geldin." Bana tüm yüzünün aydınlanmasına neden olacak şekilde gülümsedi.

Neyse ki cevap vermek zorunda kalmadım, çünkü Zander araya girdi. Otur, dedi, koşarak.

Kabine girdi, çantasını yanına koydu ve Zander'ın patates kızartmasından birini tabağından alıp yedi. "Siz burada neden bahsediyorsunuz?" diye sordu çiğneyerek. "Restoran boyunca güldüğünü duyabiliyorum."

Zander tabağını ona doğru itti ve bana başını salladı. "Jacob'ın birkaç yıl önce yaralı bir ATV sürücüsünü ormandan çıkardığı zamandan bahsediyoruz."

Ona göz kırptım. Bu ... idi *Olumsuz*ne hakkında konuşuyorduk. Gerçek bir hikayeydi ama yıllardır gündeme getirmemiştik. Ne yapıyordu? Beni kolluyor muydu?

Briana bana tek kaşını kaldırdı. "Ah evet? Ne oldu?"

Boğazımı temizledim. "Çöktü. İki ayağı da kırıldı. Yardım çağırmak için sinyal alamadık."

"Ve sen onu sırtladın?" Başımı salladım. "Üç saat sürdü."

"Ve bueğlenceli?" diye sordu, aramızda ileri geri bakarak.

Zander bir ritmi atlamadı. "Adam yürüyüşe çıkarken sırt üstü kustu."

Briana kıkırdamasıyla boğuldu. Kanatçılık için bu kadar.

"Yine de çok naziksin," dedi, hâlâ öfkeliydi. Sonra biraz eğildi. "Bil diye söylüyorum, Hector'un buraya gelmesini ben yasakladım." Başıyla bara döndü. "Bugünün sarhoş dışadönük hali bu."

biraz güldüm

Sonra bir şey hatırlamış gibi oldu ve yanına uzanıp çantasını karıştırmaya başladı. "Unuttum. İşte arabanızın etiketi," dedi.

Yüzüstü masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı. "Bir tane aldığın için teşekkürler."

Elimi üstüne koydum. "Elbette."

"Oraya geri dönmem gerekiyor," dedi saatine bakarak. "Hey, neden yarın öğle yemeğinde bana şu aile hikâyesini anlatmıyorsun? Tedarik dolabı? Öğlen?"

Başımı salladım. "Elbette."

"Size iyi eğlenceler!" dedi, Zander'ın tabağından bir patates kızartması daha alırken. Sonra kabinden dışarı kaydı ve restoranın kendi tarafına geri döndü.

"Görmek? Harika, dedi Zander patates kızartmasını geri alırken. "Sana söylüyorum, ona sor."

Bara geri yürümesini ve Hector'un yanındaki bar taburesine atlamasını izledim.

Tampon çıkartmasını aldım ve bir an baktım. Mavi harflerle beyazdı. O dediBENNY'NİN BÖBREK BULMASINA YARDIM EDİN. MAÇ OLABİLİRSİNİZ!Altında bir web sitesi vardı.

Çok nafile hissettirdi. Boşluğa haykırmak gibi.

Bu çocuk asla birini bulamayacaktı. Bu onun yıllarını alacaktı.

Tanımadığım birine böbrek bağışlamayı hiç düşünmemiştim. Bunu bir gün yaparsam, bir yabancı için değil, hayatımdaki biri için yapacağımı düşünmüştüm. Hatta bir parçam, annemin başka bir organ nakline ihtiyacı olursa diye beklemem gerektiğini bile düşündü - gerçi onun seve seve müdahale edecek dört çocuğu daha olduğunu biliyordum. Benimkini kurtarmak için bana ihtiyacı yoktu.

Çıkartmaya baktım.

Benny'yi tanımıyordum. Ama benyaptıkız kardeşini tanıyor. Bunu yapsaydım, bu onun hayatını değiştirmezdi. değişirdionunki.

Briana'daki restoranın karşısına baktım. Bazı hemşirelerle gülüyordu. Ama daha önce konuşurken yüzündeki ifadeyi hatırladım.

erkek kardeşi hakkında. Acil servise geldiği günü ve onu tedavi ederken sesindeki paniği hatırladım. İçeri girdiğimde erzak dolabında nasıl ağladığını hatırladım... Ne kadar umutsuzdu. Muhtemelen kendini ne kadar çaresiz hissetmişti. Annem donör aldığında donör almasaydı ben de böyle hissederdim.

Ona baktığımı hissetmiş olmalı ki bana bakıp gülümsedi. Güzel, iten, samimi bir gülümseme.

Ve o anda karar verdim.

"Ben varım," dedim Zander'la konuşurken ama ona bakarak.

Yanımda bir an sessizlik oldu. "zgnm, bunu anlamadım." ona baktım. Ben varım. Yapacağım. bağış yapacağım."

Elini masaya vurdu. "Elbette! Evet!" Sonra durakladı. "Eminsin?"

Başımı salladım. "Eminim."

Sırıttı. "Ona bu gece söyleyeceğim. O ocuk bokunu kaybedecek. Cidden, adamım. Bunun onlar için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok. İyi bir şey yapıyorsun. Durdurdu. "Ve sen*Elbette*Bunu anonim olarak yapmak ister misin?"

Başımı salladım. "Eminim. kimseye söyleme Hiç kimse. Annem bile değil." "Kendini söylemiyorsun*anne*?"

"HAYIR. Kimseye söylemiyorum.

Ailemin bilmesini istemediğimden değildi. Ben istemedim*Brian*abilmek. Bana bir şey borçlu olduğunu veya bu yüzden arkadaşım olmaya mecbur olduğunu hissetmesini istemedim. Dizeleri veya tanımayı istemedim. Sadece ona yardım etmek istedim ve bunu gizlice yapmak istedim ve ailemin bilmesi çok riskliydi. Onunla iletişim çoktan kopmuştu. Jewel'in bir daha işyerime gelip gelişigüzel bir şekilde birine böbrek bağışladığımdan bahsetmeyeceğine gvenemezdim. Ve annem de. O da biliyordu

birçok insan ve bunun sızması için çok fazla fırsat vardı. En azından şimdilik sessiz ve gizli olmasını istiyordum.

Ve sonra gülmek zorunda kaldım, çünkü bir kadından kız arkadaşım kılığına girip benimle birkaç aile toplantısına gelmesini istemektense organımın tamamını bağışlamanın benim için daha kolay olduğunu fark ettim. Reddedilme ve yargılanma korkum o kadar şiddetliydi.

Sanırım beni en çok neyin korkuttuğuna karar vermem gerekiyordu. Bu düğüne tek başına gelmek ya da Briana Ortiz'e uygunsuz bir teklifte bulunmak.

Chapter 14

Briana

İÇİNDE Eve geldiğimde, Alexis evimin önündeki verandadaki salıncakta oturuyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" dedim arabamın kapısını kapatarak. "Yarına kadar gelmeyeceğini sanıyordum!" Ona sarılmak için koştum.

"Gece kalıyorum," dedi çenesini omzumun üzerinden, hamile göbeğini benimkine bastırarak. "Duygusal desteğe ihtiyacın olduğunu düşündüm. Jessica bugün ofisimde ücretsiz bir klinik yapmak için geldi ve ormanın araziyi geri aldığından bahsetti mi?

Güldüm ve gitmesine izin verdim.

"İyi misin?" diye sordu, bana bakarak. iç çektim "Ben iyiyim. Bir nevi."

Boşanmalarının arifesinde herkesin olabileceği kadar iyi.

Yarın on dokuzuydu. Sonunda buradaydı. D-gün. Çalışmayı ve herhangi bir çarşambaymış gibi davranmayı planlamıştım. Son iki haftadır Alexis'e defalarca gelmemesini söylemiştim. Ama yine de geldi.

Onu bunun için sevdim.

Harika görünüyordu. Kızıl saçları atkuyruğu yapılmıştı ve üzerinde koyu yeşil bir tişört ve kot pantolon vardı. Küçük bebek yumruğu. Makyajsız. Onunla ilgili her şey rahattı. Eskiden olduğundan çok farklı, Daniel'den önce. ben ... idim *Ayrıca* eskisinden farklı, ama iyi bir şekilde değil.

Sallanan banktan bir spor çantası ve kahverengi bir kese kağıdı aldı. "Sana çörek getirdim," dedi. "Onları sıfırdan yaptım."

"Tabii ki sen yaptın. Artık bir köylü kızıydın. Tereyağını kendin mi yaptın?"

O güldü. "Kapa çeneni," dedi beni takip ederek.

Benny'nin arkadaşı Justin, çıkarken bizi kapıda karşıladı.

Hey, dedim, birinin burada olmasına şaşırmış ve mutluydum. "Hey."

Benny oturma odasında, onun arkasında, kanepede oturuyordu. Tekrar boş gözlerle televizyona bakmadan önce bugünlerde her zaman takındığı o donuk ifadeyle Alexis'e baktı.

"İyi bir gün geçirdiniz mi?" Justin'e sordum, sesim umut doluydu.

Dudaklarını hayır anlamında birbirine bastırdı.

"Yarın GameStop'a gideceğiz, değil mi dostum?" Justin omzunun üzerinden seslendi.

Benny cevap vermedi. Justin, "Bütün gün böyleydi," dercesine bana baktı.

Denediğin için teşekkürler, dedim sessizce.

"Evet. Elbette." Tekrar Benny'ye baktı. "Yarın tekrar deneyeceğiz."

Justin iyi bir arkadaştı. Brad de. Üçü de sıkıydı. Justin'in babası birkaç yıl önce ölmüştü ve o sırada Benny ve Brad onun yanındaydı ve şimdi çocuklar Benny için buradaydı. Her ikisi de böbrek uyumu olup olmadığını görmek için test edilmişti. Benny'nin tüm arkadaşları vardı. Ama ondan sonra, birer birer düşmeye başladılar. Justin ve Brad dışında, artık kimse gerçekten ortalıkta dolaşmıyordu. Yapanlara sonsuz minnettardım.

Justin gitti. Alexis'i misafir odasına koydum ve sonra Benny'yi diyalize sokmaya gittik. Alexis onu yerleştirmeme yardım etti. olmadan konuştuk

sürekli bir kelime söylemek. On yıl birlikte çalıştıktan ve tıp fakültesinden sonra kendi dilimiz vardı. Onun için endişeleniyordu.

Fiziksel olarak bozulması onun için şok edici olmalıydı. Onu son gördüğünden bu yana geçen altı ayda en az otuz kilo vermişti. Şort giymişti. Bacakları o kadar inceydi ki, ortasında düğümler olan iplere benziyorlardı. Tıraş olmamıştı, gözleri çökmüştü. Ona tuzak kurduğumuz süre boyunca bize zar zor iki kelime söylemişti.

Alexis tansiyonunu kontrol ederken benimle göz teması kurdu. Birlikte çalışırken bana verdiği bakışın aynısıydı bu, hastayı özel olarak konuşmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Ondan uzaklaşmak zorunda kaldım.

Artık durumun böyle olmasından nefret ediyordum. Ona gösterecek daha iyi bir hayatım olmadığını, paylaşmak için mutlu bir haberim olmadığını. Yarın boşanacağım için buraya gelmek zorunda olduğunu ve benim yalnız kalmamı istemediğini ve sonra buraya geldiğinde, bu benim hayatımdı. Bu eski, yıpranmış ev, benim hasta kardeşim. Kırık kalbim.

Acımasıydı.

En iyi arkadaşımın endişeli bakışları ve bitkin düşen hastam dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çalışarak oturma odama baktım ama sahnenin geri kalanı daha iyi değildi - çirkin, yorgun kanepe, kahverengi tüylü halı, kahrolası kedi ağacı.

Ani bir umutsuzluk dalgası üzerimi kapladı.

Koruyucu kalkanımın ortadan ikiye ayrıldığı zamanlar oldu. Öfke ayrıldığında ve hüznün sızdığında. BENnefretne zaman oldu En azından kızgın kaldığımda, duygu dışı dönüktü, içe değil. Ama bugün çok ağırdı. Duygular üzerime çöktü ve ben kırıldım.

Gidip çamaşır dolabından Benny için bir battaniye almam gerekiyormuş gibi yaptım ve izin istedim. Köşeyi döner dönmez durakta durdum.

koridor ve boğuk gözyaşlarına boğuldu.

Lanet olası hayatım neydi? Buraya nasıl gelmişim?

Her şey ters gitmişti.

Gözyaşları bir kez başladı mı, onları durduramadım. Bu bir çığdı. Gelgit dalgası. Gerçekten olduğumun kanıtı, *Gerçektentamam* değildi.

Nick.

Bitmişti. Resmi olarak bitmişti.

Boşanmamı kutlamak istemedim. Şampanya patlatmak ya da kasabaya inmek ve evliliğim bittiği için mutluymuş gibi davranmak istemedim. mutlu değildim Bir kabus yaşıyordum. Asla bilmemem gereken alternatif bir gerçeklik.

Nick ve benim birlikte yaşlanmamız gerekiyordu. *Olduiyi.* mutluyduk

Ama ben değildim.

Sanırım orada bir şeyler olduğunu her zaman biliyordum. İş yerindeki ortağıydı. Hiç çıkmamışlardı. Nick'le tanıştığımda bir erkek arkadaşı vardı ve sonra bir kocası oldu. Birbirimizin evinde mangallara gittik, birlikte çiftler için gezilere çıktık. *BENsevdimo.* O benim arkadaşım.

Ve şimdi o zaman fark edemediğim gerçeği gördüm.

Nick'i düğününde, daha önce hiç görmediğim kadar çok içerken ve otel odamızdaki yatakta hala kıyafetleriyle bayılırken gördüm.

Onların onuncu yıl dönümü yemeğimizin olduğu gece mutfakta fısıldaşarak tartıştıklarını gördüm ve o bunun işle ilgili olduğunu söyledi ve ben de buna inanmak istediğim için inandım. Ben o olmadığım için karamsar ve mesafeli olduğunu her zaman gördüm ve bu onu kızdırdı.

Kanser olduğunuzu öğrenmek ve sonunda tüm noktaları birleştirmek ve semptomları yıllardır gördüğünüzü fark etmek gibiydi.

Bu kadar korkunç bir şeyin nasıl kaçırdığınız bir şey olabileceğini merak ediyorum. Ve şimdi nasıl bu kadar aptal olduğumu merak ediyordum. O güne kadar nasıl bilmiyordum.

Annem haklıydı.

Sadece bir salak tüm yumurtalarını bir adamın sepetine koyar. Ve Nick'e her şeyi vermiştim. Artık hiçbir şeyim yoktu, umudum bile. Çünkü bir daha birlikte olmam gereken erkeklere olan güvenimi kırdı. Benim için bir dahaki sefer olmayacaktı. İkinci bir koca, hayatımın başka bir aşkı olmayacaktı. Sadece bu olacaktı.

"Hey. İyi misin?" Alexis nazikçe arkamdan sordu.

Gözlerimin altını silip arkamı döndüm. "Evet. Üzgünüm. Ben sadece..."

Başımı iki yana salladım, kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. "Her şey beni etkiledi."

Banyoya uzandı ve bir kutudan birkaç mendil çıkardı ve bana verdi. Sonra karşımdaki duvara yaslandı.

"Teşekkürler." Gözlerimi silerek burnumu çektim. Sessizce bana bakarak bekledi.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Küçükken ışınlanmayı hatırlıyor musun?"

"Ne?"

"Biliyor musun, çocukken arabada uyuyakalırdın ve baban seni yatağa taşırdı ve sen bunu hatırlamaz mıydın? Sadece uzayda süzülmenin sisli bir anısı olur. Ve sonra ertesi sabah yatakta uyandığında oraya nasıl geldiğini hatırlamıyorsun, ama aynı zamanda bir nevi onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Düşünür gibi gözlerini kıstı. "Evet. Ama asla babam olmadı. Dadıydı. Ama evet."

burnumu çektim "Ben sekiz yaşıma geldiğimde babam gitmişti. Ondan sonra bir daha hiç teleport yapmadım. Beni taşıyacak kadar güçlü kimse yoktu." duraklattım

uzun bir an için "Erkekler beni hep terk etti, Ali," dedim sessizce.

Sessizce bekledi.

"Hayatının en güzel zamanını yaşadığını asla fark etmiyorsun," dedim usulca. "Oluyor ve sonra bitiyor ve sen onu sadece peşinde olduğu şey olarak görüyorsun. Kimseye vermediğim parçamı Nick'e verdim. Ona, ancak daha iyi anlayana kadar verebileceğin türden aptalca, masum bir sevgi verdim. Benden en iyisini aldı. Ve o beni bir daha asla bulamayacağım.

"Evet yapacaksın-"

Başımı salladım. "HAYIR. yapmayacağım Çünkü bir daha asla o kadar güvenmeyeceğim. Nick'le yaptığım gibi, kendimi asla başka birine vermeyeceğim. içimde yok O istisnaydı. 'Tamam, o yüzden babam gitti' diyen bendim. Ama bu olmayacak. Doğru seçtim, tüm erkekler babam gibi değil. Bu beni taşıyacak. Tüm kırık parçalarım." Durakladım. Ve yapmadı. O yaptı *Kesinlikle* annemin erkeklerin yaptığı konusunda beni hep uyardığı şey. Büyüdüğüm her uyarıcı hikayeyi doğruladı. Her zaman ayrı bir banka hesabınız olsun. Adınızın evin üzerinde olduğundan emin olun. Güven ama doğrula." Tekrar başımı salladım. "Dinlemedim," diye fısıldadım. "Ve artık bir daha asla ışınlamayacağım."

Bana baktı, gözleri üzgündü. "Bu senin hayatın değil, Bri. Bu sadece senin hikayesindeki boktan bir bölüm. Neil'den sonra bir daha çıkacağımı düşünmemiştim ama sonra Daniel'i buldum. Orada iyi adamlar var, sen de birini bulursun."

Kuru bir şekilde alay ettim. "O gemi yola çıktı. İş erkek seçmeye geldiğinde artık güvenilir bir muhakeme kaynağı değilim." Gözlerimin altını silip derin bir nefes aldım.

"Kocalardan bahsetmişken," dedim konuyu değiştirerek. "Evini gerçekten yalnız bıraktığına inanamıyorum."

"Ben biraz yokken seks daha iyi."

“Ah, yani*Şimdi* Beni neden görmeye geldiğini anladım. Bu ön sevişme.” O güldü.

iç çektim "Keşke evlilik, kocanızın penisinin yalnızca bir kullanıcı için çalışmasını sağlayan bir uygulamayla gelseydi. Kilidini yalnızca sizin açabileceğiniz bir telefon gibi mi? Onu sana düğün hediyesi olarak verirdim.”

"Daniel söz konusu olduğunda endişelenmem gerektiğini düşünmüyorum."

Başımı salladım. "Muhtemelen haklısın. Bir gün iyi bir ışınlayıcı olacak —ama sadece ayrı bir banka hesabı tutun. Bu konuda bana güven."

Güldü. Sonra bana şakacı bir kaş işareti yaptı. "Biliyorsun, Doug hâlâ bekar."

Ağzım tıkanı ve o çatladı. Kocasının huysuz en iyi arkadaşı, düğünlerinde bir gitarla beni takip etmişti.

"O kadar umutsuz değilim," dedim. "Henüz."

Çıglıklar başladığında buna kıkırdıyorduk.

Benny.

Alexis ve ben kaçmadan önce bir anlığına birbirimize baktık.

Bundan sonra her şey ağır çekimde hareket etti.

Koridorun aşağısında, köşeyi dönünce oturma odasına - korkunç bir şeye hazırdım. Bağlantısı kesilmiş bir tüp, her yerde kan. Ama odaya girdiğimde, onu bıraktığımız yerdeydi, hâlâ makineye bağlıydı.

Ağlıyordu, histerikti.

Alexis ve ben onun yanına koştuk, acil servis moduna girdik, o çıglık atarken çılgınca diyaliz makinesinin kablolarını ve ekranlarını kontrol ettik.

"Sorun nedir?" dedim tuşlara dokunarak. "Benny!"

O kadar gergindi ki kelimeleri bile oluşturamıyordu.

Alexis başını salladı. "Bu iyi görünüyor. Bu makine değil.

Çılgınca kardeşime döndüm. "Benny, nedir bu?!"

Sonra sadece ağlamadığını gördüm. O öyleydi*gölmek*. Hıçkırıklar arasında manik, tiz kahkahalar.

"Zander..." başardı, gözlerinde yaşlarla bana bakarak. "Az önce aradı... Ben... Bir donörüm var."

Chapter 15

Yakup

BEN Acil servise girmeden önce vızıltıyı hissedebiliyordum. Yerdeki ruh hali aşıkardı. Herkes mutluydu ve sohbet ediyordu. Ve gördüğümde Hemşire istasyonunun yanındaki Briana, etrafına toplanmış bir gruptu, nedenini biliyordum. Zander, Benny'ye söylemiş olmalı.

Gülümsedim ve geri çekildim ve ellerim ceplerimde izledim. Briana parlıyordu. Gülmek, gülümsemek. Biri ona sarıldı. Sonra başka biri.

Kendi gülüşüm gözlerime ulaştı.

Yukarı baktı ve beni gördü ve heyecanla el salladı. Sonra herkese bir şeyler söyledi ve yanıma geldi.

"Duydun mu?" Işınlanıyordu.

"Hayır," dedim aptalı oynayarak.

"Naber?" "Benny'nin bir böbrek donörü var."

ona sıırttım. "Bu harika."

Alt dudağını ısırdı ve biraz zıpladı. "Arabanıza çıkartma yapıştırdığınız için teşekkür ederiz. Demek istediğim, ondan olmadığını biliyorum. Çok erken. Ama bunun gibi şeyler bunu sağladı. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Elbette." Orada öylece durup gülümsedim.

Biraz gözyaşı akmaya başladı ve gözlerinin altını sildi. "Üzgünüm. çok duygulandım Bu çok beklenmedikti. Bugün seninle öğle yemeği yiyemeyeceğim, en iyi arkadaşım şehirde. Yarın? Depo? Bana şu aile meselesini anlatmalısın.

Başımı salladım. "Evet. Elbette. Sonra görüşürüz."

Sonra bir grup bekleyen hemşirenin yanına gidişini izledim.

Bunun ne kadar iyi hissettireceğinin farkında bile değildim. Ben olduğumu bilmeseler de herkesin mutluluğunun kaynağı olduğum için mutluydum. Ama en çok Briana'yı bu kadar heyecanlı görmek hoşuma gidiyordu. Bunun bana ne kadar neşe getireceğini tahmin edemezdim.

Briana'nın beni Royaume'ye davet ederek kaygımı nasıl kapattığını düşündüm, muhtemelen ben de onun için aynısını yapmıştım. Anında bir rahatlama. Böyle düşünmek beni gülümsetti. Sanki gizli de olsa ona iyiliğini önceden yapmışım gibi.

Benny'nin bugün kutlama yaptığını umuyordum. Ama itiraf etmeliyim ki, Briana'nın bunu nasıl karşılayacağına daha çok bağlıydım. Bu akşam ailemle yemek yiyeceğim için stresliydim ama yine de bütün sabah keyfim yerindeydi.

Hayatım bir karmaşaydı. Ama en azından Briana'nınki olması gerektiği gibiydi.

Chapter 16

Briana

BEN Alexis ile kafeteryada ögle yemeğini yeni bitirmiş ve evime geri dönmüştü. Molamın son on dakikasında Gibson'ın ofisine uğradım. ve kapı çerçevesine vurdu. Parmağını kaldırıp aramasını sonlandırırken beklememi istedi.

Temmuz ayında Benny'nin nakli için izin günleri istemem gerekiyordu. Neredeyse zıplıyordum. Dün gecedен beri böyleydim. Gülümsememi durduramadım.

Sanki ağabeyimin içinde bir ışık yanmıştı; değişim anıktı.

Ben ve Alexis kutlama yaparken ayakta kalmıştı. Brad ve Justin geldiler ve ağabeyim şakalaşp gülüyordu ve *Benny* Uzun zamandır ilk kez, bunu düşünürken bile ağlamak istedim. Bu sabah kalktığımda koşu bandındaydı. Bir sonraki maratona hazır olmak istiyorsa, şimdi eğitime başlaması gerektiğini söyledi. Sonra tam bir kahvaltı yedi. Hepsini. Ağzımdan çıkan mutlu hıçkırığı bastırmak zorunda kalmıştım.

Biri bana kardeşimi geri vermişti.

Donörün kim olduğunu veya bizi nasıl bulduklarını bilmiyordum. Bize söylenen tek şey, Temmuz sonundaki bir nakil için uygun oldukları, bunu Mayo Clinic'te yapmak istedikleri ve isimlerini gizli tutmak istedikleriydi. Zander, mükemmel bir eşleşme olduklarını söyledi.

Amükemmel kibrit.

Bugün çok boktan olmaya hazırdım. Ve şimdi resmen boşanmış olmam umrumda bile değildi. Umursamadı. Hiçbir şey bu ana gölge düşüremezdi. Nick bile değil.

Gibson telefonu kapattı ve bana içeriği işaret etti.

Canlı ve hafif hissederek masasının önünde durdum. "Temmuzda iki hafta izin istemem gerekiyor," dedim.

"Elbette." Bilgisayarına giriş yaptı. "Eğlenceli bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu klavyesine dokunarak.

Rochester. Nakil merkezine."

Durdu ve sırtarak gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Pekala, lanetleneyeceğim. Anlıyorsun? Her şeyin bir nedeni var." Dokunmaya geri döndü. "Ve başka bir hastaneye gitmiş olabileceğini düşünmek."

biraz güldüm "Benny neden farklı bir hastaneye gitsin ki?"

Benny değil. Yakup. Tanısaydı, kardeşinle asla tanışmazdı. Şuna bak, her şey yolunda gidiyor." Gülümseyerek başını salladı ve ekrana geri döndü.

Orada durdum, beynim ne dediğini anlamlandırmaya çalışıyordu. "Yakup?" Diye sordum.

Ekrana konuşarak, "Bunu Joy için yapıyor," dedi. "Bunu sana o mu söyledi? O çocukken annesi böbrek nakli olmuş. Her zaman ileri ödemeyi hayal ettim. En azından Zander ona laboratuvarları yönetmek isteyip istemediğini sorduğunda söylediği buydu. İşe yaramasına sevindim."

Ruhum. Sol. *Vücudum*.

"*Yakup* kardeşimin böbrek donörü mü?" nefes

aldım Gibson bana baktı. "Bu da ne?"

Yutmuşum. "Bağışçı anonim..."

Gibson'ın gülümsemesinin erimesini ve ardından katıksız bir paniğe dönüşmesini izledim. "O... o... Briana, hiçbir fikrim yoktu." kekeledi. "Bu konuda özgürce konuştu,

siz... ikiniz arkadaş gibiydiniz... siz... dün birlikte öğle yemeği yiyordunuz. Ben...bilmiyordum, sadece varsaydım...”

Döndüm ve koştum. Onu bulmalıyım. Şimdi.*Hemen.*

Yanından hızla geçerken erzak dolabımızın kapısını hızla açtım. Orada değildi, ben de numarasını çevirerek acil servis katına fırladım.

Kalp atışlarım kulaklarımda güm güm atıyordu, zihnim benim yetişemeyeceğim kadar hızlı ilerliyordu, ayrıntılar değişiyor ve yeniden şekilleniyordu.

Jacob, Benny'nin böbrek donörüydü.

*Yakup.*Benny'nindi. Böbrek.*bağışçı*

Nasıl???

Ona çok kötü davranmıştım.

Başlangıçta ona iyi bile davranmadım. Tam bir kabustum. Ve o zamanlar bile bunun üzerinde çalışıyor olmalıydı çünkü laboratuvarlar, doku örnekleri, tıbbi ve akıl sağlığı değerlendirmeleri haftalar sürüyor ve bu kadar uzun sürdüğünü biliyordum çünkü bir keresinde bunları kendim yapmıştım.*BEN*uygun olup olmadığını görmeye çalışıyordu.

Hasta odalarının sürgülü cam kapılarını geri çektim ve telefonumu kulağıma dayayarak perdeleri çektim, numarası çalıyordu. Cevap vermedi, ben de doktorların odasından geçip merdiven boşluğunu ve kafeteryayı kontrol ettim.

Sonra ağlamaya başladım.

bilmemi istemedi.

o istemedi*herhangi*bilmemiz için. Bunu herkesin gözü önünde yapabileceği ve bunun için herkesin onu sevmesine izin verebileceği zaman bunu gizlice yapmak istiyordu - ve yapacaklardı. Bu departmanda çalışan herkes özverili davranışından dolayı ona anında hayran kalırdı, bastığı zemine tapardı. Sevilecek, her şey için affedilecek, bir kahraman olacaktı.

Ama Yakup öyle değildi. Oöyleydi bir kahraman, ama kimsenin bilmesine asla izin vermeyen türdendi.

Ağzımdan bir hıçkırık çıktı ve elimle kapatmak zorunda kaldım. Jessica haklıydı. Mükemmel bir insandı.

Göğsümün dolduğunu hissettim, sanki sevgi, şükran ve takdir içimde yer kaplayan katı maddelerdi. Kalbimden dökülen, parmak uçlarımdan akan, ağzımdan bir haykırış gibi fıskıran duyguları hissedebiliyordum.

Bu adam için otobüsün önüne atıldım. Bir mermi al. Bir çeteyle savaşın. Onu ölümüne savunur, yanlış baktığı için birini öldürürdüm.

Zamanda geri gitmek ve yumruk atmak istedim *kendi* bir an bile mutsuz olmasına sebep olduğu için. Ona olan bağlılığım, sistemime adrenalin pompaladı, ona teşekkür etmek yeterli olmasa ve asla yeterli olmayacak olsa da, ona teşekkür edebilmek için onu bulmak beni çılgına çevirdi.

Histerik görünmüş olmalıyım, koridorlarda hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak, kapıları açarak, yüzümden maskara akarak. Bir rüya gibi hissettim. Bacaklarınızın yeterince hızlı hareket edemediği ve aradığınızı bulamadığınız yerlerden biri.

Ve sonra oradaydı.

Soyunma odaları yönünden koridordan geliyordu. Bir adamın bu güzel, hayırsever meleği.

Ona koştum, elinden tuttum ve onu malzeme dolabına doğru çektim.

"Şey..." dedi sürüklenmesine izin vererek. "Biz neyiz-"

Onu küçük odaya çektim ve nefes nefese kapıyı arkamdan kapattım.

Bana baktı. "İyi misin?"

Ağzımdan kaçırmadan önce bir an nefesim kesildi. "Sen Benny'nin böbrek donörü müsün?"

Yüzündeki sorunun geçişini izledim.

Başımı salladım. "Kimsenin bilmesini istemediğini biliyorum. Ve kimseye söylemeyeceğim. Benny bile. Ama kendi adıma, sen olup olmadığını bilmek zorundayım. Lütfen. O sen misin?" Son kelimedede sesim çatlamıştı.

Bana sessizce baktı. An bin yıl uzadı.

Yüz ifadesini okumaya, çenesindeki tikten ya da boyun eğmiş kaşlarından, nazik kahverengi gözlerindeki aramadan yanıt almaya çalıştım. bilmek zorundaydım, *benvardı*bilmek.

Dudaklarının ayrılmasını izledim ve sonra

"Evet" dedi. BEN*attı*bende ona

Chapter 17

Yakup

Sbana daldı.

Onu yakaladım ve dengemi yeniden kazanana kadar birkaç adım geri sendeledim.

Bana hayatımda hiç sarılmadığım gibi sarıldı. Bitiş çizgisinin sonunda yere yığılıyor gibiydi.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırdı. "Teşekkür ederim teşekkür ederim*teşekkür etmek*Sen." "Ben... sorun değil," dedim.

"İstedim."

Ensemde ağladı ve bunların hüznü gözyaşları olmadığını bilmeme rağmen içimden onu kollarıma alıp teselli etmek geldi. Onları etrafına sardığımda, beni daha sıkı kavradı ve yapacağım her şey, organ bağışı, ameliyat, iyileşme, sadece bu an için buna değirdi.

Herhangi bir minnettarlık gösterisinin beni rahatsız edeceğini düşünmüştüm. Ama bir nedenden dolayı, şu anda oluyor olması umurumda değildi ve sanırım bu, benimle olduğu içindi.o.

Onu sevdim.

Ve onu mutlu etmeyi sevdim ve onu bu şekilde görmeyi sevdim ve *bensevdim*

bu sarılma

Amy'den beri sarılmadığım -gerçekten, gerçekten sarılmadığım- aklıma geldi. Ve o zaman bile, en son ne zaman birbirimize böyle hissettiren bir şekilde sarıldığımızı hatırlamıyordum. Bana karşı o kadar sinirliydi ve ben ondan o kadar uzak hissetmişim ki, yakınlık ilişkisi bitmeden çok önce sona ermişti.

Bu temel insan temasından mahrum kalmıştım ve şimdi ona tekrar sahip olduğum için ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anladım. Nefes verirken, Briana boşluğu doldurdu ve ben sadece... hareketsiz hissettim. Sakinlik. cezalı

"Sana karşı nazik bile değildim," diye fısıldadı boynuma. "Bana iyi davranıyorsun," dedim sessizce.

Geri çekildi ve ıslak gözlerle bana baktı, çenesi titriyordu. Jacob, bunun için sana nasıl teşekkür edebilirim? Hiç bir kelime yok."

Cebimi karıştırdım ve ona her zaman yanımda taşıdığım çantadan bir mendil verdim.

Aldı ve kirpiklerinin altına sürdü. "Teşekkür ederim."

Biraz sakinleşiyordu. Nefesini tutuyor.

Sakinliğini geri kazanırken onu inceledim. Çok güzel. Ağlarken bile güzeldi. Ondan uzaklaşmam gerektiğini hissettim ama nasıl yapacağımı bile bilmiyordum. Bitmiş olmasına rağmen sarılmayı hâlâ hissediyordum ve bu, tıpkı onun Benny'nin hastane odasındaki ilk gününde yaptığı gibi, içimdeki bir şeyi yeniden devre dışı bıraktı. Donup kaldım, suskun kaldım ve tamamen onun insafına kalmıştım ve biraz huşu ve eğlenceyle beni büyüleyip büyülemediğini merak etmek zorunda kaldım. Eğer bir büyüünün etkisinde olsaydım. Daha önce hiç böyle hissetmediğim için, bu yeni tanıştığım biri için bir şeyler yapmaya mecbur kaldı, bu herkesi cezbetti.

Belki de meclisi o başlatmıştı.

Burnunu çekti ve bana baktı. Jacob, sen onun bütün hayatını değiştirdin. Mesela, bildiğini biliyorum ama *senyapma* Bilmek. Kardeşim tekrar hayatta. ooTekrar."

Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "İyi." Sonra başımı eğdim. "Nasıl buldun?" Diye sordum.

Gözlerinin altını sildi. Gibson. Sanırım kaydı." Başımı salladım. "Ah."

Sanırım bu adil bir hataydı. Anonim olarak bağış yaptığımı bilmiyordu. Onu bugün daha görmemiştim bile.

Tam on iki saat boyunca bunu gizli tutmayı başarmıştık. "Kimseye söylemezsen çok sevinirim" dedim.

O, başını salladı. "Yapmayacağım. Sana söz veriyorum yapmayacağım. Bana söylediği için ona kızgın mısın?"

Ellerimi ceplerime kaydurdum. "HAYIR. Bu dürüst bir hataydı."

"Ona mesaj atmalı ve söylemelisin. Muhtemelen çıldırmıştır." Burnunu çekti.

Başımı salladım. "Tamam aşkım."

Gözlerimin içine baktı. "Bugünün ne olduğunu biliyor musun Jacob?" diye sordu, bana bakarak. "Boşanmamın kesinleştiği gün. Evli olduğumu biliyor muydun bilmiyorum?"

"Bazı resimlerinizde bir alyans vardı."

Elindeki mendile bakarak başını salladı. "Bugünü güzelleştirebilecek bir şey olduğunu düşünmemiştim." Gözleri tekrar benimkilere geldi. "Ama sonra bu oldu." Gözyaşları arasından gözlerini kırpıştırarak bana gülümsedi. "Bu hayatımın en güzel günlerinden biri, hayatımın en kötü günlerinden biri. Ve bunu düşündüğümde hatırlayacağım tek şey sen ve yaptıkların olacak. Çok teşekkür ederim." Son kelimedede boğuldu.

ne diyeceğimi bilemedim Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Sessizlik her zaman benim varsayılan yanıtımdı. Bazen bazı şeyleri söylemeden anlamak daha kolaydır. Bazen kelimeler işleri karmaşıktır ve onları bulanıklaştırır. Bu anın onlara ihtiyacı yoktu.

Orada öylece durduk. Ellerim ceplerimde ben ve o gözlerini siliyor, minnettarlığı dalgalar halinde ondan çıkıyor.

Uzun zamandır Amy'den bu tür bir hayranlık bekliyordum ve bu bile gerçek değildi. Briana sadece minnettar ve heyecanlıydı ve bu

kapalı. Ama yine de iyi hissettirdi.

Telefonum sessizliğin içinde cıvıladı.

Boğazımı temizledim. Gibson olabilir. Muhtemelen kontrol etmeliyim.”

Cep telefonumu çıkardım ve ona bakarak iç çektim. Briana'dan duymadığım cevapsız bir arama ve annemden beş mesaj. Bu geceyi soruyordu.

Suratımı asmış olmalıyım çünkü Briana bir şey söyledi. "Her şey yolunda?"

Elimi ağzıma götürdüm. "HAYIR. Bu sadece sana anlatacağım aile meselesi.

"Ne? Nedir? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Bir kahkaha attım. İroni.

"Ne?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hiç bir şey." "Hayır, ne?"

Kafamı geriye atıp tavana baktım. "Bu aslında bana yardım edebileceğin bir konu. Ama sana sormamın hiçbir yolu yok.

Ah, lanet olsun ki değilsin, dedi. "Mesela, dramatik olmak istemiyorum ama şu anda senin için tam anlamıyla ölürdüm. Ne istiyorsun?"

Ona döndüm. "Yapamam. Eğlendirmek için çok saçma.

"Beni dene. Gülünç eğlendirmek benim uzmanlık alanım. Ben*Gerçekten*onda iyi."

biraz güldüm Sonra bir nefes verdim. "Birkaç aylığına bir kız arkadaşına ihtiyacım var."

Bana baktı.

elim kaldırdım “Öyle değil. Benimle bazı düğün olaylarına gelmek için. Ailemin bir ilişkim olduğunu düşünmesine ihtiyacım var. Erkek kardeşim evleniyor. Eski kız arkadaşına."

Bana garip bir bakış attı. "Senin...eski kız arkadaşına."

“İki buçuk yıldan biraz fazla bir süre çıktık. Geçen yıl ayrıldı. Üç ay sonra çıkmaya başladılar ve birkaç hafta önce nişanlandılar. Düğün temmuzda. Devam ettiğimi düşünmelerine ihtiyacım var.

"Neden?"

Nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışarak bir an bakışlarımı ondan kaçırdım.

Ona döndüğümde bakışlarını tuttum.

“Beni bırakmak, seçmekoonun için kolay değildi. Kız kardeşlerim onlarla altı ay konuşmadı ve ailem onu neredeyse reddediyordu. Bir yılın büyük bir bölümünde tüm ailemi parçaladı. Hepsi bakacakBen nasıl davranılacağına karar vermek. Ben üzülürsem onlar da üzülürler ve ben şimdiden duygularımı saklamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Mutlu olduğumu ve yollarına devam ettiğimi düşünmeleri gerekiyor. Yalnız kalırsam, önümüzdeki üç ayı cephemde bir çatlak bekleyerek ikisinden de nefret etmeye karar verecekler. Onun mutluluğundan uzaklaşacaktır. Ve bunu istemiyorum.

Bana inanamayarak baktı. "Kardeşinle çıkmaya başlamak için tam üç ay bekledi ve sen onun olmasını istiyorsun.*mutlu?*"

"Onu seviyorum," dedim. "Elbette onun mutlu olmasını istiyorum."

İfadesinde bir şeyler yumuşadı. "Eh, sen benden çok daha iyi bir insansın, Jacob Maddox. İnsanlar bana alçaldığında, ben de alçalırım."

Kendime rağmen güldüm.

"Demek onu unutmamışsın," dedi. Bu bir soru değildi, bir açıklamaydı.

duraklattım. Karmaşıktı ve dürüst olmak gerekirse ben bile cevaptan tam olarak emin değildim.

Duygularım çok fazla şey yüzünden bulandı. Eksik bitmesi, hissettiğim reddedilme, onun başka biriyle bu kadar çabuk çıkması ve o adamın Jeremiah olması ihaneti. Ama basitleştirmek adına, “Hayır. Ben değilim."

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Tamam aşkım. Yani satın alacaklarını mı düşünüyorsun? Biz mi çıkıyoruz? diye sordu.

"Zaten biliyorlar. Ablam bizi malzeme dolabında görünce tahmin etti. Onu düzeltmedim. Adeta panikledim. Üzgünüm."

Kollarını kavuşturdu. "Peki tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Ailemle tanış. Onların evindeki aylık yemeklere benimle gel. Sonra nişan partisi, prova yemeği, düğün. Bu kadar."

"Varım."

Ona göz kırptım. "Ben... sen?"

"Kesinlikle. Ve böbrek meselesi bile değil. Yine de yapardım."

Yüzümü geri çektim. "Yapabilirdin? Neden?"

"En iyi arkadaşım Alexis'in geçen yılki düğününe bir randevu ayarlamak için gözümü verirdim. Doug adında bir çılgın, bir gitarla sürekli beni takip etti. Bana Extreme'in "More Than Words" şarkısını söyledi. İki kere. Sırf daha erken bitsin diye kendi ölümümü taklit etmeyi ciddi şekilde tartıştım. Hiç kimse bir düğüne tek başına gitmeye zorlanmamalı."

Yüzümde bir gülümseme belirdi ama sonra tekrar ciddileştim. "Emin misin?" Diye sordum.

"Çok emin."

ona baktım. "Teşekkür ederim," dedim. "Bu üzerimden çok fazla stres alıyor."

"İyi. O böbreğe iyi bakmalıyız." Neşeli bir ses çıkardım ve o sırıttı. "Peki, ilk şey ne zaman?" diye sordu.

"Bu akşam."

Bembeyaz oldu. "Bu akşam?!"

"Aile yemeği gecesı. Jeremiah ve Amy orada olmayacak. Davetliler ama bugün babasının doğum günü. Ailem ve eski sevgilimle aynı anda tanışmak zorunda kalmayacağınız tek etkinlik bu. İstersen nişan partisine kadar bekleyebiliriz ama herkesle aynı anda tanışmak çok uzun olabilir."

Dudaklarını büzdü, düşündü, sonra başını salladı. "Tamam aşkım. Bu gece yapabilirim. Beni alıyor musun?"

"Ben seni alırım."

Bir adım yaklaştı ve bana baktı. "Jacob, sahip olmadığın en iyi kız arkadaş olacağım."

Chapter 18

Briana

BENAlexis ile akşam yemeğini iptal etmek zorunda kaldı. Bu gece neden aniden başka bir yerde olmaktan onur duyduğumu ona açıklayamadım, bu yüzden ona sadece olayı anlattım.

ikinci gerçek. Ateşli bir adamla randevum vardı. Bu gerekçelerle eve erken gitmekten fazlasıyla mutluydu. Ayrıca Daniel'i özlediğini düşünüyorum.

İşten sonra eve koştum ve hazırlandım. Alexis, ayrılmadan önce benim için Benny'nin diyalizini yapmıştı, bu mükemmeldi çünkü sıkı bir dönüş sürecindeydim. Biraz kot pantolonla sevimli gri bir üst seçtim. Saçımı ve makyajımı yaptım ve Jacob beni saat tam sekizde siyah bir F-150 ile aldı.

yapacaktım*herhangi bir şey*Bu sahte kız arkadaş olayını yürütmesi gerekiyordu. Hollywood'un hiç görmediği, Oscar'a layık bir performans sergilemek üzereydim. O kadar kararlıydım ki adını göğsüme dövme yaptırırdım. İsterse sahte nişan fotoğrafları için poz verin. Kahretsin, lanet bir düğün taklidi yapardım.

Onun Ring Doorbell'de geldiğini gördüm, bu yüzden Jacob beni almak için kaldırıma geldiğinde, ben çoktan dışarı çıkıyordum. Şu anda yaşadığım zaman kapsülünü görmesi için onu içeri davet etmek istemedim.

Hey, dedim, kapıdaki çatlağı sıkıştırarak ve ekranı arkamdan kapatarak.

"Hey. Gitmeye hazır?"

Kot pantolon ve kolları kıvrık V yakalı ince siyah bir kazak giymişti. Çok yakışıklı.

"Bir şişe şarap getirdim," dedim bir chardonnay tutarak.

"Buna bayılacaklar," dedi ellerini ceplerine sokarak. Biraz gergin görünüyordu. Çenesi sıkıydı.

Etrafına, kamyonuna baktım. Teğmen Dan kafasını açık arka pencereden dışarı çıkardı.

"Köpeğini getirdin!"

Jacob omzunun üzerinden baktı. "Evet. Onu her yere götürüyorum."

Jacob arkamdan gelirken onu okşamak için yürüyüş yolundan aşağı koştum. "Çok tatlı," dedim, köpeğin kafasını sallayarak. Kuyruğunu salladı ve

heyecanlı bir köpek yavrusu sesi çıkardı. Teğmen Dan'ın kulağını kaşıyarak, "Seni gerçekten bir kamyoncu sanmadım," dedim.

Jacob biraz gülümsüyordu ama bu gözlerine ulaşmıyordu. "Kulübeyi hazırlıyorum. Yatağa ihtiyacım vardı."

Saatine baktı. "Gitmeliyiz. Sanırım orada son kalan biz olacağız."

"Tamam aşkım."

Benim için kapımı açtı ve sonra sürücü tarafına geçip bindi.

"Peki, annenle babanın evi nerede?" diye sordum. Edina,

dedi motoru çalıştırarak.

Başımı salladım. "Hımmm. Süslü." Muhtemelen güzel bir ev. nerede olduğu gibi değil *BEN*

yaşadı.

Evimin dışı da içi kadar çirkin ve haraptı. Çimlerin tamamı yengeç otları, çatlak yürüyüş yolları ve eski boyadan ibaretti. Jacob'ın bu konuda bir şey söylememesine sevindim.

"Ailen nerede yaşıyor?" diye sordu, mahallemden sola dönerek.

Annem yeni kocası Gil ile Arizona'da yaşıyor. Babamla bir ilişkim yok. Bu iyi," dedim. "Bana daha fazla soru sor.

Oraya varmadan önce birbirimiz hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışmalıyız.”

"İyi bir fikir."

"Peki nasıl tanıştık?" Söyledim. "Muhtemelen bize soracaklar."

“Onlara kız arkadaşıma daha yakın olmak için hastaneleri değiştirdiğimi söyledim. Bu, birkaç ay önce tanışmamız gerektiği ve Royaume'de tanışamayacağımız anlamına geliyor."

"Tamam aşkım. Neden Benny'nin Memorial West'teki acil servisinize geldiğini ve bu şekilde tanıştığınızı söylemiyoruz.

Onayladı. "Bunu sevdim. Ama teknik olarak hangi acil servisin gerçek hikaye olduğunu söylemeyelim. Bence elimizden geldiğince gerçeğe bağlı kalmaya çalışmalıyız. İşleri olabildiğince basit tutun.”

"Kabul ediyorum. Böbrek bağışladığınızı biliyorlar mı?" diye sordum ona bakarak.

Kafasını salladı. Onlara söylemeyecektim. Ama sadece sana geri dönmesini istemediğim için. Annem Jessica ile arkadaş. Ve Zander. Ve Gibson.

"Onlara şimdi mi söyleyeceksin?"

Omuz silkti. "Sanırım yapabilirim," dedi otoyola çıkarken. "Bu noktada onlardan saklamak için bir sebep yok. Hey, fındıklara alerjin var mı? O sordu.

"HAYIR. Peki ya sen? Herhangi bir gıda alerjisi var mı? Sevmediğin şeyler?"

“İyi pişmiş yumurtalardan nefret ederim. kokuya dayanamıyorum. Ve dereotu sevmiyorum. Bunun dışında denemeyeceğim pek bir şey yok. Senden ne haber?"

"Bence yoğurt iğrenç. Ve kavun boğazımı kaşındırıyor.”

“Yoğurt yok, kavun yok.” Bana baktı. “Peki, seni ne zaman geri almam gerekiyor? Benny'nin diyalizini mi yapıyorsun?"

"En iyi arkadaşım gitmeden önce benim için yaptı." Gülümsedim. Benny ben eve varmadan gitmişti. Kutlama yapan arkadaşlarıyla dışarıda. Tıraş falan. Lavabonun her yerinde sakal vardı. O pisliği tekrar temizlemek zorunda kalacağım için bu kadar heyecanlanacağımı hiç düşünmemiştim.

"Sakalını kendi temizlemiyor mu?" diye sordu şerit değiştirerek.

"Herhangi bir erkek var mı? yani siz beyler*düşünmek*Yapmalısın. Islak tuvalet kağıdıyla silme işini yapıyorsun ve buna bir gün diyorsun.

"Ben aslında*Yapmaksakallarımı* temizle" dedi.

"HI-hı. Gördüğümde inanacağım. Bu bana senin evin nasıl bir yer olduğunu hatırlattı. Muhtemelen bilmeliyim.

"Küçük. Tek yatak odası ve bitkiler için bir oda." "*İçinbitkiler?*"

"Bitkileri severim," dedi. "Bitkileri sever misin?"

"Yani evet. Onlara ben bakmadığım sürece. Bir kaktüs öldürdüm."

"Onu fazla mı suladın?"

"Hiç sulamadım. var olduğunu unutmuşum. Görünüşe göre mutfak pencere pervazım bir çölden daha yaşanmaz."

Eğlenmiş görünüyordu.

Birkaç dakika daha sürdük ve güzel bir mahalleye girdik. Teğmen Dan ayağa kalktı ve nerede olduğunu biliyormuş gibi yüzünü ön camdan dışarı bakmak için aramıza soktu.

"Ailenin evine sık sık gelir misin?" diye sordum, köpeği okşarken.

"Biz yakın bir aileyiz. Ben oraya gidiyorum, onlar geliyor."

Alnını ovuşturdu ve ona baktım. "İyi misin?"

Bir nefes verdi. "Sadece biraz başım ağrıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum."

Sonra ani bir hareketle ön camı çıkardı. Hemen kamyonu kenara çekti ve park etti.

"Naber?" Diye sordum.

"Bir şey almalıyım." Torpido gözünden birkaç lastik eldiven ve bir çöp torbası çıkardı.

"Uh... Ne alman gerekiyor?" diye sordum, durduğu sokağa bakarak. Konuttu. Önemli bir şey yok.

"Hemen döneceğim."

Dışarı çıktı ve kamyonun arkasından gelişini izlemek için döndüm. O çömelip olukta bir rakun leşine bakmaya başladığında şaşkın bir şekilde baktım. Kolları kaldırıp ters çeviriyordu. Sonra çöp torbasına koydu.

Penceremi indirdim. "Uh, bununla ilgilenen insanlar var mı?" "Taze, güzel bir şey," diye seslendi.

"Tamam aşkım? Ve bu önemli*Neden?*"

Onu kamyonun kasasına fırlattı ve sürücü tarafına döndü ve eldivenlerini çıkararak tekrar bindi. "Üzgünüm. Bunu babam için almam gerekiyordu.

ona baktım. "Babana cansız bir rakun getirmen gerekiyordu," diye donakaldım.

Emniyet kemerini taktı. "Babam tahnitçidir. Binmek için iyi bir rakun arıyordu."

Ona göz kırptım. "Ve sen böyle davranamazdın, bu yüzden bir seri katille araba sürmekten korkmadım, öyle mi?"

Bana baktı ve şimdi yüzümdeki ifadeyi fark etmiş gibiydi. "Üzgünüm. Bu tuhaftı." Biraz utanmış görünüyordu. "Dışarı çıkmadan önce açıklamalıydım. Üzgünüm. Ben sadece...gerginim ve gergin olduğumda ben...bazen adımları kaçıyorum.

Yine elinde şapka, yavru köpek bakışı vardı. Yanlış bir şey yapmış gibi o savunmasız ifade.

Yüzümün yumuşadığını hissettim. Gergin olma. Bunu aldık. Her şey yoluna girecek.”

Bana inanmıyormuş gibi baktı.

"O olacak. Ve rakun olayı için endişelenme. Dürüst olmak gerekirse, bu bir randevuda başıma gelen en ürkütücü şey bile değil. Hepiniz iyisiniz.

Kendine rağmen güldü. Sonra tekrar biraz ciddileşti ve benden uzağa baktı. "Bunu sık sık yaptığımı düşünmeni istemiyorum."

"Yol kazası mı?"

Bana geri döndü. "HAYIR. Aileme yalan söyle.”

Ona doğrudan bakmak için koltuğumda döndüm. “Yakup, sen*Olumsuz*nasıl bir insan olduğunu bana söylemen gerek Biliyorum."

Bana uzun bir süre baktı. Bazen bana attığı o sessiz, düşünceli bakış ve bu ifadenin arkasında muhtemelen fazla mesai yapan beyninin çarkları olduğunu fark ettim. Benny'nin her zaman yaptığını bildiğim gibi durumu değerlendirmeye, endişelenmeye, fazla düşünmeye çalışıyordum. Endişesi ortalıkta dolaşıyor. Başka kimsenin göremediği pençe gibi bir iç panik.

Ancak*BEN*görebiliyordu. Çünkü bunu ağabeyimde hayatı boyunca görmüştüm.

Sanırım bu yüzden Benny'nin teşhisi kardeşim için çok zordu. Olanları sadece yaşıyordu. Ne yaşıyordu*belki*olmak. Endişesinin körüklediği sonsuz sayıda keşkelerin her biri, sanki aynı anda devam ediyormuş, onu yiyip bitiriyor, onu korkutuyor, ona eziyet ediyormuş gibi hissediyordu. Ve o yola bir kez başladığında, ilerlemesini durdurmak çok zordu. Kendi kendini devam ettiren bir duygusal yıkım döngüsüydü.

Jacob'ın özverili hareketinin yörüngesini bozduğu bir şey.

Jacob, Benny'ye içindeki çığlıkları durdurması ve beyninin canlandırabileceği tüm olası en kötü senaryolar yerine ileriye dönük tek bir yola bakması için bir sebep vermişti. O *verdi umut*. Ve bunu yaparken, huzursuz zihnine huzur verdi.

Ve bu kamyondaki bu tek sessiz anda, Jacob'ın içinde çılgınlık koptuğunu görebiliyordum. Bunu anlamam için tek kelime etmesine gerek yoktu. Bugün ailesine ne olacağından endişeliydi. Onun hakkında ne düşündüğümü merak ediyordu. Eski sevgilisinin erkek kardeşiyle evleneceği gerçeğiyle uğraşıyordu ve muhtemelen bu yalana kapılacağımızdan korkuyordu.

Tam o anda ve orada işimin her şeyi susturmak olacağına karar verdim. Tampon olurdum. Duygusal bir destek kişisi. Kendimi onun üzerine kurşun geçirmez bir yelek gibi atardım. Onu benim korumam altına alın.

"Bak, her şey düzelecek," dedim. "Biz hazırız. Elmacık kemiklerim konturlu. Şarabımız ve ölü şeyimiz var..."

Dudağının kenarı küçücük bir şekilde kıvrıldı.

"Gülümseyip yemek yiyeceğiz, kimse ne yaptığımızı bilmeyecek ve buyi. Güven bana."

Burnundan uzun bir nefes verdi. "Tamam aşkım."

Bu sefer inanmış gibiydi. Ya da en azından göründü*istek*buna inanmak

Bizi birkaç blok daha sürdü ve garaj yoluna park etmiş yarım düzine arabanın olduğu iki katlı güzel bir evin önünde durduk. Ön camdan eve bakarak oturdu.

"Orada kaos olacak," dedi neredeyse kendi kendine.

"Tamam aşkım. Kaosta iyiyim."

"Değilim," diye mırıldandı.

Başımı ona doğru salladım. "Oyun oynamak ister misin?" Tek kaşını kaldırdı. "Bir oyun?"

"Evet. Beğeneceğini düşünüyorum. Bunun gibi şeylere gittiğimizde Benny ile oynardım.

"Tamam aşkım..."

“Sana bir slogan veriyorum. Ve bunu bir sohbete dönüştürmek zorundasın. Bunu yaptığınız an, insanlardan bir mola almanıza izin verilir. Gidip köpekle falan merdivenlerde oturuyoruz.”

Bana baktı. "Slogan mı? Ne gibi?"

Dudaklarımı büküp yan tarafa baktım. Sahte bir İngiliz aksanıyla, "Liiike, 'Benim nöbetimde değil'" dedim.

Biraz gülümsedi.

"Benny bunu sevdi çünkü ona bir hedef verdi ve onu insanlarla konuşmaya zorladı."

Düşünceli görünüyordu. "Elbette. Deneyeceğim."

"Tatlı!" Çözüldüm. "Son dakika tavsiyesi var mı?"

"Evet, ne derse desin büyükbabana sigara verme. O çok ikna edici. Ve hiçbir koşulda anneme seks oyuncakları getirme. Sohbetten asla kaçamayacaksın. Kimse seni kurtaramayacak."

"Ah, nedense ben annenle konuşurken seks oyuncaklarının gündeme geleceğini düşünmüyorum."

"Bunu ne kadar kolay çözebildiğine şaşıracağını düşünüyorum," diye mırıldandı. Omzunu kapıya dayadı ve Teğmen Dan'i almak için dışarı çıktı.

Çantamı aldım ve kamyonun önünde onunla karşılaştım. "El ele tutuşmalı mıyız?" diye sordum, sesim alçaktı. "Yaya geçidinden yukarı çıkmak gibi mi? Birinin pencereden dışarı bakması veya Zil Kapı zili falan olması ihtimaline karşı?"

Kafasını salladı. "Bu anlaşmanın bir parçası olarak bana dokunman gerektiğini düşünmüyorum. Sanırım bunu onsuz da başarabiliriz."

"Umursamıyorum."

Kafasını salladı. "Sanırım iyi olacağız."

Ön kapıya geldiğimizde kapıyı çalmadı. Kilidi açıktı ve bizi içeri aldı. Dave & Buster's'a adım atmak gibiydi. Müzik, kahkahalar, ılık atan çocuklar, çok yüksek sesli bir video oyunu, çalışan bir blender. Yemek pişirmenin sıcak kokusu.

Girişten bir papağan utı ve eğildim. "Vay!"

Mantoluğun üstüne indi ve ciyakladı, "ORSUCKER!" ciğerlerinin tepesinde.

"Üzgünüm," dedi Jacob, şimdiden telaşlanmış görünüyordu. "Bu Cafer."

Sonra iki çocuk birdenbire bize doğru fırladı. "JJ Amca!" hep bir ağızdan seslendiler.

Jacob gülümsedi ve onları bir ayı kucağında yakalayıp yukarı kaldırmak için çömeldi. Çocuklar kollarını Jacob'ın boynuna doladılar. "Hangi orap?"

Jacob gülümsedi, bal rengi gözlerinin kenarları kırıştı. "Dediğin gibi kurbağalar."

"Yay!"

Beni görebilmeleri için arkasını döndü. "Carter, Katrina, bu Briana." Küçük çocuk bana baktı. "Merhaba."

Gülümsedim. "MERHABA."

Küçük kız merakla bana baktı. "Güzelsin." "Teşekkür ederim," dedim. "Kolyeni beğendim."

Cevap vermedi. Havalanmak için sözlü olmayan bir anlaşma yapmışlar gibi Jacob'ın kollarından sıyrıldılar. Yere arptılar ve gittiler, tellallar gibi JJ Amca'nın uzun saçlı bir kızla burada olduğunu haykırarak gittiler.

Jacob bana baktı. "Onlar Jewel ve Gwen'in ikizleri. Ve bu, gecenin en kolay tanıtımı olacak."

"Hayvan orabı olayı şu kiokşirin," dedim.

"Bazen anlaşamıyorlar ve ben iki farklı giymek zorunda kalıyorum."

Güldüm.

Sonra yetişkinler girişe akın etmeye başladı. Bir insanlık dalgasıyla koridordan aşağı geldiler ve tüm gülümsemeleri ve heyecanlı selamlarıyla etrafımda dağıldılar.

Yanımda Jacob'ın vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum ve iyi olduğumu anlaması için uzanıp elini sıkmak için içimden bir diz çöktü, ama şansım olmadı çünkü onu bana yaklaşması için kenara çektiler. Tamamen çevrelenmişim. Bir kedi bacaklarıma sürtünmeye başladı, ikizler kalabalığın etrafında zıpladılar ve insanlar benim yetişemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde kendilerini tanıtarak elimi sıkmaya başlarken Jafar paltodan müstehcen şeyler ciyaktı.

Jane adında pembe bir sundress içinde genç, güzel bir kız. Daha önce tanıştığım Jewel; eşi Gwen, burun halkası olan mavi saçlı Asyalı bir kadın. Kapri pantolonlu ve muhafazakar beyaz bluzlu Jacob'ın kestane rengi saçları olan minyon bir kadın olan Jill ve pitbull'u kurtarmak için tişört giyen Siyah bir adam olan iri yarı kocası Walter. Elektrikli tekerlekli sandalyede oksijen kullanan yaşlı bir adam içeri girdi ve bacağıma çarptı ve sonra sessizce bana dik dik oturdu. Birisi onu büyükbaba olarak tanıttı. Merhaba dediğimde beni görmezden geldi.

Jacob'ın babası olduğunu tahmin ettiğim adam, merhaba demeden önce kalabalığın arkasında ortalığın durulmasını bekliyormuş gibi havada süzülüyordu. Sonra dökümlü desenli bir üst giymiş, sarkan küpeleri ve kolları şingirdayan bileziklerle dolu yaşlı bir kadın kalabalığı ayırdı ve sarılmak için geldi.

Annem bizi ziyarete El Salvador'a geri götürdüğünde, her aile toplantısında aynı şeyi yüz kez yaptığım dışında, tüm bunların bunaltıcı olacağını söyleyebilirim. Sadece etrafta dolaşmak ve tüm kuzenlerime ve ailelerine merhaba demek tam bir saatimi aldı. Bu hiçbir şeydi. Ve kurallar evrensel ve basitti: Gülümsedin, herkesi kabul ettin ve sordun.

ne yapıyorlarsa ona nasıl yardımcı olabilirsin. Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyordum ve tamamen rahatlamıştım. Ama Jacob'a bir bakış, benim adıma panik atağın eşiğinde olduğunu söyledi. Geri çekilmeden önce annesinin omzunun üzerinden ona güven verici bir gülümseme gönderdim.

"Ben Joy," dedi kadın bana sıcak bir şekilde sıratarak. Biraz tanıdık geliyordu ama çıkaramadım. Belki de sadece Jacob'a benziyordu? "Seninle tanışmak büyük bir zevk," dedi.

Gülümsedim. "Sen de."

Kalabalığın geri kalanı eve dağılmaya başladığında yaşlı adam hamlesini yaptı. Karısının yanına geldi. "Ben Jacob'ın babası Greg. İyi ki varsın."

Jacob babasına çok benziyordu. Aynı yumuşak enerjiye sahiplerdi.

Artık yer olduğu için yanımda durmak için adım atan Jacob'a başımı salladım. "Gelirken senin için bir rakun seçtik," dedim.

Greg ışığı yaktı. "Yaptın?"

Jacob, "Kamyonda," dedi.

Babası ellerini ovuşturdu. "Peki, hadi alalım."

Greg yanımdan geçip Jacob'la ön kapıdan çıktı ve beni büyükbabam, köpek ve Joy'la bıraktı.

Bir yerde bir zamanlayıcı çaldı.

Joy sese doğru baktı. "Ah, gidip onu çekmem gerekiyor." Bana takip etmemi işaret etti. "Hadi, sana bir içki ısmarlayalım," dedi, hemen ardından Teğmen Dan ile koridora doğru ilerledi.

Parmaklarımı şıklattım. Vur, dedim hatırlayarak. "Şarabı Jacob'ın kamyonetinde unuttuk. Koşup onu çok çabuk yakalayayım.

"Tamam aşkım. Mutfak bu koridorun sonunda," diye seslendi, yürümeye devam ediyordu. Sonra bir kapı eşiğinde gözden kayboldu ve ben yaşlı adamla yalnız kaldım.

Ona gülümsedim ve bana baktı. Bana bir sigara ver yoksa Jacob'a bana asıldığını söylerim. Beş dakikan var.”

Gülmekten boğuldum. "Ne?"

"Bir sigara ve sen beni çardakta yuvarla ve benim yerime ört." Ona başımı salladım. “Efendim, açıksınızoksijen”

"Sana ne? Yine de kovayı tekmeleyeceğim! Zaten yarı ölüyüm. Bir sigara. Bana bütün bir paket alırsan, sana Mor Kalbimi veririm.

Yüzümü düz tutmak için savaşmak zorunda kaldım. Korkarım bunu senin için yapamam.

Sulu gözlerini kısıtı.

Tam o sırada Jacob elinde kamyonundan aldığı şarapla girişe geri döndü. Babası yanında değildi. Büyükbaba bana parmağını salladı. "Bana asılıyor!"

Jacob durup aramızda ileri geri baktı.

"Doğru," dedim. "O yakışıklı. Kendime yardım edemiyorum.

Yaşlı adam kaşlarını çattı. Sandalyesiyle bana sahte bir hamle yaptı. Sonra döndü, gözümü kırpmadan etkileyici bir bakış attı ve odadan çıktı.

Sahte randevuma döndüm ve gülümsedim. Bu ciddiydi*Bu yüzden*çok eğlenceli.

Jacob bitkin görünerek şarabı kapının yanındaki sıraya koydu. "Üzgünüm."

Güldüm. "Ne için?"

"O?" Büyükbabanın geldiği yöne doğru başını salladı. "Yalan söylediğini kim söylüyor?"

Bir homurtu çıkardı.

Sana çok olacağını söylemiştim, dedi.

"Jacob, El Salvador'da birinci dereceden yirmi iki kuzenim var," dedim ayakkabılarımı çıkarıp herkesinkilerin yanına koyarken. "BuHiçbir şey. Sadece rahatlamalısın.

Geldiği yolu başımla onayladım. "Gidip babanla bir şeyler yapmalısın. Ölü rakunun derisini yüz. Ben mutfakta annenle takılacağım."

Kafasını salladı. "HAYIR. Seni onlarla yalnız bırakmak istemiyorum." "Ne olacak?"

Ellerini ceplerine soktu ve tek kelime etmeden bana baktı ve o çarkların tekrar döndüğünü, felaketle sonuçlanabilecek her senaryonun üzerinden geçtiğini hayal ettim.

"Tamam," dedim. "O zaman benimle gel. Ama sakın ol. İyi vakit geçiriyorum.

Bana inanmadığı açıktı.

iç çektim Bu gece çalıştığım için memnundum çünkü bu çok fazla olsaydı, erkek kardeş ve eski sevgilimle bir sonraki maç tam bir felaket olurdu.

Burası kesinlikle bir içe dönük kabusuydu. Gürültülü, aşırı kalabalık. Küçük bir zaman dilimine sığdırılan pek çok sosyal beklenti, ailesine yeni birini tanıtmanın stresiyle birleşti. Bu maskaralığı beceremeyeceğimiz endişesi.

Bir dahaki sefere bu baskıya sahip olmayacaktı çünkü onu yoldan çekmiş olacağız. Hâlâ geri kalan her şeyle uğraşması gerekecekti ama en azından ikimiz o zamana kadar bu anlaşmanın inceliklerini çözmüş olurduk.

Evi başımla onayladım. "Hadi. Bana bir tur ver."

Gruba tekrar katılmadan önce ona rahatlama şansı vermek için bunu özellikle önerdim. Hemen bunun doğru şey olduğunu söyleyebilirim. Rahatlamış gibi bir nefes verdi ve onu takip etmem için başını salladı.

Ev çok büyüktü. Aile merkezi olduğu hissine kapıldım. Eğlenmek için inşa edilmiştir. Bodrum katında tam bir bar vardı ve havuz da öyle. Bir su kaydıracağı ve güzel bir açık hava barbeküsü olan bir havuz evi vardı. Bir sinema odası ve ikizlerin PlayStation'da oynadığı çok rahat, çok geniş bir oturma odası vardı. Yirmi ve çok sayıda konuk odasını oturtan bir masası olan büyük bir yemek odası.

"Hiç burada yaşadın mı?" diye sordum, ikizlerin oyuncaklarıyla dolu bir misafir odasının açık kapısının önünden geçerken.

"Ben burada büyüdüm."

"Ohhhh," dedim ona gülümsemek için dönerek. "Bana odanı göster." "Çocukluğumdaki gibi değil. Artık babam kullanıyor" dedi. "Yine de görmek istiyorum."

Koridordaki bir kitaplıkta durdum. Kitapların arasına sıkıştırılmış çerçeveli fotoğraflar vardı - Jacob'ın sekizinci sınıftaki bir resmi. Saçları her yöne yapışmıştı ve diş telleri ve aşırı ısırması vardı.

Lanet etmek. Ergenlik bu adamı bir şey gibi vurdu *otobüs*. Kızdırma un *oldu gercek*.

Ah, şuna bak, dedim bildiğim bir kitabı seçerek. "*Aşk Ortaya Çıkıyor*.Bunu okudum." Sirtına dokundum.

"Bunu annem yazdı."

Dondum. "*Ne?*"

"O bir çiftler danışmanı ve seks terapisti. En çok satan yazar. Klinik seksoloji alanında doktorası var. Aynı zamanda kurul onaylı bir OB-GYN.

Korkuyla ona bakmak için yavaşça döndüm. Sonra onu en yakın odaya soktum ve kapıyı arkamızdan kapattım.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle," diye fısıldadım. Bana şaşkınlıkla göz kırptı.

"Annen Dr. J. Maddox mu? Dünyaca ünlü bir ilişki uzmanı mı? Ciddi misin Yakup? Bunun yapman gereken bir şey olduğunu düşünmedin

bahsettiniz mi?"

Kesinlikle şaşkın görünüyordu.

Ona başımı salladım. "Kelimenin tam anlamıyla onun**ış**bize saçmalık demek için. "Ona yeni olduğumuzu söyledim..."

"Jacob, penisinin nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum."

"Şey, sana göstermiyorum..."

"Sormadım! Bir noktaya değiniyorum!"

Elimi göğsüme koydum. "Buraya geleceğimi ve babanın sürekli bana Brenda ya da Bianca diyeceğini ve benimle havadan sudan sohbet edeceklerini, sonra ben eve gideceğimi ve rolümüzü mükemmelleştirmemiz için nişan partisine kadar üç haftamız daha olacağını düşünmüştüm. Ve bunun yerine çok satan bir kitapla iki saatlik bir çiftler danışmanlığı danışmanlığındayız..*seksuz*man. Bana bir kez bakacak ve seni hiç çıplak görmediğimi anlayacak. Yüzümün her yerinde göreceksin! Ona kasvetli bir şekilde baktım.

Bunu düşünür gibiydi. Belki de henüz seks yapmadık. Belki de ağırdan alıyoruz."

Başımı salladım. "HAYIR. Mümkün değil. Biz**kesinlikle**seks yaptı Güya bana daha yakın olmak için Royaume'ye taşınmıştın ve biz daha yatmadık bile? Bu nasıl herhangi bir şekilde inandırıcı olabilir? Bütün mesele, birbirimizden çok hoşlandığımızı düşünmelerini sağlamak. Yeni kız arkadaşınla ateşli, müstehcen seks yapmıyorsan Amy'yi nasıl unutacaksın?!"

Gülümsemeye

başladı. "Bu hiç komik değil!"

"Biraz komik."

"HAYIR! Peki bu oda nedir?!" diye sordum kollarımı açarak.

Binlerce mermer göz bana baktı. Tahnitçilikle doluydu.

TAM DOLU. Ve öyleydi*garip*.

Kovboy şapkalı bir sincap ve kaplumbağaya binen adamlar. Büyücü cübbesi giymiş ve gözlüklü kitap okuyan beyaz bir fare, boynuzlu bir tavşan, küçük bir küvette banyo lifiyle sırtını ovuşturan bir gelincik. Progressive reklamlarından Flo gibi giyinmiş ölü bir çakal. Kabarık saç kesimi, kırmızı ruj ve her şeyi vardı. Çok komikti ama yine de.

"Burası benim eski odam. Bu babamın eşyası, dedi Jacob. "Orası yeni parçalarını sakladığı yer."

Eldeki soruna geri döndüm. Bu bir felaket, Jacob, diye fısıldadım. "Ya annen bana Instagram'da arkadaşlık isteği gönderirse? Birlikte bir tek fotoğrafımız yok. Kelimenin tam anlamıyla bugüne kadar var olmamışım gibi görünüyor. Başımı salladım. "Dönekler gibi buraya girdik. Senin hakkında bunu kaldıracak kadar bilgim yok. Kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum. Fan açıkken mi uyuyorsun? kahvenizi nasıl alırsınız? Horlar mısın?"

Otuz beş yaşındayım. Vantilatörle yatıyorum," dedi sakince. "Endişem yüksek olduğunda kafeinsiz, krema ve şeker ve farkında olduğumdan değil."

Karşımda duran ve bu durumun ciddiyetini hiç anlamayan muhteşem, kayıtsız adama başımı salladım. "Annenin Jessica'yı tanıdığını mı söyledin?" Diye sordum.

"Evet. Ve Zander ve Gibson.

"Herkesin önünde birlikte olmamız gerekecek. İş yerinde çıktığımızı sürdürmek zorunda kalacağız. Benny'ye söylemem gerekecek. İlişkiyi İK'ya açıklamamız gerekecek."

Yüzü düştü.

"Sorun değil, benim için sorun yok," dedim. "Sadece düşündüğümden daha büyük."

Umarım Jessica, Joy'la fazla konuşmamıştır ve Ondan Nefret Ediyorum'dan Ona Aşığım'a geçiş gündeme gelmemiştir.

"Oyunumuzu hızlandırmamız gerekecek, Jacob. Büyük zaman. Annenin kitabında yakınlığın küçük şeylerde gizli olduğunu söylerdi, diye fısıldadım. "Bir odaya girdiğimizde ya da birlikte olduğumuzda bana baktığında elimi belime koyuyor. Bana dokunmak zorunda kalacaksın. Bunu bilerek yapmalısın, ama bunu düşünmüyormuşsun gibi görünmelisin, sanki bana dokunman hoşuna gittiği için senin için doğalmış gibi. Ve ben de aynı şeyi yapmak zorunda kalacağım.

Ellerini ceplerine soktu. "Tamam aşkım..."

"Birlikte çok daha fazla zaman geçirmemiz gerekecek," diye fısıldadım. "Annen gecenin sonuna kadar saçmalık demezse, bunda başarılı olamazsak Amy üç hafta sonra söyleyecek. Evini görmem gerekecek. Görmeniz gerekecek...*bana ait*" Son kelimeyle yutkundum. "Her gün benimle öğle yemeği yemek zorundasın."

Dudağının köşesinin seğirdiğini gördüğümü sandım.

"Belki kulübeye gelmelisin," diye önerdi.

"EVET.*Tüm*şeyler."

Yavaşça nefes verdim. "Tanrı. Beni seks oyuncakları konusunda uyarmana şaşmamalı. Aslında onunla bunun hakkında konuşmak isteyebilecek olsam da...

Joy'un kitabını okumuştum. İki kere. İyiydi. İşini biliyordu. Aynı zamanda Nick'ten ne kadar az şey aldığımı fark etmemi sağlayan kitaptı. Bunca zamandır her şey ne kadar yanlıştı. Ben olduğunu sanmışım. Aranın nerede olduğunu bilmeden bir şeyi düzeltmeye çalışıyordum.

Ve sonra öğrendim.

"Oraya geri dönmeliyiz," dedim dudağımı dişleyerek.

Harika. Şimdi*BEN*gergindi. İkimiz de öyleydik.

Mükemmel.

"Üzgünüm. Bunu neden düşünmediğimi bilmiyorum," dedi üzgün bir şekilde.

J. Maddox'un evinde olduğum gerçeğinden korkmamaya çalışarak ona el salladım. Geniş vuruşları tamamen kaçırmayı bir adama bırakın.

Sanki Şimdi ne yapacağını bilmiyormuş gibi garip bir an orada öylece durdu. Sonra elini uzatıp, onu almak zorunda kaldığım için üzgünmüŐ gibi bana uzattı.

Özür dilercesine burnumdan soludum. Bu durum hakkında kötü hissetmesini istemedim. Annesini bilseydim bile ona yardım etmeyi kabul ederdim. Tanıdđđım herkese bir erkek arkadaşım olduğunu söylemek beklenmedik bir dönüm noktasıydı. Bu performansın ne kadar uzaması gerektiğine hazır değildim. Ve dışarıda söylediklerimde ciddiye dim: Dokunaklı kısım umurumda değildi, bu benim için hiç sorun değildi.

Ona güven verici bir gülümseme verdim. "Her Şey yoluna girecek, Jacob. Bunu halledeceğiz."

Elimi onun bekleyen elinin üzerine koydum ve temas anında midemde en ufak bir kıpırdanma hissedince Şaşırdım.

Ona ilk dokunuŐum değildi. Daha önce ona erzak dolabında sarılmıŐtım ama bu sadece gösteriŐ için olmasına rağmen samimi geldi. Boynumdan yukarı hafif bir kızarıklđđın yayıldığını hissettim.

Boğazımı temizledim. Dudaktan öpmek yok, diye fısıldadım. "Öpüşmek yok," diye onayladı.

Sonra "erkek arkadaşım" beni dışarı çıkardı.

Chapter 19

Yakup

İÇİNDEmutfaktaydık. Jill, Jane, Jewel ve Gwen tezgahta oturup şarap içiyor, makarnayı sıfırdan kesiyor ve kurumaya asıyordu.

raf. Walter bulaşıkları yıkıyordu ve annem bir tencereyi karıştırıyordu. Babam atölyesinden dönmüş, sarımsaklı ekmek yapıyordu. Büyükbaba sandalyesine oturmuş pencereden bahçeye bakıyordu. Hazırlanan mezeler vardı. Annemin Noel için en iyi arkadaşından aldığı penis şeklinde bir şarküteri masası ve bir Yenilebilir Aranjman.

Mutfağa girdiğimizde Briana hemen bulaşıkları kurutmaya başlamıştı.

Bunu yaptığı anda biraz rahatladım. Aile yemeği olan ortak çabayı doğası gereği anlıyor gibiydi.

Pek çok şeyi anlamış gibiydi.

Endişem son birkaç saat içinde tüm gücüyle geri döndü. O gün olan her beklenmedik gelişmede bir kartopu ivme kazanıyordu.

Böbrek bağışı konusunda dışlanmaya hazır değildim. İyiydi ama hazır olmadığım zihinsel bir vites değişikliği. Ve bulunduğumuz bu "randevu" da öyleydi.

Briana'dan bunu benim için yapmasını istemeyi planlamamıştım ve şimdi oluyordu ve bunların hiçbirini sindirme ya da bu saçmalığı gerçekten yaşadığım fikrine alışma şansım olmamıştı. ve üstünde

yani, yaptığımız şeyden bu kadar hoşlanmayacağımı tahmin etmemiştim.

Daha önce aileme hiç yalan söylemedim. Ve bunu iyi bir nedenle yaptığımı bilsem de, keşfedilme korkusu beni bir sarmalın içine sokmaya yetti.

Başarırsak, aldatma herkese hizmet ederdi. Ama yakalanırsak ailem ne kadar çaresiz olduğumu bilirdi. Amy'yi unutmadığım ve iyi olmadığım için yalan söylediğimi düşünürlerdi. Gerçek bir tane bulamadığım için koca bir kız arkadaş uydurmak zorunda kaldığımı. Yazık dayanılmaz olurdu. Bahisler inanılmaz derecede yüksekti. Üstüne üstlük, bunu Briana'ya sorduğum için kendimi çok kötü hissettim.

Bir yanımda onun bana mecbur hissettiğini biliyordu ve bu hoşuma gitmedi çünkü bunu yapmayı kabul etme konusunda gerçekten ne hissettiğini asla bilemeyecektim. Bu onun için bir rahatsızlık mıydı? Dişlerini sıkıyor ve taşıyor muydu? Elimi tutmak zorunda kaldığın için utanıyor musun? Her şeye rağmen Benny'nin donörünün kim olduğunu bilmemeyi ve bu gülünç ricayı yerine getirmekten onur duymamayı diliyor muydu?

Bu kararı bilmeden önce vermesini tercih ederdim, çünkü o zaman gerçekten yapmak istediğini bilirdim. Suçlanacağından o kadar endişelenmişim ki, onu alana kadar neredeyse her şeyi iptal edecektim.

Ve şimdi içindeydik. Ve geri dönüş yoktu.

"Ayrılısak" bile, yalanı zaten başlangıç noktasının ötesine geçmiştik - gerçekten sonuna kadar görmüştük. Maskarayı takın. Daha da kötüsü, ondan buna katılmasını istemiştik. Onu aldatmacama suç ortağı yapmıştım. Onu bir yalancı yapmıştım.

Ama yapıldı. Ve böylece, bunun muhtemelen doğru şey olduğunu kabul ederken, bu konuda suçlu hissetmekten başka bir şey kalmamıştı. En azından

ailem.

Tüm bunların stresi canlı kabloları geri getirdi. Çatladılar, kıvılcımlar saçtılar ve parmaklarımın arasından fırladılar ve eve yaklaştıkça daha da kötüleşti. Ve sonra durdum ve aldımıyol kazası, çünkü elbette otomatik pilotta beni olduğumdan daha tuhaf gösterecek bir şey yapardım. Sonra ailemin tüm tuhaflıkları bizi kapıda karşıladı. Jafar, büyükbabam ve aşırı hevesli ailemin güruhu. Ve dışarı çıkmaya çalışan bir çığlık gibi, hepsinin içimden üzerime baskı yaptığını hissedebiliyordum.

Ama bulaşıkları kurutuyordu. Ve ailem onunla sohbet ediyor ve gülüyordu.

Annemi öğrendikten sonra gergin olsa da bunu göstermedi. Bunu neden düşünmediğimi bilmiyorum. Belki de diğer her şeyi düşünmekle o kadar meşguldüm ki, en önemli şey gözden kaçtı. Ama Briana toparlanmış gibiydi. Rahat görünüyordu ve yaptığımız bu şey kolay ve inandırıcı geliyordu ve ilk kez bu planı yaptığımda hissedeceğimi hayal ettiğim rahatlamayı hissetmeye başladım. Bu yükün üzerimden kalkmasıyla. Herkesin iyi olduğuma inanmasını sağlamak. Ve aslındayaptıbeni biraz düzelt. Çünkü artık tek başıma gitmiyordum.

Makarna için bir tencereye su doldurmaya başladım ve Briana bana gülümsedi. Geri gülümsedim.

Komikti çünkü bir organ bağışladığıma inanmak, Briana Ortiz'in şu anda tüm ailemle birlikte bu mutfakta kız arkadaşım gibi davrandığını kabul etmekten daha kolaydı. Daha da geniş olarak, Amy'nin Jeremiah ile evlendiği için bunu yaptığına inanmak zordu. Bence bir yıl önceki ben, bugünün ben'inin bilincine sadece otuz saniyeliğine atlama yeteneğine sahip olsaydı, bu ne halt beni öldürürdü.

"Öyleyse," dedi Jewel, daha fazla makarna yuvarlayarak. "Bize nasıl tanıştığınızı anlatacak mısınız?"

Briana sırtıttı. “Ah, bu *çok*iyi bir hikaye Jacob, söylemem senin için sorun olur mu?

Tencereyi ocağa koyup ateşi yaktım. "HAYIR. Devam etmek."

Biraz zıpladı ve elinde bulaşık beziyle yüzünü odaya doğru döndü. "Ağabeyim hastanedeydi ve bu koridordan odasına koşuyordum ve kapıdan çıkan bu adama çarptım. Telefonunu kırdım.”

Gülüşümden biraz boğuldum.

Herkes bana baktı. "Doğru," dedim. "O yaptı."

Devam etti. “Özür dilemek için durmadım bile, çok acelem vardı. Ona gerçekten iyi bakamadım. Ve beş dakika sonra bu doktor ağabeyimin hastane odasına girdi ve çarptığım adamdı ve o *Bu yüzden*Sevimli. Biraz garip mi? Ama bu gerçekten sevimli 'Ne kadar yakışıklı olduğumun farkında değilim' tarzında mı?

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Kimse görmesin diye tencere kapağı arıyormuş gibi yapmak zorunda kaldım.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Jane, elimde kapakla dolaptan çıktığımda bana bakarak.

Briana bekleyerek bana baktı.

Ne diyeceğimi tartışarak uzun bir an duraksadım. Sonra gerçeğin en iyisi olduğuna karar verdim.

"Gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşündüm."

"*Vay canına!*" dedi kız kardeşlerim bir ağızdan.

Briana gülümsedi. "Ama ona numaramı vermedim," dedi.

"Neden?" diye sordu.

Briana ellerini kaldırdı. "Bunu o istemedi." “*OBu yüzden*utangaç," dedi Jill.

Mücevher başını salladı. "Kesinlikle."

Briana onlara haylaz bir şekilde sıırttı. "Ama ne yaptı biliyor musun? Bana bir mektup yazdı."

Jill'in nefesi kesildi. "Sana bir mektup yazdı.*mektup*?" Briana başını salladı. "Evet."

"Yani*Bu yüzden*romantik," dedi Jane.

Annem pesto sosunu karıştırarak, "Jacob'ın el yazısı çok güzel," dedi. "Hep böyle düşünmüşümdür."

"Neden bir mektup?" Babam sordu. Herkes bana baktı.

Cevabı dikkatlice düşündüm. Sonra yine gerçeğin en iyisi olduğuna karar verdim. "Onunla konuşmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum."

Briana gülümsedi. Ben de ona cevap yazdım. Sonra bana geri yazdı. Ve sonra tek düşünebildiğim bir sonraki mektubun ne zaman olacağıydı... Sonra onu Instagram'da takip ettim ve numarasını almak için DM'den gönderdim. Kulübedeydi. Onu aradım ve günün yarısını telefonda geçirdik."

Jill'in kafası karışmış görünüyordu. "Kulübedeyken seninle mi konuştu?" Bana döndü. "Orada cep telefonu hizmeti yok."

Boğazımı temizledim. "Caddenin aşağısındaki restoranda oturuyordum."

Şimdi Briana'nın kafası karışmış görünüyordu. "Bir restoranda mıydın? Ama... üç saat falan konuştuk."

Tekrar boğazımı temizledim. "Biliyorum." duraklattım. Seninle konuşmak istiyordum.

Bakışlarını uzun bir süre tuttu. Sonra onu bırakıp hikayeye devam etmeye karar vermiş gibiydi.

"Yani bana hiç çıkma teklif etmedi," dedi, hala bana sorgulayıcı bir bakış atıyordu. Ondan uzaklaşmak zorunda kaldım. "Sonunda onu öğle yemeğine davet ettim ve gerisi tarih oldu."

Bütün kadınlar bana gülümsedi ve iç
çekti. Şimdiye kadar çok iyi.

Sonraki yarım saat boyunca herkes rahat bir şekilde sohbet etti. Su kaynadı, makarnaya başladım, kenarlar masaya yerleştirildi ve ardından akşam yemeği için oturduk.

Büyükbaba her zamanki gibi annemin yanına oturdu ama bu onun tam karşımızda olduğu ve bu pozisyonu Briana'ya dik dik bakmak için kullandığı anlamına geliyordu. Kredisine göre, rahatsız görünmüyordu.

"Ee ne yapıyorsun?" Annem Briana'ya bir tabak sarımsaklı ekmek uzatarak sordu.

"Acil doktor, Jacob gibi," dedi, iki dilim alıp bana uzattı.

"Biliyorsun, her zaman doktor olmak istemedi," dedi annem. "Veteriner olmak istiyordu."

Briana bana baktı. "Bunu görebiliyordum. Neden yapmadın?"

Sarımsaklı ekmeği Jane'e uzattım. "Suistimal edilmiş veya ihmal edilmiş hayvanları görmekle baş edemedim."

Briana güldü. "Bunun yerine sadece istismara uğramış ve ihmal edilmiş insanlarla ilgileniyoruz."

"İnsan olduklarında bunun için biraz daha başvuru var."

Başını salladı. "Doğru."

"Ailen ne iş yapıyor?" Babam ona sordu.

"Babam ben sekiz yaşındayken gitti. Ama annem hemşire. Emekli oldu. On sekiz yaşındayken El Salvador'dan buraya göç etti."

"Ah! İspanyolca biliyor musunuz?" Babam sordu.

Cevabı bilmediğim aklıma geldi. Briana haklıydı. hazır değildik.

Briana başını salladı. "Evet. Bu benim ilk dilimdi."

Gwen, "Hmong benim ilk dilimdi," dedi. "Okulda çok zordu."

"İyi yaptım," dedi Briana omuz silkerek. "Annem için daha zor olduğunu düşünüyorum. Burada ailesi falan yoktu. Briana, Walter'a döndü ve gömleğine başını salladı. "O kurtarma ekibiyle çalışıyor musun?"

"Ona sahibim."

Briana gülümsedi. "Bu harika."

"Evet, şu anda neredeyse otuz köpeğimiz var. İlkbahar en kötüsüdür."

"Bağış yapacağım. Venmo'nuz nedir? Briana telefonunu çıkararak sordu.

Jafar masanın altından ayaklarımızı sıyırmaya başladığında Walter onu kurtarmanın web sitesine yönlendiriyordu. Kendi kendine konuşuyor, bildiği her kötü kelimeyi ezbere söylüyordu.*Bieber*. Bu özellikle dehşet vericiydi, çünkü kız kardeşlerime göre bu, ailemin güvenli sözüydü. dua ettim*Tanrı*Briana bunu sormadı.

Parmak uçlarınıza tırmandığını hissedebiliyordunuz. Briana'nın yanına tam olarak ne zaman geldiğini biliyordum çünkü yanımda biraz şaşırılmış bir gıcırtı sesi çıkardı.

"Yakup'un bebeklik resimleri var mı sende?" diye sordu Briana, ayağındaki papağana görünür bir şekilde tepki vermemeye çalışarak.

"Ah,*sürü*dedi annem, büyükbabama hizmet ederken. "Akşam yemeğinden sonra sana gösteririm. Onun üçüncü sınıf Cadılar Bayramı kostümünü görene kadar bekle.*Bu yüzden*Sevimli."

İçten içe homurdandım.

Briana benimle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyordu, ki öyle olmadığından emindim. Bunu atlatmak zorunda kaldığı için kendimi kötü hissettim. ben ... idim*Olumsuz*yakışıklı bir çocuk Gariptim ve sivilcelerim vardı. On beş yaşıma kadar ergenliğe girmedim.

Bahse girerim Briana okuldaki havalı çocuklardan biriydi. Onun hiç garip bir dönem geçirdiğini hayal edemiyordum. Muhtemelen lisesini acil servisi yönettiği gibi yönetiyordu. Popüler ve beğenilen. Böyle kızlar benimle hiç konuşmazlardı - ya da belki ben onlarla konuşmaktan çok korkuyordum.

Pek bir şey değişmemişti.

"Yakup gençken nasıldı?" Briana makarnayı çatalının etrafında çevirirken anneme sordu.

Ah, çok iyi bir çocuktu, dedi annem tabağına salata koyarken. "Genç yaşta bile çok kendine yeten. kendisi için oynayabilirsaat. Kucağına alınmayı severdi - çok hassas bir çocuk. Giysilerinin etiketlenmesine veya ıslak saçlarına dayanamıyordu. Bunu hatırlıyor musun Greg? Cızırtılı bir şey giyemezdi."

Babam başını salladı. "Evet. İçinde etiketi olmayan iç çamaşırları almak zorunda kaldım, yoksa onları çıkarıp çıplak dolaşırdı."

Cevher güldü. "Sadece okulda pantolonuna kakasını yaptığını hatırlıyorum." "Mücevher!" diye tersledi Jill.

Jewel'a bir bakış attım.

Gözlerini devirdi. "Ne? Yirmi beş yıl önce gibiydi. AŞ bunu."

Jill, "Yalnızca sekiz veya dokuz kez oldu," dedi. "Bunu her gün yapıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Siz çocuklar..." dedi Jane, benim adıma utanmış görünerek.

Yüzüm kızardı ve Briana yanımdaki şaraptan uzun bir yudum aldı.

"Midesi gergindi," diye açıkladı annem. "Sürekli hemşirenin odasıdaydı, zavallı şey. Onu lazımlık eğitimi biraz zorlaştırdı. Ama gerçekten çok tatlı bir çocuk."

Cafer "BİEBER!!!" diye bağırdı. masanın altından avaz avaz çıktı ve herkes kıkırdamaya başladı.

Bu, etiketsiz iç çamaşırı ve ilkokul ishal hikayesi arasında, kıvrılıp ortadan kaybolmak istedim. Sanki ailem beni en çok kimin utandıracağı konusunda bir yarışma düzenliyor gibiydi ve papağan bile işin içindeydi.

Teğmen Dan yanımda yattığı yerden kalktı ve başını kucağıma koydu. Ama onu okşamaya gittiğimde, Briana'nın eli geldi.

benimkinin üstüne ve bana güven verici bir şekilde sıktı. Kalbim, babamın tahnitçilik odasında olduğu gibi atladı.

Ona baktım ve bana nazıkçe gülümsedi.

"Biliyorsun," dedi masaya dönerek. "Çok zeki çocukların lazımlık eğitimi vermenin daha zor olduğunu söyleyen bir araştırma okudum."

Jewel bunu düşünüyor gibiydi. "Evet. Bunu görebiliyordum. O çok zeki.

Jill başını salladı. "Kesinlikle."

Jane, "Arkadaşlarıma ağabeyimin bir dahi olduğunu söyledim" dedi. "Tanıdığım en zeki insan gibi. Sınıf atlamadı mı?"

"Evet," dedi babam. "Ve tıp fakültesinden esintilerle geçti."

Briana elimi tekrar sıktı. Küçük bir gülümsemenin çatlamasına izin verdim. Ailem, masanın karşısından yorumlayamadığım bir tür özel bakış paylaştı.

Bir saat sonra gece bitmişti. Annem Briana'ya sadece bir fotoğraf albümü koymuş. Annem tatlıda Briana'ya Yenilebilir Aranjman'ı uzattığında ve üzerinde kavun olduğunda, sloganımızı sohbete dahil etmeyi başardım. "Benim saatimde değil!" meyve için dalmadan önce, sanki zıplayacak ve onu ısıracakmış gibi. Bu, gecenin büyük garip finali.

Bundan sonra, Briana bana ara verme sözünü yerine getirdi ve gidebilmemiz için eve gidip kediye beslemesi gerektiğini söyledi.

Çıkışta hepsi ona sarıldı. Ondan gerçekten hoşlanıyor gibiydiler, ki seveceklerini biliyordum. Biz de çıkardık. En azından bugün yaptık.

Ve bunu kabul ettiği için ne kadar pişman olduğunu merak ettim...

Chapter 20

Briana

BEN Jacob beni kapıma kadar götürdüğünde saat neredeyse on buçuktu.

"Eh, bu bir kabustu," dedi ellerini ceplerine sokarak. "Uzattığın için teşekkürler."

"Ne?" dedim, anahtarlarım için çantamı karıştırırken. "Sahiptim*Bu yüzden* çok eğlenceli. Ve bence oldukça iyi iş çıkardık. Demek istediğim, bırakma ifadesi biraz kabaydı. Anahtarlarımı çıkarıp ona döndüm. "Bir dahaki sefere geçişin üzerinde çalışabileceğini düşünüyorum ama yine de ona on üzerinden altı verdim."

Eğlenmiş görünüyordu.

"Ayrıca, o Cadılar Bayramı resimlerin*Bu yüzden* Sevimli. Deniz kızı olduğuna inanamıyorum."

"Acı-*Adam* dedi sahte bir ciddiyetle. "Ben bir mer-*Adam*"

Güldüm ve bu onu güldürdü ve gözlerinin köşeleri kırıştı. Gevşediğinde hoşuma gitti. Artık her şey bittiğine göre daha hafif görünüyordu. Onda o rahatlamış, neredeyse ölüme yakın bir deneyimden kurtulmuş havası vardı.

"Lazımlık eğitimi için teşekkürler," dedi. "Görünüşe göre benimle dalga geçmek aile kabul sürecinin bir parçası."

"Evet, bunu tamamen ben uydurdum. Ama bağlamsal olarak doğru. *Sen vardır* Çok akıllı."

"Uzun bir süredir lazımlık eğitimi aldığımı bilmeni istiyorum. Bununla oldukça gurur duyuyorum.

Tekrar güldüm ve bana mahcup bir şekilde gülümsedi.

Kahretsin, yakışıklıydı. Klişe görünüyordu ama gülümsemesi gerçekten bir odayı aydınlattı. Parlak ve göz kamaştırarak kadar muhteşemdi - ve bunu pek yapmıyordu. Gerçekten onu ortaya çıkarmanız ve kazanmanız gerekiyordu.

Kazanmaktan keyif aldım.

Bu bir randevuysa, gerçekten iyi vakit geçiriyor olacağım aklıma geldi. Beğenmek, *Gerçekten* iyi. Bununla eve giderdim.

Flört uygulamalarında neden erkekler böyle değildi?

Ama sonra nedenini biliyordum. Çünkü Jacob kendini böyle ortaya koyamayacak kadar içine kapanıktı. Ve öyle olsa bile, içimden bir ses onun menfaat sağlayan arkadaşlar, rastgele takılan tipler olmadığını söylüyordu - ilgilendiğim tek tip buydu. Profili muhtemelen onun bir hayat arkadaşı aradığını söylerdi. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak istediğini söyledi. Sola kaydırırdım.

Ama yine de manzarayı takdir edebilirim.

"Yarın işteki herkese anlatırız," dedim. "Muhtemelen ona haber vermek için Jessica ile öğle yemeği yiyeceğim."

Onayladı. "Tamam aşkım."

"Ne zaman gelip evimi görmek istersin?" Kapıya baktı. "Şimdi göremiyorum?"

"*Hayırdır.*" Başımı salladım. "Hayır hayır hayır. Önce temizlemeliyim."

Ve biraz adaçayı yak, döşemeyi sök ve sekizinci sınıfta astığım odamdan posterleri indir.

"Tamam," dedi tekrar. "Cuma işten sonra nasıl olur?"

"Elbette."

Sonra öylece durup birbirimize baktık. O gün hıçkırık dolabında yaptığımız gibi.

Birbirimize zararsız olmayı kabul etmek.

Gece sıcak ve durgundu. Bir yerden kurbağalar ve cırcır böcekleri cıvılcıvıldı. Güveler verandanın ışığında kanat çırpıyordu ve ışık direğinin yanında gerçekten uğraşmam gereken aşırı büyümüş leylak çalıları çiçek açmıştı.

Sundurma salıncağı davetkar görünüyordu. Ondan kalmasını ve onunla biraz oturup konuşmasını istemek istedim. Ama sabah ikimizin de işi vardı ve o da muhtemelen bunca insandan yorgun düşmüştü. Ama onunla daha uzun süre takılabilirdim. Ondan hoşlandım.

O da aynı şeyi düşünüyormuş gibi salıncağa baktı. Sonra boğazını temizledi ve başparmağını omzunun üzerine koydu. Gitmeliyim.

"Evet. Sağ." Saçımı kulağımın arkasına sıkıttım. "Yarın görürsünüz."

"Yarın görüşürüz." Sanki bir an merdivenlerin başında durdu. başka bir şey söyleyecekti. Ama sonra daha iyi düşünür gibi oldu ve kamyonu doğru yola koyuldu.

Gidişini izlerken kollarımı kavuşturdum. "Yakup?"

Geçitte durdu ve bana, o nazik kahverengi gözlere bakmak için döndü.

"Gerçekten sadece benimle konuşmak için bir restoranda üç saat mi oturdun?" Sessiz kaldığı o şeyi yaptı.

Bu duraklamaların koruyucu bir refleks olduğunu anlamaya başlıyordum. Söylemeden önce hep ne söyleyeceğini düşündü. Sanki tartıyor, neyi ifşa etmesi gerektiğine karar veriyordu.

Jacob bir kaleydi. Ve insanların çok sık içeri girmesine izin vermediği hissine kapıldım. Ama öyleydiz *orunlu* Bir, tüm bunları ailesi için inandırıcı kılmak için. Ama iki, çünkü *benarananın*. Onu gerçekten tanımak istiyordum.

İlgimi çekti.

Nasıl bir insan eski sevgilisini ve küçük erkek kardeşini kendi boktan bencil seçimlerinin sonuçlarından korur? onun hakkında düşünür

o kendi duygularını düşünmeden önce ailesinin duyguları.

Anonim olarak bir yabancıya böbreğini bağışlar.

Zander, Jacob'ın sırtındaki gömleği sana vereceğini söylemişti ve Jacob'ın gerçekte nasıl biri olduğunu bildiğim için tüm bu benzetme son derece yetersiz geliyordu.

Kendi özel etik kuralları vardı.

BEN böyle bir lütfu yoktu. Yüksek yolum şu anda yapım aşamasındaydı.

Ama onu çok sevmemi sağladı. Ve ailesinin anlattığı tüm hikayeler de yaptı. Zamanda geri gitmek ve bebek Jacob'ı kucağıma almak istedim. Lisede onun arkadaşı ol ve tüm kabadayılara defolup gitmelerini söyle. Ben de sanki Jewel'e siktirip gitmesini söylemek istiyordum...

Soruma cevap vermeden önce bir vuruş daha bekledi. "Evet," dedi. "Bir restoranda üç saat oturdum."

Ona başımı salladım. "Ancak...*Neden?*"

Geçide bakarak anahtarlarıyla oynadı. "Seninle konuşmak istiyordum," dedi basitçe, daha önce verdiği yanıtın aynısıydı. Bana baktı ve orada durup birbirimize baktık.

Birbirine zararsız olmak.

Hiçbir şey ifade etmiyordu. O gün ben de onunla konuşmak istemiştım ve gündemim yoktu. Ve o başka birine aşıktı. Kelimenin tam anlamıyla bu yüzden buradaydık. Ama yine de midemin biraz burulmasına neden oldu.

Belki de çarpıttı çünkü her ne sebeple olursa olsun, Jacob benden hoşlandı. Ve Jacob tarafından sevilme bir anlam ifade ediyordu çünkü o çok utangaçtı. Sanki birinin evcil hayvanı onun yerine sizinle oturmaya geliyor ve siz kendinizi seçilmiş kişi gibi hissediyorsunuz. İçimde bir şey görmüş gibi, kendimi biraz özel hissettirdi. Hayatım boyunca bunun ne olduğunu hayal edemesem de.

"Tamam," dedim. "İyi iyi. Ben de seninle konuşmak istiyordum."

Dudağının kenarı kıvrıldı ve ayakkabılarına baktı. "İyi geceler."

"Evet. İyi geceler."

Ben içeri girmeden önce onun kamyonuna binip uzaklaşmasını izledim.

Ondan nefret ettiğini sanıyordum, dedi Jessica düz bir sesle.

Ertesi gün öğle yemeğinde kafeteryada oturuyorduk. O bir tavuk salatası yedi ve ben bir Sezar dürümü yiyordum.

"Sanırım sadece cinsel gerilim miydi?"

Bana gözlerini kıstı.

"Evet, aşk ve nefret arasındaki çizginin ne kadar ince olduğunu biliyor musun? Bütün o şey? Bunun doğru olduğu ortaya çıktı. Kim biliyordu."

"Asla bir iş arkadaşınla çıkmayacağını söylediğini sanıyordum." "Bu bir kuraldan çok bir yönergeydi."

Dudaklarını büzdü ve çatalıyla bir çeri domatesi şişledi ve bana bakarak yavaşça çiğnedi.

Resmi duyuruyu bu sabah yapmıştık. Gibson'a anlattı, o da buna biraz şaşırmış, biraz da rahatlamış görünüyordu, çünkü böbrek meselesini ağzından kaçırmasa bile bu, artık Jacob'ın erkek arkadaşım filan olarak bana kendisinin anlatacağı anlamına geliyordu.

Plandaki tek kişi, Jacob'ın durumu hakkında konuştuğunu tahmin ettiğim Zander'dı. Ben de Jacob'a anlatabilir miyim diye sordum. *Benimadil* olduğu için kabul ettiği en iyi arkadaş.

Oilginç bir telefon görüşmesiydi.

Alexis bunun bir romantik komedi gibi geldiğini ve Only One Bed sahnesine geldiğimde ona haber vermek için söyledi.

Jacob'ın bütün ailesi bana Instagram istekleri göndermişti. Artık "ilişkimizi" halka duyurduğumuza göre, orada fotoğraflarımızı yayınlamaya başlamamız gerekecekti.

İşten eve geldiğimde evi incelemeye başladım. Jacob yarın evimi görmeye gelecekti. Dürüst olmak gerekirse, görünüşü hakkında yapabileceğim pek bir şey yoktu. Kirli değildi, sadece çok eskiydi.

Ama odamda bazı iyileştirmeler yapabilirim. Birincisi, annemin on beşinci yaş günümde aldığı eski püskü yatak örtüsünün altında uyumama gerek yoktu. Karanlıkta parlayan yıldızlar tavandan düşebilir. Ayrıca hepsine ihtiyacım yoktu. Küçük köy her yerde asılı posterler. Tom Welling'e cidden ürkütücü bir şekilde takıntılıyım.

Hepsini aşağı indirerek başladım. On dört yaşımıdayken ısrar ettiğim deniz mavisi boya, yirmi yıllık güneş yüzünden etraflarında solmuştu. Tüm noktalar korkunç görünüyordu ama resim yapacak vaktim yoktu. Yeni bir yatak örtüsü almak istiyordum ama buna da vaktim yoktu.

Geri çekildim ve acıklı odama baktım ve ona nasıl görüneceğini anladım. Utanç vericiydi. Oldu *üzgün*.

Posterleri çöpe attım ve pes ettim.

Kendimi yatağıma atarken cep telefonum çaldı.

Yakup: Yarın akşam için yemek planı nedir?

Ben: Bilmiyorum. DoorDash falan sipariş edebiliriz.

...Jacob yazıyor...

Yakup: Bundan daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

Onu aradım. Hemen cevap verdi.

"Aklında ne var?" Merhaba demeden dedim. "Gerçekten umrumda değil. Sadece ne yediğimizi bilmek hoşuma gidiyor."

Bahse girerim bu onun kaygısıydı. Neye hazırlanacağını bildiğinde muhtemelen daha iyi hissetti. Bunu dosyaladım.

"Pekâlâ," dedim. Peki ya Taco Bell? İnledi.

"Mecbur muyuz?"

"Ne? Neden? Taco Bell yemeyeli uzun zaman oldu. Nick eve giderken bununla beni şaşırttı. Çiçeklerle getirirdi."

"Taco Bell mi? Romantik bir akşam için onun fikri bu muydu? Herkes ishal mi oluyor?"

"Ben olur*beğenmek*Tako Bell. Ve şunu bil diye söylüyorum, birinin size söylenmeden yemek getirmesi kadar büyük bir sevgi gösterisi olamaz. Siz istemeden size yemek getiren adam düşünceli ve düşüncelidir. O doğal bir besleyici, seninle ilgileniyor. Son derece anlamlı. Olsa bile*dır-dir*Taco Çanı."

"Kulağa hoş geliyor." "O bir pislik." Bir kahkaha attı.

"Ordan ne elde ediyorsun?" diye sordu, sesinde hâlâ bir kıkırdama vardı. Omuz silktim. "Bir chalupa ve ateş soslu iki Taco Supremes."

"Bu tacolar nesnel olarak şimdiye kadar yaratılmış en kötü tacolardır." "Kalp, kalbin istediğini ister, Jacob."

Duraklamada bir gülümseme vardı. "Karşı teklifte bulunabilir miyim?" O sordu. "Yapabilirsin."

"Juicy Lucy's. ben alırım Ben senin evine varana kadar peynir yenecek kadar soğumuş olacak."

Bir Juicy Lucy yerken bu önemli bir husustu. Köftenin içine haşlanmış peynir doldurulmuş bir burgerdi. Soğumaları sonsuza kadar sürdü.

"Bu işe yarayabilir," dedim.

"Tamam aşkım. Sana menüyü göndereceğim. Başka ne yapacağız?"

Sırt üstü döndüm ve tavana baktım, tam tepemde eski bir pirinç ve suni ahşap fan vardı. "Bilmiyorum. TV izle? Çok sıradan olacak. Pijamalarım olacağım. Makyaj veya sütyen giymeyeceğim, bu yüzden aşırı giyinmeyin. İstersen Teğmen Dan'i getirebilirsin, kedi köpeklerden korkmaz."

"Elbette."

"Sizi uyarmalıyım, benim evim *çok* çirkin."

"Not edildi," dedi. "Nereye park edeceğim?"

"Garajın önünde, küçük araba bölmesinin arkasında."

"Tamam aşkım. İshal yemeğini getirmediğim için üzülmedin, değil mi?"

"Çok üzgünüm. Ama ne zaman sana kızsam böbrek kartını çek."

Güldü ve kapattık.

Sonra bir dakika sonra bana Teğmen Dan'in bir fotoğrafını gönderdi. Dili dışarı sarkmıştı ve gülümsüyormuş gibi görünüyordu. sırtıttım. Cooter'ın taşındığından bu yana ender görülen gündüz görünümlerinden birinde koridorda hızla ilerlediği bulanık bir fotoğrafla yanıt verdim. Hala çoğu zaman saklanıyordu.

Jacob bir kedi kalp gözü emojisi gönderdi. Bu, gece boyunca ondan duyduğum son haberd.

Ertesi gün, acil serviste sadece Jacob ve ben vardık, bu da asistanlara bakıcılık yapacak kimse olmadığı için öğle yemeğimizi birlikte yiyemeyeceğimiz anlamına geliyordu. Yine de bana öğle saatlerinde, harita bilgisayarımın yanında, kahverengi bir kese kağıdına bantlanmış bir mektup bıraktı.

Sevgili Briana,

Zavallı zevkinizin hesabı yok. Ama kalp, kalbin istediğini ister.

*Saygıları
mla,
Yakup*

çantayı açtım Taco Bell'di.

Bir kahkaha patlattım ve acil servisin karşısından gülümseyerek beni izlediğini görmek için yukarı baktım. Ona bir öpücük gönderdim ve o da onu yakalamış gibi yaptı - Jacob standartlarına göre çok alışılmadık derecede şakacı bir hareket. Beni kırdı. Birkaç hemşire ve birkaç hasta yaptı.eyvallahsesler.

biz yapıyordukmüthişaşıkımız gibi görünen iş. Herkes bunu yiyordu.
Ara verdikten sonra bilgisayarına bir not bıraktım.

*Daha sonra senin işin bittiğinde tuvaletteysem, bil ki sevdiğim şeyi
yerken öldüm. Ve ayrıca senin bir kolaylaştırıcı olduğunu.*

*Saygılar
ımla,
Briana*

Bana ateş sosu bile almıştı.

Chapter 21

Yakup

ÖJuicy Lucy's'i yediğimizi öğrendiğimde, evine zamanında gitmek için yiyecekleri almak için ne zaman ayrılmam gerektiğini dikkatlice planladım. Google Haritaladım

BT. Benim için hazır olmaması ihtimaline karşı erken gelmek istemedim. Oraya erken gidersem, zamanı gelene kadar arabamda beklemeyi planlıyordum ama onun garaj yolunda değil. Sokağın aşağısında bir yerde. Garaj yolunda beklersem, durduğumu görebilir ve kapıyı çalmamış olmama rağmen dışarıda olmam onu strese sokabilir ve onu strese soktuğumu düşünmek onu strese sokabilir.*Bendışarı.*

Ama sonunda geç kaldım çünkü son hastam her tarafıma kustu.

Tüm planımı yirmi yedi dakika geriye itti. Yirmi yedi dakika geciktim. Bu beni telaşlandırdı, bu yüzden ona mesaj atıp ne olduğunu anlatmış olmama ve henüz orada olmadığımı umursamıyor gibi görünmesine rağmen, evinin önünde durduğumda endişelendim.

Saat neredeyse sekizde kapıyı çaldığımda kaygım hafif bir uğultu halindeydi. Ama kapıyı açtığında, sessizleşti ve sonra bir bip sesiyle ortadan kayboldu.

Üzerinde siyah polar kurukafa pijama altı ve lacivert bir gömlek vardı.*Her şey Korkunçüstünde.* Saçları tepede dağınık bir topuz yapılmıştı ve söz verildiği gibi sutyen yoktu.

Durum bu kadar gayrı resmi olduğunda endişeli hissetmek zordu. Ve genel olarak onun yanında endişeli hissetmenin zor olduğunu anlamaya başlıyordum. Çoğu

Bunu yaptığım zaman, onunla gerçek zaman geçirmek değil, onu görmeye giden yoldu ve beni oraya götüren benim aşırı düşünmemdi.

Aşırı düşünmekten bahsetmişken...

Geçen gece ailemin evinde kaldığım yerden devam ettiğim bir şey vardı. Mektuplarımızı dört gözle beklediğini söylemişti. Bunu sadece hikaye için uydurup uydurmadığını merak ettim. Çünkü *BEN* bu mektupları dört gözle beklemişti. Çok fazla.

Sanırım benim için çok önemliydi çünkü bunlar böbreğimle ilgili haberden önceydi. Mektuplar hakkında hissettikleri benim Benny için yaptıklarımın değildi, sadece ikimizin arasındaydı. Şükrandan etkilenmeden.

Şimdi dokunulmamış hiçbir şey olmazdı. Şimdi, söylediği veya yaptığı herhangi bir şeyin rol yaptığımız için mi yoksa sadece bana borçlu hissettiği için mi olduğunu bilemeyecektim.

Daha iyi gezinmeyi ve neyin ne olduğunu bilmeyi diledim.

Mektupları gerçekten sevmiş miydi? İlişkimizi gerçekmiş gibi göstermeye çalışmasaydı bu gece burada olur muydum? Dün geceki gibi telefonda konuşabilir miydik? Zorunlu hissettiği için sahte flörtümüz nedeniyle ondan ne kadar bonus zaman alıyordum?

Bilmediğim için nefret ettim.

"Hey," dedi, beni ve Teğmen Dan'i içeri almak için kapıyı iterek açtı. Girişe adım attım ve köpeğimi okşamak için çömeldi ve o tek ön bacağı üzerinde zıpladı ve köpek yavrusu sesleri çıkardı. Ondandır hoşlandı.

Kafasını sallarken etrafa baktım. Ev hakkında şaka yapmıyordu. Oldu... *eskimiş*.

eskiyi severdim Kulübem eskiydi. Ancak bu, iyi yaşlanan nostaljik türden bir yaşlılık değildi. Bu, tarihli ve ciddi bir yenileme ihtiyacı olan türdendi. Halı kahverengi tüylü, tavan patlamış mısırdı. Parlak pirinç ayaklı cam bir sehpa vardı. Köşede kocaman bir kedi ağacı vardı.

ucuz, bükülmüş panjurlarla kaplı bir pencerenin yanında. Oturma odasındaki pembe çiçekli kanepenin üzerinde kalın plastik vardı ve üzerinde Meryem Ana'nın büyük, ısıltılı çerçeveli bir resmi asılıydı.

Briana ellerini kalçalarına koydu ve benimle birlikte evi inceledi. "İşte burada."

"Onun..."

"Bana yalan söyleme. Aslında evet. Bana yalan Söyle." biraz güldüm

Divanı başıyla işaret etti. "Hadi yiyelim. Sana büyük turu sonra veririm."

Ayakkabılarımı çıkardım ve kanepeye doğru ilerledi. Pijama altları ters yüz olmuştu.

"Pantolonunun içi dışı," dedim onu takip ederek.

"Biliyorum. Dışarısı daha bulanıktı. Daha fazla moda ipucu için beni takip edin." Gülümsedim.

Antrenman kıyafetlerimi giymeye karar vermiştim; gri bir tişört ve siyah Nike antrenman pantolonu.

Buna karar vermek için plan yapmak bir günümü aldı.

Kendini kanepeye attı ve yanındaki yere hafifçe vurdu. Oturdum ve plastik altımda gıcırdadı. Yiyecekleri sehpanın üzerine boşaltmaya başladım ve Teğmen Dan ortalığı karıştırırken o televizyonu açtı. Kanepenin toz fırfırının altını koklayıp kuyruğunu sallamaya başladı. Muhtemelen kedi oradaydı.

Kendimi yere attım ve sırtımı koltuk minderine yasladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kedinizle tanışmaya çalışıyorum."

"Orada mı?"

"Bence de."

Ona bir hamburger uzattım. Bir battaniye aldı ve kucağına çekti. Sonra bacağına altından bağladı ve dizini omzuma bastırdı.

Fark etmemiş gibi yaptım ama fark ettim. BEN *Gerçekten* yaptı.

Artık dokunmak olacaktı. Zorunlu dokunma, ama yine de dokunma. Ailemin önünde yapmamız gerekecekti.

Geri kalanı hakkında ne hissediyorsam bu konuda da aynı şekilde hissettim. Sevdim ama sevip sevmediğini bilmediğim için nefret ettim.

Televizyonun sesini açtı. Arkalarında bir bina patlarken iki oyuncu bir otoparktan geçti. "Bu şey beni öldürüyor," dedi, uzaktan kumandayı bırakıp taşınacak kutusunu açarken.

"Tam bir saçmalık," dedim.

"Böyle çekip gitmezlerdi. En azından kulak zarları şişmiş," dedi.

"Basıncıdaki değişiklik bir akciğeri parçalayabilir. Yumuşak doku hasarı."

Bir kızartma yedi ve bunu bildiğim ve bundan şikayet edebileceğimiz için hoşuna gitmiş gibi bana gülümsedi. Ben de beğendim.

"Ben de Google'da sizi tanımaya yönelik oyunlar arıyordum" dedi. "Ve bence sen tercih eder misin oynamalıyız."

Kuru bir kahkaha
attım. "Ne?" diye
sordu.

"Amy'nin oynamak istediği son oyun Penis'ti," diye mırıldandım, bir ketçap paketinin kenarını dişlerimle yırtarken.

"Biriniz utançtan pes edene kadar halka açık bir yerde sırayla daha yüksek sesle penis diye bağırdığınız oyun? Bu senin bir numaralı cehennem fikrin gibi.

Başımı salladım. "Evet. Evet öyle. Ne yazık ki pek eğlenceli değilim."

Alay etti. "Eğlencelisin. O oyun berbat. Sana başka hangi işkenceleri yaptı? Sana da 'Konuşmamız lazım' diye mesaj atmak hoşuna gitti mi?

duraklattım. "Aslında yaptı."

Briana gözlerini devirdi.

"Geçen yıl bana sürpriz bir doğum günü partisi verdi," dedim. "Orada sadece ailem ve Zander olduğu ve en sevdiğim pastayı aldığı için neden bu kadar utandığımı anlamadı." Başımı salladım. "Partileri sevmiyorum. Özellikle benim için partileri sevmiyorum ve zihinsel olarak onlara hazırlanma şansım olmadığında kesinlikle sevmiyorum. Kabus üçlüm gibiydi."

Briana bir kızartmanın ucunu ısırды. "Onun nesi vardı? Seni üç haftadır tanıyorum ve bundan nefret edeceğini biliyorum."

Küçük bir parça hamburger koparıp kanepenin altına tuttum. Bir an sonra yumuşak bir ağız onu aldı. Bu onun hatası değil. Her zaman iyi niyetliydi. O sadece bir insan, partileri sever. Her zaman bir şeyleri mahveden bendim."

Briana'nın beni incelediğini hissettim ve yukarı baktım. "Ne?"

"Böyle şeyleri sevmemenin senin suçun olmadığını biliyorsun, değil mi? Sende yanlış olan bir şey yok."

Buna cevaben ne diyeceğimi bilemedim.

Bana doğruca bakmak için döndü. "Bir balığı ağaca tırmanma yeteneğine göre yargılırsanız, tüm hayatını aptal olduğuna inanarak geçireceğini hiç duydunuz mu?"

"Evet..."

"Amy gerçekten ağaçlarda takılmayı seviyor gibi görünüyor." biraz güldüm

"Ağaca nasıl tırmandığın için seni asla yargılamayacağım, Jacob. Ve sen bir olduğunu bilmelisin *olağanüstü* balık."

Bakışlarımı tuttu ve gülümsedim ve kucağıma baktım. Bunu duymaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ama yaptım.

Amy ile aramda olanların suçunu o kadar çok üzerime yükledim ki olaya başka bir açıdan bakmak aklıma bile gelmedi. Ve bir an için gerçekten ağaca konmuş bir balık olabileceğime inandım.

Pekala, dedi Briana tekrar koltuğa oturarak. "Tercih eder misin. Hazır mısın?"

Hamburgerden bir parça daha koparıp kanepenin altına tuttum. "Ben hazırım."

"Ters bir centaur mu yoksa ters bir deniz adamı mı olmayı tercih edersin?" "At kafalı bir adam mı yoksa balık kafalı bir adam gibi mi?"

"Bu doğru."

Hakkında düşündüm. "Bir sentor. Gözümü kırpamama fikrini sevmiyorum."

"Ya da nefes al. Suda yaşamak zorunda kalacaksın. şeyler olurdu *çok* titriyor."

kıkırdadım.

"Sıra sende," dedi hamburgerinden keşif amaçlı bir ısırık alırken.

"Google sorularına ihtiyacım var. Bunları istek üzerine düşünemem," dedim telefonumu çıkararak.

Bir soru listesi taradım. "Tamam aşkım. Uçan maymunlarla mı yoksa sonsuz karıncalarla mı savaşmayı tercih edersin?"

Yuttu. "Uçan maymunlar," dedi düşünmeden. "Karıncalar asla durmayacak. Bu çok kolaydı, bana bir tane daha ver."

Tekrar baktım. "Dokunduğun her şeyin geçmişini bilmeyi mi yoksa hayvanlarla konuşabilmeyi mi tercih edersin?"

Yüzünü buruşturdu. "İkisini de sevmiyorum. Her iki şekilde de, hayatımın geri kalanında çözülmemiş gizemleri çözmekten onur bağım olacak. Ama seçmek zorunda kalsaydım, hayvanlar.

"Çözülmemiş gizemlerden hoşlanmıyor musun?"

"İstiyorum ama bunun benim işim olmasını istemiyorum. Cinayet gizemlerini sadece eğlenmek için çözerim."

Ona eğlenmiş bir bakış attım.

Sıra bende, dedi. "Çocuğunuza istediğiniz adı vermeyi mi yoksa on sekiz yıllık ücretsiz Wi-Fi karşılığında bir internet sağlayıcısının adını vermeyi mi tercih edersiniz?"

Güldüm. "Ne? Mesela, Xfinity falan?" "Evet."

"Xfinity fena değil," dedim.

"Yani evet mi? Sen yapar mısın?"

"Aldığım bu ücretsiz Wi-Fi ne kadar?"

Başını salladı. "Pekala, onlara ilk oğlunu miras bırakmak için prim planı aldığını varsayarsak - ayda yetmiş beş, belki yüz dolar?"

"On sekiz yılı aşkın bir süredir, bu muhtemelen yaklaşık yirmi bin dolar tasarruf demek. Evet. Ben yapardım.

Bana baktı. "Yirmi bin dolarlık birikim için çocuğuna tüm hayatını bu isimle mi yaşatacaksın? Çocuğum için yirmi bin dolar öderimOlumsuzbu isme sahip olmak."

"Ne? Ona CenturyLink adını verdiğim gibi değil. Xfinity güzel bir isim." "Eğer bir Disney filminde bir atsan."

Ona bakmak için döndüm ve yüzümü ciddileştirdim. "Xfinity'nin ağırlığını burada çekmesinde yanlış bir şey yok. Çocuk bakımı pahalıdır."

"Vay. Bu kadar kolay satın alınabilmeniz üzücü. En azından terapistleri Google'da arayabilecek."

"Ona bir lakap takabiliriz ve o da on sekiz yaşına geldiğinde bunu yasal olarak değiştirebilir."

Takma adı ne? Şifre?"

sırıttım. "Peki, hangi takma ad*Sen*ver ona?" "Ava," dedi düşünmeden.

"Neden Ava?"

"Çünkü bu ismi seviyorum. Bir gün bir köpeğim olursa, adını Ava koyacağım."

Kedi kanepenin altından kaydı.

Briana buna göz kırptı. "Pekala, lanetleneyeğim..."

Cooter beni kokladı. Sonra Teğmen Dan'i kokladı. Sonra kedi geri geldi ve başını elime ovuşturdu ve onu okşamama izin verdi. "Selam."

O, başını salladı. "Nasıldın*Yapmak*O?" diye sordu, ağzı açıktı.

"Haftalardır saklanıyor."

"Yavaş hareket et, yumuşak konuş ve yemek ver," dedim kediyle alçak sesle konuşarak.

Üç patates kızartması aldı, ketçapa batırdı ve üstlerini ısırdı.

"Etkilendim."

Ona baktım ve onu etkileyecek bir şey yaptığım için gülümsedim. "Peki hayalindeki randevun ne?" diye sordu, kızartmadan bir ısırık daha alarak.

"Birlikte rol yapma zamanımızda ne tür şeyler yapıyoruz?"

Omuz silktim. "Bu."

Bana baktı. "Gerçekten mi? Bunu beğendin? Takılıyoruz sadece?" "Bunu seviyorum."

Başını salladı. "Ben de. Çok hafife alınmış. Ve yürüyüş ve kamp.

"Evet."

"Nick asla benimle gitmek istemedi," dedi. "Her zaman yalnız gitmek zorunda kaldım."

"Seninle geleceğim," dedim biraz fazla hızlı ve anında pişman olarak. Benden ona katılmamı istemedi.

"Aman Tanrım, yapardımAşkO."

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. "Kulübenin yanında pek çok güzel patika var."

Pekala, bu bir randevu. Ah! Bana şunu hatırlatır. Muhtemelen tüm flört uygulamalarımı silmeliyim. Birinin beni Bumble'da falan görmesini ve seni aldattığımı düşünmesini istemiyorum." Telefonunu çıkardı. "Seninkini de silmelisin. Hemşirelerden biriyle falan eşleşirsen diye."

"Hiç yok."

Telefonundan bana baktı. "Gerçekten mi?

Hiçbiri?" Başımı salladım. "HAYIR."

"Peki, Amy ile nerede tanıştınız?"

"İşte. Ve ondan önceki kız arkadaşım da."

"Vay. Çevrimiçi flörtün dehşetinden kurtuldum" dedi. "Seni şanslı."

"Nasıl olduklarını bile bilmiyorum. Hiç binmedim," dedim. "Benimkini görmek ister misin?"

"Tabii," dedim ve kanepede yanına oturmak için ayağa kalktım. Kedi beni takip etti ve kucağıma atladı.

Briana birkaç kaydırma yaptı ve ardından profilini açarak telefonunu bana verdi.

Ana resmi, Minnehaha Falls'ta gri beyzbol şapkası ve gözlüklü resmiydi.

Bilgileri azdı. Sosyal olarak içiyor, asla sigara içmiyor, çocuk yok ve istemiyor. Biyografisi şöyle:

Sıradan bir şey arıyorum. Birlikte eğlenceli şeyler yapacak biri. Tacoları sevmeli. Ve şunu bil ki seni Google'da aratacağım ve bunda çok iyiyim, bu yüzden söylediğin kişi değilsen zahmet etme

vardır. Ciddi bir şey istemiyorum ve beni dönüştürmeyeceksin, bu yüzden aşık olma.

"Ciddi bir şey istemiyor musun?" diye sordum ona bakarak.

"Hayır."

"Şimdi? Ya da hiç?"

"Durm

adan."

Ah.

Boşanması o kadar kötü müydü? Amy de beni incitti ama pes etmeye hazır değildim. Henüz çıkmaya hazır değildim ama sonunda.

Telefonunu geri verdim. Orada yalan

söyledin. "Eh, yaklaşıkNe?"

"Taco sevdiğini söylemiştin. Bunlar senin sevdiğin gerçek

tacolar değil. Sahte bir kızgın surat yaptı. "Dur."

"Miden nasıl? Her şey yolunda?" diye sordum, elim kedinin sırtında ona sırtıtarak.

"Akıl. Senin.*İşletme*, Yakup. Kedi fısıldayan. Bir gün seni benimle Taco Bell'e götüreceğim ve onlardan on tane yiyeceğim ve çok etkileneceksin ve hiç de iğrenmeyeceksin.

Ben kıkırdadım ve o da benimle

güldü. Tanrım, bu kolaydı.

Onun da ne kadar kolay olduğunu görüp görmediğini merak ettim. Ya da belki onun için tüm arkadaşlıkları böyleydi. Benimki değildi. Biriyle bu kadar erken bir zamanda bu tür bir yakınlık kurmak benim için alışılmadık bir durumdu.

Briana, bir şekilde onunla birlikteyken beni kendimin en iyi versiyonu yaptı.

Gülmeyi bıraktı ve kucağımdaki Cooter'a gülümsedi. "Sen ve eski sevgilin neden ayrıldınız?" diye sordu kediyi okşarken.

Bir nefes verdim. "Açıklaması zor."

O bekledi.

"Sanki... Ben bir pervaneydim."

"Adestek?"

"Evet. Sanki o ana karakterdi ve ben onun yardımcısıydım. Her zaman onunla ilgiliydi. Ne yapmak istediğini, ne sevdiğini. Sadece orada olmak için oradaydım. Ve sonunda bunun hakkında bir şey söylediğimde, gitti. Biraz kuru güldüm. İşin garibi, Jeremiah gerçektendir-dironun yardımcısı. Ve bundan hoşlanıyor. Hepsi aynı şeyleri seviyorlar ve o, onun istediği her şeyi kolaylaştırmaktan son derece mutlu.

Ah, kesinlikle anlıyorum. Annem ve Gil'le aram böyle. Yavru köpek gibi peşinden koşar. Ağabeyin ve Amy nasıl tanıştı? diye sordu.

"Birlikte çalışıyorlar. Aslında biz tanışmadan önce birbirlerini tanıyorlardı. O bir çocuk doktoru ve o da Memorial West'teki pediatri bölümünde pratisyen hemşire."

"Hastaneden bu yüzden mi ayrıldın?"

"Bu yüzden ayrıldım." Uzun bir nefes daha verdim. "Senden ne haber?" Diye sordum. "Sen ve Nick arasında ne oldu?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve benim yerime kediye baktı. "Kuyu. On iki yıl birlikteydik. On yaşında evli. Ve bunun iki yılını bir arkadaşımızla ilişki yaşayarak geçirdi. Bu yüzden."

Ona baktım. "Üzgünüm."

"Evet. Oldukça dağınıktı. Kelly ve ben takıldık. Bana neredeyse her gün mesaj attı, bu da her şeyi çok daha iğrenç hale getirdi. Duygusal ilişkinin fiziksel olandan çok daha uzun sürdüğünden eminim. Sanırım evliliğimizin çoğu için onun yerinde olmayı diledi. Biraz güldü. "Bunu Alexis dışında kimseye yüksek sesle söylemedim. Utanç verici."

“Hayır, değil. Bu sadece onun zevki ve onunki kötü karakter. Başını salladı ama bana bakmadı.

"Her neyse. Sonra mümkün olan her şekilde beni becermeye başladı. Ev biz evlenmeden önceki eviydi ve üzerinde benim adım yoktu. Büyükannesinindi ve bana bunun için bir evlilik sözleşmesi imzalattı, bu yüzden orada hiçbir şeyim yok. İçindekilerin yarısı benimdi. Bununla ödüllendirildim. Ama orada yaşıyorlardı, bu yüzden her şey lekeli ve iğrençti ve artık bunu istemiyordum, bu yüzden bir ödeme almak için mahkemede bir yıldan fazla bir süre onunla mücadele etmek zorunda kaldım.

Yüzü düzleşmişti.

"Sevdiğin birinin hayatını ateşe verip çekip gitmesinin sorun olmadığını anlamak zor."

Yüzünü inceledim. "Ne demek istediğini biliyorum. Amy hiç denemedi bile. Bir terapi seansına gittik. Dışarı çıktı ve o kadar. Benden ayrıldın.

Bana göz kırptı. "Aynısıgün?"

Başımı salladım. "Aynı gün. Asla geriye bakmadım."

"O terapi seansında ne halt oldu?" "Ne kadar mutsuz olduğum konusunda dürüsttüm."

"Ve buna tepkisi pes etmek mi oldu?" O, başını salladı.

Ondan uzağa baktım. "Gerçekten uzun bir süre ihanete uğramış hissettim," dedim. Sonra Jeremiah ile çıkmaya başladı ve ben yine ihanete uğramış hissettim. Sonra nişanlandılar ve fark ettim ki incinme yeteneğimi şimdiye kadar olduğumdan daha fazla aştım."

Bir an sessiz kaldı. Sonra bana baktı. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Mükemmel eşleşmeleri düşünüyorum. Bir organ bağışında mükemmel bir eşleşmenin gerçekten mükemmel olmadığını biliyor musunuz? Sen ve Benny için olduğu gibi tüm yıldızlar aynı hizaya gelse bile yine de reddedilme şansı var. Hiç bir şey

dır-dirdurmadanmükemmel. Sadece diğerlerinden daha yüksek çalışma şansı olan maçlar var. Belki siz de böyleydiniz. İşe yarayabilirdi ama tüm hayatını onu zorlamakla geçirirdin.”

"Belki. Muhtemelen haklısın." ona baktım. "Ya mükemmel eşiniz bir yerlerdeyse? Bakmayacak mısın?"

Alay etti. "Çok geç. Bitirdim. Bir ömür boyu yetecek kadar kalp ağrısı çektim." Bakışlarını tuttum ama benden uzaklaştı.

"Her neyse. Amy'nin kıskanmasını istemem üzücü mü? diye sordu. "Belki sadece kendi acımı buna yansıtıyorum, ama gitmene izin verdiği güne pişman olmasını istiyorum. Onunla tanıştığımda biraz ciddi Morticia ve Gomez Addams havası vermemiz gerekiyor. Birbirimize doyamıyormuşuz gibi, yolda bir şeyler atıştırmak için durmuşuz gibi."

"Bence o, bu noktada ne yaptığımı umursamanın biraz ötesinde. Ama kararlılığını takdir ediyorum."

Evin bir yerinde bir kapı kapandı. Merdivenler gıcırdadı ve Benny koridordan aşağı indi.

Briana'nın ışığı yandı. "Hey, nereye gidiyorsun?"

Kahve masasının diğer tarafında durdu. Justin'in. Bir PlayStation'ı var. Merhaba, ben Benny, dedi bana küçük bir el sallayarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Yakup. Tanıştığımıza memnun oldum."

Onu son gördüğümde daha iyi görünüyordu. Hâlâ zayıftı ama Briana haklıydı, daha parlak, daha toparlanmış görünüyordu.

Birkaç ay içinde böbreklerimden birinin vücudunda olacağını bilerek bu kişiye bakmak biraz tuhaftı. Ama bunu düşünmek için fazla zamanım olmadı çünkü Briana yana kaydı ve yanıma sokuldu.

nefes bile alamıyordum.

Elini göğsüme koyarak, "Film izleyeceğiz ya da başka bir şey yapacağız," dedi. "Ben yattıktan sonra eve gelirsen alarmı kur, tamam mı?"

K. Daha sonra." Bize başıyla selam verdi ve gitti.

Kapıyı arkasından kapattığında, Briana bana gülümsemek için başını kaldırdı. "Nasıl oldu bu? İyi miydi?" dudakları çok benimkine yakın

Boğazımı temizledim. "İyi idi."

"Yay!" dedi neşeyle.

Sonra benden uzaklaştı. "Amy olayından önce dokunma alıştırmaları yapmalıyız. Bu şekilde hepimiz katı ve tuhaf değiliz.

"Sağ. İyi bir fikir."

Kalbim hala küt küt atıyordu. Her şey beni sessizliğe sürükledi. Briana beni yine dilsiz yapmıştı.

Aniden kızartmalarımı yemem gerektiğini düşündüm ve onları sehpadan almak için öne doğru eğildim. Televizyon seyredirken hiç konuşmadan yemek yedik ve sonunda nabzım dengelendi.

Birkaç dakika sonra burgerini bitirdi, paket kutusunu masaya koydu ve ellerini bir peçeteyle sildi. Sonra bacaklarını çenesine kadar çekti ve yanağını dizlerine dayadı ve bana baktı. "Bu sessizlikler bana ne düşündürüyor biliyor musun?" dedi.

Ona baktım. "Ne?"

"Her zaman sessiz kaldığımızda birbirimize zarar vermemeyi kabul ettiğimizi düşünürüm. Sadece aynı alanı paylaştığımızı ve birbirimizin tam olarak olduğumuz gibi var olmasına izin verdiğimizizi ve hiçbirimizin diğerini incitmediğini veya üzmediğini.

"Birbirimize zararsız mı?" Ciddiyetle ona baktım. "Buna katılıyorum."

Biraz gülümsedi.

"İyi. Ben de buna katılıyorum."

Chapter 22

Briana

T üç hafta Jacob ve ben üç haftadır sahte ilişkimizin içindeydik. Ve bensevilenBT.

Tanrım, ondan hoşlandım. Ben gerçekten*Gerçekten*ondan hoşlandım

Hemen hemen her boş günümüzü birlikte geçirdik - çoğunlukla ailesiyle veya Instagram için iyi özçekimler yapabileceğimiz yerlerle. Outback'te akşam yemeği için Jill ve Walter ile tanışmıştık. Küçük bir kedi kafesini işlettiği Jane'in işine, latte almak ve merhaba demek için uğradı. Geçen hafta, Jewel ve Gwen birkaç saat yalnız kalabilsin diye ikizleri parka götürmüştük - Carter tepeden aşağı yuvarlandı ve başı döndü, sonra kustu.*alllll*Yakup'un üzerinde. Komik oldu. Jacob çok iyi bir oyuncuydu. Onu çocuklarla izlemeyi çok severdim. Onlara karşı çok sabırlı ve tatlıydı.

Yürüyüşe ve kafelere gittik, büyükbabamı öğle yemeğine çıkardık. Sürekli sigara için beni taciz etti ama yine de eğleneliydi.

Jacob'ın kamyonu garaj yoluna her yanaştığında heyecanlandım. Yine bir şeyler yapacağım biri vardı. Günümü paylaşmak için. Dışarıda yemek yemek, film izlemek ve boş günlerimde takılmak için.

benim böyle bir birlikteliğim olmadı*Bu yüzden*uzun. Biz ayrılmadan önce bile, Nick çok kontrol edilmişti.

Jacob ve ben birlikte değilken mesajlaştık ya da telefonda konuştuk ya da mektuplar yazdık. Bu akşamki nişan partisi için o kadar hazırdık ki komik bile değildi. PDA olayını çözdük. Rahat olduğunda oldukça sevecendi. Etrafta ne zaman biri olsa, biz

sadece el ele tutuştu veya çok yakın durdu. Çok kolaydı. Özellikle de ona hayran olduğum için. ben tam anlamıyla *tapilano*.

Çok tatlı, kıbar, komik, kendini beğenmeyen ve garip bir şekilde sevimliydi. Onunla ilgilenmek, ona bebeklik yapmak ve onun her yerini sevmek için derin bir drtm vardı.

Bu gece ilk defa onun evine gidecektim. Beni alıyordu ve önce orada duracaktık, sonra nişan partisi için ailesinin evine gidiyorduk. Henüz onun yerine gitmemiştim. Belki gündeme gelir diye Amy ile tanışmadan önce görmem gerekiyordu. Çok heyecanlandım.

Beni dörtte aldı ve onunla buluşmak için kamyonu doğru koştum.

"Hey." antamı koltuğa atıp bindiğimde gülümsedi. Bir çantayı kaldırdı. "Sana kırmızı kadife çörek aldım."

sırttım. "Yaptın?"

"Seni beslemeliyim yoksa huysuz ve verimsiz olursun."

Dramatik bir şekilde nefesim kesildi. "Ben *Aslaverimsiz*."

Kemerimi bağladığımda güldü. Sonra ben pasta poşetini karıştırırken araba yolundan geri çekildi.

"Teğmen Dan nerede?" Diye sordum.

"Evde. rekini almaya koşarken onu kamyonda bırakmak istemedim.

Bana baktı. "Sen güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." stmdeki kırmızı iekli diz boyu elbiseye baktım. Nişan partisi bir eğlenceydi. Saımda büyük bir sahte kırmızı ebeğumeci çiçeği vardı. Jacob, üzerinde büyük cennet kuşları olan siyah bir Hawai gömleği giymişti. Çok hokeydi ve *ok* Yakup değil. Muhtemelen onu satın alması gerekiyordu. Ona göre bu parti tam da Amy'nin sevdiği türden bir saçmalıktı.

Temalı, gürültülü ve çok sayıda insan.

Donuttan bir ısırık aldım. Sonra önüne uzattım ve o da bir ısırık aldı.

"O zaman plan nedir?" diye sordum baş parmağımdaki kremayı yalayarak. Herkes ne zaman orada oluyor?

Çiğnedi ve yuttu. "Parti altıda başlıyor. Amy'nin ailesi ve bazı arkadaşları orada olacak. Ailem karşılıyor. Muhtemelen dokuza kadar devam edecek. Sürekli kalmalıyız."

"Anladım. Gergin misin?"

Durdurdu. Gergindi.

Son birkaç haftadır onu o kadar iyi tanıyordum ki bana söylemesine bile gerek yoktu. Vücut dilini, yüz ifadelerini ve tüm sessizliğini biliyordum.

"Bak," dedim. "Sana yalan söylemeyeceğim ve bunun berbat olmayacağını söylemeyeceğim. Ama buna sahibiz.

Minnettar ama tamamen inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle bana baktı.

Bunu yaşamak zorunda kalmasından nefret ettim.*BEN*bunu yapamayacaktı. Nick ve Kelly'nin nişan partisine gitmek zorunda kalsaydım, gelinliğimle gelip mekanı ateşe verirdim.

Ancak Jacob öyle değildi. Diplomatikti ve hiç de önemsiz değildi. Birinin ona kötü davrandığını alenen itiraf etmektense, yüksek zemini almaya, birinin ona kötü muamelesinin suçunu kendi üzerine atmaya daha meyilliydi.

sahiptim*hayır*herkese Nick'in beni kirlettiğini söylemek sorun. Siktir et onu.

Jacob'ın sokağına girdik ve görmek için başımı kaldırdım. Minnetonka'da, gölden birkaç blok ötede sakin, ormanlık bir mahallede yaşıyordu. Ne beklediğimi bilmiyordum ama evi, onu gördüğüm anda aynen öyleydi.

Yer küçüktü. Büyük, ağaçlarla dolu arsada komik görünüyordu, neredeyse eve dönüştürülmüş bir baraka gibi. Popüler göle çok yakın olduğu için muhtemelen bir zamanlar yazlıktı. Güzel kaldırım itirazı. Aslında budanmış ve yönetilen hostalar ve leylak çalıları ile her şeyi peyzajlı ve güzel yaptı - benimki gibi değil.

Dışarı çıktık ve önce bahçeyi dolaştık. Bana kuş banyosunu ve ormana bakan sundurma salıncağı gösterdi.

Sonra ön tarafa döndük ve kapıyı heyecanlı Teğmen Dan'e ve sıcak, güneşli bir oturma odasına açtı. Solda yakın zamanda yenilenmiş, çiftlik tarzı bir mutfak ve iki sandalyeli küçük bir masa bulunan açık bir kat planıydı. Televizyonun önünde, normalde bir kanepenin olacağı yerde, iki sofistike taba rengi deri yatar koltuk vardı.

"Bu çok şirin," dedim, köpeği okşarken ve etrafa bakınırken. "Ama senin kanepen yok."

"Koltuklar rahat."

"Evet, ama Netflix'te oturup bunlarla rahatlayamazsın. Nasıl sarılırsın? Ve sadece iki? Ya birden fazla kişi gelirse?" "Birden fazla kişinin gelmesini istemiyorum."

"Açıkça. Korku."

Bana eğlenmiş bir bakış attı. "İnsanları etrafta olmadıklarında daha çok seviyorum. Mevcut şirket hariç."

Güldüm.

Teğmen Dan benimle işini bitirdi ve sandalyelerden birine atladı ve ben de Jacob'a baktım. "Aman Tanrım. Bu muonunsandalye? Sadece iki sandalyeniz var ve bunlardan biriköpek?"

Bana omuz silkti ve küçük bir gülümseme verdi.

O sessizce beni takip ederken başımı salladım ve eşyalarına bakarak etrafta dolaştım. Boydan boya çerçeveli büyük bir kitaplığı vardı.

içine sıkıştırılmış fotoğraflar. Bir sũrũ bitki. Mutfaktaki kahve makinesinin yanında anksiyete ilaçları için reçeteli bir şişe vardı.

Kaygısı için ilaç kullanmaktan hiç bahsetmemişti ama ben öyle dũřũndũm. Akıl sağlığını yönetmesi hoşuma gitti. Duvarlara delik açmaktan iyidir.

şişeyi alıp salladım. "Yardımcı olur mu?" Başıyla

onayladı. "yle. Çok fazla."

"İyi."

şişeyi yere koydum.

Evinde dikkate değer miktarda renk vardı. Sarı duvarlar, mavi patlamalar, mutfakta renkli backsplash, gũzel sanat eserleri. Kũũk masanın ũzerinde gũzel bir avizesi ve pencerede asılı vitrayları vardı.

Arkamda sessizce durdu. Sanki bu teftiş bir sınavdı ve notunu bekliyordu.

"Dũřũndũęũm gibi değil," dedim, bir vanilya mumu alıp koklayarak.

"Nasıl olacağını dũřũndũn?" diye sordu arkamdan.

Omuz silktim ve mumu yere koydum. "Bilmiyorum. Erkeklerin yerlerinin genellikle olduğu gibi. Soğuk, gri ve ciddi. Ya da tamamen boş ve yerdeki bir şilte ũzerinde uyuyorsunuz. Beğendim." dedim ona dönerek.

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı.

"Kendin mi dekore ettin?" Diye

sordum. "Yaptım."

"İyi iş çıkardın. Yine de çerçeveli bir fotoğrafımıza ihtiyaın var. Ailen gelirse diye."

"Bende bir tane var. Yatağın yanında."

BEN koymak A el Açık Benim
Tatlım, sen düşünce ile ilgili

göğüs. "Ah,

her şey”

Sırıttı.

Başımın koridoru işaret ettim. "Yatak odanı görebilir miyim?"

"Elbette."

Çerçevesi aile fotoğraflarının sıralandığı bir koridorda onu takip ettim. Solda küçük bir yarım banyoyu geçtik. Koridorun sonundaki kapıyı açtı ve beni içeri almak için geri çekildi.

Geniş odası temiz ve derli topluydu - parke zeminler ve yatağın altında bir Aztek halısı. Daha fazla kitapla dolu duvardan duvara bir kitaplığı vardı. Pencerenin yanında, üzerinde kırılent bulunan, orman yeşili püsküllü bir sandalye duruyordu. Odanın diğer ucunda başka bir banyo ve köşede Teğmen Dan için büyük bir köpek yatağı vardı. Kürek makinesi olan küçük bir egzersiz alanı ve üzerine yaslanmış, yuvarlanmış bir yoga matının olduğu düzenli bir ağırlık askısı vardı. Birkaç bitki vardı, yatak başlığının üzerinde soyut bir resim vardı.

- ve beyaz bir yorgan ve ucunda katlanmış hardal rengi bir örtü olan yatak.

Yatağını gördüğüm an kalbim küçük bir takla attı. Burası onun uyuduğu yerd.

Burada seks yapıyor...

Bunun düşüncesi beni biraz nefessiz bıraktı. Çünkü son üç haftadır Jacob'ı ve seksi düşünmedim dersem yalan söylemiş olurum. *Apay.*

onu buldum *inanılmaz* çekici. Çok formdaydı. Ama onun köprücük kemiğine takıntılıydım. En rastgele şeydi. Jacob'a kadar köprücük kemiğinin seksi olabileceğini bilmiyordum. Belki de vücudunu çok az gördüğüm için, görebildiğim kısımları çok erotik buldum? Kolları, boynu, Adem elması. Geçen gün parkta çocuklardan biriyle oynuyordu.

ikizler ve gömleği yukarı kalktı ve iki inçlik göbeğime ve görmem gereken saç izine bakarken neredeyse ölüyordum.

Ve bensevilennasıl kokuyordu. Tanıdığımız insanların önündeyken ve bir çift gibi görünmemiz gerektiğinde, yaptığım ilk şey onun kokusunu alacak kadar yaklaşmak oldu. Temiz çamaşır ve sabun gibiydi. Bu oda böyle kokuyordu. Bütün bu yer Jacob'dı, konsantreydi.

Ve bizi bu yatakta hayal edebiliyorum. Takıldığımız bir günün ardından geri döndüğümüzü hayal edebiliyordum ve belki biraz sarhoş olurduk ve belki beni öperdi ve belki...

Belki...

Belki de tehlikeli bir kelimeydi. Ve düşündüğüm biriydi. Çok fazla.

Nasıl hissetmeye başladığımı inkar edemezdim.

Kurtardığı istismara uğramış hayvanlardan biri gibiydim. Sanki yemek, yumuşak sözler ve nazik okşamalarla ikna ediliyordum ve kendimi güvende hissetmeye başlıyordum. Ve bir daha asla bir ilişki içinde olmayacağım konusundaki katı HAYIR'ım belki'ye dönüşmeye başlamıştı...

Ama sadece ileo.

İlgilendiğinden değil. İyi bir fikir olduğundan değil, öyle olsa bile. Hala Amy'ye aşıktı. Birlikte çalıştık, o Benny'nin böbrek donörüydü. Aramızda bir şeyler ters giderse, bunun iş ilişkimizi veya onun kardeşim için yaptıklarıyla ilgili hislerini etkilemesini istemedim. Bir şeyleri çamurlamak ya da çizgileri aşmak iyi bir fikir değildi.

Ama bu yatakta onunla başka kimseyi de istemiyordum.

Bu fikir beni biraz paniklemiş hissettirdi.

Başka kimsenin el yazısı mektuplar almasını istemedim. Başka bir kadına gülümsemesini ya da onlarla takılmasını istemiyordum. garip bir şekilde sahiplenilmiş hissettim

o ve yarattığımız bu küçük evren, hem saçma hem de korkutucuydu, çünkü evrenimizin ne kadarı gerçektir?

Amy etraftayken altında kalacağımız incelemeden sağ çıkabilmemiz için benimle vakit geçiriyordu. Muhtemelen sadece ihtiyacımız olan fotoğrafları çekmek ve sahte flörtümüzün üstesinden gelecek kadar birbirimizi tanımak için geliyordu. Bu bir faktör olmasaydı, benimle hiç takılır mıydı?

Arkamdan konuştu. "Sana bir başlığım olduğunu söylemiştim."

Biraz fazla yüksek sesle güldüm. Arkamı döndüğümde kapıya yaslanmıştı. Kollarını kavuşturmuştu ve o yumuşak kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

Bir erkeğin yatak odasında olmanın çok samimi bir yanı var. Muhtemelen senin olman için gerçekten tek bir neden olduğu için...

Boğazımı temizledim. "Bitki odanız yok mu?" Diye sordum.

Onayladı. "Evet. Hadi."

Kapıyı itti ve beni koridorun karşısına geçirdi. Kapıyı açtığı anda, bir hava şoku çektim.

Güzeldi.

Orada yüzlerce saksı bitkisi olmalı.

Ormanlık avluya bakan bir pencerenin önüne itilmiş antika bir masanın olduğu bir güneşlenme odasıydı. Sürünen sarmaşıkları, dolgun sulu meyveleri, geniş yapraklı bitkileri ve asılı sepetleri eğretili otları vardı. Köşede küçük bir çeşme akıyordu. Biraz nemliydi ve toprak kokuyordu.

Burası gizli, büyülü bir bahçeydi. Ama sonra tüm hayatı olduğunu fark ettim.

Bu onun özel dünyasıydı ve neredeyse hiç kimsenin ona erişimi yoktu. Sadece davet üzerineydi, küçük ve saklanacak şekilde tasarlanmıştı ve sadece onun içindi. Burada olduğum için kendimi ayrıcalıklı hissettim.

Köşede ahşap bir sehpanın üzerinde duran büyük bir cam kavanoz vardı. İçinde birkaç bitki vardı. Üstü mantarlıydı. "Bu da ne?"

"Bu bir teraryum," dedi arkamdan. "Nasıl sularsın?"

"Yapmıyorsun. Kendi kendini idame ettiren bir ekosistemdir. Kendini sular." "Ha. Serin. Benim tür bitkim.

Ona bakmak için döndüm. "Çok güzel bir hayatın var, Jacob."

Okuyamadığım bir şey yüzünden geçti. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. Masada başımı salladım. "Bana yazdığın yer burası mı?" Ellerini ceplerine kaydırды. "Evet."

Gülümsedim. Sözlerinin burada, bu büyülü odada doğmuş olması fikri hoşuma gitti. öyleydi.

Jacob onun kim olduğunu biliyordu. Kendini çok formda hissediyordu. *Yetişkin*.

Hayatı yüzbinlerce minik seçimden oluşuyordu, içindeki her şey sadece kendisi tarafından seçilmişti, bu yüzden tam olarak istediği şeydi.

Burada kendisine katılması için seçtiği kadın olduğunuzu hayal edin. Bunun gibi kibar bir erkeğe sahip olmak, onun özel, dar dünyasının bir parçası olmanı istiyor. Özenle çevrelediği her şey kadar özel olmak. O kadın ne kadar şanslı olurdu. Ve Amy'nin nasıl böyle hissetmediğini merak ettim. Nasıl olur da böyle bir adamın aşkına sahip olup da onu istemezdi.

Odanın içinde hafifçe gülümsedim.

Jacob'ın neyi sevdiğini bilmesi hoşuma gitti. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve çevresinde bunu yansıtan bir hayat kurdu.

Bunu bir kez yapmıştım. bir hayat kurmuşum.

Mobilyaları seçti, fotoğrafları çerçeveledi ve tatil hediyeliklerini raflara koydu. Sonra birlikte yaptığım adam başka birine verdi. Ve

şimdi onun yerine çocukluğumun parçalanmış ve solmakta olan kalıntılarında yaşıyordum. Soyulmuş muşamba, tüylü halı ve nefret ettiğim çirkin mobilyalarla yaşadım.

Tekrar bu bütün olmak istedim. İsterim. Benny sağlığına kavuşur kavuşmaz yoluma devam edecektim. Dışarı çık. Bunun gibi yapmak için bir yer bulun. Yakup gibi ol

Eski ben gibi ol

Burnumu çekip ona döndüm. "Bu oda bana annemin hep söylediği bir şeyi hatırlattı."

"Ne?"

*"Bir bitkiyi canlı tutabilen bir adamın, senin bokuna katlanacak sabrı vardır."*Bu, 'Bir bitkiyi canlı tutabilen bir adamın, bokunuza katlanacak sabrı vardır' anlamına gelir."

O gülümsedi.

"Senin İspanyolca konuştuğunu hiç duymadım," dedi. "Çok güzel."

Neden bilmiyorum ama bu yanaklarımın biraz ısınmasına neden oldu. Belki de söylerken bana bakışı bana anlatıyormuş gibi hissettirdiğindendir.*BEN*güzeldi. Ve bu çok hoşuma gitti. Çünkü bu evin etrafına bakınan Jacob, onu görünce güzel olduğunu anladı.

Saatine baktı. "Muhtemelen gitmeliyiz." Ama kapıdan ayrılmadı.

Akşamın eğlenceli kısmı sona erdi. Ana olay olan ikinci aşamaya geçiyorduk. Üç sağlam saat sosyalleşme.

Ve Amy.

Gergindi. Ve muhtemelen biraz kalp hastası. Herkes onun kırık bir kalpten ölüp ölmeyeceğini merak ederken eski sevgilisinin erkek kardeşiyle olan nişanını kutlamasını izlemek zorunda kalmak kolay olmayacaktı.

"Sarılmaya ihtiyacın varmı?" Diye sordum.

Kaşlarını indirdi. "Ne?"

"Sarılmaya ihtiyacın var gibi görünüyorsun. Sana sarılabilir miyim?"

Bir seyirci için hile, duman ve aynaların bir parçası olmadıkça genellikle dokunmazdık. Ama bunu görecektik kimse yoktu ve dürüst olmak gerekirse, bana izin verip vermeyeceğini bile bilmiyordum.

Bana sessiz duraklamalarından birini verdi. Ve sonra başını salladı. "Evet."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı ona doladım. "İçin buradayım*Sen*," Fısıldadım. "Bunu birlikte atlatacağız ve her şey yoluna girecek."

O da bana sarılarak cevap verdi. Başımı çenesinin altına soktu ve ellerinin beni daha da yakınlaştırdığını hissettim. İçinden çıkmak istemediğim sıcak, sağlam bir kafes. Ve o da çıkmak istememiş olmalı çünkü aile ve arkadaşlar arasındaki o küçük kum saati uygun kucaklaşma süresi doldu ve biz sadece... kaldık.

Ve içinde erimeme izin verdim.

Sağlamdı. Güçlü. Ama aynı zamanda bir şekilde yumuşak, sanki ona çarpıp incinmeyecekmişsin gibi. Boynunun nabızı yanağımda atıyordu. Teninin bu kadar yakın kokusu benimle alay etti ve vücudunu benimkine bastırıldığını hissettiğimde içimde sıcak bir şey ürperdi.

Tek düşünebildiğim, yatak odasının ne kadar yakın olduğuydu. Bu elbisenin altında sadece ince bir G-string ve kolayca çıkarılabilen askısız bir sutyen vardı.

Nefesinin omzumu gıdıkladığını hissedebiliyordum. Onun ağzı*Sağ*Orası.

Bana dokunmak isteyip istemediğini merak ettim. O da düşündüyse. Eğer yolu beğendiye*BEN*kokladı, baktı ve ona karşı bastırıldığını hissetti.

Ya da belki onun için tam da olması gerektiği gibiydi. Platonik bir düzenlemeden başka bir şey değil.

Daha kötüsü.

Belki ona dokunduğumda, benim olmayı diledi.*o*.

Beni ondan kurtarmaya yetti ve önce ben geri çekildim.

Onu bıraktığımda elleri sırtımdan belime kayd1 ve bir an öylece durduk.
Boğazımı temizleyip bir adım daha attım. Elleri benden uzaklaştı.

"Hazır?" diye sordum, sesim çok yüksekti.

Bana baktı ve bir an yüzümü inceledi. Sonra başını salladı. "Hazır."

Chapter 23

Yakup

Thortum orospu çocukları her zaman bir şeylerin peşindedir," dedi Briana.

Annemlerin evinin önüne park etmiştik.

Ona başımı salladım. "HAYIR. Bana başka bir şey ver."

"Hayır. Bu kadar. 'O orospu çocukları her zaman bir şeylerin peşinde.'

Bu, günün hapisten çıkma sloganı.

"Bunu söyleyemem,"

dedim. "Neden?"

"Ben böyle konuşmam."

Jacob, bunun kolay olmaması gerekiyor. Yapmalısın*para kazanmak*BT."

Bana ciddi bir bakış attı ve gülümsemeden edemedim. O öyleydi*Bu yüzden*

Güzel.

"Kelimeyi çözemiyorum*orospu çocuğu*Son kelimedede sesimi alçaltarak, "gündelik bir sohbeta" dedim.

"Neden? Cafer bunu hep yapıyor." homurdandım.

"Bu cümle. Zor olmalı yoksa oraya girdiğin an onu bırakacaksın. Köpekle merdivenlerde yalnız geçireceğin zaman için çalışmak zorundasın." Bana şakacı bir bakış attı.

"Elbette. Ama sana şu anda söylüyorum, bunu yapamayabilirim.

"Tabii ki yapacaksın. Sana inanıyorum ve sosyal taahhütlerden ne kadar çok şey istiyorsun.

Güldüm.

Evimden yeni gelmiştik. Bugün ilk kez gördü.
Beğendi.

BENaranananonun hoşuna gitmesi

Mükemmel olduğundan emin olmak için günlerimi harcadım. Giriş için yeni bir nevresim ve kilim almıştım. Tüm bitkilerimin tozunu aldım ve lavaboyu ağarttım. Bahçedeki otları temizledim ve kitaplarımı düzenledim. Etkilenmesini istedim.

"Rujuma rötuş yapmam için bana bir saniye ver," dedi güneşliği indirirken.

O dikkat etmezken gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim. Elbisesi yukarı kalkıktı ve kendimi bakışlarımı kaçırmaya zorlamadan önce bir anlığına kalçasında oyalandım.

O benim yatak odamdayken, kalbim hiç olmadığı kadar güçlü atmıştı.*hayat*. Sadece orada durması beni tahrik etti. Pantolonumun önünü ayarlamak zorunda kaldım.

Onu düşünmeden edemiyordum. Onun tamamı. Her zaman. Ve her gün daha da kötüye gitti.

Ve sarılmak...

Hissettiklerimin arkasındaki bilimi biliyordum. Temasının baskısı otonom sinir sistemime sinyaller gönderiyor, savaş ya da kaç tepkimi susturuyor, oksitosin salınıyor, sakinleşme ve bağlanma hissi yaratıyordu.

Ama başka şeyler de olmuştu. Kız kardeşime sarılırsam olmayacak şeyler.

Gömleğimde hâlâ onun parfümünün kokusunu alabiliyordum. Vücudumun neresine bastırıldığını hâlâ hissedebiliyordum ve bundan ne kadar hoşlandığımı görmezden gelemezdim. Bugün ne kadar güzel olduğunu düşündüm, ne kadar güzel kokuyordu. Her ne sebeple olursa olsun bunu yaptığı için ne kadar minnettardım. Ve tüm bunlar, bir iyilik olan iyiliğe karşılık verme arzumu güçlendirdi.*Benimiyilik*. Tüm yapmak istediğim

Bu son birkaç hafta, onu ne kadar takdir ettiğimi ve arkadaşlığına değer verdiğimi ona göstermek içindi. Beynim, düğün ve bunun gerektirdiği her şey hakkında endişelenmekten vazgeçmiş ve Briana'ya nasıl bakabileceğime geçmişti. Değer verdiğim tüm insanlar gibi, onun iyiliğine dair sessiz bir gözlem içimde büyümüştü. Sadece aynı değil.

Hiç aynı değil.

Vizörü kapattı ve dudaklarını şapırdattı.

"Tamamlamak." "Sanırım dışarı çıkmalıyız," dedim.

"Evet. Hazır mısın?"

"Bir partiye asla hazır değilim. Sadece içeri girmem gerektiği gerçeğini kabullendim."

O güldü.

"Neden burada yapıyorlar?" diye sordu çantasını toplayarak. "Restoran, yemekhane falan kiralayamadılar mı?"

"Burada herkes her şeyi yapıyor. Annem bundan hoşlanıyor. Bu onun bizi her zaman yanında tutma şekli.

"Ha. Bu akıllıca, sanırım. Burada evlenmiyorlar, değil mi?" "HAYIR. Sanırım Kuzey Sahili'nde bir otel var."

Teğmen Dan arka koltuktan sabırsız bir sızlanma sesi çıkardı. Annemi görmek istedi.

iç çektim "Elbette. Hadi. Hadi gidelim."

İçeri girdiğimizde ev boştu. Parti, havuzda luau temalı bir domuz kızartmasıydı. Herkes arkadaydı. Oturma odasından üst güvertedeki sürgülü cam kapılara gittik ve pencereden herkesi görebildik. Teğmen Dan'ın annemi bulması için dışarı çıkmasına izin verdim ama Briana ve ben bakmak için orada durduk.

Amy'nin ebeveynleri ve kız kardeşiyle birlikte tüm ailem dışarıdaydı. Kuzenlerimden birkaçı, annemin en iyi arkadaşıyla havuz başında geziniyordu.

Dorothy. Amy'nin en iyi arkadaşı Shannon ve üniversitedeki oda arkadaşı barın yanındaydı. Birkaç iş arkadaşı ve Amy ile Jeremiah'ın arkadaşları masalara oturdu. Tiki meşaleleri yakıldı ve avluya ışıklar asıldı. Annem bir barmen tutmuştu ve ananas ve hindistan cevizinden oluşan içecekler ortalıkta uçuşuyordu. İkizler masaların arasında koşturuyorlardı ve büyükbaba tekerlekli sandalyesiyle kalabalığın arasından o kadar hızlı gidiyordu ki insanlar yoldan çıkmak zorunda kaldı.

Amy kalabalığın ortasında duruyor, Jeremiah Teğmen Dan'i okşuyordu. Ağabeyim kırmızı bir Hawai gömleği giymişti, animasyonlu bir hikaye anlatıyordu ve Amy, boynunda bir lei bulunan beyaz bir kokteyl elbisesi giymiş, onun söylediği her şeye gülüyordu.

Bu onları bir çift olarak ikinci görüşümdü. Bir kez barda düğün haberini verdiklerinde ve şimdi. Ama bu sefer farklıydı. Geçen seferki gibi acıtmıyordu. Aslında hiçbir şeye benzemiyordu.

Hayır. Rahatlamış gibiydi çünkü bu olabilirdi. *Benaşağ*ıda, onunla benim nişan partimde. Ve bu hayatımın en büyük hatası olurdu.

Aramızdaki şeyin bittiğine sevindim.

Sanırım bu, gerçekten böyle hissettiğim ilk andı. ben ... idim *memnun* bitmişti.

onu özlemedim Onu başkasıyla görmek beni rahatsız etmiyordu. Hiç. Belki de hayatımda ilk kez günlerimi beni anlayan biriyle geçirdiğim ve bu karşılaştırma Amy ile benim birlikte ne kadar yanlış olduğumuzu gösterdiği içindi. Sonra neden bu kadar uzun sürmesine izin verdiğimi merak ettim.

Bu kadar mutsuz, bu kadar yalnız kalarak kaç yılımı harcadım? Bu konuda bir şey yapmak için neden bu kadar bekledim? Ona bir şey söylemek için mi? Nasıl hissettiğimi bilmesini sağlamak için mi? Sadece kaldım ve mutsuzdum.

"İyi misin?" Briana fısıldadı.

Kaybettiğim onca zamanı düşünerek başımı salladım. "HAYIR."

Ve bunun için para ödemeyi bitirmedim. Çünkü bugünü atlatmam gerekiyordu.

Bu Amy ve Jeremiah'ın partisiydi ama *BEN* Neğlenceydi. "Herkes bana bakıyor olacak," dedim sessizce.

"HAYIR. bakıyor olacaklar *Ben*. Ve sana bakıyor olacağım. Bunun gibi."

Ellerini göğsüme koydu ve bana sevgiyle baktı. Uzun kirpikler Derin kahverengi gözler.

Güzel.

Kalbim, o benim yatak odamdayken olduğu gibi atmaya başladı. Tıpkı o aradığında, ondan bir mektup gördüğümde ya da evinden çıkıp merdivenlerden inerken olduğu gibi gümbürdüyordu.

Ve şimdi bana beni seviyormuş gibi bakıyordu.

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Ama doğru hissettirdi. Diğer herkes öyle olduğunu düşünürdü.

Ona dönüp baktım. Bakışlarımı tutuyordu ve hafifçe gülümsüyordu ve o anda eğilip onu öpmek istedim, aynı daha önce evimde yapmak istediğim gibi.

Yapsaydım ne yapardı?

Beni hiç benim onu düşündüğüm gibi düşünüp düşünmediğini bilmek istedim. Beni görünce heyecanlanırsa. Bana karşı arkadaşlığımızın ötesinde hisleri olsaydı ya da bunun bundan daha fazlası olduğunu hiç düşünmüş olsaydı. Bunların gerçek olup olmadığını bilmek istedim. Çünkü gerçek gibi gelmeye başladı. En azından benim için.

Boğazımı temizledim ve uzağa baktım. "Hadi. Hadi bu işi bitirelim," dedim.

Dışarı çıktığımızda Beach Boys oynuyordu. Bir blender çalışıyordu. Muhtemelen burada en az yüz kişi vardı ve parti

yüksekti ama merdivenlerden inmeye başladığımız anda her şey sustu sanki.

Herkes bize bakıyordu.

Briana'nın eli benimkine kaydı ve sıktı ve onsuz bunun ne kadar dayanılmaz olacağını anladım. Buraya tek başıma gelmek zorunda kalsaydım, bunu yapamazdım.

"İşte buradalar!" dedi annem bizi fark ederek. Bir elinde hindistancevizi içeceği, diğerinde bir lei ile aramızdaki mesafeyi kapattı, Teğmen Dan ayaklarının dibine zıpladı. "Siz ikiniz gelene kadar domuzu oymak için bekledim," dedi Briana'ya sarılarak ve taze çiçek kolyeyi boynundan geçirirken. Bana merhaba öpücüğü verdi ve etrafımızdaki parti sesleri yeniden başladı.

Gwen, Jewel ve Walter geldi. Annem daha fazla misafiri karşılamak için ayrıldı ve Briana benim adıma küçük bir konuşma yaparken sessizce durdum, endişem hafif bir uğultuydu.

Briana'yı Amy ve Jeremiah ile tanıştırmak ve merhaba demek zorunda kaldım. Yakında.

Hiçbir zaman şu an olduğu kadar tuhaf olmayacaktı. Bu ilk tanışmayı bitirmemiz, herkesin bize bakmasına izin vermemiz gerektiğini biliyordum ve gerisi daha kolay olacaktı. Ama bundan korkuyordum. Oraya gitmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Ama sonunda Amy ve Jeremiah bize geldi.

"Başardın!" dedi Amy, içeri girip grubu ayırarak.

"Geldiğin için teşekkürler." Jeremiah gülümsedi, küçük kardeşimin kendine güvenen tavrıyla kucaklaşmaya geldi. Kendi partisinde, kendi insanlarıyla çevrili, hafif sarhoş bir dışadönük kişinin rahat uyumu.

BEN donmuş hissetti.

Benny'nin hastane odasındaki o günkü gibi tekrar kapandı. Bu imkansız durumun ve tüm insanların karmaşık dinamiği tarafından dilsizleştirildi.

beni izliyor. Bu partideki herkes nefesini tutmuş, merak ediyordu, Jacob, Amy'yi erkek kardeşiyle görünce nasıl başa çıkacak?

Köpeğim kafasını elimin altına itti.

Amy'nin gözleri Briana ile benim aramda gidip geliyordu. "Ve bu...?" onları tanıştırmadığım zaman sordu.

Briana, dedi Briana eski sevgilime gülümseyerek. "Nişan için tebrikler."

Boğazımı temizledim. "Bu benim kız arkadaşım," diye başardım.

"Biliyorum!" Amy biraz fazla canlı bir şekilde dedi. "Bize sende olduğunu söylediler. İnanamadık."

Böyle çıkmasını kastettiğini sanmıyorum, ama oldu. Briana'nın yanımda gergin olduğunu hissettim.

Briana ters ters, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Jacob bana bu partinin ne için olduğunu söylediğinde buna ben de inanmadım."

Amy'nin ağzı açık kaldı. Walter burnunu bira bardağına gömdü, Gwen dişlerinin arasından havayı içine çekti ve Jewel, "Kahretsin," diye fısıldadı. Çifte cinayet," alçak sesle.

Jeremiah ayaklarını kaydırıldı. Amy'ye ikinizin birlikte çalıştığınızı söylüyordum. dedi konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Evet," dedim, kendimi biraz toparlayarak. "Briana, Royaume'de acil servis doktoru."

"Hoşuna gitti mi?" Amy zoraki bir gülümsemeyle sordu, belli ki kötü başlangıcı kurtarmak için sohbet etmeye çalışıyordu.

Onunla çalışmak mı? BEN Aşko," dedi Briana. Gözlerinde yıldızlarla bana baktı. "Geçen gün bana ne dedi biliyor musun? Sizler bu hikayeye bayılacaksınız. Kafa derisinde degloving yaralanması olan bir hastamız vardı. Yüzünün yarısı soyulmuştu, gerçekten kanlıydı. Her neyse, bu adamı iyileştirdik.

ve Jacob beni tutuyor ve bir malzeme dolabına çekiyor ve gözlerimin içine bakıp 'Briana, yüzün olmasa bile seni severdim' diyor.”

Neredeyse kahkahamdan boğulacaktım. Hikayesi o kadar beklenmedikti ki beni endişe sarmalımdan tamamen çıkardı.

Amy, Briana'nın şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi aramızda gidip geldi.

Hala gülümseyerek yumruğuma öksürdüm. "Bu doğru. Söyledim."

Amy dudaklarını bir çizgi haline getirdi. "Bu çok tatlı," dedi düz bir sesle.

Briana kolumu tuttu. "Bana hep böyle şeyler söyler. o*Bu yüzden*romantik." Bana bir saniyeliğine sıırttı, sonra tekrar Amy'ye baktı. "Birlikte taşınıyoruz."

Başım ona bakmak için kamçılıandı.

Amy aramızda gidip geldi. "Sen... hareket ediyorsun*inde*birlikte." Yavaşça, belki de anlamamış gibi söyledi.

"Evet. Bana adeta yalvardı," dedi Briana. "Ve sonra, haklısın, evimdeki duvarlar gibiydim.*vaaaay*çok zayıf, komşuları bütün gece ayakta tutuyoruz ve bu zavallı adam her zaman çok susuz kalıyor, sonra eve... Her neyse, öyle oldu.*Bu yüzden*Tanıştığıma memnun oldum, dedi Briana. "Ama benim bir içkiye ihtiyacım var. Yakup? Bir içki istemek?"

"Elbette?"

Sonra beni bara doğru sürükledi ve onları orada öylece bıraktı.

Kuyu.*Obitti*.

"*BEN**nefret*Briana, biz işitme mesafesinden çıkar çıkmaz tıslayarak fısıldadı.

"Ondan nefret etme," dedim kıkırdamaya devam ederek. "Eminim bu onun için de kolay değildir."

İspanyolca bir şeyler mırıldandı. Sonra beni havuz evinin yanındaki sessiz bir yere çekti. Gözlerini kapattı ve uzun bir nefes verdi.

Kendini toparlamaya çalışır gibi dudaklarını büzdü. Bana tekrar baktığında kafasını salladı. Üzgünüm, dedi, şimdi daha yumuşaktı. “Önem verdiğim insanlara karşı çok korumacı davranıyorum. Ve yaptım *Olumsuz* bunun gibi.”

Sorun değil, dedim, beni önemsediyini söylemesinden ne kadar hoşlandığımı saklamaya çalışarak.

Kollarını kavuşturdu. "Demek istediğim, onun sorunu ne? Bu gerekli miydi? Senin bir KIZ ARKADAŞIN olduğuna inanmadım, dedi Amy olması gereken sahte bir sesle. “Tam olarak buna inanması neden bu kadar zor? Sen biron. Bu kadar kafa karıştırıcı olan ne?

Kaşımı kaldırdım. "On olduğumu mu düşünüyorsun?" "On bir yaşındasın."

Gülümseyerek ona baktım. Yani yüzüm olmasa bile beni sever miydin?

Bu, tüm sinirine rağmen gülmesine neden oldu.

"Bu tür şeyleri nereden buluyorsun?" diye sordum gülümseyerek.

"Ben *çok* Doğaçlama konusunda iyi. Cidden ama. Umarım söylediği hiçbir şeyin seni etkilemesine izin vermezsin.

“O kötü bir insan değil. Bunun istediği gibi olduğunu düşünmüyorum.”

"Evet, şey, konu sana gelince biraz daha kasıtlı olmayı öğrense iyi olur, çünkü buna katlanmayacağım. Çemberlerimi çıkarmama iki saniye kalmıştı.”

Eğlenerek ona baktım. "Biliyor musun, aslında beni biraz korkutuyorsun..." *fikrim yok* ne kadar korkutucu olabilirim.

kollarımı kavuşturdum "Artık gerçekten benimle yaşamak zorunda kalacağının farkındasın değil mi?"

Ah, ha-*Ha*”

"Ben ciddiym. Ailem her zaman habersiz gelir. Yalan söylediğini anlayacaklar."

Bana el salladı. "Banyonuza pembe bir diş fırçası koyun."

"Bu işe yaramaz."

İşin garibi, benarananonun benimle kalması Akşam eve gitmesi hoşuma gitmemişti. İkimizin de inip daha sonra akşam yemeği için buluşmak üzere ayrı arabalara binmemiz gerektiğinden bile hoşlanmadım. Onu sadece teknik bir ayrıntıyla yakalıyor olsam bile, benim evimde kalması hoşuma giderdi.

Şimdilik sadece onu alıyor olsam bile.

Bir buçuk saat sonra yemek şirketi domuzu oymuştu. Ananaslı ve çilekli bir çikolata çeşmesi açılmıştı ve alev püskürtücüler gösterilerini yeni bitirmişlerdi. *Anneyaptı* nasıl parti verileceğini bilmek.

rahattım Tiki meşalelerinin yanında uzun bir piknik masasında Jill, Jewel, Walter ve Gwen ile konuşarak vakit geçirmiştik.

Sanırım Briana daha önce Jewel'i etkilemiş olmalı çünkü kız kardeşim köpek sürüsünün yeni bir üyesini bulmuş gibi ona yanaştı. Jewel, güçlü kadın liderliğine karşılık verdi.

Briana bana o kadar yakın oturuyordu ki bacağına benimkine bastırdı. Bir elim dizindeydi ve o da koluma yaslanmaya devam etti. Eski sevgilimin nişan partisinde olduğumu neredeyse unutuyordum. Ya da bir partide olduğumu.

Bunu bana Briana yaptı.

Söylemesi tuhaftı ama beni yalnız hissettiriyordu - tek başımayken hissettiğim gibi. Sakin ve etkilenmemiş. Sanki burada yüz kişi değil de sadece biz varmışız gibi.

Yalnız olmayı sevdim. İleo.

Gecenin karaoke bölümü başladı. Briana kulağıma o kadar yakın fısıldamak için eğildi ki başımı çevirip onu öpebilirdim.

"Bu parti Mahşerin Dört Atlısı'nın sırtında getirildi," dedi sessizce.

"Karaoke sevmiyor musun?" diye sordum, dudaklarımız arasında bir inçlik bir mesafe kalacak şekilde hafifçe dönerek.

"Evet. Ama bugün senin cehennemindeyiz, benim değil."

Annem ve babam hemen arkalarında çikolataya batırılmış meyve tabaklarıyla Amy ve Jeremiah ile masaya geldiklerinde buna gülüyordum. Hepsi oturdu. Amy bize gergince gülümsedi ve Briana da kendi gülümsemesiyle karşılık verdi.

Jeremiah nişanlısını dürttü. Yukarı çıkıyorum. Ne şarkı söyleyeyim?"

Amy düşünür gibi dudağını ısırdı. "Proclaimers tarafından '500 Mil'."

"eyvallah, Sevimli!" dedi.

Ağabeyim içkisinin geri kalanını geri attı ve sahneye koştu.

"Kardeşin nasıl?" Babam Briana'ya sordu. "Sana sormak istiyordum. Hastanede olduğunu söyledin mi? Tanıştığınız gün?"

Briana ve ben bir an için göz teması kurduk. Aileme Benny'den bahsetme fırsatı bulamamıştık. Sanırım şimdi de herhangi bir zaman kadar iyiydi. Başımı hafifçe salladım.

Herkese dönüp baktı. "Aslında bununla ilgili küçük bir duyurumuz var. Ağabeyim Benny'nin böbrek yetmezliği var. Diyalize giriyor. Nadir bulunan bir kan grubuna sahip ve hiçbir zaman böbrek donörü bulamayacakmış gibi görünüyordu." Koluma sarılmak için durdu. "Ama Jacob ona böbreklerinden birini veriyor."

Bütün masa dondu.

"Jacob..." Annem nefes aldı.

Jewel'in elleri ağzına gitti.

Jill bana göz kırptı. "Bu öyle bir *Güzel* hediye."

Amy sadece baktı.

Briana ağlıyordu. "Bütün testleri bana söylemeden yaptı. O sadece yaptı. Sonra anneme baktı. "Bunu senin yüzünden yaptığını söyledi. Çünkü bir zamanlar biri senin için yapmıştı."

Annem elini kalbinin üzerine koydu. Annem, "Ne kadar iyi bir adam," dedi. Ah, Jacob, seninle gurur duyuyorum.

Küçük, gönülsüz bir gülümsemenin yayılmasına izin verdim. Bütün kız kardeşlerim sırtıyordu.

Walter başını sallıyordu. Babam bana gülümsüyordu, gururlu görünüyordu.

Ve Amy kollarını kavuşturmuş koltuğunda geriye yaslanıyordu. Briana'ya baktım. Bana gülümsüyordu.

Annem gözlerinin altını silerek, "Her zaman dediğim gibi," dedi. "Aşk ortaya çıkar. Gerçek olduğunu böyle anlarsın. Ve birine kendini göstermenin ne güzel bir yolu, Jacob." Sonra başımın üzerinden yukarı baktı. "Ah hayatım. Birisi büyükbabama sigara verdi." Kalkmaya başladı. "Muhtemelen kuzenleriniz."

"O orospu çocukları her zaman bir şeylerin peşindedir," dedim.

Briana havlayarak güldü, ben de ona doğru eğilip kıs kıs güldüm. Çok eğleniyordum.

Briana hala kıkırdayarak bana gülümsedi. Jacob, çantamı alabilir misin? Sanırım tahnitçilik odasında unuttum."

Mola vermem için bana izin veriyordu.

Kalktım. "Elbette."

Ayrılmadan önce onunla göz teması kurdum. Beni takip edecekti. Söyleyebilirim. Onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum. Ödül buydu. Partiden sıvışmamak veya köpekle merdivenlerde oturmamak. Onu kendime getiriyordum.

Doldurma odasına girdim ve beş dakika bekledim ve kapı gıcırdayarak açıldığında döndüm ve gülümsedim. Ama Briana değildi.

Oldu Amy.

Chapter 24

Yakup

Akapıyı arkasından kapattım. "Bir saniyen var mı?" diye sordu.

Ona göz kırptım. "Her şey yolunda mı?" "Sadece seninle konuşmam gerekiyor."

ona baktım. "Elbette..."

Ne hakkında konuşmak istediğini tahmin edemiyordum. Ayrıldığıımızdan beri neredeyse hiç konuşmamıştık.

Bir an durakladı. "Ne yapıyorsun Yakup?" "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Yüzün olmasa da severdim seni" mi? kelimeyi kullanma *orospu çocuğu*? Birlikte mi taşıınıyorsunuz? O, başını salladı.

"Nedir-dirBu?" Kalp atışlarıımın hızlandığını hissettim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Senin için endişeleniyorum, dedi. "Şu anda savunmasızsın. Zor bir ayrılık yaşadınız ve bu kadınla tanıştınız ve o eve mi taşıınıyor? Çoktan?"

kollarımı kavuşturdum "Jeremiah ile zaten evleniyorsun."

O da kollarını kavuşturdu. "Jeremiah'ı tanıdığımından iki yıl daha uzun süredir tanıyorum.*Sen*ve her gün birlikte çalışıyoruz—"

"Briana ve ben de birlikte çalışıyoruz."

"Ve altı aydan kısa bir süre içinde seninle mi yaşayacak?" Ona başımı salladım. "Neden umurunda?"

"Ya gizli bir amacı varsa." "Ne gibi?" alay ettim.

"Kardeşine böbreğini bağışlatman gibi mi?" Sözler bana tokat gibi çarptı.

O senin ne yaptığını öğrendikten sonra mı yoksa önce mi çıkmaya başladın? diye sordu.

sessizce gittim Sessizliğim onun suçlamasını doğruladı.

"Sadece dikkatli olman gerektiğini söylüyorum," dedi devam ederek.

"Onun bu kadar âşık olması ve ikinizin daha yeni tanışmanız tuhaf görünüyor."

kıllandığımı hissettim. "Birinin beni isteyebileceğine inanmak senin için neden bu kadar zor?" tersledim "Çünkü*Sendegil* mi?"

Ağzı açık kaldı. "Oldu*Aslaseni* istemediğimi Bunu biliyorsun. Çalışmıyordu. Düzeltmeyecek kadar kırılmıştık—"

"Yapmadın*istek*Tamir etmek için."

"Benimle hiçbir şey hakkında konuşmayacaksın! Son iki buçuk yıldır tek taraflı bir konuşma yapıyormuşum gibi hissettim..."

"Sen! Sonunda fark ettiğiniz için teşekkürler!"

Sesini alçalttı. "Sen oluyorsun*Bu yüzden*haksız. Terapiye açtım. Ve o seansa gittik ve sen bana benimle çocuk sahibi olmak istemediğini söyledin. Benimle yaşamak istemedin ve evlenmek istemedin. Sen bu kadar mutsuzken biz bunu nasıl çözebilirdik? Benden o kadar çok nefret ettin ki..."

"BEN*Aslasenden* nefret ettim Birbirimizi daha iyi anlayana kadar çocuk istemedim. Bu mantıksız değil. Ve neden bundan bahsediyoruz? Bitti."

Başını salladı. "Sağ. Bu. Ama yine de sana ne olacağı umurumda. Birinin senden faydalanması umurumda. Altı ay sonra uyanmak ve artık konuşmadığınız biri için organ bağışlamaya kandırıldığınızı fark etmek ister misiniz? Demek istediğim, onun söylediği kişi olduğunu nereden biliyorsun-"

"Durmak.*Sağ*Şimdi." Orada durdum, zor nefes aldım. Başka bir kelimesini duymak istemiyordum.

Tartıştığımız eski saçmalıklar yüzünden kızgın değildim. Bu noktada aramızda neyin ters gittiği, onun hâlâ hangi kin beslediği ya da bunu nasıl kurtarabileceğimiz umurumda değildi. Üzüldüm çünkü evrene en büyük korkumu söylüyordu.

Briana'nın nasıl hissettiğini bilmiyordum - eğer herhangi bir şey hissediyorsa. Belki *oöyleydi*Bunu sadece böbrek için yapıyor. Açıkçası bilmiyordum. Ve şimdi Amy'nin benim göremediğim bir şey görmüş olabileceğinden endişelendim. Belki de Briana'nın beni asla gerçekten isteyemeyeceği acı verecek kadar açıktı ve bunu benden başka herkes biliyordu. Paniğe kapılmama, savunmaya geçmeme, açıkta kalmama ve umutsuz hissetmeme neden oldu.

Çünkü ona aşık oluyordum.

Gerçeği buydu. Ona aşık oluyordum.

Yok olacağından korktuğum için Briana ile aramda olup bitenlere doğrudan bakmaktan zaten korkuyordum. Ve Amy'nin bunu sorgulamasından ya da itibarını zedelemesinden hoşlanmadım - çoğunlukla çünkü*BEN*Bunun Briana için sergilemeye karar verdiğimiz performanstan başka bir şey olup olmadığını bilmiyorduk.

Koridorda bir şey çatırdadı. Cafer ciyakladı. "Peekaboo, saksocu! Biber! Bieber!

Amy orada yaralı bir şekilde duruyordu. Gözlerime bakmıyordu. Çenesi titredi ve onunla bu kadar kısa olduğum için anında kendimi kötü hissettim.

Bir elimi saçlarımdan geçirdim. "Bakmak. Bunların hiçbirisi önemli bile değil. Bitti. Ve biliyor musun? Bittiğine sevindim çünkü birlikte olman gereken kişiyle birliktesin. duraklattım. "Ben de öyleyim."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Ben sadece... senin için kendimi sorumlu hissediyorum. Senin incinmeni istemiyorum. Bundan nefret ederdim. Bana baktı. "Sadece iyi olmanı istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Benim kadar mutlu."

Ona küçük bir baş selamı verdim. "Biliyorum," dedim, sesim alçaktı.
"İnanıyorum ki."

Bir an durakladı. Sonra bir şeye karar vermiş gibi oldu ve aramızdaki mesafeyi kapatıp bana sarıldı.

Üzgünüm Jacob, diye fısıldadı. "Seni incittiğim için çok üzgünüm."

Uzun bir nefes verdim. "Yaralı değilim," dedim ona sarılarak. "Artık değil."

Ve gerçek buydu. Çünkü artık umurumda değildi.

Amy'yi sevdim. Ama ben değildim*çinde* onunla aşk Bunu şimdi gördüm. Tamamen ve tamamen aşmıştım. Kızgın değildim. kırgın değildim. Bu kucaklama sanki kız kardeşime sarılıyormuşum gibi platonikti ve ben de öyleydim.

Jeremiah'ı seçtiğinde evrenin bir şeyleri düzelttiği aklıma geldi. Belki de her zaman olması gereken yol buydu. Amy'nin her zaman bu ailenin ve hayatımın bir parçası olması gerekiyordu. O sadece için değildi*Ben*. Ve kim olduğu benim için açıktı.

"Benim için endişelenmene gerek yok," dedim onu çenemin altına sıkıştırarak. "Çünkü mutluyum. Ve Briana ile benim aramdaki her şey gerçek."

Sadece bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama her halükarda, bugün öğrenmek için cesaretimi toplayacağım gündü.

Chapter 25

Briana

BEN beş dakika bekledim ve ardından Jacob'ı post postçuluk odasına kadar takip etmek için kendime izin verdim.

Masadan ayrıldığımızı kimse fark etmedi. Parti tüm hızıyla devam ediyordu. Jeremiah sahnede "500 Mil" diye bağııyordu ve herkes koroyu söylüyordu. Eve girdim ve koridorda ilerledim ve o sırada sesleri duydum. Jacob ve Amy'nin sesleri. Tartışıyorlardı.

Kalbimbatti.

Dinlemek için kitap rafına yaslandım, güçlükle nefes alıyordum. "Oldu*Aslaseni* istemediğimi..." dedi Amy.

Daha boğuk dövüş.

"...son iki buçuk yıldır tek taraflı konuşma." tekrar Amy. "Sen! Sonunda fark ettiğiniz için teşekkürler!" bağırdı.

Jacob'ın kızgın olduğunu hiç duymamıştım. Onu hiç üzgün görmemiştim. Bunu yapabileceğini bile bilmiyordum.

Ama elbette bunu yapabilecek kapasitedeydi. Çünkü öyley*dio*.

Bu, Kelly ve Nick'i tartışırken gördüğüm her zaman gibiydi. Kavga ediyorlar çünkü birlikte olamıyorlar. Birbirlerine aşık oldukları için kavga ediyorlar ve canlarını yaktığı için hüsrana uğruyorlardı. Umurunda olmayan biriyle tartışmazsın.

Hala ona aşıktı. Jacob bunu bitirmemişti.

Ama en kötüsü de o değildi.

Amy onu buraya kadar takip etmiş olmalı. Jeremiah fark etmeyeceken onu köşeye sıkıştırmak için onu tek başına yakalayana kadar bekledi.

Ya da belki de yapmadı. Belki köşeye sıkıştırmıştıro.

Ve aynen böyle, Belki Onunla Çıkabilirim, yankılanan bir Hayır'a dönüştü.

Ve ben öyleydim*Bu yüzden*hayal kırıklığına uğramış. Altımdan bir halı çekilmiş gibi.

Anında bu düzenlemenin tam olarak Jacob'ın söylediği şey olduğunu hatırladım - bir düzenleme.

Bana aşık olmamıştı. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. O başkasına kızıyordu. Ve erkek kardeşiyle nişanlı olmasına rağmen başka birinin ona olan hislerini çözmediğini.

Ağlamak istiyorum. Çok berbattı.

İçimden bir ses tekrar bir araya geleceklerini söylüyordu. İkisinin de birbirlerini başka biriyle görmenin çok zor olduğunu anladıkları ana tanık olduğumu.

Muhtemelen bizi bir arada görünce kıskanmıştı. Bu muhtemelen onun için fazla gerçek olmaya başlamıştı - düğün ona doğru yaklaşıyordu, Jacob "yoluna devam etmişti" ve o, kendisinin ve Jacob'ın gerçekten bittiğini fark eden bir gerçeklik kontrolü alıyordu - ve bununla başa çıkamıyordu.

nasıl olduğunu zaten biliyordum*Okeçe*. Maskaralığımızı kabul ettiğim gün bana şunları söyledi:*Onu seviyorum*.

Çözülmemiş aşk her zaman geri döner. Oyalanıyor. İltihaba neden olur. Dışarı çıkmak zorunda kalana kadar içinizde birikiyor ve geri kalan her şeyi çürütüyor. Birlikte olduğun kişiye kızmaya neden oluyor çünkü onlar senin gerçekten sevdiğin kişi olamazlar ve asla olmayacaklar. Kimsenin senin kadar iyi olmadığını anladığın her an karşılaştırmaya ve hayal kırıklığına uğramaya neden oluyor.o.

Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Bunu zaten bir kez yaşamıştım. Arkamda bir şey düştü.

"Peekaboo, saksocu! Biber! Bieber!

Jafar raftan bir kare indirmişti. Dinlemeye o kadar odaklanmıştım ki kuşun uçtuğunu bile görmedim.

Kapı açılmadan önce köşeyi döndüm ve partiye geri döndüm.

Yarım saat sonra Jacob ve ben sessizce eve gittik. Sessiz ve endişeli bir şekilde evden çıkmıştı. Amy birkaç dakika sonra ağlamış gibi göründü.

O kadar rahatsız olmuştu ki, Amy ile kavgasını duyduğumu söylemedim ya da sorunun ne olduğunu sormadım. Dürüst olmak gerekirse, soramayacak kadar üzgündüm.

Boktan evliliğimin dinamiklerini tekrar tekrar yaşamak için lanetlenecek ne yaptığımı merak ettim.

Jacob'ın suçu değildi. Eski sevgilisini hâlâ sevdiğini daha ilk andan itibaren açıkça belirtmişti. Bunun olacağını biliyordum. Kızamadım bile. Ama berbattı. Tek istediğim eve gitmekti, böylece üzerinde durabilir ve özel olarak kendim için üzülebilirdim.

Gömleğinin yakasında ruj lekesi vardı.

Baskıda kırmızı bir çiçeğin yanındaydı, bu yüzden çok bariz değildi ama *BEN*

Onu gördüm. Amy kırmızı ruj sürmüştü.

Yemin ederim onun parfümünün kokusunu alabiliyordum. Muhtemelen sadece benim hayal gücümdü, ama hareket ettiğinde hafif bir şakayık kokusu almaya devam ettim. kusmak istedim

Onu öpmüş müydü? Öpmüş müydü?o? O odada ne olmuştu? Burnumdan nefes almayı bıraktım ve pencereden dışarı baktım.

Olanlar beni ilgilendirmezdi.

Evime yaklaştı ve ben zar zor kamyonun durmasını bekledim. "Yarın görüşürüz," dedim düz bir sesle, dışarı çıkarken.

Güle güle demedi.

İçeri girdiğimde Benny oturma odasında Justin'le birlikteydi.

"Merhaba" dedim ve direk odama çıktım.

Diyalizini yapmak zorunda kalacaktım. Ama bu aptal elbiseden ve saçımdaki aptal çiçekten kurtulmak istiyordum. Bütün gece olduğu gibi lekeli hissettim.

Bugün kendimi çok güzel hissettim. Ve şimdi kendimi görünmez hissettim. Çünkü görmek istediğim tek kişi beni görmedi. Sadece onu gördü.

Çiçeği saçımdan çektim ve elbiseyi bir sandalyeye fırlattım, sonra yüzümü yıkadım ve sütyenimi sepete fırlattım. Bulabildiğim en yüksek belli büyükanne iç çamaşırımı ve çıtçıtlı polar pijamamı giydim. *Pedro'ya oy veringömlek.*

Benny'yi takmak için dışarı çıktığımda, bana başını salladı. "Hey, erkek arkadaşın ön verandada volta atıyor."

"Ne?" dedim makineyi açarak.

"Yirmi dakikadır orada. Yüzüğüm patlıyor."

Ona göz kırptım. "Sandırada öylece ileri geri mi yürüyor?" "Bazen merdivenlerden koşarak iniyor ve sonra geri geliyor."

Justin homurdandı.

Telefonumu çıkarıp uygulamayı açtım. İşte oradaydı. ilerleme hızı. Bir tuhaf gibi.

Teknik olarak sadece on beş metre uzaktaydı. Onunla konuşmak için ön kapıyı açabilirim. Ancak bunun yerine uygulamanın hoparlörünü açtım.

"Yakup mu? Neden oradasın?"

Durdu ve Ring'e baktı.

"Zilli bir kapı zilim var," dedim. "Seni görebiliyorum. Ne yapıyorsan onu yapmak."

"Dışarı gelebilir misin?" O sordu.

Uzun bir nefes verdim. *İyi.* Telefonumu kanepeye fırlattım.

"Beni gözetleme," diye mırıldandım ağabeyime ve yardakçısına. Sonra verandaya çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. "Naber?" dedim kollarımı kavuşturarak.

Gergin görünüyordu. Endişesi yüksekti. Muhtemelen Amy'nin kavga/makyaj olayı ve bunun hakkında konuşmak istedi, arkadaş olduğumuz ve ağabeyime tüm bir organı verdiği düşünülürse bu gerçekten yapabileceğim en az şeydi. Ama yine de duygusal olarak buna hazırlanmam gerekiyordu.

Başlamadı.

"Yakup?"

Yuttu. "Ben uh... sana sormak istiyordum..." Dudaklarını yalamak için durakladı. "Benimle çıkmak ister misin diye sormak istedim. Gerçek bir tane." Sözleri bana bir ton tuğla gibi çarptı. Rüzgârı benden aldı.

Anında üzgün ve mağlup

hissettim. Yakup, hayır.

Yüzü düştü. Gözlerimi kapatıp merkezleyici bir nefes vermek zorunda kaldım.

"Neden?" diye sordum ona bakarak. "*Neden* benimle çıkmak ister misin? Bana sorma sebebin nedir? Burada. Şimdi. Bu özel gecede."

Neredeyse kafası karışmış görünüyordu. "Ben... senden hoşlanıyorum. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. BEN-"

"Tahmin etmeme izin ver. Amy'den ayrılmaya hazır mısınız? Dışarı çıkıp o ilişkiyi arkada bırakmanın zamanı geldi mi?"

Bana göz kırptı. "İyi evet."

iç çektim Aslında benimle çıkmak istediği için sormuyordu. Soruyordu çünkü az önce berbat bir sık-yumruk etkileşimi yaşamıştı.

eski sevgilisiyle Onu unutmak için çılgına dönmüştü ve kendisini daha iyi hissettirecek bir dikkat dağıtma istiyordu. Ve *BEN* buradaydı. Yaşayan, nefes alan bir teselli ödülü. Umutsuz bir sonraki en iyi şey.

Jacob'ın ara çözümü olmak istemedim. O bunu çözmeye çalışırken ya da bokunu çözmeye çalışırken yaptığı şey olmak istemedim.

Onun ikinci tercihi olmak istemedim.

"Jacob, bunu bana sormanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum," dedim, sesimdeki çatlağı duymasına izin vermemeye çalışarak. "Ama 'Birlikte Olduğun Kişiyi Sev' olayını yaptım. Bir daha asla yapmıyorum. Önümüzdeki birkaç ayı atlatalım. Yapmayı kabul ettiğimiz şeyi yap. Birbirinize zararsız olun. Ve sonra düğün sona erecek ve gerçekten başka biriyle çıkabilirsin. Tamam aşkım?"

İfadesi boş çıktı. Tamamen boş.

Çarkların döndüğünü biliyordum. Muhtemelen fazla mesai yapıyor. Ve muhtemelen bana bunu sorma cesaretini topladığı ve ben onu reddettiğim için kendimi kötü hissettim ve muhtemelen bu konuyu açtığına pişman oldu. Ama net olmalıydım. Onun geri tepmesi, sikişme arkadaşı veya çıkarları olan arkadaşı olmayacaktım.

Ben onun sadece arkadaşı olurdum.

Üzgünüm, dedi sonunda, sesi düzdü. "Seni rahatsız etmek istemedim. Bunu sana bir daha asla sormayacağım."

Ağlayacak gibi oldum.

Başka bir şey -duygular hakkında hiçbir şey- söylememesi, neredeyse suçunu kabul etmesiydi. Sanki sorma nedenlerinin tam olarak düşündüğüm gibi olduğunu kabul ediyor gibiydi.

Ondan uzağa baktım ve başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Bir an daha durup bana baktı. Sanki orada yeterince uzun süre durup beklerse ona farklı bir cevap verebilirmişim gibi.

"İyi geceler," dedi.

Sonra döndü ve kamyonuna doğru yürüdü.

İçeri girip sırtımı kapıya yasladım ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Boğazımı yırtmak istiyordum. Bir şey fırlat, kahrolası bir yastığa çığlık at.

Bundan çok nefret ettim. BENnefretBT.

"Neden erkek arkadaşın sana çıkma teklif ediyor ve sen hayır dedin?" diye sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sana beni gözetlememeni söylemiştim."

"Ben yapmadım, telefonunda Ring uygulamasını açık bırakmışsın. Bunu fark ettiğimde kapattım."

Gözlerimi devirdim ve cep telefonumu kanepeden kapmak için alanı temizledim. "Cidden, bunu sana neden sordu?"

"Sadece... beni şimdi rahatsız etme. Tamam aşkım?"

Karmaşık." Bir an beni inceledi ama sonra bıraktı.

Sanırım ağabeyimin ne olduğu umurunda olduğu için yine kendi kendine yettiği için mutlu olmalıyım. BENyapıyordu.

Tanrı.

Benny'nin diyalizini kurdum, onun ya da hâlâ orada oturup televizyon izleyen Justin'in önünde ağlamamak için elimden geleni yaptım. İşim bittiğinde odama gittim ve Alexis'i aradım.

"Hey," diye yanıtladı ilk çalışta.

burnumu çektim "Gelebilir miyim?"

Bulaşıkları yıkıyordu. "Elbette. Ne zaman?" "Bu akşam."

Onu saatine bakarken hayal edebiliyordum. "Gece yarısına kadar burada olmayacaksın."

"Bir. Belki bir buçuk. Benny'nin diyalizini bitirmem gerekiyor. Ayakta kalmak zorunda değilsin. Sadece verandadaki salıncağa bir battaniye bırak ve sabah kalktığında beni içeri al.

"Neolmuş?"

Boğazımdaki yumruyu yutarken telefonu bir an ağzımdan çektim. "Şimdi söyleyemem yoksa ağlayacağım. Benny'den birkaç günlüğüne diyaliz merkezine gitmesini isteyebilirim. İşten iki günüm daha var. Sadece buradan çıkıp başka bir yerde olmam gerekiyor.

Suyu kapattığını duydum. "Tamam aşkım. Ama bekliyorum." "Yok gerçekten. yapma. Kapıyı açık bırak yeter."

Telefonu kapattık. Çantamı topladım, Benny'nin diyalizini bitirdim ve ayrıldım.

Jacob genellikle geceleri yaptığı gibi bana mesaj atmadı veya beni aramadı. Midem ağrıyordu. Bir ayrılıktan yeni çıkmış gibi hissettim.

Şimdiye kadar, Jacob'ın benimle biraz ilgilendiği için benimle bu kadar çok zaman geçirdiğini düşünebiliyordum.

Ve belki *oöyleydi*. Duyguların örtüşebileceğine inandım. Amy'ye aşık olabileceğini ve belki de bana aşık olabileceğini.

Ama bu yeterli değildi.

Sevdiğim adamın içindeki alanı başka bir kadınla paylaşmak istemedim. Bunu birçok kez yapmıştım. Hak ettiğimden daha azını kabul etmenin neden sorun olmadığına dair bahaneler uydurmaktan yoruldum. En azından kendi pisliğiyle uğraşmış biriyle olmayı hak ediyordum. Ve Jacob yapmamıştı. Açıkça.

Grant House'a sabah saat on beş civarında vardım ve ben ön basamakları çıkmadan önce Alexis kapıyı açtı.

Ah. Sana beklememeni söylemişim," diye inledim.

Bana bebek göbeğine karşı sarıldı. "Ben bir savaş danışmanıyım. Biz iş başında uyuyamıyoruz."

Kapıdan içeri girdiğimde Daniel beni köpekle karşıladı. O da beklemişti. Şimdi daha da kötü hissettim. Bana sarıldı. Sonra karısını başının yanından öptü ve yatağına gitti.

Uyumasını istedim ama beni misafir odalarından birine soktu, bir mum yaktı, yanımdaki şilteye yerleşti ve başının altına bir yastık yumrukladı. "Söyle bana."

Ve yaptım.

Ona her şeyi anlattım. Ve bir bebek gibi ağladım.

"Ondan gerçekten hoşlandım," dedim burnumu çekip gözlerimin altını silerken. "Ve şimdi yapmıyorsun?" diye sordu.

"Evet. Ama kendimi twitter'a kaptırdım ve ne yaptığımızı unuttum. Bir iş yapmak için buradayım, bu gerçek değil. Aslında onunla çıkabileceğimi düşündüğümü biliyor musun? İnanılmaz bir ses çıkardım. Ama o benden hoşlanmıyor. Sadece üstesinden gelmesine yardım etmemi istiyor.o"

"Kendini açıkladı mı? Sana Amy ile olan kavgamızdan bahseder misin?

"HAYIR. Ve ona duyduğumu söylemedim. Amaç ne olurdu? Tek yapacağı inkar etmek. Duyduğumu sandığım şeyi duymadığıma beni ikna etmeye çalış yoksa her şeyi onaylar, Amy'nin her zaman hayatının aşkı olacağını söyler, ama hayatına devam etmeye gerçekten hazır olduğunu söyler, ki değil." Başımı salladım. "Ne kadar üzgün olduğunu duymalıydın. Tartıştıkları yol. O öyle olmaz Ali. Tamamen ölçülü ve saklıdır. Sessizlik."

"Nasıl biri?"

gözlerimi devirdim. "Mükemmel. Rosamund Pike'a benziyor ama nedense daha güzel."

"Sen de çok güzelsin." dedi gözlerini kapatarak. "Ha."

Güzel olsam ne fark ederdi? Yoksa akıllı mı? Ya da benimle vakit geçirmekten, bana güvenmekten ve bana yaslanmaktan hoşlanıyorsa.

Çünkü tıpkı Kelly gibi, ben hala değildim.*o*.

Chasayfa 26

Yakup

BEN Briana'yı bıraktıktan sonra ailemin evine geri döndüm.

Annemi mutfakta tek başına tenekenin içindeki çöplerle boğuşurken buldum.

"Jacob," dedi Teğmen Dan'le birlikte içeri girdiğimde. "Sen ve Briana'nın saatler önce ayrıldığını sanıyordum."

"Anne, anladım." Çöp torbasını elinden aldım ve üstünü bir düğümle bağladım ve çıkarken çıkarmak için kutunun yanına koydum.

Etrafa bakındım. "Baba nerede?"

"Havuz temizliğiyle uğraşıyor. Fena değil, neredeyse bitirdik."

Ellerim cebimde öylece durmuş yere bakıyordum. Buraya neden geldiğimi bilmiyordum. Sadece eve gidemeyeceğimi biliyordum. Asla uyumazdım.

"Sorun ne tatlım? Üzgün görünüyorsun."

Üzgünüm örtbas etmeye başlamadı. ezildim. Utanmış. sönük. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hayal kırıklığına uğradım.

Annem bekledi ve ben detaya girmeyince başıyla sürgülü arka kapıyı işaret etti. "Hadi. Güvertede oturalım. Babanın Carter'ın mayolarını havuzdan çıkarmasını izleyeceğiz."

"Çıplak mı çıktı?"

"Bir alakarga olarak. Gwen onu yakalayana kadar beş dakika boyunca bahçede dolaştı. İkizler ve büyükbaban üzerine yemin ederim ki hayatımdan on yıl kaybettim.

Küçük bir gülümseme attım. Güverteye çıktık ve minderli kanepeye oturduk. Luau bitmişti. Tiki lambaları hâlâ yanıyordu ve leis ve boş Solo kupaları tropikal bir Mardi Gras gibi bahçenin her yerine dağılmıştı. Babam havuz ağıyla aşağıdaydı, kırmızı bardaklar esintide yuvarlanırken dibi sıyrıyordu.

Teğmen Dan ayağa fırladı ve başını annemin kucağına koydu ve onu okşarken annemin ellerine baktım. Onlar artritikti.

Lupusu artık fazla alevlenmemişti ama vücuduna çoktan hasar verilmişti. O sertti. Acının üstesinden geldi ve sevdiği şeyi yapmaya devam etti. Ve yapamadığı zaman, ona yardım ettik.

Aslında annem bana çok Briana'yı hatırlattı. İkisi de güçlüydü. Ve inatçı - ve kendilerini biliyorlardı. Briana, hayır demek istemedikçe hayır demezdi. O da çok çabuk söyledi. Hatırladıkça yine ürperdim.

"Sen ve Briana kavga mı ettiniz?" Annem düşüncelerimi bölerek sordu.

Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kız arkadaşımın aslında benden hoşlanmaması, benimle çıkmak istememesi ve iş bittiğinde geçersiz olacak bir sözleşme gibi bana verdiği sözü yerine getirmeye niyetli olması.

Bunu söylediğine inanmadım. Bunu bitirmemiz gerektiğini ve sonra başka biriyle çıkabileceğimi. Sanki başka bir rastgele kadınla değiştirilebilirmiş gibi. Kız arkadaş gibi, doldurmaya çalıştığım bir pozisyondu.

Başka birini istemedim.

"Birlikte Olduğun Kişiyi Sev" olayını çoktan yaptığını söyledi. Çıksaydık benimle yapacağı şey bu muydu? Yerleşmek mi?

Acı yine üzerime çöktü. Aşağılama.

Ellerimi yüzümü yıkadım. "Briana'nın benim ona hissettiğim kadar güçlü hissettiğini sanmıyorum," dedim. "Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Annem sessizce yanıma oturdu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Ben ona bakana kadar bekledi. Amy ile ilişkinin bu kadar uzun sürmesine neden izin verdin? Çok mutsuzdun. Herkes gördü."

Uzun bir süre havuza baktım. "Değişimden korkuyordum," dedim sonunda. "Ve benim olduğumu düşündüm. İçinde bulunduğum herhangi bir ilişkinin kim olduğum yüzünden bu kadar zor olacağını düşündüm.*Nasıl* Ben ... idim."

O, başını salladı. Yakup. Dilinizi konuşmayan biriyle birlikteyseniz, bir ömür ruhunuzu tercüme etmek zorunda kalacağınız sözünü hiç duydunuz mu? Amy asla senin dilini konuşmadı. Bu kadar. İkinizde de sorun yok, sadece iki farklı insan. Briana'nın farklı olduğunu bu şekilde söyleyebilirim. Hiçbir şey söylemediğin zaman bile seni anlıyor."

ona baktım Annem bunu fark etmiş miydi?

"Sana nasıl baktığını görmelisin," dedi devam ederek. "İzlemediğinde. Sana, başına gelen en iyi şeymişsin gibi bakıyor."

Bu aşk değildi. Bu, erkek kardeşi için yaptıklarım için bir minnettarlıktı. Rahatlama.

Ya da sadece oyunculuk olabilir. Hiçbir şeye dayalı değil.

Annem bana nazikçe baktı. "Aşk ortaya çıkar, Jacob. Öyleyse ortaya çık. Başımı salladım. "Ancak*Nasıl*? Ya yapmamı istemezse?"

Annem güldü. "O kadın sana ne yapıp ne istemediğini mükemmel bir şekilde söyleyebiliyor. Ona sor. Bir sınır koyarsa, buna saygı gösterin. Ama eğer

ona gelip gelemeyeceğini soruyorsun ve o evet mi diyor?*Ortaya çıkmak.* Ve ondan vazgeçme. Çünkü seni uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim."

Havuza baktım. Ve ortaya çıkmaktan başka seçeneğim olmadığını fark ettim. Briana'nın yanında olma dürtüsü o kadar güçlüydü ki her şeyi atlattı. Gurur. Daha iyi yargı. Alçakgönüllülük. Endişem bile.

Endişem...

O kadar uzun süre hayatımın kaygılarım tarafından dikte edilmesine izin verdim. Yaptığım her şey rahatsız olmama, güvenli alanımı terk etmeme etrafında dönüyordu. Amy ile yapmam gereken zorlu konuşmaları yapmadım ve sonrasında bilinmezlik korkusuyla konuşmamı bitirmedim. Olduğum yerde kaldım çünkü yeni olan her şey benim için korkutucuydu ve bunu riske atmaya istekli değildim. Hayatımın sakin, kolay ve durağan olmasına ihtiyacım vardı.

Ama bunu Briana ile yapmazdım. Konfor alanımı terk ederdim. Yapmak zorundaydım.

Çünkü o oradaydı. Ve onun için her yere giderdim.

Şimdi bile, reddedilmiş ve içim parçalanmış haldeyken, o yere inmeme hiç istemese bile, hâlâ onun etrafında dönmek istiyordum.

Ve sadece birkaç ayım daha olduğu aklıma geldi.*abilironun* yörüngesinde Anlaşmamız tamam olduğunda. Hatta bekleniyor. Çünkü bundan sonra...

Ondan sonra anlaşma bozuldu.

Chapter 27

Briana

My hücresi titriyordu.

Güneş perdelerin arasından sızıyordu. Nerede olduğumu anlamam bir dakikamı aldı. Çiçekli duvar kağıdı. Sayvanlı yatak. Alex yanımda uyuyor.

Grant House'a gelirdim.

Telefonumu çıkardım ve ekrana gözlerimi kısarak baktım. Sabah sekiz buçuktu ve Jacob arıyordu.

Cevaplamak için kaydırdım. "Merhaba?"

Fısıldadım. "MERHABA. Günaydın."

gözlerimi ovuşturdum. "Günaydın."

Alexis kıpırdanmaya başladı.

"Kahvaltıya gitmek ister misin diye soracaktım," dedi.

Ha?

Obiraz beklenmedikti. Birkaç gün kendini tuhaf hissedeceğini düşündüm. Hoş olmayan bir karşılaşma yaşadıklarında ve ilk teması benim kurmam gerektiğinde içe dönüklerin yaptığı gibi izolasyona çekilin.

"Evde değilim" dedim.

"Ah. Neredesin?"

Alexis doğruldu ve elinin arkasına doğru esnedi.

"Wakan'dayım," dedim abartılı bir şekilde telefonu işaret ederek ve ağızımdan kelimeyi çıkararak. *Yakup*en iyi arkadaşımın kim olduğunu öğrenmesi için. "Önümüzdeki birkaç gün için buradayım."

Ah, dedi tekrar. Sonra "Gelebilir miyim?"

Göz kırdım. "Gelmek istiyorsun?*Burada?*"

"Evet. Eğer tamamsa.

Alexis şiddetle başını sallamaya başladı.

"Ama... arkadaşlarım yabancı," dedim, kim olduğunu unutmuş gibi.

"Yalnızca önceden tanıştığın insanlarla tanışmaktan hoşlanıyorsun."

"Sorun yok. Umurumda değil.

Dünyada ne var? "Eminim?"

"Tamam aşkım. Köpeğimi getirebilir miyim? Olmazsa, onu Jewel'a bırakacağım.

Telefonu ağzımdan çektim. "Köpeğini getirebilir mi?" Fısıldadım.

Alexis başını salladı.

"Evet, sorun değil, gelebilir," dedim.

"Harika. Bana adresi mesaj at. Otuz dakika sonra çıkacağım." Ve sonra kapattık.

Döndüm ve Alexis'e baktım. "Geliyor," dedim inanamayarak.

Sırıttı. "Biliyorum."

"NedenO geliyor mu? Bilinmeyen şeylerden hoşlanmaz. Veya yerler. Veya insanlar. Ya da planlarındaki değişiklikler.

"HAYIR. Ama kesinlikle seviyor*Sen*" Işınlandı.

Kafamı sallayarak öylece oturdum. Bütün bunlar şaşırtıcıydı, karakter dışıydı. Bana dün gece için hiçbir kırgınlık olmadığını mı göstermeye çalışıyordu? Bana bir mesajla atlattığını gösterebilirdi. Wakan'a kadar arabayla gitmesine gerek yoktu.

Belki de Amy ile olanlar yüzünden o kadar perişan haldeydi ki dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı ve bunun ne olduğu umurunda değildi.

Muhtemelen buydu. Onun için "tek" olmayabilirim ama kesinlikle birlikte iyi vakit geçirdik.

Nedeni ne olursa olsun, bu bir çaresizlik eylemiydi. Gelmesinin, dün gece bana çıkma teklif etmesine neden olan aynı dürtünün bir uzantısı olduğu dşnncesiyle kendimi biraz sönük hissettim.

i çektim "Gidip garaj yolunun fotoğrafını çekmeliyim," diye mırıldandım ayağa kalkarken.

Garaj yolu mu? diye sordu.

"Nereye park edeceğini bilmesi gerekiyor. Bu bir şey.

Chapter 28

Yakup

BEN mesajları geldiğinde kulübeye yaptığım yolculuklarda kullandığım spor çantasına her şeyi atıyordu. Onları görünce yatağın kenarına oturmak zorunda kaldım.

Briana:Burada iki kişi var, Alexis ve kocası Daniel. Daniel bir marangozdur ve bahçeyle uğraşmayı sever. Aynı zamanda belediye başkanıdır. Alexis acil servis doktoruydu ama şimdi Wakan'daki Royaume uydu kliniğinde kasaba doktoru. Genelde takılırız ama bisiklet yolunda bisiklete binebilir veya şehre yürüyerek VFW'de içki içebiliriz. Orada bazı kasaba halkı olabilir ama Doug'ı senden uzak tutacağım. Seni rahatsız edecek tek dışa dönük o. Ya da belki değil, çünkü sen yapmıyorsun göğüsleri var 😊

Briana:Buraya geldiğinizde kendi odanız ve banyonuz olacak. İşte odanızın bir resmi ve nereye park edeceğiniz bir resim ve Alexis ve Daniel'in bir resmi. Grant House eskiden bir pansiyondu ve mülkü görebilmek ve buraya gelmeden önce onun hakkında bir fikir edinebilmek için muhtemelen hala Google'da aratabilirsiniz. Biraz sonra görüşürüz!

Telefonumu kucağıma koydum.

Ayrıntılara ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ona sormak zorunda değildim, ona açıklamak zorunda değildim - ya da açıklamamak ve sahip olamamakla uğraşmak zorunda değildim.

Hiçbir şey söylemesen bile seni anlıyor...

Annemin kastettiği buydu. Bugördüğü şeydi.

Duygu içimde kabardı. Ve sonra tekrar söndürdüm. Çünkü benim dilimi konuşmasına rağmen bu beni geri istemesi anlamına gelmiyordu.

Chapter 29

Briana

Alexis ve ben verandadaki salıncağa oturmuş kahve içiyorduk ki Jacob geldi.

Onu gördüğüm an kalbim gümbür gümbür atıyordu. Göğüsümü tutmak zorunda kaldım.

"Sorun nedir?" diye sordu Alexis, Jacob'ın kamyonu parke koymasını izlerken.

Başımı salladım. "Bilmiyorum." Ama gerçekten biliyordum. Bu adam için aptaldım.

Beni alt üst etti ve ters yüz etti. Ona bakmak bile beni mutlu ediyordu. Merdivenlerden koşarak aşağı inmek, üzerine atlamak ve heyecanlı bir köpek yavrusu gibi yüzünü öpmek istiyordum.

Olduğum yerde kaldım.

Kolunda bir spor çantası ve arkasında Teğmen Dan zıplayarak kamyondan indi. Yakup'un elinde bir bitki vardı. Teğmen Dan beni gördü ve beni görmek için merdivenlerden fırladı. Daniel ön kapıyı açtığı anda ve Hunter koşarak çıktığında onu okşuyordum. Hunter'ın Teğmen Dan'in kıcını koklaması iki saniye sürdü, sonra merdivenlerden aşağı sıçradı ve benim dilediğim Jacob'ın her tarafını zıplatıp özensiz öpme şeyini yaptı.*BEN*yapabilirdi.

Jacob çantasını yere koydu ve köpeği okşamak için çömeldi. Bu muhtemelen onun için günün en iyi kısmı olacaktı. Geri kalanından nefret ederdi. Yabancılar, sosyalleşme ve yeni yer. Neden geldiğini hâlâ anlamadım.

Hunter uzun, heyecanlı bir konuşma yaparken bana bakıp güldü.*rooooooooooooo!*gürültü ve Tanrı'ya yemin ederim ki, Jacob'ın geri tepme yan piliç olmama konusundaki tüm kararlılığım neredeyse yok oldu. Ondan uzağa bakamadım bile. Beni bu kadar mahvetmişti.

Bazen Jacob ve ben iki mıknatıs gibi ters çevrilerek birbirine bastırılıyormuşuz gibi geliyordu. Bizi içeri çekiyor, bizi dışarı itiyor, bizi içeri çekiyor.

çekmeBeniçinde...

Alexis eğildi ve "Yakışıklı," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye homurdandım. "Tabikide o. Bunu zorlaştıracak her şey."

Onu karşılamak için merdivenlerden aşağı indim. "Hey," dedim önünde durarak.

Doğruldu ve spor çantasını omzuna astı. "Hey."

Sonra ikimiz de nedense birbirimizin gözlerinin içine bakarak öylece durduk. Neden şu anda öpüşmemiz gerekiyormuş gibi hissettiriyordu?

Ah. Birinin hortumu üzerime çevirmesi gerekiyordu.

Tanrıya şükür, Daniel beni kendimden kurtarmak için Alexis'le birlikte merdivenlerden indi ve onları tanıştırdım.

Jacob Daniel'e sahip olduğu küçük bitkiyi verdi. Jacob, "Briana bana senin bahçeni söyledi," dedi. "Sana bunu getirdim."

Daniel'in gözleri kocaman açıldı. "Rengârenk bir Fil Kulağı."

Jacob, sanki bir bardaki doğum günü partisinden yeni çıkmış gibi gülümsedi. "Kendim yaydım."

"Vay canına, ciddi misin? Teşekkürler, dedi Daniel, huşu içinde çevirerek. "Tam olarak nereye koyacağımı biliyorum. Bu harika."

Jacob, yeteneğinin hedefine ulaştığı için rahatlamış görünüyordu ve her zaman yüzümü yumuşatan yavru köpek, elinde şapkaıyla gülümsemesiyle bana döndü.

"Sana odanı göstereyim," dedim omzumun üstünden başımı sallayarak.

Teğmen Dan'i Hunter'la birlikte bahçede zıplayarak bıraktı ve merdivenlerden yukarı beni takip etti. Büyük vitray pencereye bakmak için sahanlıkta durduk.

"Bu çok güzel," dedi onu inceleyerek.

Ormandaki bir açıklıkta siyah bir ayıydı. Pencerenin kenarları, uzun kahverengi gövdeli ağaçların olduğu sık yeşil bir ormandı.

Bahse girerim bu ev için orijinaldir, dedi. "Web sitesinde olmaması garip, çok benzersiz."

"Grant House'u 1897'de inşa ettiler," dedim tekrar merdivenleri çıkmaya başlayarak.

"Biliyorum," dedi beni takip ederek. "Bununla ilgili her şeyi okudum. Böyle yerleri seviyorum."

Onu ikinci misafir odasına getirdim. Çantasını yatağının ucundaki umut sandığına bıraktı ve etrafına bakındı.

"Bu güzel."

"Evet."

Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, ellerim arka ceplerimde şöminenin önünde duruyordum ve içimden yine ona sarılma isteği geldi. Aynı zamanda burada olduğu için mutluydum ve aynı zamanda onun yerine ailesinin evinde olmamızı böylece dokunmak için bir nedenimiz olmasını diliyordum.

Ona sarılamadığım iki gün. Bedenim ona ulaşmak için çılgılık attı. Sıcak elini ellerimde hissetmek ya da vücudunu bana bastırıldığını hissetmek istiyordum. Amy'nin dün geceki parfümünün hatırasını silmek için de olsa tenini koklamak istedim.

Ve sonra yeniden çok, çok üzgün

hissettim. Benim değil.

Burada benimle ama kalbi başka bir yerde.

Bunu hatırla.

"Hey, belki de bir selfie paylaşmalıyız," dedi.

Boğazımı temizledim. "Evet. İyi bir fikir. Herkese romantik bir pansiyonda olduğumuzu söyleyebiliriz."

Arkasından başını salladı. "Belki de yatakta oturuyor olmalıyız?"

"Kesinlikle. Kesinlikle. Herkes bütün hafta sonunu orada geçireceğimizi düşünsün."

orası *bendilek* bütün hafta sonunu harcıyorduk...

Yatağın üzerine çıktı ve ben diğer tarafa tırmandım. O bir ikizdi, bu yüzden gerçekten sıkmak zorunda kaldık. Başlığa yaslandı ve yanına sarılmam için kolunu açtı ve temas anında tüm vücudum eridi.

Bu.

İhtiyacım olan buydu. Sonsuza kadar burada kalabilirdim.

O yastıklara yerleşti, ben de göğsüne uyum sağladım. Sıcak ve tanıdık kokuyordu ve erkeklerden nefret eden köpekleri neden dönüştürebildiğini ve ürkek kedileri kanepelerin altından çekip çıkarabildiğini görebiliyordum.

Jacob bana kendimi güvende hissettirdi. Canlı bir ninni gibiydi. Yumuşakça söylenen bir kelime. Sabahları kahve ve tost kokusu ya da sıcacık bir polar battaniye. Hiçbir yere gitmek ya da hiçbir şey yapmak zorunda olmadığınız bir günde yağmur çatıyı dövüyor.

Onunla sevişmenin ılık suya kaymak gibi olup olmayacağını merak ettim. Hepsi saran ve doğru. Bahse girerim onu öpmek de böyle hissettirirdi. Çok nazik ve dikkatliydi. Beni yumuşakça öpeceğine bahse girerim. Ve sonra zor. Saat beş yönündeki gölgesini hissetmek için elimi çenesine koyar, sonra onu daha yakına çekmek için ensesine götürürdüm. Dudaklarının, dilinin ve dişlerinin verdiği hissi hayal edebiliyordum. Nefesi ağzımdaydı ve göğsü şu anda olduğu gibi inip kalkarak benimkilere doğru iniyordu...

O kadar kafamın içindeydim ki kendime ne olduğumu hatırlatmam gerekiyordu.*sözde*yapıyor olmak Tekrar boğazımı temizledim ve kamera açısını ayarladım, benden daha uzun sürdü.

kollarında bir saniye daha olması gerekiyordu.

Yine de merceğe bakmadı. Başını burnu saçlarıma gelecek şekilde eğdi ve gözlerini kapattı. Resim için harika görünüyordu. Sanki bu bana aşık olan bir adamla özel bir anmış ve bunu samimi bir fotoğrafta yakalamışız gibi.

İçimden telefonu kapatıp başımı ona doğru eğip ne olacağını görmek için güçlü bir dürtü geldi.

Bunun yerine fotoğrafı çektim ve yataktan atladım.

Nabzım düşerken ona bakmak zorunda kalmamak için fotoğrafı Instagram'a koymakla meşgulmüş gibi davranmak zorunda kaldım.

Gerçekten iyi bir resimdi. Sunmak. Samimi.

Sonra Amy'nin bunu göreceğini ve bunun sadece aralarındaki durumu daha da gerginleştireceğini fark ettim. Teraziyi deviren şey bile olabilir.

Jacob'ın ailesi oldukça soğuk görünüyordu. Amy tekrar kardeş değiştirirse, bunu atlatacaklarını biliyordum. Kendi anlarını yaşayacaklardı. Jewel muhtemelen en vokal olurdu. Drama ve saçmalık için fazla zamanı yokmuş gibi görünüyordu ve kesinlikle ona iki sent verecekti. Ama sonra muhtemelen hepsi omuz silker, kabul eder ve yollarına devam ederlerdi.

Dürüst olmak gerekirse, Jeremiah ile olan düğününün gerçekleştiğini görmedim.

Yani, yapacağımı söylediğim şeyi yapacaktım, bu arada onun kız arkadaşı olacaktım. Ama sonra terk edilirdim. Tekrar.

Bugün geldiğine sevindim. Çünkü rol yapmaya devam etmek için çok uzun zamanımız vardı.

Cha30_civarı

Yakup

İÇİNDE Bir milyar dolar için yüzüme yumruk atar mısın?" Briana sordu.

Wakan'daki VFW'deydik. Saat dokuzdu ve Main Street'teki küçük lokanta Jane's'te akşam yemeğinden sonra birkaç saattir buradaydık. Günü kasabayı dolaşarak, antikacılara giderek, dondurma alarak, çiftçi pazarını kontrol ederek geçirmiştik. Alexis ve Daniel ile barın arkasındaki bir kabinde oturuyorduk.

Briana bu ciddi bir soruymuş gibi cevabımı bekledi.

"Evli olsaydık," dedi tekrar, "birisi sana, benim iznimle, elinden geldiğince sert bir şekilde yüzüme yumruk atman için bir milyar dolar teklif etse, bunu yapar mıydın?"

"Demedim. "Senin yüzüne yumruk atmazdım."

Gözleri büyüdü. "Yapardındaha iyiyüzüme yumruk at, Maddox. Yüzüne yumruk atarım."

"Bir milyar dolar için buna gerçekten razıyım," dedim.

Nefesi kesildi. "Oh, yani senin suratına yumruk yiyebilirsin ama ben yiyemez miyim? Bu çok cinsiyetçi."

"Aynı şey değil," dedim. "Senden daha güçlüyüm. Çenenı kırabilirim."

"Ve paramparça olamadımseninçene? Bahsettiğimiz bu bir milyar dolar. Xfinity'nin üniversiteye gitmesi gerekiyor."

Bir kahkaha attım.

"Xfinity kim?" Daniel aramızda gidip gelerek birasını sordu.

"Adını bedava internet alabilmemiz için alan hayali, travma geçirmiş kızımız." Bana baktı. Yüzüme yumruk atacağını söyle Jacob.

Eğlenerek ona baktım. "Birbirimize karşı zararsız olmamız gerektiğini sanıyordum."

"Milyarder olmamamın tek sebebi sen olman benim için zararsız olman değil. Bu bana çok zarar veriyor."

Başımı salladım. "Sana zarar veremem. Bir milyar dolar öderim *Olumsuz* sana zarar vermek."

Bana küçük, gönülsüz bir gülümseme verdi.

Doug elinde bir gitarla masaya doğru ilerledi.

Briana gözlerini devirdi. "Doug, deliliğin tanımının ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, masaya varmadan önce onu duyabilmesi için sesini yükselterek.

Kızgın görünüyordu. "Bu senin için değil," dedi gitarını kaldırarak. "Şansın vardı."

Briana homurdandı.

"Barda taze et var." Bira içen bir çift kadına başıyla işaret etti.

Briana onlara bakmak için boynunu kaldırdı. "Ah. Pekala, onlara et dediğinden emin ol. Kadınlar böyledir."

Doug bunu düşünmüş gibiydi. "Bu iyi bir fikir. Bunu yapacağım. Teşekkürler."

Herkes güldü.

Doug, Daniel'e başını salladı. "Hey, bana yirmi papeli göster, tamam mı?" Daniel cüzdanını karıştırdı ve bir banknot çıkardı.

"Teşekkürler," dedi Doug, kağıdı alıp gömleğinin cebine sokarak. "Bana şans Dile." Ve gitti.

Briana, "Şanstan çok daha fazlasına ihtiyacı olacak," dedi.

"O yirmiliği asla geri alamayacaksın, bunu biliyorsun, değil mi?" Alexis kocasına dedi.

"Ben," dedi Daniel birasına. "Ama en azından o zavallı kadınlar bedava içki alacak."

Briana başını salladı. "Bu adamın bir matadordan daha fazla kırmızı bayrağı var." Alexis güldü.

Briana bana döndü. "Geri yürümek ister misin? Rahatlamak ve Doug'la dalga geçmek için buradayım ve Doug'ı tamamen bitirdim."

Muhtemelen biraz daha kalacağız, dedi Alexis karnını ovuşturarak. "Evin kilidi açıldı, içeri girebilirsiniz."

Masaya parayı koydum ve kabinden çıkıp kapıya doğru ilerledik. Gitmek istiyordum ama gitmek istediğim için değil. Briana ile yalnız kalmak istedim.

İyi vakit geçiriyordum. Briana bugün herhangi bir noktada bunalırsam gidebileceğimizi söylemişti ki bu çok yardımcı oldu.

Ben çocukken, annem her zaman beni nazikçe yeni aktivitelere ikna etmeye çalışırdı. Beni asla zorlamaz. Ama bana doğum günü partisine, okul gezisine ya da günlük kampa gidersem dışarıda arabada bekleyeceğini ve bitmeden gitmek istersem gidebileceğimi söylerdi. Çoğu zaman eğlenirdim ve sonunda kalırdım. Ve bir süre sonra hiç beklemesine gerek kalmadı. Ayrılmanın bana deneme cesareti veren bir seçenek olduğunu bilmekti.

Briana da aynı türden bir güvenlik ağıydı. Ve bahse girerim bunun benim için sonucu ne kadar değiştirdiğinin farkında bile değildi.

Amy beni her zaman iki eliyle olayların içine atmıştı ve sonra neden endişeli ve içine kapanık olduğumu anlayamıyor ve her ne başladıysa o an onu bırakmak istiyordum. Ama Briana ile yavaş yavaş batmış hissettim. Yavaşça yere koyun. Ve sonra içeri girdikten sonra rahattım. Herkesin muhtemelen hissettiği gibi hissettim. Sakin, kolay ve normal. Dahili pilimin raf ömrünü korudu. Ve çoğu zaman bunun onun için bilinçli bir şey olduğunu bile düşünmüyorum. Bence doğuştan bunu yapmayı biliyordu.

Onunla ilgili birçok harika şeyden sadece biriydi.

Ilık haziran başı havasına çıktık ve eve doğru yola çıktık. Elini tutma dürtümle savaşmak zorunda kaldım.

Ona toplum içinde dokunmak artık benim için doğal bir şeydi. Ama bunun nedeni, çoğu zaman toplum içinde olmamız, ailemden birinin orada olması ve cephemizi ayakta tutmak için dokunmanın gerekli olmasıydı. Burada buna sahip değildik. Daniel ve Alexis anlaşmamızı biliyorlardı, bu yüzden sırtına elimi koymak, saçını yüzünden çekmek ya da bacağımı onunkine bastıracak kadar yakın oturmak için bir bahanem yoktu. Wakan'da olmakla ilgili nefret ettiğim tek şey buydu.

Geldiğimde alamadığım sarılmayı alabilmek için daha önce Instagram için fotoğraf çekmeyi önermişim. Sonra o sarılmanın bitmesini istemedim. Keşke kapıyı kapatıp o yatakta kalabilseydik. Onunla kış uykusuna yatmak istedim. Dünyanın geri kalanının var olduğunu unutun.

Sokağın karşısındaki bir ışık direğinin altında duran büyük bir şeye gözlerimi kısarak baktım. "Bu... *birdomuz*?"

"Ah, evet," dedi. "Bu Kevin Bacon. O Doug'ın. Kasaba maskotu falan gibi. Sadece etrafta koşuyor ve turistlerle özçekim yapıyor."

O kocamandı. En az üç yüz pound ve yansıtıcı yelek giyiyor.

"Onu sevebilir miyiz?"

Diye sordum. "Evet hadi gidelim."

Caddeyi geçtik ve biz yukarı çıkarken domuz bize homurdandı. Kocamandı ve pembeydi. Eğildim ve bir elimi başının üzerinde gezdirdim, o da etrafımızda yiyecek arayarak burnunu çekti. Cebimdeki naneli şekerleri buldu, ben de onları çıkarıp paketini açtım ve elimden yemesine izin verdim.

Yeleğinin üzerinde bir Kevin Bacon hashtag'i ve üzerinde bir Venmo vardı.

"Bunu Doug'a vermeliyim, *odır-dirbir* dolandırıcı," dedi Briana, Venmo'ya bakarak. "*Doug* bir milyar dolar için yüzüme yumruk atardı."

"O zaman Doug'ın suratına bedavaya yumruk atmak zorunda kalırım."

Ciddi görünmeye çalışarak bana baktı ama gülmekle savaşıyordu. "Yanlış kişiye yumruk atıyorsun. *Ben* milyar dolarlık yumruk - yine de Doug'ı bir hiç için yumruklama dürtüsünü anlıyorum. Ama hala."

Kıkırdadım, Kevin'in ince tüylerini okşadım.

"Hayır, ama cidden," dedi. "Bununla aynı sayfada olmamız gerekiyor."

Başımı salladım. "Yapmıyorum. Karımı yumruklamıyorum."

"Nick yapardı."

Pekala, benim asla yapmayacağım pek çok şeyi sana yapmakta Nick'in sorun yaşamadığı bir sürü şey var gibi görünüyor.

Başını salladı. "Tamam, iyi bir nokta."

"Para neden bu kadar önemli?" dedim ayakta. "İyi bir hayat kazanıyorsun. Bir milyar dolara ihtiyacınız yok."

Bana baktı. "Jacob, ben fakir büyüdüm. *Aşırı* boyutta, *aşırı boyutta* fakir. Mesela, gıda istikrarsızlığı zayıf. Ne kadar çok şeye sahip olursam olayım, bir daha asla böyle yaşamama imkanlarını asla geri çevirmeyeceğim."

Ah, dedim. "Çocukluğunun bu kadar zor olduğunu bilmiyordum."

Domuza bakarak omuz silkti. "Oldu. Demek istediğim, iyiydi. Ama zordu. Anneme yardım etmek için oldukça genç yaşta çalışmaya başlamam gerekti. Hemşirelik diplomasını almadan önce evleri temizlerdi ve ben de gidip ona yardım ederdim.

"Kaç yaşındasın?"

"On? On bir mi?"

Tanrı. O kadar genç çalışmayı hayal bile edemezdin.

"Benny için daha iyiydi," dedi. "O on yaşındayken annemin iyi maaşlı bir işi vardı ve ben Starbucks'ta çalışıyor ve masalarda bekliyordum. Daha kolay olmasına sevindim.

Ben de sevindim. Ama mücadele etmesinden nefret ettim. Onun zor durumda kalmaması için her şeyi yapardım.

Eve giden bisiklet yoluna girdik. Ay çıkmıştı. Nehir boyunca bazı ağaçların altında yürüyorduk ve daha uzun sürsün diye biraz yavaşladım. Eve vardığımızda muhtemelen yatacaktı ve ben onu yarına kadar görmeyecektim.

"Bütün bunların içinde baban neredeydi?" Diye sordum.

Burnundan nefes aldı. "Gitmiş. Annem Benny'ye hamileyken annemle babam boşandı. Babamı neredeyse otuz yıldır görmedim."

"O nerede?"

Omuz silkti. "El Salvador'a mı döndün? gerçekten bilmiyorum. umrumda değil Bence onun bambaşka bir ailesi var. Her neyse, annemin hemşireliğe başlayana kadar hep birden fazla işi vardı. Sonra büyükanneleri yalnız yaşayamayacak kadar yaşlanınca bu zengin beyazlar tarafından işe alındı. Ona güvendiler. Annem o bayana altı yıl baktı. Bunda gerçekten iyiydi. Bayan öldüğünde anneme biraz para bırakmış. Annem bunu okula gitmeme ve kiraladığımız evi satın almama yardım etmek için kullandı. Şu an içinde bulunduğum kişi."

Yürürken bana baktı. "Paranın her şey olmadığını söyleyen biri asla onsuz yaşamak zorunda kalmamıştır."

Bir süre sessizce yürüdük.

"Pekala, yine de yüzüne yumruk atmam," dedim. "Ama her zaman ihtiyacın olan her şeye sahip olman için yeterince sıkı çalışırdım. Sen yiyebileceğin diye ben aç kalırdım."

Bana eğlenmiş bir bakış attı. "Benim için aç kalmama izin vermem," dedi.

"Biliyorum. Bu yüzden sana asla söylemem." "Yapmazsın söylemek Ben?"

"En gerçek fedakarlıklar, hakkında kimsenin bir şey bilmediği fedakarlıklardır." Durdu. "Jacob, sen bu dünya için fazla safsın." biraz güldüm

Ufak bir gülümsemeyle bana baktı. "Biliyor musun, aslında bunu yapacağına inanıyorum ve çoğu zaman erkekler yiğit şeyler söylediğinde ben inanmam."

Asfalt döşeli yola baktım. Onun için yapacaklarımdan haberi yoktu.

"Bu geçmiş hikaye göz önüne alındığında, para biriktirmek için çocuğumuza Xfinity adını sizin değil de benim koymanıza biraz şaşırdım," dedim.

"Kendimi seve seve feda ederim ama çocuğumu asla feda etmem" dedi. "Bütün mesele onlara seninkinden daha iyi bir hayat vermek."

"Xfinity adında iyi bir hayatı olabilir."

"Evet, ama belki de Ava gibi normal bir adla harika bir hayatı olurdu."

Gülümsedim. "Tamam," dedim ona bakarak. Adını Ava koyacağız.

Dudaklarını bir gülümsemeyle büktü. "İyi. Ava Xfinity—Ortiz. Bir adamın soyadını almayacağım ve çocuklarıma da yaptırmalarına izin vermeyeceğim."

"Nick'in soyadını almadın mı?" diye sordum ona bakarak.

"Yaptım. Sonra tekrar değiştirmek zorunda kaldım. Annem evlendiğinde babamın soyadını da almış, babam gidince de değiştirmek zorunda kalmış, bu da benim soyadımı da değiştirdiği anlamına geliyordu ki bu da tabii ki öyleydi. Babamın soyadı. Hayatım boyunca üç farklı soyadım oldu ve hepsi aptalca bir ataerkil geleneği sürdürmek içindi. Bunu asla tekrar yapmayacağım."

Omuz silktim. "Tamam aşkım. O zaman soyadını alacağım."

Güldü ama şaka yapmıyordum. ona baktım. "Biliyor musun, gerçekten Amy'yi göstermek istiyorsan, biz *abilir* bunu biraz daha uzat. Belki nişanlıyız diyebilir. Evlenmek. Birkaç çocuğum olsun."

Sonsuza dek mutlu yaşa...

"Ha. beni kışkırtma Ben önemsizim ve uzun bir dolandırıcılığı seviyorum. kıkırdadım. Telefonum cebimde titredi ve çıkarıp ekrana baktım. Jill.

"Bekle, bunu almam gerekiyor. Jill?" dedim telefona cevap vererek. "Neredesin?"

Vakan. Briana'yla. Neden?"

"Senin evindeyim."

sırıttım. "Devam etmek." Telefonu hoparlöre aldım. "Tamam aşkım. Bunu tekrarlayabilirmisin?"

"Eh, ben senin evinde miyim?"

Briana'ya baktım. "Yani demek istediğin, habersiz ve davetsiz bir şekilde evime çok geç bir saatte beni görmeye geldin."

"Oh evet. Neden? Onu her zaman yaparım. Ekmek yapma makineni ödünç almam gerekiyor."

Briana'ya sana demiştim bakışı attım. "Yarın evde olacağım," dedim.

Ah. İyi. Ayrıca Jane verandanıza bir paket kahve bırakmış. Briana'ya merhaba dediğimi söyle.

Telefonu kapattım ve Briana'ya sıırttım. "Jill merhaba diyor." "Ekmeğini kendin mi pişiriyorsun?" diye sordu.

"Gerçekten mi? O telefon görüşmesinden çıkardığın bu mu?"

"Tamam, anladım," dedi. "Sık sık geliyorlar ve benim orada yaşamadığımı öğreneceklerinden endişeleniyorsun. Ben de çokça geleceğim."

"Ya etrafı kurcamlarsa?"

"Neden ortalığı karıştırırsınlar?"

"Çünkü meraklılar, sıkılıyorlar ve sınır tanımıyorlar."

"Öyleyse orada bir şeyler bırakacağım. Lavabonun altına bir kutu tampon koyacağım. Bir sandalyenin üzerine bol dökümlü bir sütyen bırakın.

Başımı salladım. "Yeterince iyi değil."

Jaaacob, diye sızlandı. "Senin evinde kalamam. Kendimi berbat hissederdim. "Neden?"

"Çünkü yalnız kalmaktan hoşlanıyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," dedim çabucak - çok hızlı. Boğazımı temizledim. "Zander ile neredeyse altı yıl aynı odayı paylaştım. Biriyle yaşamayı umursamıyorum. *Doğru birisi...*" Ailemin bizi birlikte yaşadığımızı görmesine izin vermenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedim.

Bana baktı. "Siz yapıyorsunuz?"

"Evet. Bu ciddi olduğumuz anlamına geliyor. Amy ile hiç yaşamadım. Yüzünü geri çekti. "Yapmadın mı? Neden?"

"Çünkü onun yanında olmak beni çok yıprattı," dedim.

"Ve birlikte olmak *Ben* bu kadarı seni yormaz mı?" Bana saçmalık denilen bir bakış attı. "Aynı vardiyada çalışıyoruz. Kelimenin tam anlamıyla yirmi dört/yedi birlikte olurduk.

Biliyorum. "Dürüst olmam gerekirse, senin yanımda olman beni bu kadar yormaz," dedim.

"Seni benimle yaşamaya ya da ailene birlikte yaşama işinin neden yürümediğini açıklamaya zorladığım için kendimi kötü hissetmeyeyim diye böyle söylüyorsun."

"Bunu sana söylüyorum çünkü bu doğru."

Bir an sessiz kaldı. "Son zamanlarda Amy ile konuştun mu?" diye sordu.

Garip bir soruydu. "Dün luau'da onunla biraz konuştum."

"Ah evet? Ne zaman?"

"İçeri girdiğimde" dedim.

Yolu işaret etti. "Siz ne hakkında konuşuyordunuz?"

Burnumdan uzun bir nefes verdim. "Aslında bir tartışmaydı." "Ne hakkında?"

duraklattım. "Eski şeyler." *Sen.* "Birşey değildi."

Bunun hakkında konuşmak istemedim. Briana'ya, Amy'nin Briana'nın beni istediğine inanmadığını söylemek istemedim çünkü o istemedi. Amy'nin suçlamasındaki ironiyi gündeme getirmek istemedim.

Ben devam etmeyince, Briana devam etti. "Muhtemelen kıskanıyordu." alay ettim. "O değildi."

İnan bana öyleydi. Muhtemelen hayatının geri kalanında onun için üzüleceğini düşündü ve şimdi sana takıntılı yeni bir kız arkadaşın var ve o bunu kaldıramıyor.

Ondan uzaklaşmak zorunda kaldım. Çünkü Briana'nın bana takıntılı olması gerçeklerden o kadar uzaktı ki bunu düşünmek canımı yakıyordu.

"Bence o sana hala aşık," dedi. İnanılmaz bir ses çıkardım. "O değil."

Evet, öyle. BEN*derinden*ondan hoşlanma," dedi. "Ondan nefret etme."

Yanıma sessizce gitti.

"Sana nasıl hissettirdi?" bir an sonra sordu. "Kavga?"

Nasıl cevap vermek istediğimi düşündüm. Gerçeğe karar verdim. "Bok gibi." Cevap vermedi. Ama *oyaptı*uzan ve parmaklarını benimkilere geçir.

Beklenmedik bir dokunuşla kalbim yerinden fırladı. Isısı yayıldı tüm vücudum boyunca.

Elimi sıktı ve ben ona bakana kadar koluma doğru eğildi.

"Biri seni sevmenin zor olduğunu hissettirdiği için üzgünüm," dedi.

Göğüs kafesim sıkıştı. Bana o kadar ciddi bir şekilde baktı ki, o anda orada durup onu öpmek istedim.

Ama bu onun gözlerinde aşk değildi. Bu yazık oldu. Veya yoldaşlık. Ya da arkadaşlık. Geçen gün bana verdiği sarılma gibiydi. Amacı beni rahatlatmaktı. Bu kadar.

Bunu biliyordum ve bu hiçbir şeyi değiştirmede. Hala onu öpmek istiyordum.

Artık kendimin en büyük düşmanıyım. Çünkü bunun nasıl bittiğini biliyordum ve kendimi kurtarmak için parmağımı bile kıpırdatmayacaktım. yapamadım

Bugün buraya gelmek zorunda değildim. Aramıza duvarlar örebilir ve evde kalabilirdim. İş veya aile etkinlikleri dışında birlikte çok fazla zaman geçirmemize gerek yoktu. Ama onu görmenin ve onunla konuşmanın bir anını bile nasıl kaçırabilirdim? Bunu haklı çıkaramazdım.

Nerede olursa olsun, ne yapıyor olursa olsun gelirdim. Onunla bir partide tanışacaktım. Ya da kalabalık bir bar ya da bir gece kulübü. Onu görme arzum, birden fazla şekilde, kendi kendini koruma içgüdülerimin önüne geçti.

Eve geldik ve kolumu bıraktı. Teğmen Dan ve Hunter'ın tuvalete gitmeleri için ön kapıyı açtım ve verandada durup onları bekledik.

Hey, dedim köpeklerin çimleri koklamasını izlerken. "Kazağını dün gece kamyonetimde unutmuşsun. getirdim."

"Oh teşekkürler. Şimdi alabilir miyim? Aslında bunu arıyordum." "Elbette."

Köpekleri dışarıda bıraktık. Teğmen Dan kaçmazdı. Yapması gerekeni yaptıktan sonra geri gelmekten başka bir şey yapamayacak kadar motive olmuştu.

Odama çıktık ve o umut sandığının yanında beklerken ben de kazağı almak için spor çantamı karıştırdım.

Süveteri arabanın yanından geçerken koltuğun üzerinde yanımda tutmuştum ki burnuma götürebileyim. Onun gibi kokuyordu. Tutabilmeyi diledim.

Benimle yaşasaydı, bunun gibi şeyler her zaman her yerde olurdu. Şampuanı benim duşumda olurdu. Kahve fincanlarımı kullanırdı. Onun diş fırçası lavaboda benimkinin yanında olacaktı.

Bu sıradan şeyleri o kadar çok istiyordum ki dayanamıyordum bile. Amy'yi hiç bu kadar istememiştim. Amy işaret ettiğinde haklıydı. Onu uzaklaştırmak, kol mesafesinde tutmak için çok zaman harcadım. Ama *benkovaladı* Briana. Hayatımın onun için çekici olmasını istedim ki o da bunun bir parçası olmak istesin. Oturma odası için bir kanepeli alıyordum çünkü o gün geldi, Netflix izleyip koltuklarda dinlenemeyeceğinizi söyledi. Briana'nın benimle kanepede kucaklaşma ihtimalinin yüzde birden az olduğunu biliyordum ama her ihtimale karşı kanepeli sahip olmak istiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, onunla gerçekten yapmak istediğim şey oturma odasında değildi.

Onu luau'dan aldığım o kırmızı elbiseyle yatağıma yatırmak ve son birkaç haftadır hayal ettiğim her senaryoyu oynamak istedim. İç çamaşırını çıkarmak, elbisesini kalçalarına kadar kaydırmak, yüzümü bacaklarının arasına gömmek istiyordum...

Sallamak zorunda kaldım.

Saygısızlık hissettim. Sanki sadece düşünerek onu rahatsız ediyormuşum gibi.

Ve bunun hakkında düşünüyordum*pay*. Elimde değil.

Perdelerin arasından şiddetli bir rüzgar esti ve odamın kapısı çarparak kapandı.

Briana sıçradı. "Aman Tanrım, bu beni korkuttu," dedi elini göğsüne koyarak.

Geri taslak olmalı. Belki Alexis ve Daniel ön kapıdan geldiler?

Kazağı çıkarıp ona uzattım. "Teşekkürler," dedi.

Sonra öylece durduk. Kapı kapalıydı. Işıklar loştı. Sadece biz ve bir yataktık.

Bir randevunun sonu gibi geldi. Kimyanın listelerin dışında olduğu ve ayrılmaları erken ve yanlış olduğu için onları gece kalmaları için davet etmek istediğiniz harika bir film.

Bu hiç bitmeyen türden bir tarihti. Ertesi sabah kahvaltıya ve ertesi gece akşam yemeğine dönüştü ve nihayet onca yatıya kalmanın ardından birbirinizin yanına taşınıyorsunuz çünkü birlikte olmak o kadar organik ki başka bir şey yapmak saçma olurdu.

Bu odadan ayrılması saçma geliyordu.

Benim gibi hissetmediğini kendime hatırlatmam gerekiyordu.*Okim*yı hissetmedim.*Obana* karşı herhangi bir çekim ya da bağlılık hissetmedi.

*Oi*ş yapıyordu.

O tarihe evet deseşydi, her şeyimi onun içine dökerdim. Bu fırsatı ömür boyu bir kez verilecek bir hediye gibi değerdendirirdim. Şans benim için değerdirdi olurdu. Hayatımda hiçbir şey için, onu beni bir seçenek olarak görmeye ikna etmek için küçücük bir olasılıktan daha çok çalışmazdım.

Ama ben ilgimi belli etmişdim ve o da ilgisizliğini açıkça belirtmişti.

Ve o kadardı.

Boğazını temizledi. "Yarın görürsünüz. İyi geceler."

Ellerimi ceplerime kaydurdım. "İyi geceler."

Sevdiğim ve ezbere bildiğim bir filmin yanlış sonunu izliyormuşum gibi kapıya gidişini izledim.

Ama dışarı çıkmak için gittiğinde kapı sertçe kapandı.

Chasayfa 31

Briana

İÇİNDE Ne yani sıkışmış mı?" Söyledim.

Jacob ensesini ovuşturuyordu. "Sıkışmış. açamıyorum."
ona baktım. Sonra kapıya geri döndüm ve çaresizce kolu çekmeye başladım. Bir banka kasasını açmaya çalışmak gibiydi.

"Hayır..." Nefes aldım. "Hayır hayır Hayır Hayır Hayır..."

"Klostrofobik misin?" diye sordu endişeli görünerek.

Hayır ben değildim. "Evet," diye yalan söyledim.

"Ama biz öğle yemeğini bir malzeme dolabında yiyoruz..." "O kapı kilitli değil!"

Telefonumu çıkardım ve Alexis'i aradım, şöminenin önünde volta atarken, Jacob pencereleri ve banyo kapısını açarak bana kapalı alanlarla ilgili hayali korkumu yenmeme yardım etti.

İkinci çalışta cevap verdi. "Hey..." "Ali mi? Jacob'ın odasında kilitli kaldık."

"Ne?"

"Acayip bir esinti vardı, kapı çarparak kapandı ve şimdi açılmıyor."

Bunu Daniel'e anlatırken ön kapıdan geldiğini duydum. "Eve yeni geldik, birazdan orada oluruz."

Kırk beş dakika sonra hala kapana kısılmıştık.

Jacob sorunu bizim tarafımızdan çözmeye çalışıyordu ama sorun kilit değildi. Kapı kendi kendine kapı aralığına doğru şişmişti. Kırık bir parmak gibi

bir alyans etrafında şişlik.

Daniel telefonumun hoparlöründen teslim olmuş bir şekilde, "Keseceğim," dedi.

"Hayır, kesme," dedi Jacob hemen.

ona aval aval baktım. "Kesme derken ne demek istiyorsun?"

Başını salladı. "Bu antika bir kapı. Muhtemelen evin orijinalidir. Yeri doldurulamaz.

"Burada kapana kısıldık!"

Bana sakince baktı. "Bak, benim kulübemde böyle şeyler yapılır. Temel yerleşir ve ev değişir. Nem, kapıların yapışmasına neden olur. Daha dün yağmur yağdı, muhtemelen olan bu."

Jacob sesini yükseltti. "Daniel, nem gidericin var mı?"

"Bodrumda, evet."

"Tamam aşkım. Bunu koridora kurun. Bir gecede çalıştıralım. Bakalım ahşabı biraz kurutamayacak mıyız? Sabah açamazsak yeniden değerlendirebiliriz."

Daniel diğer taraftan, "İyi fikir," dedi.

Umutsuzca Jacob'a baktım. "Tüm gece? Bütün gece burada mı kalacağız?"

Jacob, "Zaten yatacaktık," dedi. "Banyomuz var, suyumuz var, yeni yemek yedik. Hiçbir şeye ihtiyacımız yok—"

"Evet! İhtiyacım var*avans!*" dedim umutsuzca. "Onsuz yaşayamam!"

Bana, üç yaşındaki bir çocuğun çılgın hikâyesini eğlendiren bir anne babanın alaycı bakışını attı.

Geceyi bu odada Jacob'la geçiremezdim. Onunla aynı yatağı paylaşamazdım. Yarı panikle ona baktım. Hiç bu kadar küçük bir yatak görmemiştim - bu bir zamanlar oda kahvaltı değil miydi? Çiftler için tasarlanmış yataklarda uzmanlaşmamışlar mıydı? Burası bir çocuk odası mıydı???

Daniel hoparlörden, "Oraya her zaman bir merdiven bulabilirim," diye seslendi. "Ama çatıya çıkman gerekecek..."

"Evet. Kesinlikle." Heyecanla başımı salladım. "Hadi yapalım." "Sen*Olumsuz* bir çatıya çıkmak," dedi Jacob.

"Neden?"

"Çünkü düşebilirsin. Ve pencerelere bakın. Sadece dört inç genişliğinde açılıyorlar. Kendini doğum kanalından çıkarmak zorunda kalırsın, takılıp kalırsın."

Alexis, "Katılıyorum, Bri," dedi telefonda. "Bu çok tehlikeli. Bence plan iyi, olduğun yerde kal."

Umutsuzluk içinde Jacob'a baktım.

"Özür dilerim" dedim ve telefonumu banyoya götürüp kapıyı kapattım.

Alexis, beni hoparlörden al ve odana git, diye fısıldadım.

Bir duraksama ve bir kapının kapanma sesi oldu. "Tamam, konuşmacıyı kapatıyorsun."

"Bu gece burada uyuyamam."

"Neden?"

"Çünkü onunla seks yapacağım."

Homurdandı.

"Komik değil," diye tıslayarak fısıldadım. "Evin beni bir susuzluk tuzağına hapsetti ve o kadar seks açlığı çekiyorum ki ona hayır diyemeyeceğim. Üzerime nefes aldığı anda bacaklarım muhtemelen o bayılan keçiler gibi fırlayacak. Bu bir kriz!"

Kahkahasını duymayayım diye telefonu ağzından uzaklaştırdığını anlayabiliyordum -ki kesinlikle öyleydim.

"Ali, adam resmen dün gece bana evlenme teklif etti."

"Sana çıkma teklif etti," dedi, hâlâ kıs kıs gülüyordu. "Senden seks istemedi."

"Evet oyaptı. Zaten randevulara gidiyoruz. Her gün. Benden onunla duygusal bir ilişki kurmamı istemiyordu, çünkü o duygusal olarak uygun değil ve flört profilimi görmüş ve benim de olmadığımı biliyor, yani o neydi?*Aslında*sormak, belki onunla seks yapmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimdi.

"Bu çok baş döndürücü bir argüman..."

"Yani şimdi yarı aşık olduğum bir adamla bir odaya kilitlendim *ve aşırı boyutta* Kim benimle sevişmek istiyor ve üzgünüm ama bir parça brokoli kadar iradem var."

Onu kaybetti. Cevap verecek kadar uzun süre gülmeyi kesmesi tam bir dakikasını aldı.

"Bak, lavabonun altındaki çekmecedeki fazladan diş fırçası var," dedi, hâlâ hırıltılı bir sesle. "Kolunu kapının altından geçirebilirim ve Teğmen Dan'ın icabına bakarız. Ayrıca, duvarların olduğunu da bilmelisiniz.*çok*kalın..."

Ağır bir şekilde tuvaletin kapalı kapağına oturarak inledim. "Yapabilirim*Olumsuz*Bunun olduğuna inan..."

"Yapabilirim."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" homurdandım.

"Bazen burada açıklayamayacağım şeyler oluyor diyelim."

Alnımı avucumun içine aldım. "Tanrı. Ve yatak neden bu kadar küçük?"

Daniel eski çerçeveyi yeniden boyuyor. İşi bitene kadar onu odaya koydu.

"Bir hamak da olabilir."

Yine gülüyordu. Bri? Sanırım Az önce Only One Bed sahnesine ulaştınız.

"Ha-Ha"

Telefonu kapatıp odaya geri döndüğümde, Jacob şöminenin önüne çömelmiş, metal bir çubukla şömineyi dürtüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Ateş yakmak," dedi ayağa kalkarak. "Odanın bizim tarafımızdan kurumasına yardımcı olur."

Elbette. Küçük bir yatağı paylaşıyoruz, *Veromantik* bir ateş olacak. Mükemmel.

Orada durup bana yine o ciddi, elinde şapka, köpek yavrusu bakışı attı. Burada olmak istemediğimi biliyordu. İç çektim ve görünürde daha az sefil olmaya karar verdim. Bu onun hatası değildi.

Omzunun üzerinden yatağı baktı ve bana döndü. "Peki... hangi tarafı istiyorsun?" O sordu.

taraf? Üst üste yığılmış olarak uyumak zorunda kalacaktık. iç çektim "Normalde hangi tarafta uyursun?"

"Doğru."

"Tamam aşkım. Solda yatacağım."

Ne giydiğime baktım. Bir atlet ve kot pantolon giymiştim. Göğüslerim uzandığım anda her yerde olurdu.

Aklımdan geçenleri okuyarak, "Bir gömlek ödünç alabilirsin," dedi. "Teşekkürler."

"Sadece uyuyor," dedi. Ha.

Sağ.

Bana verdiği gömleği değiştirdim. Onun gibi kokuyordu ve durumu milyon kat daha kötü hale getiriyordu. Alexis, aslında Jacob'la yatakta takmak istemediğim tutucumu kapının altından geçirdi ama bu konuda o kadar büyük bir şey yapmışım ki yapmak zorundaydım. Beni peltek yaptı.

Gömleği beni örtecek kadar uzundu. Neredeyse. Kot pantolonumla uyumayı tartıştım ama bu fikir aslında *yaptı* beni klostrofobik hissettiriyordu, bu yüzden kazara onu teşhir etmemek için elimden geldiğince çabuk yorganın altına girdim.

Jacob içeri girdiğinde, sol tarafının tamamı vücuduma bastırıldı. Karşılıklı olarak penisini benden olabildiğince uzak tutmaya yönelikmiş gibi görünen bazı garip, özür dileyen hareketlerden sonra, sırt sırta uyumaya karar verdik. Beni kaşımaya izin vermek ya da onun yanında kolunun kıvrımında kıvrılmış uyurken sırtüstü uzanması daha kolay olurdu, ama benim de yapmamın hiçbir yolu yoktu. Oldu *Vay* çok kaygan bir yokuş.

Dizlerim yatağın yarısında idi. Eminim *onun* dizler yatağın yarısında idi.

Boğazını temizledi. "Biliyor musun, biz daha çok yakışırız..." "Hayır," dedim sözünü keserek.

Omzunun üzerinden konuştu. "Sürekli sarılıyoruz. Cinsel değil.

Manyak bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. "Öyle değil. Ben sadece... *Gerçekten* klostrofobik," diye yalan söyledim. "Şu anda birinin bana sarılmasına izin veremem, yoksa bu her şeyi daha da kötüleştirir."

Bir süre sessiz kaldı. "Tamam aşkım." Odanın kendi tarafına dönük olarak geri döndü. Sonra tekrar omzunun üzerinden, "Biraz kalıp konuşmak ister misin? Endişeliysen uyuman zor olabilir."

Uzun bir nefes verdim. Sonra sırt üstü yuvarlandım ve o da kendi sırtına yuvarlandı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Diye sordum.

"Bana o tuhaf sorulardan birini sorabilirsin."

"Sorularım garip değil," dedim, aptal ahizemi peltek okuyarak.

Dirseğinin üzerinde doğruldu. "'Tuvalet suyu içmeyi mi yoksa pis kedi kumu yemeyi mi tercih edersin?' Bu tuhaf değil mi?"

"Bu, bir insan olarak kim olduğunuzun özüne inmek için mükemmel bir buz kırıcıydı."

"HI-hı." Gözlerinin köşeleri kırış kırıştı.

"Peki ya senin soruların? Onlar da berbat."

"Sorularım harika. Sadece onları ciddiye almıyorsun."

nefesim kesildi. "Ben aldım*Her*Bana ciddi olarak sorduğın soru." büyük lisp açık*Cidden*.

Eğlenmiş görünüyordu. "Gerçekten mi? Ölümüne yakın deneyiminiz, yirmi beşinci doğum gününüzde Disney World'de kalçalarınızın birbirine sürtündüğü zamandı.

—”

"HAYATIM İÇİN SAVAŞIYORDUM, JACOB."

Güldü ve göğsü kolumun üzerinde gümbürdedi. Her yerde gürledi. O çok yakındı.

yalnızdık...

Yemin ederim gözleri bir anlığına ağzıma kaydı ve kısa bir süreliğine, beni şu anda öpseydi, hayır demeyeceğimi fark ettim. yapamadım Sanki bir büyü'nün etkisindeydim. Sadece yerimi koruyacak kadar gücüm vardı ama o ilerlerse beni kurtaracak kadar gücüm yoktu. BEN*dua etti*Jacob'ın bu gece Jacob olacağını ve saygılı olacağını. O her zaman öyleydi. Ama ya o değilse?

Benim çok özel bir parçam*umut etmek*o değildi. Hain vajinam savaş boyası sürüyor ve Jacob'ın köyünü yağmalayacakmış gibi bir Viking borusu çalışıyordu.

Boğazımı temizledim. "Bu sizi tanımaya yönelik sorular sahte ilişkimiz için çok önemli."

"Bana ne tür bir kefal olacağımı sorarak tam olarak ne öğrendin?"

"Saçlarının kıvrırcık uzadığını ve harika bir gülüşün olduğunu öğrendim?"

Yine kıkırdadı. Devam ettiğinde hala gülümsüyordu. "Bana gerçek şeyler sormalısın. Maddesi olan şeyler."

"Madde sorularıma hazır değilsin. İnan bana. Son derece saldırganlar."

Dirseğinin üzerinde kendini düzeltti. "Beni dene."

Dirseğimin üzerine oturup ona baktım. "Bunu kaldıramazsın."

"BENolabilmek"

gözlerimi kıstım.

"HAYIR." geri yattım

"Ne? Ne demek hayır?"

"HAYIR. Çocuk havuzum yok, Jacob. İster misin'den derin sona doğru gidiyorum. Steroidlerde Doğruluk mu Cesaret mi. Orada değildi. Asla orada olmayabiliriz."

"Tereddütünün ne olduğunu anlayabilmem için söylüyorum, bana sorabileceğin ağır soruları yanıtlamaya istekli olmayacağımı düşünüyorsun."

"Benim dediğim de o."

"Yapacağım."

Ona bakmak için başımı eğdim.

Bana sabit bir şekilde baktı. "İçtenlikle söyledim. Ne istiyorsan bana sorabilirsin. Ne bilmek istiyorsun?"

Başlığın karşısına oturdum. "Arama geçmişinde ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne?" O güldü.

Omuz silktim. "Bilmek istediğim de bu. Bin soruya bedel."

Bu, kefaletle çıkacağı zamandı. Bu adamın izlemeyi sevdiği tuhaf pornoları görmeme izin vermesinin imkanı yoktu.

"Tamam aşkım." Oturdu, komodinin üzerindeki telefonuna uzandı ve bana uzattı.

Şok içinde ona baktım.

"Şey..." "Parolam 7438."

Kelimenin tam anlamıyla suskun kaldım.

"Bunu neden kabul ettin? Sadece blöfünü görüyordum.

Gözlerimin içine baktı. "Benim hakkımda bilmenden korktuğum hiçbir şey yok."

Sadece ona baktım.

Kalbim sıkıştı ve nedenini bile açıklayamadım - ama sonra nedenini anladım. Çünkü bunca yıl kendi kocam kendini bana yabancı yaptı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim ikili bir hayatı vardı. Ve işte bu adam *aranan* onu görmem için Hepsî. Aramızda herhangi bir sır istemiyordu. Bana kahrolası şifresini verdi.

Komodinin üzerinden telefonumu alıp ona uzattım. "O zaman benimkini de göreceksin. Şifrem 9008."

"Tamam aşkım. Ve bil diye söylüyorum, şifremi asla değiştirmem" dedi.

"Tamam aşkım."

"Bu, telefonuma her zaman erişebileceğin anlamına geliyor. Banka kartımı da."

ona aval aval baktım. Yakup! Az önce bana banka kartı PIN'ini mi verdin? Bunu veremezsiniz."

Bana eğlenmiş bir bakış attı. "Neden? Sana güvenemem mi?"

"Elbette bana güvenebilirsin." Kelimeyi sertçe lisledim *güven* ve gülümsedi.

"Pekala, sana güvenebiliyorsam sorun ne?"

Burnumdan bir nefes verdim. "Banka şifreniz, telefonunuzun şifresi ile aynı olmamalıdır. İki ayrı PIN olmalıdır."

"Tamam aşkım." Telefonunu elimden aldı ve birkaç kaydırma yaptı. Bir şeyler karıştırdı, sonra bana geri verdi. "Orada. şifremi değiştirdim Şimdi seninkinin aynısı."

"Yakup!"

"Ne?" Güliyordu. "Artık unutmayacaksın."

"Parolanızı neden bilmem gerekiyor?"

"Araba sürerken benim için bir mesaja bakmak, fotoğraf çekmek için telefonumu açmak, aynı gün müsait olup olmadığımızı görmek için takvimime bakmak..."

Ona bir bakış attım.

"Ne? Birlikte çok zaman geçiriyoruz. Telefonuma girmeniz gereken bir durum olacak. Kullanmak istemiyorsan hiç kullanma ama en azından ihtiyacın olursa alırsın."

Elimdeki hücreye baktım ve yüzümün biraz buruştuğunu hissettim ve boğazımın arkasında bir yumrunun kalktığını fark ettim. Siyah ekrana o kadar uzun baktım ki fark etti.

"İyi misin?" diye sordu, bana bakmak için başını eğdi.

HAYIR? Azıcık bile değil?

Sanırım bu, bu alıştırmamın bir parçası olarak gönüllü olarak yaptığım ilk ağır gerçek olacaktı.

"Kocamın şifresini bilmiyordum," diye itiraf ettim sessizce. "Çünkü paranoyak olduğumu ve bunu istediğim için kontrol ettiğimi düşünmemi sağladı."

Bakışlarımı ona kaldırdım ve yüzündeki anlayış hareketini izledim. "Sen ve ben?" dedi nazikçe. "Farklıydı. Zararsız olmayı kabul ediyoruz birbirlerine."

Sözler kalbimi kırdı. Jacob'ın bana zarar vermeme sözü, sonunda kendi evlilik yeminlerimden daha ciddi geldi.

Bana zararsız olmak istediğine inandım. Ama çoğunlukla Jacob herkese karşı zararsız olduğu için.

Uzun bir süre beni izledi. Muhtemelen iyi olduğumdan emin olmak için. Ama sanki hipnotik bir transa hapsolmuş gibiydim ve gözlerimi alamıyordum. Gözlerindeki lekeleri görebiliyordum. Nefesinin yüzümü gıdıkladığını hisset. Beni öpebilmekten küçük bir sıyrıktı.

Amy'nin onun sevgisine ve bağılılığına nasıl sahip olduğunu ve onu elde tutmak için her şeyi yapmadığını hayal edemiyordum. Onu istemedim ya da onu olduğu gibi değerli bir şey olarak görmedim.

Bakışlarımı kaçırdım ve büyüyü bozdum. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" burnumu çektim "Süper istilacı."

"Eminim. Umurumda değil.

Güçlkle yutkundum ve derin bir nefes aldım. Tamam aşkım. İşte başlıyoruz.

Telefonunu aldım ve arama geçmişine gittim. İlk sayfanın çoğu Googling Wakan'dı. Gelmeden önce söylediğim her yeri Google'da arattığını görünce gülümsedim.

Wakan aramalarından önce, uzun bir arama geçmişi vardı... kanepeler?

Yukarı ona doğru baktım. "Kanepe mi arıyorsunuz?"

"Evet," dedi başucuna yaslanarak. "Aslında sana göstermek istemiştim. Ne düşündüğünü gör."

Arama geçmişine baktı ve bir tanesine dokundu. Lacivert bir kanepe geldi. "Şu. Ne düşünüyorsun?"

"Neden bir kanepe alıyorsun?"

"Dediğin gibi koltukları değiştirmek için."

"Bir kere gelip gelişigüzel bir şekilde sana bir kanepe alman gerektiğini söylediğim için sandalyelerini değiştiriyorsun, öyle mi?"

"Senin gibi bir oturma odasına sahip olmak istiyorum." Yüzüm yumuşadı.

Benim için planlar mı yapıyordu?

Kalıcı, mobilya tipi planlar ve biz sadece arkadaşlık. Nick, annem şehre geldiğinde onunla akşam yemeği yemeyi taahhüt bile etmezdi. Muhtemelen evliliğimizin son yarısında bir ayağını dışarıda tuttuğu içindi. Onun uzun vadeli ajandasında değildim. Ve Jacob buradaydı.

“Seni iki aydır tanıyorum, tekrar gelebilirsin, hangi kanepeyi istersin?” Beni biraz güldürdü.

"Hoşuma gitti," dedim. "Ama önce üstüne oturmak istemiyor musun? Ya her şey zorsa?"

"Ben gidersem gelir

misin?" "Gelmemi

istiyorsun?" "Evet."

"Tamam aşkım." Başımı salladım. "Kanepelere oturacağız."

Gülümsedi ve o benimkine bakarken ben de telefonuna geri döndüm. Çok sessiz davranıyordu.

Geçen hafta Google'da ne aradığımı dürüstçe hatırlayamadım. Skandal bir şey yok. Adet bardaklarını araştırdığım uzun bir gezinti olduğunu düşünüyorum. Ama dönem ürünlerinden utanmayı reddettim ve Jacob daha az umursayamıyordu. Yapacak bir doktor tanımıyorum. Ve orada aşağılayıcı bir şey olsa bile, onu görmesini istedim. Tüm çirkin yerlerimi ve kirli sırlarımı görmesini istiyordum. Mesela, işte tüm nevrotik saçmalıklarım. Alabama'da çözülmemiş bir cinayetin çözüldüğünü söyleyen bir TikTok gördükten sonra sabahın ikisinde bir tavşan deliğinde, medyumları Google'da arıyorum. Ve bak! Sonra yatmak yerine, şaka olsun diye Benny'nin odasındaki elektrik düğmelerine takmak istediğim küçük plastik yaraklar aradım. Bunun hakkında ne düşünüyorsun? Senin için yeterince tuhaf mı?

Sanki beni tanıdıktan sonra hala beni yanında isteyip istemediğini görmek istiyordum.

Yazılmamış ben. Gerçek ben. Dağınık ben.

Belki de bir noktada Nick beni böyle tanıdığından ve başka birini tercih etmeye karar verdiğiindendir.

Nick'in arama geçmişine baktığım, dizüstü bilgisayarını hacklediğim ve sonunda kapak patladıktan sonra ne yaptığını gördüğüm zamanı hatırladım.

ikili hayatından Bir aldatmaca zaman çizelgesi gibiydi, söylediği her yalanın ayrıntılı bir açıklaması gibiydi.

Burada, öğle tatilinde Kelly'yi bin ilmekli kağıtlarda becerebilmek için ofisine en yakın beş yıldızlı oteli bulmak için Google'da aratıyordu. Bana göre olmayan buketleri göndermek için çiçekçileri arıyor. Oh, ve ben yatakta yanında uyurken Nick Canc n'a birinci sınıf u u lar arıyor. Bana bir i  gezisi olduğunu söylemeyi planladığı kız arkadaşıyla romantik bir tatil için onları alıyordu.

Ne zaman *Biz* yerlere uçtu, bize ko u uçurdu.

Nick'in arama sonuçlarında neyi görmedim biliyor musun? Hamilelik için tek bir arama sonucu yok. Veya ebeveynlik. Veya be ikler veya araba koltukları veya bebek isimleri...

Her neyse.

Jacob'ın telefonu birçok farklı arama geçmişi deneyimi.

Kimse izlemiyorken Jacob'ın ne yaptığını görmek hoşuma gidiyordu çünkü tam olarak onun yaptığı şeydi. *söz konusu* yaptı. Fidanlık için Google aramasına kadar, bahçesi için g l fidanları ve IMDB'de oyuncular için kontrol edeceğini söyledi. *Schitt Deresive* Teğmen Dan için ikramlar için Chuck & Don'un web sitesi.

Jacob, söylediği ki iydi. Her zaman. Ve bana göre erkekler asla olduklarını söyledikleri kişiler olmadılar. Ama bu, tüm hesaplara göre, bir nevi * yleydi*.

Ve beni kesinlikle korkuttu.

Sanırım arama geçmişi Andrew Tate alıntıları ve günde altı saat Pornhub olsaydı daha iyi hissederdim çünkü o zaman yakalama-22'yi aramaya devam etmek zorundaymışım gibi hissetmezdim. Jacob Maddox bana gerçek yüzünü gösterdiğinde büyük hayal kırıklığına hazır olmaya devam etmem gerekmecekti. Sadece gidebilirdim, "Ah. İşte burada." Ve sonra kalbim, etrafında tutmayı sevdiğim duvar için yeniden yapı taşları yapmaya başladı.

Sanırım bilinçaltımda, umduğum şey buydu. Beni hayal kırıklığına uğratmasını istiyordum. Herkesin dünyanın geri kalanına gösterdiği cepheyi aşip onun gerçekte kim olduğunu görmek istedim.

Ancak plan geri tepmişti. Çünkü Jacob'a senaryosuz aşkıttım. Geçen hafta yemek yemek için her dışarı çıktığımızda, onun Oraya vardığımızda ne sipariş edeceğini bilmesi için menüyü Google'da arattı. Google'da El Salvador'u ve ardından ona annemin nereli olduğunu söylediğim küçük kasabayı aratmasına bayıldım. İkizleri parka götürdüğümüz ve Carter'ın ona rakun çorapları giymesini istediğini söylediği gün, Jacob'ın onlar için çok bölgesel bir haçlı seferine çıkmış olmasına bayıldım. Bitkileri Google'da aramasına bayıldım. Onu sevdim. Başka birini becermek olmayan bu sağlıklı hobiye sahip olduğum için ona tırmanmak istememe neden oldu.

Onu sevdim.

Sevdim.

Sonra oturduğum yerde

donup kaldım. Aman

Tanrım... *bensevilen*.

Ama nasıl yapamam? Yaşayan en sevimli adamdı. Bence Jacob'ın hayatındaki birini bulmakta zorlanacaksın.*yapmadı* onu sev.

Ama *bensevilen*, onu sevdi. Arkadaşça değil. Hayranlık anlamında değil. Başka birine-aşık olmasaydın, sana bir şans verirdim. Sana her şeyi vereceğim bir yol.

Ama *oöyleydi* başka birine aşık. Ve daha dün, tahnitçilik hayvanlarıyla dolu bir odada fısıltı dövüşü yapmışlardı ve kadın rujunu adamın yakasına, parfümünü gömleğine bırakmıştı. Onu sarsılmış ve üzgün bir halde eve göndermişti çünkü hâlâ onun üzerinde bunu yapacak güce sahipti.

Bu yüzden bunu düşünmeyi bırakmalıyım. Çünkü o onu sevdiği sürece benim onu sevmemin bir önemi yoktu.

Ona telefonunu geri verdim. "Burada."

Telefonumu da geri verdi. "Bilmek zorundayım, DivaCup'a gittin mi?"

"Ha. Kefal sorularına takılıp kalmamızı ister miydin?"

O salladı onun KAFA. "HAYIR. BEN beğenmek senin Süper istilacı, tamamen uygunsuz sizi tanıma etkinlikleri."

biraz güldüm

Bakışlarımı tuttu. "Hakkımda bilmek istediğin ne varsa, bana sorman yeterli."

*Zamanı geldiğinde Amy'ye geri dönecek
misin? Bana karşı herhangi bir duygun var
mı?*

*Beni geri sevebilseydin, beni asla incitmez ya da beni terk etmez
miydin? Hamile olsaydık, Google'da arar mıydınız?*

Ona uzun bir süre gülümsedim ve gözleri tekrar dudaklarıma kaydı.

"Hey," dedi ağzıma konuşarak.

"Evet?" dedim onunla konuşarak.

"Biraz burbon ister misin?"

yukarı baktım "VarBurban?"

"Evet. Daniel ve Alexis için getirdim ama sonra onun hamile olduğunu görünce ona vermenin düşüncesizlik olup olmadığını düşünmeye başladım, bu yüzden sakladım. açabilirdik."

"Ama sen içmiyorsun."

"İçerim. Kaygım yüksek olduğunda içmem."

"Bir ev rehinesi durumundayız - şimdi yüksek değil mi?"

Kafasını salladı. "HAYIR."

Yüzüme bir sırıtiş yayıldı. Sonra ikimiz de aynı anda yataktan fırladık.

Chasayfa 32

Yakup

İÇİNDE Sırtımız yatağın ucundaki umut sandığına dayalı olarak ateşin önünde yerde oturuyorduk. Spor çantamdan burbonu alalı bir saat olmuştu ve Briana çok, *çok* sarhoş.

Komodinin üzerinde bulduğumuz bir deste iskambil kağıdıyla içki içme oyunu oynuyorduk. Birini şömineye fırlatmak zorunda kaldık ve kaçırırsak bir şeyler içmek zorunda kaldık. Skor birden dörde çıktı, onun lehine değil.

Omzuma yaslanmıştı ve şişeyi elinden aldım. "Sanırım bununla işimiz bitti," dedim üstünü giyip yanıma koyarak.

"Keşke Cheez-Its olsaydı." Tutucusu onu peltek yaptı.

Hafifçe kıkırdadım ve o da bana bakmak için başını salladı. "Bana gülme. Senin...mükemmel simetrik yüzünle, güzel dişlerinle ve yavru köpek olayıyla."

Gülümsedim. Yavru köpek olayıyla ne demek istediğini anlamadım ama dişleri ve simetrik yüzü her gün alırdım.

Bir odaya hapsediğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Benim gömleğimi giyiyordu. Geri aldığımda onun gibi kokacaktı. bekleyemedim Yine de biraz kısaydı ve muhtemelen görmemem gereken şeyleri görmeye devam ettim. Ben de bu konuda mutluydum ama aynı zamanda onun alçakgönüllülükten çok rahatsız olduğunu da biliyordum, bu yüzden battaniyeyi yataktan çekip onu içine sardım.

Hıçkırdı.

"Kusmanız mı gerekiyor?" Diye sordum.

O, başını salladı. "Asla kusmam. Durmadan."

"Durmadan?"

"Hayır. Norovirüs bile beni alt edemez. Bir kedim var - bir kedi ütüsü - *birdöküm*- demir mide - iki bira ve köpek turnusol testini hiç duydunuz mu?

Ona gülümseyerek başımı salladım. "HAYIR."

Burnunu ovuşturdu. "Kendine soruyorsun, bu kişiyle iki bira içip bir hafta sonu köpeğini izlemelerine izin verir misin? Bazı insanlar evet/evettir. Bazıları hayır/hayır. Eski sevgilim evet/hayırdı. Etrafta olmak eğlenceliydi ama ona güvenemezdim.

"Amy hayır/evet'ti. Güvenilirdi ama beni yıprattı."

"Benim için evet/evet olduğunu düşünüyordum," dedi. "yeth/yeth" çıktı.

Ona nazıkçe gülümsedim. "Sen de benim için bir evet/evetsin."

"İyi. Çünkü sana bir şey söylemek istiyorum. Çünkü benim nasıl bir insan olduğumu bilmen gerektiğini düşünüyorum, anlıyor musun? Mesela, ne yapabilirim?

"Tamam aşkım..."

"Sonra benden hoşlanmayabilirsin."

Ona eğlenmiş bir bakış attım. "Senden hoşlanacağıma eminim."

O, başını salladı. "HAYIR. Bu gerçekten kötü. gibi, bu *Bu yüzden* kötü. Nick'e yaptıklarımla ilgili. Bulduğumda."

Ona baktım. O kadar ciddi görünüyordu ki onunla yüzleşmek için döndüm. "Söyle bana."

Bir an bana yeniden düşünüyormuş gibi baktı. Sonra kucağıma eğildi ve burbonu aldı, üstünü çıkardı, bir yudum aldı ve tekrar yerine koydu.

"Vay canına, o kadar kötü ha?"

Yanına geri geldi ve burnunu çekerek bana baktı. "Üniversitedeyken Starbucks'ta çalışıyordum, değil mi? Ve kaba bir müşteriyle karşılaştığımda, içkilerini ekstra güzel yapardım. Mesela, Frappuccino'larında kahve konsantresi yerine soğuk sıkım kahve kullanırdım, bu tür şeyler? Ve onlara ne yaptığımı asla yeniden yaratmasınlar diye söylemezdim. Böylece hayatlarının geri kalanında içkileri bir daha asla eskisi kadar iyi olmayacak ve hep o tek seferin peşinden gidecekler ve asla o günkü gibi zevk alamayacaklar."

"Tamam yaaaa..."

"Bu bölüm değil," dedi. "Bu onu alabilmen için, tamam mı? Böylece ne kadar şeytani olduğumu görebilirsin."

kıkırdadım. "Pekala..."

Bana kasvetli bir şekilde

baktı.

Kaşımı kaldırdım. "Ne yaptın *Yapmak*?"

Uzun bir nefes aldı. Sonra benim duyamayacağım kadar kısık bir şeyler mırıldandı.

başımı eğdim "Ne? Seni duyamadım. "Evin her yerine sim döktüğümü söyledim."

Gülüşümde boğuldum. "Ne?"

"Beş galon. Tavan vantilatörlerinin kanatlarına da taktım. Sonrası için. Bir merdivenim var ve o kadar çok aldım ve oraya döktüm ki fanı çalıştırdıklarında..."

Gülme krizine girdim.

"Komik değil Jacob! Bununla gurur duymuyorum, mantıklı insanlar böyle davranmaz!"

"Hayır, haklısın," dedim gözlerimi silerken. "Hapiste olmalısın. Polisi arıyorum."

"Yakup!"

Alexis ve Daniel'i uyandırmamak için elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım, o kadar çok çatlıyordum ki.

Bunun bir kısmı burbonun beni çıldırtmasıydı, bir kısmı hikayeydi, ama çoğu bunu anlattığı asık suratlı, ciddi yoluydu. Sanki bir cinayeti itiraf ediyor gibiydi.

"Hepsi bu değil." Güçlkle yutkundum. "Mikrodalga plakasını çaldım. Ve ampul buzdolabından çıktı. Blenderin kapağını, fırın eldivenlerini ve garaj kapısı açıcısını aldım ve gitarının akortunu çözdüm ve okuduğu kitabın son beş sayfasını yırttım. Duş başlığına kırmızı Kool-Aid koydum ve tüm konserve yiyeceklerin üzerindeki etiketleri soydum ve yatağın yanındaki penceredeki perde çubuğuna çiğ karides koydum...*gölmeyi kes!*"

Neredeyse ağlıyordum.

"İş yerinde buna Briana Ortiz Çekmek diyorlar," dedi perişan halde. "Bu çok utandırıcı. Sanırım hemşireler bunu erkek arkadaşlarına doğrudan korkutmak için söylüyorlar ya da..."

Onu kendime çekip başının üstünü öpmek zorunda kaldım. Elimde değil. Çok umutsuz görünüyordu.

"Halıyı değiştirmek zorunda kaldılar," diye fısıldadı. "Parıltıları çıkaramadılar."

"Eh, savunman için, bence o bunu hak etti," dedim, kıkırdayarak onun saçlarına doğru.

Başıyla göğsümü işaret etti. "O yaptı. Gerçekten yaptı. "Beş galon simi nereden buluyorsun?"

"Amazon." kokla. "Astar vurmak."

"Elbette. Pişman mısın?"

"HAYIR."

Burnumdan bir kahkaha attım.

Bir saniye orada kaldı, gömleğimi kokladı. Sonra oturdu ve yüzüne düşen saçlarını sildi. "Bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle."

"Ne?"

"Sana bunu söyledim. Bu benim en utanç verici şeyim. O yüzden şimdi bana bir şey söyle."

Umut sandığına yaslandım ve biraz düşündüm.

"Tamam," ona dönüp baktım. "Benny'nin hastane odasına girdiğimde donup kaldım çünkü sen çok güzeldin."

Çenesi düştü. "Ne?"

"Konuşamadım bile."

Kıkırdadı. "Durmak!" Dizimi itti. "Bunu sadece parıltı konusunda kendimi daha iyi hissetmem için söylüyorsun."

Ona sabit bir şekilde baktım. "Ben ciddiğim." O sıırıttı ve ben gülümsedim.

"Eh, köprücük kemiğine bakmadan duramıyorum," dedi. Eğlenerek ona baktım. Köprücük kemiğim mi?

"Bence çok seksi." o peltek konuştu*seksi*. "Ve kolların. Ben onları seviyorum."

Kuyu.*BEN*bir daha asla uzun kollu giymedi. Kış çetin geçecekti.

"O gün restoranda oturmuş seninle konuşurken yağmur yağdı" dedim. "Verandadaydım. sıırılsıklam oldum."

Ağızı açık kaldı. "Sadece benimle konuşmak için yağmurun altında mı oturdun?"

Ona bakmadan önce uzun bir süre kucağıma baktım. Senin için bundan çok daha fazlasını yapardım.

Gözlerini benimkilere kaldırdı ve sessizlikte birbirimize baktık.

Ateş çıtırdadı ve yüzümün yan tarafını ısıttı ve alevler irislerinde dans etti ve onu o kadar çok öpmek istedim ki vücudumun her santimi çığlık attı.

İşte o an buydu.

Beynim, son birkaç haftadır kalbimin bana söylediklerini ilk kez bilinçli olarak kaydetti.

Ona aşık olmuyordum. ben
zatenöyleydi.

Özlemin kedere bu kadar benzemesi komik. Tam burada olmasına rağmen, tek düşünebildiğim eksik olan kısımdı. Asla sahip olamayacağım kısım.

Onu yakından ve sonunda uzaktan sevmek kaderimde vardı ve o bunu asla bilmeyecek veya beni sevmeyecek.

Ciğerlerimdeki havayı çaldı. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki gücü çaldı. Beni hayal kırıklığı ve umutsuzlukla zayıf düşürdü ve bu anda hissettiğim acıyı her zaman taşıyacağımı biliyordum.

Briana felaket bir yaşam olayıydı. Her şeyi değiştiren bir şey. Ve bundan sonra eskisi gibi olmayacaktım. Şimdiye kadar tanıştığım tüm kadınlar ve isteyeceğim tüm kadınlar onun altına düştü.

Bana sahipti.

Ve bunun nedeni biraz heyecanlanmam ya da duygusal hissetmem ya da ateşin yüzünü aydınlatma şekli ya da gömleğimin vücuduna bu şekilde sarılması değildi. *Ovardı* Ben. Ve her zaman yapacağından şüphelendim. Bu nasıl biterse bitsin.

Hiç bir şeybeni hazırlayabilirdi.

Uzanıp elimi yanağına koydum. Bir kural, çiğnendi. Bir sınır geçildi. Ona bu şekilde dokunmak için hiçbir nedenim yoktu. Kimse izlemiyordu.

Ama uzaklaşmadı. Gözlerini kapatıp ona doğru eğildi ve ben de hissettiğim tüm sevgiyi bu küçük temasa akıtmaya çalıştım. belki olur gibi

ona ulaşmama yardım et. Belki bunu hissedebilirdi ve bu muhtemelen asla değişmeyecek bir şeyi değiştirirdi.

"Bu ne anlama geliyor?" o fısıldadı. "Bu ne?" dedim usulca.

Güzel gözlerini açtı ve bana baktı. "Bu sessizlik," dedi rüyadaymış gibi. "Sessizliğinizin hepsini biliyorum. Benimle yalnız kaldığında sessiz olduğunu biliyorum, bunun nedeni beyninin hareketsiz olmasıdır. Kalabalık içindeyken sessiz olmanızın nedeni beyninizin gürültülü olmasıdır. Ama bunu bilmiyorum. Bu nedir?"

Bakışlarını tuttum. "Bu sensin."

Gülümsedi ve sonra yana kaydı ve bana doğru kıvrıldı ve ben de ona sarılmak zorunda kaldım. Bana sarıldı ve her şeydi. Tüm evrenim tek bir yer ve zamanda yoğunlaştı.

"Yakup?" o fısıldadı.

burnumu saçlarına dayadım.

"Ne?" Uzun bir duraklama.

"Seni seviyorum."

Saçlarına nefesimi verdim ve gözlerimi kapattım.

O sarhoştı. Herkes sarhoşken herkesi sever. Ama benim kastetmediğim halde, neredeyse karşılık verecektim. Ama nefesi düzene girmişti ve uyuduğunu biliyordum.

önemli değil

Bu gece konuştuğumuz hiçbir şey yarın gerçek gibi gelmeyecek zaten. En azından onun için değil. Ama onu tutmalıyım. Bu gerçektir. Bu en azından bir şeydi.

Ateş köz oldu ve ben bir umut sandığına yaslanmaktan sırtım ağrıyana kadar orada kaldım. Sonra onu kaldırdım ve yatağına taşıdım.

Ve kollarımda beşikteyken, ısınlama hakkında bir şeyler mırıldandı.

Chasayfa 33

Briana

To kapı açıktı.

Baş ağrısı, şimdiye kadar sahip olduğum en kuru ağız ve uyluğumun altında kaya gibi sert bir gafla Jacob'ın üzerine yarı yayılmış olarak uyandım.

Aman*Tanrı*. Ayağa kalktım ve yataktan fırladım.

Jacob yarı uyanık halde doğruldu. "Ne oldu?"

"Hiç bir şey. Kapı açık. Plan işe yaradı," dedim ona bakmadan kıyafetlerimi alırken. Sonra fark ettim ki, her eğildiğimde, bana ödünç verdiği gömlekten kığım görünüyordu. Bir elimle sırtını aşağı çektim ve diğer elimle kıyafetlerimi ve onurumdan geriye kalanları tutarak odadan kaçtım.

BEN yapamadı Unutma yarım ile ilgili son gece.

Benim hafıza var üç numaralı atıştan sonra bir yerlerde sisli. Sanırım ona parıltıdan bahsetmiştim. Ah. Hayatımın en uzun düşünü aldım, biraz su ve Motrin içtim.

ve idam mangasıyla yüzleşmek için aşağı indi. Alexis beni hemen mutfakta köşeye sıkıştırdı, ama onun için sarhoş olmam ve bacağımın altında bir ereksiyonla uyanmam dışında hiçbir dedikodum yoktu.

Jacob kahvaltıda masanın üzerinden bana bakmaya devam etti.

Yukarı bakardım ve o sessizce bana bakardı. Genelde sessizken ne düşündüğünü bilirdim ama bu kez onu okuyamıyordum, bu da benikesinOna parıltıdan bahsettim ve şimdi muhtemelen sahte kız arkadaşının da muhtemelen bir seri katil olduğu gerçeğiyle boğuşuyordu.

Beni yatağa o taşımış olmalı. Kendimi orada bulmamın hiçbir yolu yoktu. Bayılmışım ve yere yatmışım ve muhtemelen beni ölü olarak kaldırmak zorunda kalmıştı.

Jacob o kadar yumuşak ve nazikti ki, fiziksel olarak ne kadar güçlü olduğu konusunda ona asla itibar etmedim. Bana çocuklara binicilik derslerinde kullandıkları o tatlı, uysal yük atlarını hatırlattı. Birkaç bin pound ağırlığında olduklarını ve yüklü bir vagonu çekebileceklerini unutuyorsunuz.

Keşke beni taşıdığını hatırlayacak kadar tutarlı olabilseydim. Her şey muhtemelen çok seksiydi.

Kahvaltıdan sonra Jacob ve ben ayrı arabalarımızda eve gittik.

Eve giderken penisi düşündüm. penisi düşündüm
pay.

Sert bir karşılaşma olacağını biliyordum. Sadece biliyordum.

Ereksiyonunun bir anlam ifade etmediğini klinik olarak biliyordum. Uyuyordu. Bu sadece düzgün işleyen bir kan ve sinir sisteminin bir işaretiydi, heyecanlanacak bir şey yoktu. Bir dahaki sefere vibratörümü elime aldığımda, bunu yüzde yüz düşüneceğimi de biliyordum. Jacob, yatakta benimle sıcak ve uykulu. Ben, ona zor uyanıyorum. Sadece fantezi senaryomda odadan kaçmadım. Elim iç çamaşırının kemerinin altına kaydırarak onu uyandırdım...

Peki ya biz yapsaydık?

Bu düzenleme süresince bağlı. İhtiyaçları ve anlayışları olan iki yetişkin, hepsi bu. Aralarında duygusal birliktelik olmayıp sadece cinsel ilişki olan iki kişi.

Sanki ondan ibaretmiş gibi...

Ve bu çizgiyi aşamamamın en büyük sebebi buydu. Çünkü yaşadığım duygulardan seksi ayırabileceğimi sanmıyordum.

hayır ben**biliyorduy**apamadım

Ve başka birine aşık olan bir adama daha fazla aşık olmama izin veremezdim. Onun ikinci tercihi olamazdım. Ben onun yedek planı olamazdım.

Ama Tanrım, keşke yapabilseydim.

Bu adamın beni ters yüz etmesine izin verirdim. Beni toz haline getir. Krep gibi çevir beni. Benim yapmadığım şeyleri bana yapmasını istiyordum.*herhangi biri*. Beni yaratıcı kılacak şekilde çalıştırdı. Çıplak göğsünden çıplak bir Pop-Tart yerdim.

Birini bu kadar çok sevip aynı zamanda ondan bu kadar etkilenmenin nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum. Birine nasıl kesinlikle taparsınız ve onunla ilgilenmek ve göğüslerine yara bandı yapıştırmak ve aynı anda sizi bir yatak başlığına çakmasını istersiniz. Beni mümkün olan her cinsel yolla çubuk kraker gibi büktükten sonra bana tatlı şeyler fısıldamasını ve ardından kalp-göz emojileriyle uyumasını ve yüzüne bakmasını izlemek istiyordum.

Bu iki şey benim için daha önce hiç yan yana olmamıştı. Böyle değil.

Kocamdan etkilenmiştim. içindeydim*Aşkkocamla* Ama Jacob'la olduğu gibi değil. Yakınında bile değil. Ve Nick'in Kelly hakkında böyle hissedip hissetmediğini merak etmem gerekiyordu.

BEN*nefret*BT.

Çünkü olsaydı? Anladım. Gerçekten yaptım.

Önce Nick beni terk etmeliydi. Beni asla aldatmamalıydı. Ama Nick'le evliyken Jacob hakkında böyle hissetseydim... bu bir işkence olurdu. Beraber olduğum kişinin doğru kişi olup olmadığını sorgulamama neden olurdu.

Bir evliliği bitirmek için yeterli olurdu.

Sonunda evime vardığımda saat iki olmuştu. Akşamdan kalmalığımın geri kalanını atmak için yatağa gitmeyi planlayarak kendimi arabadan dışarı sürükledim ve ön yürüyüşe çıktım, ama ön kapıyı açtığımda, bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Çok, çok yanlış.

Hava chicharron gibi kokuyordu.

Anneburadaydı.

Ağzımdan sessizce küfürler savurdum ve Benny kafasını mutfaktan dışarı uzattı. Merhaba BRIANA. Geri dönmene sevindim, BRIANA.”

Ona ölümcül bir bakış attım ve bir saniye sonra annem arkasından çıktı. Eski önlüğünü giymişti ve yabani tuzlu buklelerini başının üstünde bağlamıştı. *"Merhaba kızım!"*

"Merhaba anne," dedim ona sarılarak.

Benny omzunun üzerinden bana ters ters bakıyordu. Önlük giymişti ve annem ne kadar uzun süredir burada olursa olsun onun aşçı olduğunu biliyordum.

Beni kendinden uzaklaştırdı ve onaylamaz bir şekilde başını salladı. "Çok zayıf. Yemiyor musun? Erkek arkadaşın nerede? Seni beslemiyor mu?"

"Beni besliyor, anne."

Dudaklarını büzdü. "Muhtemelen o da çok zayıf. Siz doktorlar asla yemek yemezsiniz. Ben pupus yapıyorum, gel masada bana yardım et." Beni beklemeden mutfığa gitti.

düşüm Benny bana haklı bir bakış attı. şimdi öyleydi *Benim*acı çekmeye dön.

Annemi sevdim. İnanılmaz bir kadındı. Güçlü, yetenekli, yüzlerce farklı şekilde hayatta kalan biri ama o çok fazlaydı.

Annem başkalarına bakmak için yaşadı. Ve sevdiği insanlar krize girdiğinde, bu içgüdü aşırı hızlandı. Eve, yeni boşanmış ve görünüşe göre bir deri bir kemik kalmış kızının ve böbrek hastası oğlunun yanına gelmişti.

arıza. Bu evin her yerini fırçalayacak ve biz merhamet dilenene kadar bizi besleyecekti.

Benny omzunun üzerinden mutfğa baktı ve sonra aramızdaki boşluğu kapattı.

"Yapamam *inanmak* konu aradın," diye fısıldadı. "Bir anlaşmamız vardı."

"O aradı *Bengeçen* hafta. Onu sesli mesaja mı göndermem gerekiyordu?" diye fısıldadım. "Ona bir vericin olduğunu ve senin iyi olduğunu söyledim. Ona gelmesini söylemedim!"

"Sabah sekizden beri *curtido* yapıyorum. Görünüşe göre Amerika Birleşik Devletleri'ni uçarak geçmesine ihtiyaç duyacak kadar hastayım ama lahana doğramayacak kadar da değil."

Buna homurdandım, bu da bana daha keskin bir bakış kazandırdı. "Ne kadar kalıyor?" sessizce sordum

On parmağını kaldırdı. Sonra onlara nabız atmaya başladı. yirmi, otuz, kırk, elli - *iki aylar*???

sessizce inledim. "*Neden?*"

"Beni sağlığıma kavuşturmak için burada olmak." Bana parmağını salladı. "*Busen* inarıza-"

"*Ben* inarıza?" Fısıldadım. "Bu nasıl?"

"Dairemden vazgeçmemi sağladın," diye fısıldadı. "Burada kapana kısıldım."

kollarımı kavuşturdum "Pekala, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de burada kapana kısıldım."

"Öyle değil. Bu beni daha iyi hissettirmiyor, Briana.

İğrençsin." "Gil gelmedi mi?" Diye sordum.

"Hayır."

Ah. Gil onu korudu. Gil geldiğinde her zaman daha iyiydi. *Osevdim* annelik ve patronluk taslamak. Bu onların işiydi.

"Belki eğlenceli olur?" inşallah dedim.

Benny bana Hayır, Eğlenceli OLMAYACAK der gibi baktı. "Mutfak darmadağın. Görünüşe göre tüm ticarethane orada patlamış."

Önlüğünü çıkarıp elime tutuşturdu. "*Anne ben biraz yorgunum*"köşeden seslendi. "Gidip uzanacağım."

"Tamam aşkım, *mijo*. Briana bana yardım edecek, diye seslendi mutfaktan.

Gülümsedi ve ona gözlerimi devirdim. Bunun için fazla akşamdan kalmaydım.

Sonraki dört saati küçük bir orduya yetecek kadar pupus yapmaya çalışarak geçirdim. Ayrıca tüm yatakları çıkarıp yıkadık ve mutfaktaki her dolabı yeniden düzenledik. Annem kedi saklandığı yerden çıkınca onu yıkayacağını söyledi ve Cooter'ı bir daha asla kanepenin altından göremeyeceğimizi biliyordum.

Onun neden böyle olduğunu biliyordum. Yemek yapmak ve temizlik yapmak onun stres tepkisiydi. Biz büyürken bize verebileceği çok az şey vardı ama para olmasa bile bize her zaman temiz bir ev verebilirdi. Ve daha önce besleyemediği zamanlar için bizi şimdi beslemek istedi ve yaptı. Zayıf yılları telafi etmeye çalışan miktarlarda, milyon kere.

Bu aşırı yuvalanma, annem evi istediği gibi aldığında düzelecekti. Aşçılık hiç bitmezdi ama yeterince ilgilenildiğimizi hissettiğinde tavan vantilatörlerini temizlemeyi bırakırdı.

Torunlar olduğunda annem harika olurdu. Harika bir Mamá Rosa olurdu - harika bir anneydi. Sadece Benny ve benim bu düzeyde bir anneliğe ihtiyacımız yoktu. Ama etrafta bebekler varken? Gerçekleşen bir rüya olacaktı.

Ona hiç torun veremediğim için kendimi kötü hissettim. Bunun için kendimi hep kötü hissedirdim.

Yemek pişirip temizlik yaparken yakalandık. Ona "erkek arkadaşım" bahsettim. Jacob'la tanışmak istedi. Ve onun ailesi.

Ailesi sorun değildi ama ben Jacob için endişeleniyordum. İlgi odağı o olacak ve muhtemelen bunalmış olacaktı.

Onları ailesinin evinde tanıtmanın daha iyi olup olmayacağına karar veremedim, orada daha fazla dikkat dağıtıcaktı ve odak noktası doğrudan onun üzerinde olmayacaktı. Ya da tek başına, Amy ve Jeremiah'ın stresi bir faktör olmadığında, çünkü muhtemelen orada olacaklardı.

Sonra bir an onları tanıştırsam mı diye düşündüm. Çünkü birkaç ay içinde Jacob ve ben nasılsa ayrılacaktık. Ama sonra fark ettim ki, eğer bunu yapmazsam, annem onun onu tanımasını istemediğimi ya da onun kız arkadaşının annesiyle tanışmak istemediğini düşünecekti.

Herkesi buna inandırmak zorunda olduğum gibi, onu da gerçek olduğumuza inandırmam gerekecekti. Sonunda yıkmak zorunda kalacağım bu temelleri kurmak zorunda kaldım.

Yalan gitgide derinleşiyordu. Ve ondan nefret ettim. Söylemek zorunda olduğum için değil, yalan olmamasını dilediğim için.

Anneme Benny'yi diyalize nasıl sokacağını gösterdim. İtiraf etmeliyim ki burada olmasının büyük bir avantajı buydu. Annem hemşireydi ve bu yükü paylaşma konusunda çok yetenekliydi. Bunu yapabilecek ikimizin olması, Benny'ye, ben isteyken bile, hemen hemen her istediğinde diyalizini yapma esnekliği verirdi. Eve gitmemi beklemesine gerek kalmayacaktı.

Sonunda yatağa gittiğimde saat on birdi ve Jacob'dan dört cevapsız mesajım vardı. Eve sağ salım vardığımdan emin olan biri. Bir diğeri, Wakan'a gelmesine izin verdiğim için bana teşekkür ediyor ve iki kişi daha dün yaptığımız özçekimlerle. Selfielere gülümsedim.

Son iki günü çok sevmiştim. Sadece onunla olmayı sevdim. Onunla konuşmak, onunla bir şeyler yapmak. Jacob'la birlikteyken, önemli değildi

olduğumuz yerde, başka bir yerde olmak istemedim. Bitki odasındaki teraryum gibiydi. Kendi kendine yeten bir ekosistem. İhtiyacım olan veya istediğim her şey tek bir insanda toplanmıştı. Mümkün bile görünmüyordu.

Gerçek uyumluluğun böyle hissettirmesi gerektiğini düşündüm. Kolay. Jacob'la birlikte olmak, var olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde kolaydı. Ve evliliğimin ne kadarının zorla yapıldığını anlamamı sağladı. Nasıl konuşacak hiçbir şeyimiz olmadı. Nasıl da ailemden hoşlanmıyor ya da onları ya da Alexis'i tanımak için herhangi bir çaba sarf etmiyor gibiydi. Tatil gibi şeyler bile. Ben keşfetmek isterdim ve o rahatlamak isterdi. Bu şeyler o zamanlar önemsiz görünüyordu, sadece küçük görüş farklılıkları veya küçük tercihler. Ama şimdi göz kırıyorlardı. Bir şeylerin yolunda gitmediğinin ve her zaman da öyle olduğunun kanıtı gibi. Uyumluluk ölçeğinde belki de on kişiden altısıyla evlenmişim - ki bu çabayla işe yarayabilir. Ama Jacob on üzerinden ondu. Bir evet/evet. Jacob iş almadı.

Jacob mükemmeldi.

Resimlerimizden birini ekran koruyucum yaptım ve üzerini örtmesin diye tüm simgeleri yüzünden uzaklaştırdım. Telefonumdan geriye baktığında gülümsemesini görmek hoşuma gitmişti.

Ayrıldığımızda bunu not etmem gerekecekti. O zaman uygun olmaz. Ama şimdilik alabilirdim.

Onu aradığımda hemen cevap verdi. "Hey.

Uyumuyorsun, değil mi?" Diye sordum.

"HAYIR. Sadece günlük tutuyorum. Eve geldin tamam mı?

Yatağıma tırmandım. "Evet. Annem burada."

"Arizona'dan mı?"

"Evet." Başımın altına yastığı yumrukladım. "Benny'nin nakli için burada."

"Ah. Onunla tanışabilir miyim?
biraz güldüm "Sen buluşmak istiyorsun *Daha* halkımdan mı? Doymadın mı?"

"Doug'dan pek hoşlanmadım ama Alexis ve Daniel'den hoşlandım."

Tamam, Doug benim halkım değil. Onu iddia etmiyorum."

Kıkırdadı.

"Annem gerçekten seninle tanışmak istiyor," dedim. "*Ve* ailen."

"Harika. Ayarlayalım."

Yine yakın çevremi coşkulu buluşmasıyla. Bu adam bu maskaralık için gerçekten emek harcıyordu.

"Ya ailen kayarsa?" dedim sesimi alçaltarak. "Böbrek hakkında. Benny ve annem senin onun bağışçısı olduğunu bilmiyorlar.

"Onlara sadece söyleyebilirdik."

Alnımı kırıştırdım. "Anlat onlara? Bir grup insanın bilmesini istemediğini sanıyordum."

"İki tane daha kaldırabilirim."

dudaklarımı büktüm.

"Bilmiyorum..." "Ne?"

"Bu iki insan çok şey olacak. Muhtemelen ağlayacak ve sarılacaklar.

"Sorun değil."

Bunu yapmaya bu kadar istekli olması biraz tuhaftı. Bunların hepsi. Demek istediğim *BEN* bunun için ailesini tanıması gerekiyordu ama benimkini bilmesi gerekmiyordu. Onun için fazladan iş gibi görünüyordu.

"Son zamanlarda çok sosyalsin," dedim.

"Arkadaşlarını ve aileni tanımak istiyorum."

Neden bilmiyorum ama sözleri beni tam kalbimden yakaladı. Sanırım gerçek bir erkek arkadaşın yapacağı şey bu olduğu için. Tanıştığım insanlarla tanışmak istiyorum

sevilen. Bunu muhtemelen ailemi onunla tanıştırmak bu sahte ilişkiyi daha gerçekçi hissettirdiği için yapıyordu. Ailelerimizin tanışmasını istemesinin başka bir nedenini gerçekten düşünemiyordum, özellikle de tanımadığı insanlarla tanışmak evrendeki en az sevdiği şey olduğu için.

"Tamam," dedim. "Nasıl yapmak istersin? Onları görmeden önce Benny'nin böbrek donörü olduğunu söylememi ister misin? Bunu senin önünde yaparsam garip olacaktı gibi hissediyorum."

"Elbette."

"Aile buluşması ve selamlaşma şeyini ne zaman yapmak istiyorsun?" "Annemi arayayım ve onun için hangi günün işe yaradığını göreyim."

"Elbette." esnedim

Sonra hiçbir şey söylemeden bir süre telefonda kaldık.

Dün gece bu zamanlar Wakan'da onunla yataktaydım. Ben de şimdi onunla yatakta olmayı diledim. Onu yarın işte görecektim ama eskisi gibi değildi.

"Jill bugün geri geldi," dedi.

Tuhaftı çünkü bunu bana birlikte yaşamamız gerektiğini hatırlatmak için söylediğini hissettim. Sanki benim de yanında olmamı düşünüyordu.

"Annen ailemle tanıştığında onlara evde yaşadığını söyleyecek" dedi.

Ah,*saçmalık*. Bunu düşünmemiştim.

"Ona her zaman gerçeği söyleyebiliriz," dedim. "Aslı gibi. Çıkmayacağımızı."

"Hayır," dedi hızlıca. "Bundan hoşlanmadım. Çıkacak."

iç çektim "Tamam aşkım. Bunun üzerinde düşünmeme izin ver. Bir şeyler bulacağım." gözlerimi ovuşturdum. "Uyumam lazım. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Elbette. Yarın görürsünüz. İyi geceler."

Ama sonra kapatmadık.

Ayrılma anını bekledim. yapmasını istedim. Ben olamazdım, en azından bu gece. Ama asla olmadı.

Sessizce telefonda kaldık. Otuz saniye. Bir dakika. İki.

Muhtemelen kapatmayı unutmuştu. Telefonu muhtemelen masasının üzerinde duruyordu ve günlüğüne karalamaya geri dönmüştü ve aramanın bitmediğini bile fark etmemişti. Sadece karalama duymadım. Sadece fabrika odasındaki çeşmenin yumuşak damlamasını duyabiliyordum.

Belki de telefonu kapatıp gitmiştir? Ama bir an için, onun ne yaptığına inanmama izin verdim.*BEN*yapıyordu. Beni birkaç ekstra değerli an için tutuyordu.

Sessizliğin ötesine uzanmak için kendime izin verdim. Şimdi zihnimde ona bakıyordum. Yumuşak, şefkatli gözleri, dudaklarının kıvrımı. Bana sessizliklerinden birini verirken çenesindeki tik. Benim bilmediğim.

Onu hat boyunca hissedebiliyordum. Onun kokusunu alabiliyordum. Yüzünü, hareketlerini ve ruh hallerini sürekli incelememle ilgili hafızamla şekillenen 3 boyutlu hale geliyordu. Telefonlarımızın ince bağlantısından geçerek önümde bir hayalet gibi süzülüyordu.

Ona koşmak istedim. Buradan çıkıp arabama binip doğruca onun evine gitmek. O masada otururken fabrika odasına fırladım ve kendimi ona atıp ne kadar küçük, geçici veya önemsiz olursa olsun bana vermeye istekli olduğu her şeyi aldım. Vücudumun, kalbimin ve zihnimin birbiriyle güreştiğini hissedebiliyordum. Biri onun için bağılıyor, diğeri harekete geçmekten çok korkuyor ve sonuncusu mantıklı bir şekilde bunun korkunç, berbat bir fikir olacağını savunuyor.

Ve muhtemelen orada bile değildi. Sadece masanın üzerine bırakılmış bir telefon.

Ve ben bir şeyler uyduruyorum.

Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım. Ardından Aramayı Bitir düğmesine bastım.

Onunla takılmak ve yalnız yatmak hayatımda yaptığım en üzücü şey gibi geldi.

Annem ve Benny ile konuşmak için ertesi gün işten sonra akşam yemeğine kadar bekledim. Annem pollo encebollado, domatesli soğan tabanında tavuk budu yapmıştı. En sevdiğim yemektir. Tabii bizim yiyebileceğimizin on katını yapmıştı ve hepsi garajdaki hızla dolan derin dondurucuya gidiyordu. Oh iyi. En azından DoorDash'e para harcamaya devam etmem.

Jacob'la olan bu durumu çok düşünmüştüm. Sadece birkaç aylığına onun yanına taşınmaya karar vermiştim.

Haklıydı. Hala burada yaşıyor olsaydım annem kesinlikle ailesine ifşa ederdi. Söylediğim bu yalanı ailesinin bizi yakalamamasını sağlamanın tek yolu onun yanına taşınmaktır. Çok aptalcaydı. Bunu asla yapmamalıydım. Amy beni o kadar kızdırdı ki, bunu onun aptal suratına vurmak istedim.

Her neyse.

Jacob'a bu sahte ilişkiyi inandırıcı kılacağıma söz vermiştim. Ve birlikte yaşadığımızı iddia eden bendim. Belli ki bu konuda stresliydi yoksa bu konuda bu kadar ısrar etmezdi. Artı, bu ev resmi olarak annem ve Benny ile doluydu. Annem Benny'nin diyalizini yapabiliyordu; Burada olmak zorunda değildim. Akşam yemeğinden sonra Jacob'a gidecektim.

Yemeğimizi bitiriyorduk ve ağzımı peçeteyle sildim. "O halde size söylemem gereken bir şey var çocuklar," dedim.

Annem çatalını ağzına götürerek durakladı. "Hamile misin?"

"Hayır, hamile değilim."

Yardım edemedim ama hayal kırıklığına uğramış göründüğünü not ettim.

Annem son derece gelenekseldi. Hamile ve bekar olsaydım, o mutlu olmazdı. Ama görünüşe göre bu yaşta çocuksuz ve bekar olmam daha da kötüydü.

Uzun bir nefes verdim. Sonra kardeşime baktım. "Benny, Jacob senin böbrek vericin."

Annemin çatalının tabağa çarptığını duydum.

"Kimsenin bilmesini istemedi," dedim. "Ama sana söylemem için bana izin verdi. Ayrıca benden onun yanına taşınmamı istedi ve ben de kabul ettim. Ayrılıyorum. Bu akşam."

Ağabeyim şaşkın görünüyordu. Annem elleriyle ağzını kapatmıştı. Sonra kalktı ve doğruca buzdolabına yöneldi.

Sandalyemde kıvrıldım. "Ne yapıyorsun?"

"Onun için yiyecek paketlemek. Briana, ona bir tabak yap. "Anne, ben henüz gitmiyorum..."

"*Evet, elbette alacaksın!*"Tupperware'i buzdolabından çıkarıyordu. "Eğer şimdi gidip o adamı beslemezsen, ben oraya gidip onu kendim besleyeceğim."

inledim. Jacob henüz bilmiyordu ama dondurucusu Salvador yemeğiyle dolmak üzereydi. Sonsuza kadar.

Benny'ye döndüm. Bana sadece göz kırpıyordu.

Ağabeyime, "Bunu büyütmene gerek yok," dedim. "O da içe dönük. Büyük bir minnettarlık gösterisinden falan hoşlanmayacak."

Annem kilerden yalıtımlı bir poşet çıkardı ve garajdaki derin dondurucuya gitti. Garajın kapısı kapandığında Benny dudaklarını yaladı. Benim için aptalca bir şey yapmıyorsun, değil mi?

Alnımı kırıstırdım. "Ne?"

Onunla bunun için takılacak değilsin. Sağ?" Başımı salladım. "HAYIR."

Yüzündeki ifadeden bana inanmadığını anlayabiliyordum. "Neden sana o randevuyu sordu?" dedi. "Diğer gün?"

öne eğildim "Benny, Jacob'ın asla benden faydalanmak için hiçbir şey yapmayacağını söylediğimde bana inanmana ihtiyacım var. benderindenbu adama aşık Ve bunun sadece yüzde beşi senin için yaptıklarından kaynaklanıyor.

O an bunun doğru olduğunu anladım.

Jacob'ın o kadar çok sevecen niteliğe sahip olması şaşırtıcıydı ki, kardeşime bir organ bağışlamak onu sevmem için en küçük nedeni temsil ediyordu.

Benny bir an bana baktı. Sonra benden uzağa baktı ve başını salladı.

"Seni burada annemle bıraktığım için üzgünüm," dedim sessizce. Burnunu çekti. "Sorun değil. Anladım. Ona teşekkür et.

"Yapacağım."

Elimi onun üzerine koydum. "Yine de, bunun senin için gerçekleşmesi için yapmam gereken her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum."

Tekrar başını salladı.

Ve sanırım zaten öyleydin. Çünkü Jacob'la bu anlaşmayı yaparken kendi kalbimi kırmak için imza atmıştım.

Chasayfa 34

Yakup

Sbiri kapımı çaldı. Teğmen Dan ayağa fırladı ve havlamaya başladı.

Fabrika odamda günlük tutuyordum. Saat neredeyse dokuzdu. Muhtemelen mücevher. Diğer iki kız kardeşim son yirmi dört saat içinde buradaydı.

İç çektim, kalemimi sayfalara yerleştirdim ve defteri kapattım. Kalktım ve kapıyı açtım... Briana?

İki bavulu, bir soğutucusu, bir spor çantası ve yalıtımlı bir omuz çantası vardı. "Hey-"

"Ben taşınıyorum," dedi. "Ama sadece birkaç aylığına." Gülümsemem yüzüme yayıldı. *Anımutluluk*.

Elinde spor çantası ve soğutucuyla içeri girdi, Teğmen Dan heyecanlı bir şekilde ayaklarının üzerinde zıplıyordu.

"Soğutucuda ne var?" Diye sordum.

Senin ve benim yiyebileceğimizden daha fazla Salvador yemeği. Ve gelmeye devam edecek.

Valizini doğruca yatak odamdaki dolaba götürürken gülümsedim. Rafta onun için bir yer açtım ve birkaç çekmeceyi birleştirdim, böylece onları alabilirdi.

Onu burada görmekten ne kadar mutlu olduğumu tarif bile edemezdim. Yatmadan önce gördüğüm son kişi ve uyandığımda gördüğüm ilk kişi o olacaktı.

Duştan sonra buharlı, onun parfümü ve şampuanı gibi kokan banyomu hayal ettim. Eşyaları evime dağıldı. Bir sandalyenin arkasında bir kazak. Ayakkabıları kapının yanında. Dudaklarımda onun ruju. Çok büyük ve anlamlı hissettiren bu küçük önemsiz şeyler.

O mutfaktan çıkarken koridora geri döndüm. "Hepsini dondurucuya sığdırmayı başardım" dedi.

Elleri belinde oturma odasına baktı. "Buraya sığacağını düşünüyorum."

"Buraya ne
sığacak?" "Hava
yatağı."

Spor çantasından buruşuk bir lastik tampon ve siyah bir pompa çıkarmaya başladı. Gülüşüm soldu. Benim odamda uyuyacağını düşünmüştüm. Yatağımda. Benimle.

"Yerde uyumak zorunda değilsin," dedim. "Benim yatağımı paylaşabiliriz. Yeterince büyük."

"HAYIR. Aynı odayı paylaşmamamız daha uygun olur diye düşünüyorum." "Ama daha önce yaptık. Ve o yatak çok daha küçüktü..." "Daha iyi, Jacob."

Sesinde kesin bir şeyler vardı. Pompayı fişe taktı ve ben izlerken şilteyi havaya uçurmaya başladı, söndü.

Daha fazlasını alırken bile, yine de yeterli değildi. Hala gerçek değildi.

Yatağın sığmayacağını umarak orada durdum. O yaptı.

İşi bittiğinde yatağın üzerine oturdu ve biraz zıpladı.

Ona kaşlarını çattım. "Peki, biri kapıyı çalarsa ne yapacağız?"

Omuz silkti. "Bitki odasına sokacağım." "Ve bunu yeterince hızlı yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Elbette."

Sonra, neredeyse tam zamanında, birisi kapıyı çaldı. Bana baktı ve gözleri kocaman açıldı. Sonra ayağa fırladı ve şilteyi tuttu.

Yana doğru kaldırdı. "Bana yardım et!" o fısıldadı.

kollarımı kavuşturdum "Bu planı kendi başına uygulamaya hazır olman gerektiğini düşünmüyor musun? Her zaman müsait olmayabilirim. Ya duşta olsaydım?"

"Duşta değilsin!" Hantal şilteyi bacaklarına dayayarak yanlara doğru ayaklarını sürüdü.

"Pekala, en kötü senaryoya göre plan yapmalıyız, değil mi?"

Bir lambayı devirdi. "Yakup!"

sırıttıyordum. "Hayır."

Gırtlaktan gelen bir çığlık sesi çıkardı ve bir ekiciyi devirdi. Yanlara doğru düştü ve parke üzerine kir döküldü.

kıkırdamaya başladım.

Koridoru sıkıştırarak fabrika odasına giden yol boyunca resim çerçevelerini yere vurdu. O kadar komikti ki, arkasında bir yıkım yolu bırakması umrumda bile değildi.

Bir dakika sonra bir kapı çarptı ve telaşlı bir şekilde geri döndü. Zorlukla nefes alarak önümde durdu, atkuyruğu kıvrıktı ve parmağıyla göğsümü dürttü. "Sen ve ben? İlk dövüşümüzü yapmak üzereyiz."

Tek yapabildiğim yüzümü düz tutmaya çalışmaktı.

Biri tekrar kapıyı çaldı.

Bana kısık gözlerle baktı ve kapıya yürüdü ve kapıyı açtı. O Jewel'dı.

"Hey! Ne güzel bir sürpriz!" Briana biraz fazla canlı bir şekilde dedi.

"Girin!"

Ablam içeri girdi ve sahneyi izlemek için durdu. Yerde bir lamba, koridorun her yerinde çerçeveler, yan tarafında bitki, Briana'nın saçı darmadağınık. Arkasına geçip kolumu beline doladım.

Jewel bize baktı. "Uh... Siz burada ne halt ediyorsunuz?
Evin çöpe gitti."

Briana saçlarını düzeltti. "Seks yapıyorduk. İşler biraz vahşileşti.

"Yatağa ne yaptığını görmelisin," dedim. Briana
homurdandı.

Jewel yavaşça başını salladı. "*Tamam*.İyi iyi. Gwen, cinsel açıdan
hüsrana uğramış göründüğünüzü söylüyor.

Briana ve ben aynı anda bembeyaz olduk.

"İşte ödünç aldığım kavun oyacağı. Şimdi gideceğim." Ve gitti. Kapı
kapandıktan sonra Briana'ya döndüm.

Boğazımı temizledim. "Cinsel olarak hüsrana
uğramadım," diye yalan söyledim. "Kuyu,*BEN*ben,"
diye alay etti.

Boynuma yükselen bir sıcaklık hissettim. O kadar kolay bir çözüm vardı
ki...

Kollarını kavuşturdu. "Seninle beş dakika konuşmayacağım. Sana çok
kızgıyım."

"Parıltıyı alıyor muyum?"

Havayı içine çekti. "İnce buz, Maddox."

Dudağım seğirdi ve gülümsememeye çalıştı ama elinde değildi.

Muhtemelen çantalarını dolabıma yerleştirmek için odama gitti. Onun
arkasından gülümsedim.

Bir saat sonra onunla mutfak masasındaydım, getirdiği yemeklerden bir
tabak yiyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla yediğim en iyi yemek buydu.
Et suyu soslu tavuk budu. Annesi mükemmel bir aşçıydı. "Bundan daha
fazlasının olacağını söylemiştin?"

Dizini çenesinin altına çekti. "Jacob, derin dondurucu alanını ikiye katla."

Yemeğimi biraz dürttüm. "Annen şehirdeyken burada olmak zorunda olduğun için üzgünüm."

"Burada olmak umurumda değil."

Gözlerimi ona kaldırdım. "Değil mi?"

"HAYIR. Kesinlikle bilmiyorum. Çok eğlenceli olacak. Ve işe ortak gidebiliriz. "İzlemeyi bitirebiliriz*Schitt Deresi*," Söyledim.

"Ve Teğmen Dan'i birlikte gezdirebilir ve koltuk alışverişi şeyini yapabiliriz - bu Instagram için çok iyi olacak. Ayrıca, size yerinizi vereceğimi bilmenizi isterim. Eğer fabrika odasına falan gitmen gerekiyorsa, kesinlikle anlarım."

Bunun çok olacağından şüpheliydim. O etraftayken kaybolmak istemiyordum. Onun olduğu yerde olmak istedim.

Ona bir anahtar, çarşaf ve yatağı için bir battaniye ve yastıklar verdim. Cezveyi her zaman yaptığım gibi ertesi sabah için kurdum - sadece normalde yaptığımın iki katını yaptım ve bu küçük şey bile beni gülümsetti.

Her zaman birlikte, aynı yerde olurduk. Bunun fikri beni mutlu hissettirdi.

Bunu isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Sürekli birini istediğimi asla hayal edemezdin. Ve bu bile yeterli değildi, çünkü o gece yan odadaydı, benimle değildi.

Bu noktadan sonra hayatımda ilk defa kapı açık uyudum.

Sonraki hafta bir rutine girdik ve şimdiye kadar olduğum en mutlu kişiydim.

Bir kanepe aldık. Bir hafta daha teslim edilmeyecekti ama yine de eski koltukları kabine kadar sürdük ve geceyi orada geçirdik. Rıhtımda yüzmeye gittik ve bana asansörü alıştırma yaptırdı. *Kirli Dans* Bu, onu görececek kimse olmamasına rağmen ona dokunmam gerektiği anlamına geliyordu. Bütün günümü yaptı. Sonra kuruttuk ve restorana yürüdük ve yemek yedik. Orada yağmurda onunla konuşmamla ilgili anlattığım hikayeden bahsetmedi. Yani hatırlamadı. Aynen öyleydi.

Yemekten sonra geri döndük ve ateşin önündeki koltuklara oturup gözlerimizi açamadan konuştuk.

Amy her zaman kabinin sıkıcı olduğunu söylerdi çünkü yürüme mesafesinde herhangi bir bar ya da arkadaşların bizimle kalmasına yetecek kadar oda yoktu. Briana'ya bunu söylediğimde, bana kafası karışmış bir şekilde baktı ve "Bu nasıl sıkıcı olabilir ki? *sen* Burada?"

Birlikte geçirdiğimiz her dakikayı sevdim. Her dakika.

Briana ve ben bugün işe geri döndük. Bu akşam uçaktan indikten sonra annesi ve erkek kardeşiyle annemlerin evinde yemek yedik.

Acil servisin karşısında, bir hasta odasının kapısının yanında durmuş, hemşire odasındaki Briana'yı izliyordum. Jocelyn'le oturmuş, çizelge yapıyordu. Zander geldi ve yanımda durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Briana'yı izliyorum. Ona çiçek gönderdim. Buraya gelmelerini bekliyorum." "Ona neden çiçek gönderdin?"

Gülümsedim. "Bana

kızgın." "Ne için?"

Sakızlı bir ayı olsaydı onu yer miydim diye sordu. Evet dedim."

Kahkaha attı ve Briana başını bilgisayarından kaldırdı ve gözlerini kısarak bana baktı. Bana bir başparmak aşağı verdi ve ben güldüm.

Zander bana baktı. "Bu şey hâlâ sahte, değil mi?" dedi, sesi alçaktı.

Gülüşüm biraz düştü. "Evet. Hala sahte."

"Emin misin?"

Bir nefes verdim. "Birkaç hafta önce ona çıkma teklif ettim. Hayır dedi." dedi *HAYIR?* Ona baktı. Bana baktı ve gülümsememeye çalışarak başını salladı. "Peki, ona tekrar soracak mısın?"

"HAYIR. Teklifimin süresi dolmuş gibi değil. Fikrini değiştirirse, bana söylerdi. Benden bu şekilde hoşlanmıyor.

Bana baktı. "Onu böyle mi seviyorsun?" Bir süre sessiz kaldım. "Evet. Evet."

Koridorda sürüklenen çiçekleri gördüm ve kapı aralığına doğru biraz geriledim. Briana bakıp onun için olduklarını anladığı an, o günkü serotonin atışımdı. Güzel yüzü aydınlandı ve kartı çubuktan alıp zarfı açtı. Okuyup gülmesini izledim. Kart dedi ki,

Sevgili Briana,

En derin özürlerimi sunarım. Açıkçası ödevi anlamadım.

-J

Yukarı baktı ve odayı aradı ve beni görünce bana gülümsedi ve kalbim doldu.

Bunu ona her gün verirdim. Hayatımın geri kalanını onu bana böyle gülümsetmenin yollarını arayarak geçirirdim. Onun için yaşadım.

Geldiğinde her zamanki gibi herkes bizi izliyordu. Gösteri yapacağını biliyordum. İş yerinde çok fazla dokunamadık. PDA'ya izin verilmedi. Yani burada yaptığımız, dokunmak istiyormuşuz gibi davranmaktı ama kurallar buna izin vermiyordu. Bana çok yakın duracak, sanki bizmişiz gibi bana bakıyordu.

işte olmasaydı, beni öperdi. En çok bunu sevdim. Bunu yaptığında, beni geri sevdiğini hissetti. Rol yapmaya izin verdim.

Bana sarılmaktan bir santim utangaç durdu. "Zander," dedi ona başını sallayarak. Sonra kollarını kavuşturup bana döndü. "Çiçekler için teşekkürler Dr. Maddox."

"Öyleyse beni affediyorsun, öyle mi?" sırıttım.

Şakacı bir şekilde omuz silkti ve benden uzağa baktı. "Cumartesi sana yemek ısmarlasam nasıl olur?" Diye sordum. Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Çin yemeği istiyorum." "Tamam aşkım."

"Siparişi ben vereceğim ve sen gidip almalısın."

"Adil geliyor."

Tek kaşını kaldırdı. "Menünün yarısını sipariş edeceğim."

"Elbette."

Birbirimize yaslanmış, gülümsüyorduk.

"*Tanrım*, bir oda tut," dedi Hector, yürüyerek.

Biraz güldük ve ayrıldık ama göz temasımızı bozmadık. Bunda çok iyiydik.

Birimizin âşık olduğuna ve diğerimizin rol yapmakta iyi olduğuna inanmak zordu.

Hector, Briana'ya, "Hey, üçüncü odada seni soran bir hasta var," dedi.

Briana bana son bir cilveli bakış attı. "Görev çağırıyor," dedi, geriye doğru koşarak. "Öğle yemeğinde görüşürüz."

Üçüncü odanın sürgülü cam kapılarının ötesinde gözden kaybolana kadar aptal gibi sırtarak onu izledim.

"Ve sen *Elbettesahte...*" dedi Zander.

Gülüşüm düştü.

"Eminim." *En azından onun için.*

Biz sadece arkadaştık. Bunların hepsi düğünden birkaç hafta sonra sona erecekti. Ve her gün bunu düşünerek kalbim kırıldı.

Düğün dört hafta sonraydı. Benny'nin böbrek nakli beşteydi. Bundan sonra muhtemelen birkaç hafta görünüşe ayak uyduracağımızı düşündüm. O zaman bu olurdu.

Hepsi bu kadardı.

işe geri döndüm

Hector, on dakika sonra, ben çizelge okurken geri geldi. "Merhaba, biraz *aptalkızına* hamle yapıyor.

yukarı baktım "Ne?"

"Evet, her yerde 'Numaranı ver, görüşelim' diyor." Ona baktım. "Ona numarasını verdi mi?"

"Evet. Sanırım onu tanıyor falan? Sana söylüyorum, oraya gitsen iyi olur. O adam onun her yerinde ve onunla ilgileniyor. Ve o da seksi. Yani, senin kadar ateşli değil, ama çok yakın.

Uzun bir süre onun bulunduğu odanın kapısına baktım. Sonra haritayı masaya koydum ve kendimi koşturmaya zorladım.

Chapter 35

Briana

Jacob bana çiçek gönderdi.

Sadece Instagram için olduğunu biliyorum ama yine de. Keşke göndermesini istediğim için göndermemiş olsa da, muhtemelen bütün gününü onları seçmekle geçirmişti. O böyleydi. Onun bu konuda endişelendiğini, kullanmaya karar vermeden önce çiçekçinin yorumlarını kontrol ettiğini hayal edebiliyordum. Belki de çiçekçiyi arayarak sitedeki resimden farklı renkte bir gül veya vazo talep edebilirsiniz.

Bunun gibi şeyler, her şeyin gerçek olmasını her zamankinden daha çok dilememe neden oldu. Belki Jacob biraz daha az düşünceli, akşamları tatlı ya da hastalarına karşı nazik olsaydı, bu kadar ileri gitmezdim.

Kimi kandırıyordum? Olduğu kişinin yarısı bile olsa, gitmiş olacaktım.

Bunu sabahları koridorun kapısına yaslanıp elinde bir fincan kahveyle ve ben şişme yatağında otururken benimle konuşurken yaptı. Saçları dağınık olurdu ve üzerinde buruşuk pijaması ve muhtemelen onun gibi kokan bir tişörtü olurdu. Ve o çok...sevimli görünüyordu. Etrafta onu görecektir başka biri olmadığı sürece ona sarılamamanın en zor olduğu zamanlardan biriydi. Sıcak ve uykulu olacağına bahse girerim. Bahse girerim dudakları yumuşak olurdu ve tadı kahve gibi olurdu ve parmaklarımı saçlarında gezdirebilirdim.

Ama onun yerine aptal şişme yatağıma oturup, odasında onunla kucaklaşmak yerine oturma odasında yerde olmaktan mutluymuşum gibi yapardım.

Onunla yaşamayı seviyordum. BEN*sevil*enBT.

Her zaman en düşük seste klasik müzik çalması hoşuma gitti. Çamaşırlarında kokulu boncuklar kullanırdı ve havluları hep lavanta kokardı. Yağmur yağdığında mum yakmasını sevdim. Jacob'a benim kadar aşık olan köpeğiyle alçak sesle konuşması hoşuma gitmişti. Koridordan gelen ayak seslerini veya sabah kalktığında yatağının gıcırdamasını duymak hoşuma gidiyordu. Kahve makinesini çalıştırmak için beni uyandırmadan sessizce mutfığa gelmesi ya da yatağında televizyon izlerken neredeyse uyuyakalmak üzereyken üzerime bir battaniye örtmesi ve ışığı kapatması hoşuma gidiyordu.

Jacob düşünceli ve nazikti. Sabırlı ve nazikti. Ve evi, kendimi yalıtılmış ve güvende hissettiğim güzel bir kuş yuvasına davet edilmiş gibiydi. Ama sanırım Jacob'ın evinde sevdiğim şeyin Jacob olduğunu aklımın bir köşesinde biliyordum. O, bu yaşam olan kendi kendini idame ettiren ekosistemin kilit unsuruydu. O olmadan hiçbir şey işe yaramadı.

Beni isteyen hastayı görmek için üçüncü odanın sürgülü cam kapısını kaydırarak açtım.

Levi! Hemen sıırıtmaya başladım.

Elinde kanlı gazlı bezle sedyede oturan adam gülümsedi. "Burasının senin hastanen olduğunu sanıyordum."

"Minnesota'da ne yapıyorsun?" dedim kapıyı kapatarak.

Elini kaldırdı. "Soyma bıçağıyla avucumu dilimleyerek açıyorum." Dişlerimden hava çektim.

"Bunu bitirebilirim," dedim onu hazırlayan asistana. Dışarı çıktılar ve ben de eldivenlerimi giyip yarasına baktım.

"Ah, evet," dedim gazlı bezi çıkarırken. "Gerçekten kendine bir numara yaptın." Ona sahte ciddi bir bakış attım. "Bunu dikerken cesur olacak mısın? Ağlamak yok."

"Gerçekten mi? Toksik erkekliğe yaslanmamı mı istiyorsun? Sen? Eğer acıyorsa, ben *irade* ağlamak."

Gülerek başımı salladım. Tanrım, Levi. Her zamanki gibi yakışıklı ve çekici.

Elini gazlı bezin etrafına geri kapattım. "Eşin nasıl?" Diye sordum. "İyi. Biz boşandık.

geri çektim "Gerçekten mi? Instagram'da hepiniz mutlu görünüyordunuz."

"Evet iyi. İşe yaramadı. Yine de hala arkadaşız. Senin de boşandığını gördüm. Bunu duyduğuma üzüldüm."

Omuz silktim ve eldivenlerimi çıkardım. "Bok olur. Ne yapacaksın."

"Öyleyse Cindy'yi hatırladın mı?" O sordu.

Eldivenlerimi çöpe attım. "Cindy Baker mı? Komşunuz? Kesinlikle. biz oynardık *Gitar kahramanı* okuldan sonra oturma odanda onunla." "O yüzden geri taşındım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Cidden?"

"Evet. Geçen yıl boşanma olayımın ortasında benimle Facebook'ta arkadaş oldu. İki hafta önce taşındık."

Başımı salladım. "Hayal et. Ruh eşin komşu kızıydı." "Biliyorum. Bu vahşi.

Sürgülü kapı açıldı ve Hector içeri girdi.

Levi sırtıttı. "İkimiz de boşandık. Kimin aklına gelirdi? Umarım kocanızın bir aptal olduğunu söylememde bir sakınca yoktur."

"Hiçbir fikrin yok."

Bana onaylarcasına baktı. "Yine de iyi görünüyorsun. Kese sana çok yakışıyor."

Tezgaha yaslanarak ışınlandım. "Teşekkür ederim. Beni kan ve kusmuk içinde görmelisiniz."

O güldü.

"Hey, bir ara bir şeyler içmeye gitmeliyiz," dedi. "Yetişmek."

"Evet, tabii," dedim.

Levi bana başını salladı. "Bana numaranı ver."

Telefonumu çıkarıp Hector'a döndüm. "Bunu temizlemeni ve üzerine biraz lidokain sürmeni sağlayabilir miyim? Ve bir dikiş tepsisine ihtiyacım var."

"Anladın, *patron*" Kelimede bir tavır dokunuşu vardı *patron*.

Bana garip bir şekilde dudaklarını büzdü ve gitti.

Levi onun gidişini izledi. "Ne hakkındaydı?"

gözlerimi devirdim. "Kim bilir? Dramatik değilse ölür."

Levi bana numarasını verdi ve ona mesaj attım. **MERHABA** böylece eli boşken benimkini telefonuna kaydedebilirdi. "İşte," dedim cep telefonumu yerine koyarak.

Beni bir saniye inceledi. "Benny için test yaptırdığımı

biliyorsun." Gülümsedim. "Yaptın? Teşekkür ederim."

"Bir donör buldu mu?"

Başımı salladım. "Aslında yaptı. Önümüzdeki ay nakil olacak.

Mükemmel bir eşleşme."

O gülümsedi. "İyi." Sonra durakladı. "Hey. Seni görmek gerçekten çok güzel. Başımı salladım. "Evet sen de."

"Senin izini sürmek için bir bahanem olsun diye kendimi kasten bıçakladığımı söylemiyorum ama kesinlikle günümün en önemli olayı buydu. Eminim Cindy de takılmak isterdi. Grubu tekrar bir araya getirin.

Kapı tekrar kayarak açıldığında buna kahkaha atıyordum. Yine de Hector değildi - Jacob'dı. "Hey, bir konsültasyon isteyip istemediğimi merak ediyordum," dedi odaya doğru eğilerek.

"Elbette." Levi'ye baktım. "Hemen döneceğim."

Koridora çıktım. "Naber, neyin var?"

Omzunun üzerinden başını salladı. "Altıncı odadaki portakal büyüklüğündeki apseyi boşaltmak üzereyim. İzlemek isteyebileceğini düşündüm."

sırıttım. “ayyy, hediyelerle mi geldin? Yine de yapamam. Bu dikişleri yapacağım.” Omzumun üzerinden başımı salladım.

"Yalnızca bir asistan yapsın."

"Hayır, bunu ben yapacağım."

Yavaşça başını salladı. "Onu tanıyor musun yoksa..."

"Evet, ben büyürken annemin yanında çalıştığı aileden bahsettiğimi hatırlıyor musun? Onu büyükanneleri için hemşire olarak tutan mı? Bu onların en küçük oğulları. Bir nevi birlikte büyüdük."

"Ah. Onunla tanışabilir miyim?"

Güldüm. "İstediğiniz *tanışmak*?"

Kollarını kavuşturdu. "Evet neden olmasın. Birlikte büyüdüğün biriyle tanışmak istiyorum."

"O bir yabancı. Bunun farkındasın."

"Sanırım halledebilirim."

Omuz silktim. "Tamam aşkım. Hadi."

Odaya geri döndük ve içeri girdiğimizde Levi daha dik oturdu. "Levi, bu arkadaşım Jacob. Jacob, bu benim çocukluk arkadaşım Levi Olsen."

"Elini sıkardım ama..." dedi Levi yarasını kaldırarak. "Levi bir soyma bıçağıyla karşılaştı," diye açıkladım.

Jacob başını salladı ve yumruklarını ceplerine soktu. "Kuyu. Emin ellerdesin."

Ve sonra o sadece... orada durdu.

"Pekala," dedi Jacob bir süre sonra tekrar. "Tanıştığımıza memnun oldum." Sonra bana baktı. "Bu akşam ailemde akşam yemeği için sekiz."

"Evet..." Akşam yemeği iki kişilik olduğu için ona biraz kafası karışmış bir bakış attım. *Benim*

anne ve *Benim* kardeşim, tabii ki saatin kaç olduğunu biliyordum.

Orada tuhaf olmasına yetecek kadar uzun süre durdu. Sonra ayrıldı.

Levi'a dönüp baktım.

"Bu senin erkek arkadaşın mı?" O sordu.

biraz güldüm "Evet. Uzun Hikaye."

Onayladı. "Kıskanmışa benziyordu."

Simdi ben*Gerçekteng*güldü. "O değil,
güven bana." Tanrım, keşke olsaydı.

Chasayfa 36

Yakup

Sbeni arkadaşısı olarak tanıttı. *Oarkadaş.*

Sekiz saat sonra bile, ailemin evinde Briana ve ailesini beklerken bunu düşünmeden edemedim.

Briana annesini ve erkek kardeşini alıp benimle burada buluşmak istemişti. Birlikte planladığımız gibi öğle yemeği yiyememiştik, bu yüzden Levi hakkında soru sorma şansım olmadı - onu düşündüğümde irkildim. Levi. Bu nasıl bir isimdi? Bir bahçe aleti gibi geliyordu.

Birbirlerinin yanında rahat görünüyorlardı. o aldıyolonu dikmek için çok uzun. O apseyi gerçekten boşaltmak zorunda kalana kadar üçüncü odanın kapısına bakmıştım ve işim bittiğinde hala oradaydı.

Ne hakkında konuşuyorlardı?

Baş parmağımı çiğniyordum. Endişem yine uğulduyordu. Haftalardır sessizdi ve şimdi geri dönmüştü. Bu akşamki yemek mi yoksaLevi.

Onun arkadaşısı.

Muhtemelen bunu fazla düşünüyordum. ben ... idimElbetteFazla düşünüyordum. Belki de erkek arkadaşını herkese arkadaş olarak tanıttı? Demek istediğim, bir erkek arkadaş bir tür arkadaşdır. Sağ? Teknik olarak yanlış değildi.

Ama sorun şu ki ben onun erkek arkadaşısı değildim. Tam olarak değil. Ve belki de bunu bilmesini istemişti.

Girişte volta atıp onu kapıda karşılayabilmek için garaj yoluna girmesini bekledim. Bugün sadece ailem, Jane ve büyükbabam olacaktı.

Diğer herkes çalışmak zorundaydı. Daha küçük kalabalığa minnettardım çünkü zaten bitkin hissediyordum. İle *Levi*.

Briana ve ailesi nihayet dışarı çıktıklarında on dakika gecikteler. Geçitten çıktıklarında derin bir nefes aldım ve en güzel gülümsememle kapıyı açtım. "Hey, işte buradasın."

"Üzgünüm, biraz dolandık," dedi Briana içeri girip beni yanağımdan öperek. Kalbim atladı. Normalde herhangi bir öpücük almazdım.

En azından annesi ve erkek kardeşinin benim arkadaş olmadığımı bilmesini istiyordu.

Beni annesiyle tanıştırmak için kenara çekildi. "Bu benim annem Rosa."

"MERHABA-"

Kadın kendini üzerime attı. "Kahramanımız!" dedi hafif bir aksanla. "Biz senin için dua ettik ve Allah seni bize getirdi. Teşekkür ederim."

Bana sarılırken, Briana gülümseyerek omzunun üzerinden bana omuz silkti.

"Rica ederim," diye mırıldandım.

Rosa üzerimden sıyrıldı ve beni kollarımdan tuttu. Briana'ya senin özel bir adamın olduğunu söyledim. Sen onunla ilgilen. Ona tüm iyi seksi yaşıyorsun—"

bembeyaz oldum

"ANNE!" Briana korkmuş görünüyordu.

Rosa şaşırmış görünüyordu. "Ne? Onunla yaşıyorsun, bilmiyormuşum gibi değil."

Şey, Rosa gidiyordu *Aşk* Neşe.

Benny, hâlâ başını sallamakta olan kız kardeşinin arkasından geldi. Ona başımı salladım. "Seni tekrar görmek güzel."

"Evet," dedi beceriksizce. "Teşekkürler. şey için."

"Rica ederim."

Briana kolunu belime doladı ve yandan bana sarıldı ve ben de ona sarılınca her zaman yaptığım gibi ona baktım ve bir an için kayboldum.

"Güzel kokuyorsun," dedi bana gülümseyerek.

Eğilip onu öpmeyi diledim. Gerçek bir erkek arkadaşın burada yapacağı şey buydu. Sadece hızlı bir gagalama ve bir gülümseme.

Bunun yerine "Sen de" dedim.

Yerine. Onunla yapmak istediğim her şeyi, onun yerine başka bir şey yaptım.

Büyükbaba ışık hızıyla koridordan aşağı geldi ve beni oradan kurtardı. Briana'ya o kadar yakın yuvarlandı ki, Briana yoldan atlamak zorunda kaldı.

"Sigaralarımı aldın mı?" Ona ters ters baktı.

Hayır, sigaran hâlâ bende değil, dedi Briana kollarını kavuşturarak.

"Onları getirmen mi gerekiyordu?" diye sordu.

Briana başını salladı. "Onları almasına izin yok, anne." "Ben değilim!" diye bağırdı. "Burası bir hapisane!"

"Dede..." dedim.

Sonra annem ve babam beni kurtarmak için Jane'le birlikte koridora geldiler. Ailemi tanıştırdım. Benny nedense kendisini kız kardeşime Ben olarak tanıttı. Sonra ailem Rosa ve Benny'yi büyükbabam ve Jane'le evi gezmeye götürdüler ve Briana'yla ben bir an yalnız kaldık.

Köşeyi döndükleri an yere yığıldı.

Bunun için üzgünüm, dedim. "Jafar'ı hapse attım ama büyükbabam için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Homurdandı.

"İyi misin?" Diye sordum. Geç kaldın.

"Evet, bak ne *BEN*yolda yaptı. Ölü bir keseli sıçan gördüm, bu yüzden onu baban için almak için durdum ve o ölmemişti.

Bir kahkaha attım.

“Kaldırdığımda bana tısladı ve geriye doğru düştüm. Annem onu resmen kaybettiğimi düşünüyor. Bir çalıya düştüm ve saçımdan yapraklar yolkmak zorunda kaldı. Dirseğimi çarptım.” Onu kaldırdı ve kaşlarını çattı.

sırıttım. "Bakmamı ister misin?"

Onu ovuşturdu. "Hayır, bu iyi."

Ona eğlenmiş bir bakış attım. "Babama ölü şeyler getirmek zorunda değilsin."

"Ama onun gözdesi olmak istiyorum," diye sızlandı.

kıkırdadım. Sonra sadece ona baktım. Onu işte gördüğümden bu yana geçen bir saat içinde bile onu özlemiştim.

şimdi ayrı olmamız normal gelmiyordu. Ve biz birlikteyken, ondan istediğim kadar fazlasını alamıyordum.

Konu ona geldiğinde hep aç kalırdım. Kırıntılarla yaşadım, asla doymadım. şimdi bile, bu koridorda birbirimize dokunabileceğimiz bir yerde dururken dokunamıyordum çünkü tam burada onu görecek kimse durmuyordu. Bunların hepsi, sahip olduğum her şey performatifti ve yoksunluk her geçen gün bana biraz daha geliyordu. Ona onu sevdiğimi söylemek bile bir şey olurdu. O farkında olmadan onu benim sevdiğim kadar sevmek boşa gitmiş gibiydi. Onun varlığının bile gülümsememe, sabahları mutlu uyanmama sebebi olduğunu bilmemek.

Telefonu cıvıldadı. Çantasını karıştırdı ve baktı. Sonra sesi kapatıp yerine koydu.

"Alexis?" Diye sordum.

"HAYIR." Detaylandırmadı.

Benny ve annesi buradaydı.*BEN*buradaydı. Alexis değilse kimdi? Ama sonra biliyordum.

Boğazımı temizledim. "Yani, düşünüyordum da, herkese çıktığımızı söylesek daha iyi olur. Her ihtimale karşı."

Başını eğdi. "Ha?"

"Beni arkadaşın olarak Levi ile tanıştırdın."

Alnını kırıştırdı. "Yaptım mı?"

"Evet. Bu sadece fark ettiğim bir şeydi. Sadece tutarlı olmamız gerektiğini düşünüyorum, anlıyor musun?"

"Üzgünüm. Freudyen sürçme," dedi. "Hey, ona gerçeği söylemem hakkında ne düşünüyorsun?" dedi, sesi alçaktı.

Nabzım hızlandı. "Neden bunu yapasın ki?"

"Tanıdığımız kimseyle tam anlamıyla konuşmuyor. Mecbur kalmadıkça yalan söylemeyi sevmiyorum."

Ona bekar olduğunu söylemek istedi. *Neden* ona bekar olduğunu söylemek istiyor muydu? İçimde asit gibi paniğin yükseldiğini hissettim. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

Konuyu değiştirdi ve ailemin gittiği yönü işaret etti. "Annem onu terk ettiğimi düşünmeden gidip onları bulmalıyız." Bana baktı. "Ayrıca, bu gece sana yemek vermem gerekecek, yoksa annem sana kötü davrandığımı düşünecek."

Ona bir bakış attım. "Ama o *Benimbaba* evi..."

"Bırak gitsin, Jacob. Sana olduğun prens gibi davranacağım. Annem sizi gönderdiği için teşekkür etmek için Meryem Ana'ya çoktan çiçek bırakmıştı. Aziz statüsüne yükseltildin."

En azından annesi benim için uğraşıyordu. Alabildiğimi alırdım.

Chasayfa 37

Briana

BEN Annem ve Benny'yi Jacob'ın evinden eve götürüyordu. Akşam yemeği iyi geçmişti. Benny, Joy'la nakli hakkında konuşmalı. Bence bu onu daha iyi hissettirdi. Ameliyattan geçen biriyle hiç tanışmamıştı.

"Papağan neden Bieber hakkında bağıırıyordu?" Benny arka koltuktan sordu.

"Her gün şeytani mülkiyeti seçerek uyanıyor," dedim. "Ölü şeylerin olduğu garip odanın nesi var?" "O odayı beğenmedim," dedi annem. "Bir sürü göz."

"Babası tahnitçi. Bence komikler," dedim otoyola dönerek. "Kaykaydaki rakunu beğenmedin mi?" kardeşime sordum

Benny arka görüşte omuz silkti. "Evet sanırım."

"Briana, neden o yaşlı adama bir sigara vermiyorsun?" Annem sordu. Oksijen kullanıyor anne. Bu onu hipoksik yapabilir."

"Bu yüzden? Demansı var mı? Ölesiye sigara içmek isteyip istemediğine karar veremiyor mu?"

"Hayır, bunaması yok."

"O zaman neden sigara yok? Ona, 'Bak, sana bunu veriyorum ve belki nefes alamıyorsun' dersin. Hâlâ istiyor musun?' Ve eğer evet derse, o zaman evettir. Ona bir tane verirdim. *Senona* bir tane vermeli."

"Joy onlara sahip olmasını istemiyor."

Bana el salladı. “*Onu öldürmeyeceksin.* O yetişkin bir adam, ona istediğini verirsin. O ölecek, sen mutlu ölmesine izin verdin. Ve bu benim için de geçerli. Sakın bana istediğim şeye sahip olamayacağımı söyleme çünkü beni sonsuza kadar yaşatmaya çalışıyorsun. Sevdığım şeyleri yaparken ölmek istiyorum. Sonuna kadar mutlu olmak istiyorum.”

"Tamam anne."

"Mutlu olmak istiyor musun?" dedi, devam ediyor. "Sizi, sizin onu sevdiğinizden daha çok seven çirkin, zengin bir adamla evlenin." Ön cama doğru başını salladı. "Bu seferki çirkin değil ama geri kalanı onda var.*götten sikilmiş*”

homurdandım. “*YakupOlumsuz*çırpılmış.”

Bana bakmak için yüzünü geri çekti. “*Sen körsün!*Kör müsün? Bunu beğendim. BEN*Asla*Nick'i sevdim.

"Ha," dedim şerit değiştirerek. "Şimdi bana söyle." Burnumdan yavaşça nefes verdim. "Jacob kesinlikle beni benim onu sevdiğimden daha fazla sevmiyor anne."

Alay etti. "Sen*vardır*kör. Yanlış yönde endişeleniyorsun. Diğer yönden endişelen.”

"Neden seni hiç öpmüyor?" diye sordu. "Beni öpüyor," dedim savunmaya geçerek.

Hayır, bilmiyor. Her zaman istiyormuş gibi görünür ama asla istemez.” koltuğumda kıpırdandım. "PDA'yı sevmiyor."

"Ama her zaman elini tutuyor ve sana dokunuyor filan."

"Öpüşmek farklıdır."

"Öyle değil*Of*farklı..." diye mırıldandı.

"Onunla evlenmeni isterse, evet de," dedi annem. "Hiç gençleşmiyorsun."

"Tamam mı anne? Az önce korkunç bir boşanma yaşadım ve sadece beş saniyedir çıkıyoruz.

"Ve zaten kardeşine bir organ veriyor.*Tanrım*, Daha fazla İsteddiğiniz ne? Onu sevdim. İyi iş, yakışıklı. O çok kibar."

"Kibar biri." Ve cömert ve kibar. "Ama şunu bil diye söylüyorum, muhtemelen bir daha asla evlenmeyeceğim."

Sanki farklı dillerde konuşuyormuşum gibi bana bakmak için döndü. "Neden?" "Benim için iyi bitmediği için mi?"

Bana tekrar el salladı. "Sadece bu konuda akıllı ol. Sana pahalı bir yüzük vermesini sağlıyorsun. Adını her şeye, tüm malına yazdırıyorsun. Sonra seni terk ederse, onun evini alırsın."

"Anne!"

"Ne? Gil ile yaptığım buydu. Beni bırakmayacağını böyle anlıyorum. Ödeyemez.

"Gil sana takıntılı ve sensiz yaşayamaz," dedim. "Ve yapsaydı, evi olmadan yapardı." Omuz silktili.

Güldüm. Sonra arka görüşe baktım. "Peki, Jacob'ın ailesi hakkında ne düşünüyorsun?" Kardeşime çarpık dudaklarla gülümsedim. "BEN."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı.

"Jane güzel, ha?" dedim yola bakarak. "O bekar," diye şarkı söyledim.

"Biliyorum. O bana söyledi."

nefesim kesildi. "Ona sordun mu?"

"HAYIR. Diye sordu*Ben*. Sonra 'Ben de' dedi."

"Bu yüzden? Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordum aynadan ona bakarak.

"Hiç bir şey. Böyle değil, diye mırıldandı gömleğinin altındaki sondayı işaret ederek.

Yüzüm yumuşadı. "Bir ay daha, Benny."

Annem, "Ailesini sevdim," dedi. "İyi insanlar."

İyi ailelerden bahsetmişken, dedim. "Levi Olsen bugün geldi."

Levi mi? Küçük Levi?"

"Evet, geri taşındı. İçki içmek istiyor." Annem

bana baktı. "Jacob gitmene izin mi veriyor?"

"Tamam, her şeyden önce, kimse bana ne olduğumu söylemiyor.*izin verilmiş*yapmak." Kollarını kavuşturdu. "Neden?"

sen söyleme *one* yapalım?" "Oh hayır. Yapmıyorum."

"Erkek arkadaşın varken oraya gitmemelisin," dedi.

"Levi bana bir hamle yapmaya çalışmıyor. Cindy Baker ile çıkıyor.

Orada olacak.

Annem, Jacob'ı da yanına al, dedi.

"Neden?"

"Yani kıskanmayacak."

gözlerimi devirdim. "Anne, kıskanmayacak. Ve Jacob rastgele arkadaşlarımla bir şeyler içelim türünden bir adam değil. O böyle şeylerden hoşlanmaz."

Oçayed. "Erkekler kıskanır,yüz. En azından ona gitmesini söyle ki gidebileceğini bilsin. Daha önce hiç bir erkekle tanışmamış gibisin."

Anneme bu adamın kıskanmayacağını açıklayamazdım. Kiminle içki içtiğimi zerre kadar umursamayacağını.

Çünkü bu adam gerçekten benim değildi.

Chasayfa 38

Yakup

İÇİNDE Briana ailesini bırakıp eve geldiğinde, onunla buluşmak için koridordan aşağı indim.

"Hey," dedi içeri girerek. "Geç oldu. Uyuyorsun sanmıştım."

"Eve sağ salim vardığından emin olmak istedim," dedim kapı eşiğine yaslanarak.

Güldü. "Sanırım kardeşim senin kardeşinden hoşlanıyor," dedi ayakkabılarını kapının yanında çıkarırken.

"Bence kız kardeşim senin erkek kardeşinden hoşlanıyor."

Çantasını sehpanın üzerine bıraktı ve çıplak ayaklarıyla bana doğru yürüdü. "Yatağında televizyon izlemek ister misin?"

"Evet," dedim çok hızlı bir şekilde.

Koltuklar gittiğinden ve kanepe birkaç gün daha teslim edilmediğinden, TV izlenebilecek tek yer yatağımdı. Bunu o kadar çok beğendim ki, evrenin benim adıma müdahale etmesini ve yeni kanepemin bir kamyonun arkasından düşmesini umuyordum.

Orada en son televizyon izlediğimizde uyuyakalmıştı. Sabah uyandığımda çoktan şişme yatağına dönmüştü ama yine de.

Banyomda yan yana dişlerimizi fırçaladık. Sonra üzerini eski bir tişört ve sevdiğim bir şortla değiştirmek için kapıyı kapattı ve dışarı çıkıp yorganımın altına girdi.

Kalbimi her zamankinden daha fazla sızlatan böyle anlar oldu, çünkü bizi birlikte hayal etmek çok kolaydı. Sıradan bir başka gece

mutlu bir ilişkinin hayatı. Aşık bir çifttik, yatmaya hazırlanıyor, televizyon izliyorduk.

Ama biz değildik.

Biz arkadaşlık. Belki de arkadaşlarımdan bile daha azdı, çünkü Benny için yaptıklarım olmasaydı burada olup olmayacağını bilmemin hiçbir yolu yoktu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi. "İyi misin?"

Hayır, bütün günümü sen ve Levi hakkında kafamda senaryolar uydurarak mı harcadım?

Sadece uzun bir gün oldu.

Yan tarafına döndü ve dirseğinin üzerinde doğruldu. "Yarın için uygun olacak mısın? Bu, iki gün üst üste çok fazla sosyalleşme demek."

Yarın bekarlığa veda partisi vardı. Adamların hepsi bir limuzinde bara gidiyorlardı ve Amy, ailemin evinde kızlar partisi veriyordu.

"İyi olacağım."

"Emin misin? Limuzin mi? Barlar? Dışadönükler geceleri ortaya çıkar, bu gerçekten kötü olabilir."

homurdandım.

Briana yüzünü buruşturarak, "Amy'nin bana gönderdiği Evite, mum yaptığımızı söyledi," dedi. "Düğün peçesiyle mekanik bir boğaya binmek istemedi mi? Eğlenceli bir şey yap?"

"Sanırım değil," dedim. "Belki gerçekten mum yapmak istiyordur?"

Briana bana başını salladı. "Sana bir tane yapacağım. Hangi esansiyel yağı istiyorsun?"

Alnımı ovuşturdum. "Stres için bir şey."

Amy'nin onu davet etmesi güzeldi. Briana'yı dahil etmeye çalışıyordu ve bunu takdir ettim.

Öte yandan, bekarlığa veda partisine davet edilmemiş olmayı diledim. Ağabeyimin sarhoş arkadaşlarından oluşan bir grupla gürültülü barlara gitmek için bir limuzinde bir gece geçirmek beni önleyici olarak bitkin yaptı. Neredeyse cevap vermiyordum. Ama sonra Briana iyi bir noktaya değindi, eğer yapmazsam iyi değilmişim gibi görünecekti. Jeremiah'ın tek erkek kardeşiydim. Orada olmak zorundaydım. Ve destekleyici görünmeye çalışıyorsam özellikle orada olmalıydım.

Ayrıca ben gitmezsem, Briana Amy'nin partisine gitmezdi.

Ablam ve annem orada olacaktı. Briana'nın ailemin yaptığı şeylerin bir parçası olması benim için önemliydi. Onu kucakladıklarını.

İki ay içinde bunların hiçbirinin önemi olmayacak olsa da - sondan veya tam olarak ne zaman gerçekleşeceğinden bahsetmemiştik. Ama bundan iki ay sonra düğün bitecekti ve ben ameliyattan bir ay sonra olacaktım. Anlaşma yerine getirilecekti.

Daha ne kadar kalmasını bekleyebilirdim ki?

Bunun üzerine sessiz kaldım ve televizyondaki programa baktım, doğrudan ona baktım ve hiçbir şey görmedim.

Sessizliğin içinde cep telefonu çaldı. Onu aldı ve güldü. "Kim o?"

Diye sordum.

"Ah, sadece Levi." Cevabını yazarken dudağını ısırdı.

Levi.

"Bugün onunla çok konuştun," dedim umursamaz görünmeye çalışarak.

"Evet. Araya girmek güzeldi."

Boğazımı temizledim. "Siz ikiniz hiç çıktınız mı?" Diye sordum.

"Ben ve Levi mi? Hayır." Sonra gülümsedi. "Annem her zaman bir gün onunla evleneceğim konusunda şaka yapardı."

"Neden?"

"Bana aşık olduğunu düşündü. Bilmiyorum."

Ağzım kurudu. "Onunla hiç çıkmak istemedin mi?"

Bana baktı. "Bu kulağa biraz bin sekiz yüz Viktorya dönemi İngiltere'si gibi gelecek ama ailesi bunu gerçekten onaylamazdı."

"Neden?"

Bana anlamlı bir şekilde baktı. "Yardım eden bizdik, Jacob."

"Ama artık yardımcı sen değilsin." Yüksek sesle söylediğim anda pişman oldum.

Tanrı aşkına, onu kanatlandırıyordum.

Neşeli bir ses çıkardı. "Hayır, kesinlikle liseden beri seviye atladım." Tekrar telefonuna baktı. "Önümüzdeki hafta sonu onun evinde içki içeceğim. Teğmen Dan'i veterinerine götüreceğin günü düşünüyordum. Sen eve gelene kadar dönerim."

Midem düştü. onun yanına gidiyorduev? Bu bir randevu muydu?

Sormaya korktum. Çünkü cevaptan korkuyordum.

Bir noktada bunun olacağını biliyordum. Beni istemiyordu, bu yüzden eninde sonunda çıkacaktı ve benim kontrolüm yoktu. Şimdilik bundan kurtulacağımı, güvende olacağımı, anlaşmamızın kurallarına sıkışıp kalacağımı düşündüm.

Ama bekardı. Ve onu istedi*Bilmek*bekardı. Belki çoktan yaptı. Tanıdığımız hiç kimseye geri dönmediyse, canı ne isterse yapmasında ne sakınca vardı?

O gün onunla yatabilirdi. Bu düşünce göğsümde paniğin yükselmesine neden oldu.

Ona gitmemesini söylemeye hakkım yoktu. Üzülmeye bile hakkım yoktu. Bütün bunlar, ben ve o - bu *biriylilik*. Bu gerçek değildi. Biz GERÇEK değildik.

Telefonu tekrar çaldı. Sonra tekrardan. Ve yeniden.

Yüksek değildi ama tepkim fizikseldi. Ne zaman bir mesaj gelse, omuzlarım daha da yükseğe çıkıyor, nabzım yükseliyordu. Ses o kadar tetikleyiciydi ki silah sesi gibi geldi.

ping.

ping ping.

ping ping ping.

"Aslında çok yorgunum" dedim ve kumandayı alıp televizyonu kapattım.
"Sanırım uyuyacağım."

Yüzü düştü. "Ah."

Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. neden bilmiyorum Şovu izlemiyordu bile ve oturma odasında mesaj yazabiliyordu.

O kalktı. "Tamam aşkım. İyi geceler." Sonra hava yatağına geri döndü.

Yanlışlıkla yatağımda uyuyakalmadığı ve gecenin geri kalanı mahvolduğu için hayal kırıklığına uğradım, ancak telefonunu kontrol etmesini izlemeye devam edemedim.

Işığı kapattım ama uyuyamadım. Aklım bunun yerine acımasız bir teğet geçti. Ne diyordu ki onu güldürdü? Benden daha mı komikti? Bir mesaj geldiğinde kelekler aldı mı? Onunla çıkmasını izlemek zorunda mıyım? Anlaşmamızın tam ortasında mı?

Düşünüyordum ve bu sağlıklı değildi ve beni hiçbir yere götürmüyordu. Bu yüzden terapide öğrendiğim becerileri kullandım. Düşüncelerimi yönlendirdi. Olumlu ve doğru olduğunu bildiğim şeylere odaklanarak kendimi topraklamaya çalıştım.

Briana aradı *Benim* başlangıçta arkadaşlık, bu yüzden benden hoşlanmalı. Bana karşı koruyucu hissettiğini söyledi. Onunla şakalaştığımda gülüyor. Bana iltifat ediyor. Güzel koktuğumu, güzel bir gülümsemem olduğunu söyler.

Ve *oöyleydi* Muhtemelen Levi ile olan metinlerini çok fazla okuyordum. Onunla daha bugün yeniden bağlantı kurmuştu ve muhtemelen yetişmeleri gereken çok şey vardı.

Bu biraz yardımcı oldu ama yeterli değil.

Bir saat boyunca uyuyakaldım ve yürüyüş parkurunda bana saldıran bir ayıyla ilgili huzursuz bir rüya gördükten sonra uyandım. Sonra eve bir uçağın çarpacağından, ikizlerden birinin kaza geçireceğinden veya doğum belgemi kaybettiğimden endişe ederek yatağa uzandım.

*Vardı*Doğum belgemi mi kaybettim?

Kalktım ve dolabımdaki kasayı kurcalayarak onu aradım. Onu bulduğumda saat sabahın ikisiydi ve telgrafla bağlanmıştım. Koşuya çıkmak istedim. Sokaklarda son sürat koşmak ve bu duyguyu geride bırakmak ya da düşünemeyecek kadar yorgun düşmek için kendimi tükenme noktasına kadar yıpratmak. Ama ön kapıdan çıkmadan gidemezdim ve Briana'yı uyandırmak istemiyordum. Bunun yerine kürek makinemi kullandım.

Kırk beş dakika sonra ter içinde kalmıştım ve uyumaya başlamadan önceki halimden daha yakın değildim. Bir duş aldım ve hissettiklerimin bir kısmı üzerinde çalışmak için günlük tutabileceğimi düşündüm. Bu yüzden bitki odasına sessizce gittim ve yazdım. Bundan iki saat sonra, nihayet saat altıda uyuyakalacak kadar rahatlamış hissettim, ama tam programa göre sekizde tekrar ayaktaydım.

Ve sonra bütün gün ona mesaj attı.

Ben mutfakta ona kahvaltı hazırlarken. Oturma odasında şişme yatağında. Makyajını yaparken banyoda. Sonra bekarlığa veda partileri için ailemin evine giden yol.

Hiç durmadı.

Telefonu şimdi sessizdeydi, bu yüzden pingleri duymadım. Ve onunla konuşup konuşmadığını sormadım ama konuştuğunu biliyordum ve kafamdaki her korkunç senaryoyu doldurdum: Adam onunla flört ediyordu ve o da karşılık veriyordu. Onunla açıkça çıkabilmek için anlaşmamızın bitmesini bekleyemedi. Annesi buna çok sevinirdi çünkü her zaman onların evleneceğini ve şimdi belki de sonunda evleneceklerini düşünürdü.

Sinirlerim yıpranmıştı. Annemle babamın evine vardığımızda midemdeki ağrı midemi bulandırmaya başlamıştı. Aşırı ısınıyor ve terliyordum. Ellerimi pantolonuma silmeye devam ettim. Kamyonu park edip etmediğimi üç kez kontrol etmem gerekti. hatırlayamadım.

"Tamam," dedi, sonunda telefonunu bıraktı ve bana bakmak için koltuğunda döndü. "İşte günün sloganı. Hazır?"

hazır değildim konsantre olamadım. "Evet."

"Bu ekonomide mi?" Gülümsedi. "Bu kadar. Cümle bu.

Sadece ona baktım. "Tamam aşkım."

Bana baktı. "Güzel bir söz Jacob."

"Evet."

Başını eğdi. "İyi misin?" "Ben iyiyim."

ben değildim Başım dönüyordu. Beynimin bedenimden ayrıldığını hissettim. Doğru nefes alamıyordum.

Gelecek hafta Levi's'e gidemeyeceğini söylemek istedim. Ona mesaj atmayı bırakmasını istedim. Telefonun sessizce kapanmasını istedim.

Bundan daha fazlası, beni geri istemesini istiyordum. Gerçek olmamızı istedim. Bunun farklı olmasını istedim ve farklı olmayacaktı ve dışarıdan içeriye çöküyormuş gibi hissettim.

Briana'nın bana karşı hislerinin olmadığı gerçeğiyle başa çıkmak yeterince zordu. Ama en azından bu birkaç ayım vardı. Kısa bir süreliğine de olsa en azından ona yakın olmalıydım. Ama o güvenli alan artık ihlal edilmişti ve su içeri sızıyordu ve ben boğuluyordum.

"Yakup?"

Ona göz kırptım.

Bana tuhaf tuhaf bakıyordu. "Buna gitmek zorunda değilsin." "Ne?"

“Bekarlığa veda partisi. Kendini iyi hissetmediğini falan söyleyebilirsin. Eve gidebiliriz.”

"Ben... ben
iyiyim."

Beni inceledi. Gergin görünüyorsun.

"Değilim."

Bana gözlerini kıstı ama bana baskı yapmasına fırsat vermeden dışarı çıktım. Bacaklarım Jell-O gibiydi. Tek yapabildiğim normalmiş gibi davranmaktı. Normal yürü. Normal nefes al.

Teğmen Dan, başını elimin altına sokarak yanımda yürüyordu.

Eve girdiğimizde odaklanamıyordum. İkizler üzerime atladı. Jafar koridorda kasılarak müstehcen sözler söylüyordu, Büyükbaba onu rahatsız eden Briana'yı taciz ediyordu ve her şey su altında oluyormuş gibi geliyordu. Zaman esnek hissettirdi. Ne kadar süredir burada olduğumuzu söyleyemezdim. Bir dakika? Bir saat? Limuzin daha gelmedi mi? Hayır. Hatırlardım. *İstemek* Hatırladım?

Sonra oturma odasındaydım, herkesle birlikte kanepede oturuyordum.

Amy ve Jeremiah ve partiler için yaklaşık yirmi kişi daha oradaydı.

Briana elimi tutuyordu ama yemin ederim ki sesinin kapalı olduğunu bilmeme rağmen telefonunun çaldığını duyabiliyordum. Kalp atışlarım hızlanmış, ağzım kurumuştı ve Teğmen Dan başını koltuğumun altına sokuyordu ve panik atak geçirdiğimi fark ettim.

Amy ve Jeremiah bir çeşit duyuru yapıyorlardı. Bir akvaryumdaydım.

Amy'nin ağzının hareket ettiğini görebiliyordum. "Bir bebegimiz var."

Sonra herkesin bana baktığını fark ettim ve aklıma gelen tek şeyi söyledim çünkü oradan defolup gitmem gerekiyordu.

"Bu ekonomide mi?"

Sonra daha bacaklarımı beni taşıyamazken odadan kaçtım.

Chasayfa 39

Briana

Amy duyuruyu yapar yapmaz Jacob dağıldı. Değişim aşıkardı. Bir masanın kenarına sallanan bir camın devrilmesi. paramparça

Bütün gün kaygısı yüksekti. Muhtemelen bir bekarlığa veda partisi vereceğini bildiğinden ve dün gece ailemle yediği yemekten çoktan bitkin düştüğü içindi. Uyandığı andan itibaren biraz huysuz ve mesafeli olmuştu. İnsanlar dışarıda olduğundan beri ona yer açmaya çalışıyordum, bu yüzden günü TikTok videoları izleyerek ve Alexis'e mesaj atarak geçirmiştım, bu yüzden saçından uzak durdum. Ama şimdi keşke onun yerine evde kalmasını sağlayabilseydim. En iyi gününde bu haberi duyacak durumda değildi.

Kaçış cümlesini kullandı ve adeta bodruma giden merdivenlere koştu. Aşağı indiğimde, bilaro masasının olduğu odadaki küçük futon kanepede oturmuş ağlıyor ve nefesini ellerine alıyordu.

Panik atak geçiriyordu. Gerçek bir panik atak gibi. Çünkü Amy hamileydi.

Kalbimparasız.

Onun önünde durup bu şiltede çöküşünü izledim ve onu böyle görmenin nasıl bir his olduğunu tarif etmeye başlayamadım. Onu canlı izlerken her şeyin gerçekten bittiğini anladığı an çünkü artık bir bebek olacaktı ve bunu ondan önce çözmüş olabilirlerdi ama artık gerçektı.

Jeremiah'ı onun için bırakmıyordu.

Amy ve Jeremiah bir aile olacaktı. Bitmişti.

Bütün umutları tükenmişti. Kalbi kırılmıştı, ben de öyle.

Tam buradaydım. ben ... idim *tam buradave* ben ona aşıktım ve umursamıyordu çünkü onun yanından beni göremiyordu bile. Ben ona tamamen ve tamamen aşık olmuştum ve o tamamen ve tamamen başka birine aşık olmuştu.

Ben de ağlamaya başladım.

Önünde öylece durdum, omuzlarım düştü, gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı.

Teğmen Dan neredeyse çılgına dönmüştü, Jacob'ın midesi ile ağzını kapattığı elleri arasındaki boşluğa emeklemeye çalışıyordu. Ve ben de o boşluğa sürünmek istedim.

Onu vidala. Yaptım.

Köpeği kenara çektim ve Jacob'ın kucağına tırmandım. Üzerine mavi yazlık elbisemi giydim ve kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı kulağına götürdüm ve aynı şeyi tekrar tekrar fısıldadım. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Hemen cevap verdi. Sanki siste ona ulaşmışım ve beni tekrar kaybetmeden önce bana yapışmış gibi. Kollarını etrafıma doladı ve yüzünü saçlarıma gömdü ve sanki dönüp duran ve dönen mıknatıslar sonunda bir araya gelip durmuş gibi geldi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum."

Sen beni sevmesen bile. Senin için hiçbir zaman önemli olmasa veya bir anlam ifade etmese veya herhangi bir yere gitmese bile. Seni seviyorum.

Nefes almakta güçlük çekiyordu.

Ellerimi ıslak yanaklarına koydum ve gözlerinin içine baktım ve acil serviste paniğe kapılan hastalarda uyguladığım topraklama egzersizlerini okumaya başladım.

"Görebildiğin beş şeye bak," diye fısıldadım. "Dokunabileceğin dört şey. Duyabileceğiniz üç şey. Kokusunu alabileceğiniz iki şey. Tadabileceğin bir şey."

Ama hiçbirini aramadı. Sadece gözlerime baktı. İşe yaramış olmalı, çünkü birkaç dakika sonra sakinleştiğini hissettim. Nefesi düzene girdi, kalp atışları düzene girdi. Dışarı çıkacağı belli olduğunda alnımı alnına koydum ve gözlerimi kapattım.

Beni sev. Onun yerine beni sev. Seninle ilgilenirdim. Seni korur, korur ve ihtiyacın olan her şey olurum. sana zararsız olurum...

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi başını hafifçe benimkine doğru salladı. "Artık bunu yapamam..." dedi nefes nefese.

Ben de yapamadım. Ama sonra kucağından inmeye bile cesaret edemedim. Bu adamın benim üzerimde sahip olduğu güç beni korkuttu çünkü o kadar az şey vardı ki *olmaz*Yapmak. O randevuda bana sorduktan sonra benden bir daha fazlasını istememesine sevindim çünkü ona hayır diyebilecek durumda değildim. Kendi çıkarlarıma aykırı olsa bile. *Özellikle* eğer bu benim çıkarıma aykırıysa.

Neden tüm zamanımı başka birine aşık olan bir adama aşık değilmişim gibi davranarak geçiriyordum? Bunu neden yapıyordum? Neden kendime işkence ediyordum? *Tekrar.*

Çok adaletsizdi.

Gözlerimi daha sıkı yumdum, kendimi tutmaya çalıştım ama bir hıçkırık beni boğdu. Endişeli bir şekilde bana bakmak için uzaklaştı. Döndüm ama çenemi ona doğru eğdi. "Sorun nedir?"

Sadece başımı
salladım.

"Briana, *Bakmak* bana

."

gözlerimi açtım Yüzü o kadar yakındı ki kirpiklerindeki yaşları, göz kapaklarının kırmızı kenarlarını görebiliyordum. Birbirimizin boşluğuna nefes aldık ve bana baktı, hiç okuyamadığım sessizliklerinden biri.

O çok mükemmeldi.

Yüzü benim için sanat gibiydi. Burnunun eğimi. Çenesinin açısı. Gözlerindeki siyah benekler, alt dudağının dolgunluğu. Onu özür dilemeden inceledim. Onu öyle bir özlemle yakından inceledim ki, onu bu kadar çok sevmenin baskısı altında kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim.

Her şeyin farkındaydım. Her temas noktası. Ellerim onun sıcak, sağlam omuzlarında. Elbisem yukarı kalkmıştı, çıplak kalçalarım onun baldırlarına değiyordu. Nefesinin gıdıklaması yüzümde, kemer tokası mideme doğru bastırıyordu.

O da bana bakıyordu. Yüzü işkence görmüş ve acı çekmiş görünüyordu ve bunu ona yapmasından nefret ediyordum. Yapabileceğini.

Sadece birbirimize baktık. Ben onu seviyorum, o da onu seviyor. Usulca elini kaldırdı ve yanağımdan akan yaş sildi. "Briana..." diye fısıldadı.

Adımın sesi kulaklarımı okşuyordu.

Aramızdaki boşlukta çok samimi bir şey asılıydı. Onun tarafından hipnotize edildim. Ona yakınlığım, tenimdeki eli ve hüznü gözlerinin yüzümde gezinişiyle.

Bakışları ağızıma kaydı.

Başparmağını alt dudağıma bastırdı ve hafifçe aşağı çekti. Ve sonra olabilecek en kötü şeyi yaptı. Yapabileceği en kötü şey*durmadan*Yapmak. Yüzümü yüzüne yaklaştırdı ve beni öptü.

Dudaklarının benimkilere hafifçe değmesi yeterli.

Küçük bir test. Başarısız oldum. Onu geri öptüm.

Her şey ondan sonra çözüldü.

Tüm bu aylar boyunca sürdürdüğümüz tüm sınırlar, herhangi bir görgü ve nezaket görüntüsü anında ortadan kalktı. Ellerimi saçlarıma daldırdım ve kollarımı boynuna doladım ve öpüşmemiz zaten yapmakta olduğumuz her şeyin çaresiz, aç ve çılgınca bir uzantısı haline geldi.

- sadece burada görececek kimse yoktu ve bunun için onun istediği hiçbir şeyi reddedememem dışında bir sebep yoktu ve ikimiz de aklımızı kaçırmıştık.

Bu adam acıyordu. Bir çeşit dikkat dağıtma ya da hissettiklerinden kaçma arayışındaydı ve ben bunu biliyordum.

Yine de onu yedim. Ve benim enerjime yüzde bin denk geldi.

Dili benimkine dayadı, alt dudağımlı ısırdı, benim için ayrıldı ve yeniden başladı. Açıldı ve tadına baktı, geri çekildi ve kemirildi ve onu öpmek hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı. Bunu nasıl yapacağımızı zaten biliyorduk. Zaten bir ritmimiz vardı, sanki yüz farklı yaşam boyunca binlerce farklı şekilde öpüşmüşüz gibi. Ağzını biliyordum. Tüm vücudunu tanıyordum. Aylarca izledikten ve isteyerek gözlerim kapalıyken onu tamamen tanıyordum ve o da beni tanıyordu. Her dokunuşta hissedebiliyordum.

Yaklaştım ve elleri gezinmeye başladı. Avucunu baldırımda, uyluğumun altında gezdirdi ve kıcımlı kavrayarak beni büyüyen ereksiyonunun içine çekti. Gömleğini kaldırdım ve parmaklarımı kucağındaki sert kenarda sallanan çıplak göğsüne bastırdım. Parmaklarını iç çamaşırımın içine kaydırıp daireler çizip kabaca boynumu öptüğünde, onu bu şiltede becermek üzere olduğumu hiç şüphesiz biliyordum. Hiçbiri üzerinde sıfır kontrolüm vardı ve umurumda bile değildi. Kelimenin tam anlamıyla duramadım.

istemedim bile.

O devralıp kendi fermuarını açana kadar kemerini çekiştirdim. Pantolonunu benim onu çıkarabilmem için yeterince uzaklaştırmak için kalçasını kaldırdı.

Ve sonra benim elimdeydi. Ve o çok sertti.

Bu benim içindi

Belki hissettiği başka hiçbir şey benim değildi, ama *Bu* öyleydi. Onu açabileceğimi düşünmek beni tahrik etti. Hiçbir şey olmasa bile en azından bunu onun vücuduna yapabilirim. Elimi yukarı aşağı kaydırarak onu aramızda okşadım. Elini sıkıca elimin üzerine koydu ve daha hızlı gitmemi sağladı.

Çözülüyordum. Hepsi çok fazlaydı ve yeterli değildi.

Dizlerimin üzerine çöküp ağzımı dayayıp tadına bakmak istedim ama aşağı inmeye başladığımda kalçalarımdaya tuttu ve beni geri çekti. Ağzını benimkine bastırdı, iç çamaşırlarımı yanlara doğru çekti ve beni üzerine indirdi. İçime doğru kayarken gırtlığının arkasından çıkardığı ses neredeyse beni orada bitiriyordu.

Havai fişeklerdi. patlamalar *Bu* anın dışında başka hiçbir şey yoktu.

Beynim çılgılık atıyordu *Evet*.

Evether şey.

EVET.

Bütün kıyafetlerimiz üzerindeydi. umursamadım

Muhtemelen kapı kilitli değildi. umursamadım

Üst kattaki herkes buruşuk elbiseme ve öpücüklerle berelenmiş ağzıma bir kez bakacak ve burada ne yaptığımızı anlayacaktı - umurumda değildi.

yapmadım *bakım*.

Bu anı birçok kez hayal etmiştim. Jacob son birkaç ayda beni yüzlerce şekilde orgazm ettirmişti ama aslında bunun için oraya hiç gitmemişti. Bunu hezeyanım içinde yüksek sesle söylemiş olmalıyım ki kulağıma "Ben de" diye üfledi. Sonra çakıllı bir sesle, "Sen luau'daki kırmızı elbiseli. Gömleğindeki sen. Önlüklerin içindesin. Her zaman sen..."

Nefesimiz sığıdı. Saçlarım bir perde gibi etrafına dökülüyordu ve elleri çıplak kalçalarımı kaldırıp beni aşağı yukarı yönlendiriyordu. Çekirdeğimde bir ivme oluştu ve o kadar iyiydi ki, bu olduğunda dudaklarımı ısırmasam adını haykıracaktım ve sonra inliyordu ve ben nefes alıyordum ve onun gerilip içimde nabzını attığını hissettim ve bana kendi lanet adımı unutturan bir orgazm yaşadım.

Onu çok sevdim.

Ölmek istiyordum, onu çok seviyordum. Onun içine girip orada yaşamak istiyordum. Hayatımın geri kalanını sadece onunla birlikte geçirmek istiyordum. Ona tapıyorum. Onu korumak. Tüm sessizliğinde yaşıyor. Bana istediği şekilde, istediği sıklıkta dokunmasına izin veriyordum.

Sinemada omzunda bir baş. Yatmadan önce bir öpücük. Karanlıkta bir kucaklaşma. Yaşlanmak ve elini tutmak.

Ne isterse. İhtiyacı olan her şey. Onun her şeyi olmak istedim. Ama *bendeğildi*.

Gerçek yavaş yavaş ve sonra birden bire ortaya çıktı. Hararetli an geçti ve kafam netleşmeye başladı ve az önce ne yaptığımı fark ettim.

Bu adam başka birine aşıktı.

Kendime bir daha asla bir erkeğin beni sadece yarısıyla sevmesine izin vermeyeceğime söz vermiştim. Jacob'ın yarısını aldığımdan bile emin değildim. Hiçbirini aldığımdan emin değildim.

Jacob'ın orada olduğunu bile sanmıyorum.

"Aman Tanrım, sizler*Her zaman*öpüşmek."

Kapıda duran Jewel'a döndük.

"Bodrumda!" omzunun üzerinden seslendi. "Briana ile sadece suratını emiyor. Her zaman olduğu gibi." Bize baktı. "Limuzin burada."

Gözlerini devirdi, döndü ve gitti.

Nefes nefese birbirimize baktık. Elbisem kucağını kapatıyordu ama o hala içimdeydi. Sakalının gölgesinden yüzüm yanıyordu, saçlarım birbirine karışmış ve ıslak yanaklarıma yapışmıştı.

Gözleri ağızıma indi ve elini saçımın arkasına kaydırды, ama beni tekrar öpmek için eğilmeden önce ondan kurtuldum. "Hayır," dedim elbisemi aşağı çekerken.

Yaptığım şeyden o kadar tiksinişmişim ki, gözlerine bile bakamadım. Onunla az önce sevişmişim, iç çamaşıırıma damlıyordu ve aniden kemer tokasını takarken onu izlemek çok kişisel geldi.

titremeye başladım Orgazmdan mı, adrenalinden mi, yoksa içimdeki ezici hayal kırıklığından mı anlayamadım.

"Bunu bir daha asla yapamayız," dedim sonunda ona bakma cesaretini toplayarak.

Bana göz kırptı, kanepeden yuvarlandı. "Ne?"

"Bunu asla yapmamalıydım..." Derin bir nefes aldım. "Bu bir hataydı. Üzgünüm."

Aramızdaki sessizlik boşluk gibiydi. Sesin kesilmesi değildi, sesin olmadığı bir dünyaydı. Bana öyle bakmasına dayanamıyordum.

deniyordum *Bu yüzden* ağlamamak elde değil. Amy ve benim duygularıyla da uğraşmak zorunda kalmasını istemedim.

"Limuzini kaçıracaksın," dedim, sesim çatlamıştı.

Bana başını salladı. "Yapmıyorum *bakım* limuzin hakkında." Kalkmaya başladı. "Briana-"

yedekledim "HAYIR! bana dokunma.

Şimdi bana bakarken gözlerinin bu kadar net görünmesi inanılmazdı. Keskin ve odaklanmış. Sanki bir fırtına geçmiş, güneş çıkmış ve yüzümdeki her bir kusuru görüyormuş gibi. Kişiliğimdeki her kusur.

Belki de sonunda Nick'in başka birini istemesine neden olan şeyi görüyordu.

İncelemeye dayanamadım. Gerçekliğe dayanamadım.

Banyoya koştum ve kapıyı kilitledim.

Chayaklasık

40 Yakup

BEN kırbaçlandı. Duygusal bir araba kazası geçirmiş ve dışarı atılmış gibi hissettim. *necehennemaz* önce aramızda mı olmuştu?

Ne yapacağımı bilmeden banyo kapısının önünde durdum.

Briana beni sevdiğini söyledi. Bunu defalarca söylemişti. Sonra öpüşüp birbirimizin kıyafetlerini çekiştiriyorduk ve sonra ben onun içindeydim ve bu hayatımda hissettiğim en harika şeydi - ve sonra bitti, utandı ve bu bir duyguydu. *hata?* *Ne olmuş?*

Lanet olası limuzine binmek istemiyordum. Dışarı çıkıp benimle konuşmasını istiyordum. Daha fazla bilgi olmadan bunu işleme koyamam. Ona neler olduğunu öğrenene kadar nasıl hissedeceğime karar veremedim.

Nasıl bir hata olabilir? Böyle hissettiren bir şey nasıl pişman olduğu bir şey olabilirdi? Ve bu sadece seks değildi. Bana karşı hisleri vardı. O oradaydı. Hissettim, hayal etmedim, hissetmediğimi biliyorum. Beni sevdiğini söyledi. *Oyaptısöyle.*

Ön bahçeden uzun bir korna öttü.

Elimi kapıya koydum. "Briana, lütfen beni içeri al." "Yakup, sadece *Gitmek*"

O ağlıyordu.

Ben ne yapmıştım? Yanlış bir şey mi yaptım? Alnımı çerçeveye yasladım ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

Beynim hatalı çalışıyordu. Kaotik ve sisliydi. Panik atağın sonu ile dünyayı sarsan bir gelişme arasında bir yerdeydim.

sevdiğim kadınla ve düzgün düşünemiyordum. Aşırı uyarılmışım ve üzgündüm ve kendimi dengelemem gerekiyordu.

Elimi kapıya dayayarak bir süre daha öylece kaldım. Sonra kamyonet anahtarlarımı çıkardım ve isterse gidebilmesi için gönülsüzce sehpanın ortasına koydum. Ben de köpeğimi alıp oradan ayrıldım.

Limuzine binmedim. Jeremiah'ya gerçeği söyledim - Briana ile sorunlarım vardı ve panik atak geçirmiştım. İnanması bu noktada daha az umurumda olamazdı. Belki Jeremiah sorunumun bebekle ilgili olduğunu düşündü. Bunu da umursamadım. Artık kimsenin ne düşündüğü umrumda değildi.

Bir Uber aradım.

Eve giderken biraz sakinleştım. Oraya vardığımda titremeyi bırakmışım.

Eve girdiğimde Briana'ya mesaj attım.

Ben:Eve gittim. Senin için kamyonun anahtarlarını bıraktım.

Cevap vermedi.

Şişme yatağı patladı. Oturma odasında düz ve gevşek duruyordu. Orada durup ona baktım. Uğursuz hissettirdi. İşlerin bittiğine dair bir işaret. Buradaki zamanının bittiğini.

Endişem yükseldi ve yuvarlandı.

Kafamda her şeyi gözden geçirmeye devam ettim. İşlerin ters gittiği anı veya istemiyorsa neden benimle seks yapmasının nedenini belirlemeye çalışıyorum.

Parfümü hâlâ gömleğime yapışmıştı.

Çok ıslanmıştı. Hâlâ vücudunun benimkinin üzerinde sallandığını hissedebiliyor, geldiğinde inlediğini duyabiliyordum. Bunu benim kadar o da istiyordu. Neredeyse üzerime tırmanmıştı. *Oyaptıtırman bana*

Beni sevdiğini söylemişti.

Yoksa öyle miydi?

Belki de öyle demek istememişti. Belki de kız kardeşlerimin söylediği gibi söylemiştir. Beni daha iyi hissettirmek için. İlgilendiklerini bilmem için. Belki de öyle demek istemedi *BEN* bunu kastediyordu.

Belki de duymak istediklerimi duymuştum.

Sahip olduğum sınırlı bilgi döngüsündeydim. Çözmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O benimle konuşana kadar neler olduğunu anlayamadım. Tek yapabildiğim kendimi toplamaya çalışmak ve o eve geldiğinde hazır olmaktı. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Oturdum ve günlük tuttum.

Chasayfa 41

Briana

BEN temizlendi ve Jacob gittikten on beş dakika sonra bekarlığa veda partisine katılmak için dışarı çıktı. Ayrılmayı ben de tartıştım ama Amy'nin onu düşünmesini istemedim.

Duyuru, Jacob'ı, ona bakmak için bırakmak zorunda kaldığım bir ölüm sarmalına göndermişti. İçtenlikle söyledim*vardı*onu bir sarmala gönderdi, ama benim kalmam en azından meseleyi önemsiz kıldı.

Yukarı çıktığımda herkes mutfakta balmumu eritiyor ve Michael Bublé dinliyordu. Jane, Jill, Jewel, Gwen, Joy ve ardından nişan partisinden tanımadığım ama hayal meyal tanıdığım yarım düzine kadındı.

Komedi setine girmiş gibi oldum. Sahte erkek arkadaşımın aşık olduğu kadının bekarlığa veda partisinde saçlarımı yeni becerdim ve Jafar masanın altından ayaklarını sıyırıp "Alexa! Alexa! Alexa! Alexa!" Sarımsaklı ekmek sipariş edin!" ve Amazon Echo, sarımsaklı ekmeğin zaten alışveriş listesinde olduğu yanıtını veriyordu. Manyak bir şekilde gülmemek için yapabileceğim tek şey buydu.

Biri bana tadına baktığım bir kokteyli itti ve sonra buz eriyene kadar tuttu çünkü bu bir damla guava şurubu ile saf tekilaydı. Sonra aptal bir mum yaptım.

Jacob'ın evinden taşınmak zorunda kaldım. Bundan sonra yanında kalamazdım. Geriye kalan birkaç hafta boyunca bu sahte ilişkiyi nasıl sürdüreceğimizi bile bilmiyordum. Çok garip olacaktı ve bu yüzden

Artık bu devasa çizgiyi aştığıma göre, elini tutmak bile fiziksel olarak acı vericiydi.

Seksin ne kadar iyi olduğu konusunda fazla düşünmemeye çalışıyordum. Gerçekten çalışmıyordu.

Çok iyi öpüşüyordu. Ne kadar iyi olduğu komik bile değildi. Beni bundan önce öpseydi, haftalar önce gitmiş olurum. Bunu düşünürken bile sinirlenmeye başladım.

Tek düşünebildiğim ona dokunmak, dilinin tadı, kokusu ve çıkardığı seslerdi.

Ona nasıl dokunmamı istediğini düşündüm. İç çamaşırımı yana çekme şekli. Ondan beklediğimden daha sert. Pişmanlık duymayan. benden utangaç değildi*hiç*. Bugün sadece yüzeyi çizdiğimi, Jacob'ın yatakta sürprizlerle dolu olacağını hissettim. Beni bir duvara itmeden, iç çamaşırımı indirmeden ve bana ne yapacağımı söylemeden önce sahip olduğu o sessiz, düşünceli bakışla beni sabitlediğini neredeyse hayal edebiliyordum...

Aman Tanrım, gör,*Bu* benim sorunumdu odaklanamıyordum bile.

Mumuma baktım. Fitol eğriydi. Bu şeyi kafamda yeniden izlediğim seks kasetine adanmamış tek iki beyin hücremle yapıyordum.

Ben bir karmaşaydım. Ben bile zararsız olamıyorken ona nasıl zararsız olabilirim?*kendim?*

İçimden bir parça, belki cinsel bir ilişkiye başlarsak daha fazlasına yol açacağını söyledi. Belki sonunda Amy'yi unutur ve bana aşık olur. Biz zaten arkadaştık, fiziksel kimyamız vardı. *Apaykimyanın*. Orantısız bir miktar gibi. Aşkımız yoktu ama bu yine de üçte ikiydi, değil mi?

Acınası.

Kendinizi, sıırıslıklam aşık olduğunuz ve bildiğiniz, çıkarları olan bir arkadaş durumuna sokmaya çalıştığınız hayal edin.Oaktif olarak başka biri olmanı diliyordu.

BENnefretkendim.

Çok yüksek sesle konuşan ve baş nedime şapkası takan Shannon adında sarhoş bir kadın ayağa kalkıp çatalını bardağının kenarına şaklatınca somurtkanlığım bozuldu. Herkes projesinden başını kaldırdı.

"Bir tost!" diye bağırdı.

Zar zor ayakta durabiliyordu. Bu iyi olmalı. Amy gülümsedi ve herkes kokteyllerini kaldırdı.

Shannon bir an daha sallandı. "Amy'ye," diye geveledi, martinisini kaldırarak. Jacob onu oyalamasaydı yıllar önce evlenmiş olacak bir kadın! Huzzah!

Parti bir anda sessizliğe büründü.

Amy ayakkabısını yere bıraktı. "Shannon, bu doğru değil..."

Shannon alay etti. "Ne demek istiyorsun??? BTBu yüzdendir-dir?! İşlevini yerine getiremeyecek kadar endişeli olduğu için başına gelen en iyi şeyi kaybetti." Kendi şakasına güldü.

Tüm karmakarışık, karmakarışık duygularım aniden dikkatimi topladı ve bir lazer gibi ona odaklandı.

"Çok iyi çalışıyor," diye tersledim.

Oda topluca nefesini tuttu. Shannon burada olduğumu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırıştırarak bana baktı. Müttefikler arayarak kırmızı gözlerle etrafına bakındı. Hiçbirini görmedi.

"Ne?" dedi elini havaya kaldırarak. "İçeri girmedi bilelimuzin. Hangi erkek bekarlığa veda partisini kaldıramaz?

El değmemiş içkimi bir tıkırtıyla masaya koydum ve ona ters ters baktım. "Sosyal kaygısı var. Senin sözel ishali kocalarınla gürültülü bir limuzin partisine gelmesini bekliyorsun ve neden aniden sosyal bir kelebeğe dönüşmediğini merak ediyorsun? Denediği için bile kredi almalı. Ortaya çıkmak için ne kadar çok çalışması gerektiği hakkında hiçbir fikrin yok. Ve bunu yapıyor çünkü aşk böyle yapar—*ortaya çıkıyor*. Amy için geldi*Ve*bunun başladığı andan itibaren kardeşi. O lanet olası bir aziz oldu*Tüm*ü**ü**nun*Opislik* değil.*sen*pislik."

Cafer ciyakladı, "GÖTÜLÜK!" mutfak masasının altında bir yerden. Odadaki her ağız açıldı. Amy'nin gözleri iri iriydi, Jane kıpkırmızıydı, Jill başını sallıyordu, Jewel başkan için oyu almış gibi görünüyordu ve Joy sırtımasını bastırmaya çalışıyordu.

Önce o gözlerini kaçırana kadar Shannon'a baktım. Sonra anahtarları çantamdan çıkardım, kalktım ve gittim.

Sokağın aşağısındaki benzin istasyonuna gittim, yedi çeşit şeker, bir paket sigara ve bir çakmak aldım. Sonra eve geri döndüm, garaj kapısından gizlice girdim ve büyükbabamın televizyon izlediği güneşlenme odasına gittim.

"Ne halt istiyorsun?" İçeri girdiğimde mırıldandı. "Bana bir bok ver, fikrimi değiştireyim."

Onu sürgülü cam kapılardan dışarı ve avlunun ağaçlık kısmındaki parmaklıklı çardağa çıkardım.

Oksijenini çıkardım, tankını hareket ettirdim, sigara paketini açtım ve ulaşamayacağı bir yere bir tanesini önüne tuttum.

"Akli başında olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu almayı seçersen akciğerinin durumunu kötüleştirebileceğini söylediğimde anladığını biliyorum. Tıbbi tavsiyelerime karşı ve muhtemelen zararına sigara içiyor olurdun.

Gözlerini kıstı. "Kes sesini ve onu bana ver."

Gözlerimi devirip sigarayı yaktım ve ona uzattım. Sonra bir sandalyeye çöktüm ve bir burrito gibi bir Snickers yemeye başladım.

Yaşlı adam bana baktı. "Zor gece?"

"Hiçbir fikrin yok."

Sigarasından uzun bir nefes aldı ve dumanını halkalar halinde üfledi.

"Torunumla sorunun mu var? Onu düzeltmemi ister misin?"

homurdandım. "Onun beni sevmesini sağlayabilir misin?" "Zaten öyle değil mi?"

"Demedim. "Hayır, yapmıyor."

Bir nefes daha aldı. "Ben de akıllı olanın o olduğunu düşünüyordum."

Sigarasını bitirdi ve ona bir tane daha verdim. Bir Samanyolu açtım ve ekrandan avlunun karanlık uçurumuna bakıp tüm şüpheli yaşam seçimlerimi düşünürken orada oturup onu yerken.

Jacob beni sevdiğini asla söylemedi.

Bunu ona defalarca söyledim ve bir kez bile "Sen de" demedi. Ama *oyaptı* otuzbir çekerken beni düşündüğünü bilmeme izin ver. O da bana aşık olsaydı, bu konuda kesinlikle heyecanlanırdım.

Bunun onun için ne olduğu hakkında herhangi bir sorum olursa, cevabım buydu. Yüzümü ellerimin arasına almak zorunda kaldım.

Bu benim hatamdı. Hepsini.

Başından beri başka birine aşık olduğu konusunda bana karşı çok netti. Bu tamamen benim üzerimdeydi.

Belki gidip Amy'ye Jacob'la birlikte yaşadığımızı söylemeseydim, oraya taşınmaz ve onu her gün gri eşofmanla görmekten bu kadar yıpranmazdım.

Belki Eğer onu, onun kucağına oturmayı içermeyen bir şekilde sakinleştirmeye çalışsaydım. *kucak*, Annesinin bodrumunda bir şilte üzerinde onunla seks yapmamaya cesaretim olurdu.

inledim. Onunla seks yaptım. Şilte üzerinde. annesinin *bodrum*.
Kendimin bir parodisi gibiydim.

Bu onun için sadece seks olsa da, artık bunu bir daha yapmayacağıma göre, kendini reddedilmiş hissedecek ve yanlış bir şey yapmış gibi hissedecekti çünkü Jacob tam da böyleydi. Ve utanacak ve doğru kararları verme konusunda kendime güvenemeyecekmişim gibi hissedecektim, özellikle de iş ona geldiğinde. Bir daha olmayacağından emin olmanın tek yolu ondan uzak durmaktı.

Yine de sözümü tutacaktım. Düğün boyunca aile etkinliklerine katılırdım. Ama onunla asla yalnız kalamazdım ve onunla anlaşma dışında zaman geçiremezdim.

Bunu berbat etmiştim. Kalan zamanı mahvetmiştim.

Adım seslerini duyduğumda yüzüm hâlâ ellerimin arasındaydı. Bir saniye sonra biri çardak kapısını açtı. yukarı baktım *Amy* orada durdu.

Şaşkınlıkla birbirimize baktık. Sonra sigara içen büyükbabaya baktı ve ağzı açık kaldı.

Çene takımım. Siktir et. "Devam et," dedim tekrar yerime otururken.
"Joy'a söyle. Umurumda bile değil.

Amy bana göz kırptı. Sonra bir şeyi havaya kaldırdı. Bir paket Marlboro.

"Hepimiz onları ona veriyoruz," dedi mahcup bir şekilde. "Eh, kızlar bilir. Bu, ailede olduğunu nasıl bildiğin gibi mi? Büyükbaba sigaralarını gizlice çalmaya başladığında. Haftada bir paket sigara içiyor."

"İki," dedi gururla.

Ona döndüm ve afalladım. "Ne?"

Cevap vermedi ama halinden memnun görünüyordu. Amy'ye dönüp baktım. "Joy nasıl bilmez?"

Amy omuz silkti. "O yapar. Greg'e, izin vermediği sürece bu konuda kendini suçlu hissedemeyeceğini söyledi. Ve kovalamayı sevdiğini mi söyledi? tuttuğunu

keskin mi?"

Büyükbaba sigarasının parlayan ucuna baktı. "Bayanlara her zaman istediğimi yaptırabilirim. Dokunuşumu kaybetmedim.

Ona başımı salladım.*Inanılmaz*. "Tekerlekli sandalyenle neredeyse beni eziyordun. Birkaç defa."

"Yoldan çekildin, değil mi?" Beni güldürmeyi başardı.

Amy bir dakika orada öylece durdu, çekingen görünüyordu.

"Oturabilirmiyim?"

Burnumdan bir nefes üfledim. Sonra başımla karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. Sanki fikrimi değiştirip gitmesini sağlayabilirmişim gibi koltuğun kenarına oturdu.

Dudaklarını yaladı. "Shannon için üzgünüm," dedi. Çizgiyi aşmıştı. Çok sarhoştı ve onu eve gönderdim."

cevap vermedim

"Jacob beni asla oyalamadı," dedi, devam ederek. "Yanlış bir şey yapmadı. Ve haklıydın. Ortaya çıkmasının onun için ne kadar zor olduğunu hiç takdir etmemiştim—*BEN*endişesini ciddiye alacak kadar yapmadı. Söylediklerini hak ettim. Muhtemelen herkesten daha fazla."

Bana baktı.

Ondan uzağa baktım. "Twix ister misin?" diye mırıldandım.

"Aman Allahım Evet."

Plastik benzin istasyonu çantasına daldım ve ona çikolatayı uzattım ve paketi açıp bir ısırık aldı. Çiğnerken gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim," diye soludu. "Açlıktan ölüyorum, her zaman."

Onu bir an inceledim. "Kaç haftalıksın?" Diye sordum.

"Sekiz." Derin bir nefes aldı ve bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, o kadar hasta ve bitkindim ki bu partiyi yapmak bile istemedim."

"Bu yüzden mi bir yerlerde direk dansı yerine mum yaptık?"

Biraz güldü. "Mumlar çok kötü çıktı, değil mi?" "Benimkinin içinde kıl var."

Kıkırdadı ve ben de gülümsemeden edemedim. Şekerlemeyi bitirdi ve başını sandalyesinin arkasına yasladı.

Büyükbaba için bir sigara daha yaktım. "Geri dönmen gerekmiyor mu?" Ona sordum.

"Hayır. Herkese hasta olduğumu ve yatmam gerektiğini söyledim. Joy herkesi oturma odasına aldı ve onlara beğendiği vibratörleri gösteriyor."

Omzumun üzerinden eve doğru baktım. Ah, adamım. Bunu özlüyor muyum?

"İhtiyacın varmış gibi mi?" dedi eğlenerek, Jacob'ın sana nasıl bir dünyayı sarsan seks yaptığını ikimiz de biliyoruz.

Daha bir saat önce anlıyormuş gibi yapmak zorunda kalacağım yoruma başımı salladım. Tanrı.

"Limuzine binmediği doğru mu?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de orada otururken biraz savunmasız görünüyordu. Ya da belki de bana gerçekten endişeli bir şekilde bakmasıydı. Ama bu konuda yalan söylemek istemiyordum.

"Biz kavga ettik."

Bana baktı. "Üzgünüm."

Daha fazla bilgi için baskı yapmadı. Ama yine de ona vermeye karar verdim.

"Sanırım ben ona onun bana olduğundan biraz daha aşığım."

Amy gözlerini kırptırdı. "BENCiddenBundan şüphe duyuyorum."

alay ettim.

Hayır, ciddiym, dedi. "SahibimAslaOnu seninle olduğu gibi gördüm." O, başını salladı. "Asla benimle yaşamak ya da zaman geçirmek istemedi.

Benimle. Bana sana baktığı gibi bakmadı."

Elbette yanıliyordu. Jacob benim hakkımda herhangi bir şey hissetmiyordu. Onunla gerçekten yaşıamıyordum. Onunla gerçekten çıkmıyordum bile. Bilakis bu, herkesi inandırarak ne kadar iyi bir iş ıkardığımızı gösterdi. Ama bunu söylemesi, beni daha iyi hissettirmeye çalışması hoşuma gitmişti.

Sağını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Biliyor musun, ilk başta onunla sadece böbrek için birlikte olduğunu düşünmüştüm," dedi, sesi biraz suçlu çıkıyordu. "Ama yanılmışım. Onu gerçekten sevdiğini ve ikinizin birlikte ne kadar iyi olduğunuzu görebiliyorum." Biraz gülümsedi. "Bunu bulmuş olması beni gerçekten mutlu ediyor. *Ohak ediyorO.*"

Yüzünü inceledim. Ciddiydi. Gerçekten onun mutlu olmasını istiyordu. Ondan hoşlanmaya karar verdiğim an buydu.

Hayal ettiğimden çok daha az kötüydü. O gerçekten kötü değildi. Bütün Maddox erkeklerinin neden ona aşık olduğunu anlayabiliyordum.

Diğer kadını gerçekten sevmen berbat. İki kez olduğunda daha çok berbat.

Bir saat sonra parti sona erdi ve Jacob'ın evine gittim.

Ön kapıdan içeri girdiğimde çantamı sehpanın üzerine koydum ve Jacob'ın fabrika odasının kapısının açıldığını ve onun koridordan geldiğini duydum.

Beni önce Teğmen Dan karşıladı, ardından Jacob da geldi ve elleri pijama altının ceplerinde, kapı eşiğinde durup durdu. Yüzüme baktı ve bana o sessiz bakışlarından birini verdi. arkların döndüğü yerler.

Hava yatağım aramızda yerde söndü. Dün gece sarkmaya başlamıştı ve artık resmen ölmüştü. Jacob bana bakarken ben buna baktım.

Bana gönderdiği çiçeklerin kokusunu alabiliyordum. Uyandığımda onları görebilmem için onları sehpanın üzerine koymuştu. Onları görmek bende ağlama isteği uyandırdı. Bu kısım artık bitmişti. Bunu ne kadar mahvettiğime inanamadım. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Sadece kalan zamanın kalitesini bozmadım, arkadaşlığımızı da mahvettim. Bulandı. Garip yaptı.

için garip değildi. Düzenlemeye faydalar eklemek için bunu istemişti. Muhtemelen dikkatini dağıttığı için mutluydu.

Şimdi başa çıkamayacak olan bendim.

"Benim odamda yatabilirsin" dedi. "Yerde yatacağım."

Ama başımı salladım. "HAYIR. Eve gidiyorum." Gözlerimi ona kaldırdım. Uzun bir süre durakladı. "Neden?"

Burada olamam.

Elini ağzına götürdü ve bakışlarını benden kaçırdı. Geri geldiğinde yorgun kahverengi gözleriyle bana sarıldı. Briana. Sadece... yatağa gel.

midem bulandı. Çağrısının gücünü ruhumda bir fısıltı gibi hissettim. *Bana gel Briana. Gelmek...*

Kalbimin ona ulaştığını hissettim.

Gözlerimin ağzına gitmesine neden oldu. Kendimi ona atıp beni odasına taşımasına ve bana ne halt istiyorsa onu yapmasına izin verme dürtüsüyle kaslarımın hızla seğirmesine neden oldu. Üzerime yuvarlan ve iç çamaşırlarımı aşağı çek ve dudaklarım tekrar acıyana kadar beni öp.

Ama başımı salladım.

"HAYIR." Bana baktı.

"Neden?"

Jacob, bana yardım etmene ihtiyacım var, tamam mı? Beni bir daha öpmeye çalışma. Ailenin yanında değilken bana dokunma bile. Sadece düğünü atlatalım ve bu işi bitirelim. Tamam aşkım?"

"İstedğin bu mu?"

"Sadece söyledim."

"Bazen insanlar aslında kastetmedikleri şeyleri söylerler."

Ellerimi kaldırdım. "Benden ne istiyorsun Jacob?"

Durdurdu. "Her şey. İstiyorum *her şey*. Gerçek olmamızı istiyorum.

Neredeyse manik bir şekilde güldüm. "Ne hakkında konuşuyorsunki? Sen başkasına aşıksın!"

Bana baktı. "Ne?"

Ona başımı salladım. "Bak, bizimle olan bu şeyin senin için uygun olacağını biliyorum. Ve beni çekici bulmanı takdir ediyorum, gerçekten ediyorum. Ama Amy ile işler yürümediği için senin teselli ödülün olmayacağım.

"Sence ben-"

"Jacob, inkar etme zahmetine girme. Luau günü onunla kavga ettiğini duydum. Gömleğinde ruj ve parfümle çıktın ve sonra sordun *Ben* üzerinde durmanıza gerek kalmaması için dışarı çıkın. Sonra bugün panik atak geçirdin çünkü o hamile—"

"Mesaj attığın için panik atak geçirdim. *Levi*" Ona göz kırptım.

"Luau'daki o gün mü? Beni böbreğim için kullandığından endişelendiği için Amy ile kavga ediyordum. Aslında beni istemediğini. Ben de ona inanmak istemediğim için sana çıkma teklif ettim. Aramızda gerçek olmasını istedim, istedim *yapmak* gerçek. Ve o haklıydı. Değildi.

Kafasını salladı. "Yapmıyorum *bakım* Amy hakkında, Briana. onu sevmiyorum Hiç yaptığımı sanmıyorum. Ben *memnun* hamile, ben *beğenmek* amca olmak Ve biliyor musun? Sadece böbrek için benimleysen, o da umurumda değil. Sana o kadar aşığım ki, her şeye razıyım. Bile." Son kelimedede sesi kesildi.

Ona sadece baktım. Hayatımda ilk defa tamamen sessizdim.

"Beni kullan," dedi, gözleri boyun eğmişti. "Beni ne istersen kullan.
Sadecekalmak”

Sözler beni olduğum yerde dondurdu. Konuşabilmem için tekrar nefes almayı öğrenmem gerekiyordu. "Onu sevmiyor musun?" Fısıldadım.

Yavaşça başını salladı. "HAYIR."

Orada kalın bir sessizlik anında durduk. Kalbim sessizliğe çarptı.

"Jacob, sana o kadar aşığım ki buna dayanamıyorum bile."

Bu bilginin tüm yüzünü dönüştürmesini izledim. "Ne?" nefes aldı.

"Ben de sana aşığım. Onu istediğini sanıyordum. Düşündüm ki...

Tekrar söyle. Yuttu.

"Ben... ben sana aşığım."

Sözlerin ona fiziksel bir şeymiş gibi çarpmasını, ciğerlerindeki havayı dışarı atmasını ve gözlerini umutla doldurmasını izledim.

Aramızdaki mesafeyi üç uzun adımda kapatıp beni kendine çekti.

"Bir daha söyle," diye fısıldadı.

"Sana aşığım," dedim nefes

nefese. "Tekrar."

"Sana aşığım."

Gözyaşları arasından bana göz kırparak

güldü. "Bu gerçek?" Diye sordum.

Onayladı. "Onun*Her zam*an gerçek

oldu. Mutlu bir hıçkırık bıraktım.

Aniden her şeyde hissedebiliyordum. Bana dokunma şekli, ondan yayılan enerji, gözlerindeki bakış. Ve sonra sahip olduğumu fark ettim

hep hissettim.*Bu*onun sessizliğıydi. Çözemediğim sessizlik. O bendim.

Bir farkındalık meteor yağmuru ile vuruldum. ona dokunabilirdim. Yatağında uyuyabilir, kanepede ona sarılabilir ve canımın istediğı dışında hiçbir sebep olmadan elini tutabilirim. onu öpebilirdim...

O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü gözleri dudaklarıma indi.

Bana dokunmak için keşif elini uzattı, sanki yapabildiğini test etmek istermiş gibi. Bir saniye havada asılı kaldı ve sonra nazıkçe ensemdeki saçlarımin arasına soktu ve alnını benimkine dayadı ve gözlerini kapattı. Sıcak, yumuşak ağzını benimkilerle buluşturmada önce nefesi dayanılmaz derecede uzun bir süre dudaklarımı gıdıkladı. Herinçbendenim canlandı.

Sanki sahip olduğı her şey bu güzel, hassas, nazik şeye dökölüyormuş gibi öptü beni. Sıcak ve güçlü bir şekilde etrafıma sarıldı ve bu oturma odasını her zaman hatırlayacağımı biliyordum. Loş ışıklar, vanilya mumlarının kokusu ve ayaklarımızın yanındaki gevşek hava yatağı. "Clair de Lune" kitap rafındaki bir hoparlörden usulca çalıyor, üzerindeki basit beyaz tişört ve eşofman altı vücudu, sabunu ve sabunu gibi kokuyordu.*Yakup*.

Onu hissetmek istedim. Vücudunu sanki bana aitmiş gibi keşfetmek istiyordum. Onu tüm duyularımla, ellerimle, gözlerimle ve ağzımla tanımak istiyordum. Kalbinin atışını duymak ve tenine yapışan sıcaklığın kokusunu almak istiyordum.

Ve bunu da istiyordu.

inanamadım. Gerçektı. gözyaşı

dökmeye başladım

Jacob geri çekildi ve bana baktı. "Sorun nedir?"

Konuşamıyordum bile, sadece başımı salladım.

Alnımdaki saçı yumuşak bir başparmakla itti. "Ne? Söyle bana."

"Gerçekten seilmek böyle bir duygu. Daha önce hiç hissetmemiştim. Ve Şu ana kadar bunun farkında bile değildim."

Bana nazikçe gülümsedi. "Evet. Böyle hissettiriyor."

Ve orada birbirimize sarılmış, ayrılmaz, kıpırdamadan, zincir bağlantılı bir çite dönüşmüş bir ağaç gibi birbirine dolanmış halde kaldık.

Chasayfa 42

Yakup

NAh güzel, eğiliyorsun, dedi bana gülümseyerek dudağını ısırarak. eğiliyordum. O haklı.

Briana, otelin koridorunda sırtını duvara yaslamıştı ve öpüşmek istercesine olabildiğince yakın durduğumuz bir oyun oynuyorduk. Teğmen Dan ayaklarımızın dibine oturdu. Törene yürüyerek gidebilmek için Jewel ve Gwen'in çıkmasını bekliyorduk. Düğün günüydü.

Takım elbisemle Briana'dan yaklaşık bir santim uzakta durdum. Üzerinde yeşil bir kokteyl elbisesi ve topuklu ayakkabılar vardı.

"Beni öpemezsin," diye alay etti. "Rujum sürdü."

"Bunu yapabilir miyim?" diye sordum, sesim alçaktı, dudaklarımı çıplak omzuna bastırmak için eğildim. "Ya buna ne dersin?" Köprücük kemiğine taşındım. "Veya bu?" Boynu.

Zaten nefesi kesilmişti. Dursan iyi olur, diye fısıldadı.

"Ya da ne?" dedim, dudaklarım tenine o kadar yakındı ki neredeyse nabzını hissedebiliyordum.

"Yoksa beni odaya geri götürmek zorunda kalacaksın," diye soludu.

"O zaman odaya dönelim..."

"Aman Tanrım, kes şunu," diye seslendi Jewel, Gwen ve ikizlerle birlikte odasından çıkarken.

Briana ve ben güldük ve ondan uzaklaştım.

Carter ve Katrina bana doğru koştular ve ben de onları almak için takım elbiseme çömeldim. Carter yüzük taşıyıcısıydı, bu yüzden pembe bir yaka çiçeği ile küçük bir smokin giymişti.

Katrina çiçekçi kızdı, bu yüzden üzerinde kabarık beyaz bir elbise ve taze pembe çiçeklerden bir taç vardı.

"Hangi çorap?" diye sordu.

Timsahlar. Ve bak Briana'da ne var. Ona başımı salladım.

Briana ona yeşil gülümseyen timsah küpelerini göstermek için saçını omzundan çekti.

İkizler kıkırdayarak benden uzaklaştılar ve asansöre doğru koşmaya başladılar.

Jewel sinirli görünüyordu. "Bu ikisini gelin odasındaki anneme teslim etmeliyim. Gidip oturmalısınız. Jill ve Walter çoktan aşağıdalar."

"Jane nerede?" Diye sordum.

Randevusuyla lobide buluşuyor, dedi Gwen küpesini takmaya devam ederek. "Jane'in birtarih?"

Kız kardeşim utangaçtı ve genellikle bir süre birlikte olana kadar erkek arkadaşlarını yanına almazdı.

"Öyle dedi," diye yanıtladı Gwen. "Bu konuda çok sessizdi."

Briana'ya kaşlarımı kaldırdım.

"Buluşma." Bana harika bir surat verdi.

Briana'nın kız kardeşlerimi tanımasına bayıldım. Dünyalarımızın karıştığını. Etrafta onu görecektense yokken bile el ele tutuşmamız hoşuma gitti. Ona dokunmak istediğimde ona dokunmalıyım - ki bu, açıkçası, her zamandı. İsteyip de yapamadığımız her günü telafi etmeye çalışıyormuşuz gibi seviştik. Geçen ay boyunca tüm kardiyom yataktaydı.

mesajlaştıkSeni seviyormuş yerinde acil servis genelinde birbirlerine. Küçük notlar halinde bıraktı. Karanlıkta fısıldadı. Bir konuşmanın tam ortasında, sırf yapabildiğimiz için söyledik.

Hayatım bir peri masalıydı.

Onunla bir saniyemi hafife almadım. Asla yapmayacağıma kendi kendime yemin ettim. Biz bir film izlerken onu tutabilmek ya da kahvesini içerken arkasından gelip ona sarılmak ya da bir masanın altında elini kalçasına koyabilmek -hepsi bir hediye idi. Ayrıcalık. Ve bunu her zaman onurlandıracağıma yemin ettim. Günlüğümde bunun hakkında yazdım -günlük tutmaya zamanım olduğunda. Oturup belgelemek için hayatım olan rüyayı yaşamakla çok meşguldüm. Ama çok mutluydum.

Törenin yapılacağı avluya geldik ve yerlerimizi aldık. Amy ve Jeremiah'ın yemin edecekleri yerde çiçeklerin damladığı bir kafes vardı. Hava mükemmeldi ve gül kokuları etrafımızı sarmıştı.

Briana etrafına bakınarak, "Düğün koordinatörü iyi bir iş çıkardı," dedi. "Düğünleri severim."

ona baktım. "Yeniden evlenmek ister miydin?" Diye sordum.

Bana bir bakış attı. "Hayatının geri kalanını biriyle geçirmek için evli olmana gerek yok."

Benimle evlenmek istemiyor musun?

Bana eğlenmiş bir bakış attı. "Soruyor musun?"

"Ya söyleseydim ne derdin?"

"Yeni çıkmaya başladığın bir adamla evlenemezsin derdim. Seks ne kadar iyi olursa olsun."

Gülümsemek için durakladım.

"Peki ne kadar sürer?" O güldü.

"Bilmiyorum."

Ona doğruca bakmak için döndüm. "Altı ay? Bir yıl?"

"Telefonuna hatırlatıcı mı koyuyorsun?"

"Ben ciddiylim. Bence bunun hakkında konuşmalıyız."

Yüzü yumuşadı. Cevap verecekmiş gibi göründü ama sonra omzumun üzerinden baktı. "Aman Tanrım..."

Döndüm ve Jane ile sevgilisinin koridorda yerlerine oturmak için yürüdüğünü gördüm. Randevusu *Benny*.

Briana gülümsedi. "Merhaba, BEN."

Onu görmezden geldi ve Jane'i ön sıraya kadar takip etti.

ona döndüm. "Konuştuklarını biliyor muydun?" Diye sordum.

Başını salladı, hala gülümsüyordu. "HAYIR. Muhtemelen onunla dalga geçeceğimi düşündü. Ki kesinlikle yapardım.

Benny'ye döndüm. "O iyi görünüyor."

Başını salladı. "Geri kilo alıyor, egzersiz yapıyor."

Randevulara gidiyor.

Bana baktı. "Senin sayende iyi görünüyor. Yaptığın şey yüzünden."

Elimi yanağına koydum. "Verecek organlarım kalmadığında da beni sevecek misin?" Diye sordum.

"Kavanozda konuşan bir kafa olsan bile seni severdim," dedi dudaklarına doğru konuşarak.

"Köpekleri sevmesen bile seni severdim."

Nefesi kesildi. "Ben sakızlı bir ayı olsam ve sen beni yemiş olsan bile seni severdim," diye soludu.

"Bir sakızlı ayı olmasan bile seni yerdim..."

Jewel, Gwen'le yanımıza oturarak, "Beyler, her şey iğrençleşiyor," dedi. "Anladık, birbirinize takıntılısınız. Bırak artık."

İkimiz de güldük. Tam düğün soruma dönecektim ki gelin marşı başladı. Düğün partisi koridorda ilerlemeye başlarken herkes sustu ve izlemek için yer değiştirdi.

Önce Amy'nin annesi. Sonra Noel sabahı bir çocuk gibi görünen Jeremiah. Sağdıç, ardından iki sağdıç ve nedime yan yana

taraf. Katrina çiçek yapraklarını fırlatıyor, ardından yüzük yastığıyla Carter.

Amy nihayet babasıyla birlikte koridordan aşağı inip Jeremiah'nın yanına geldiğinde hepimiz ayağa kalktık.

Tam bir huzur hissettim. Onlar için mutluydum. Gerçekten mutlu. Evren kendini düzeltmişti ve her şey olması gerektiği gibiydi. Kimse patlayıp patlamayacağımı görmek için bana bakmıyordu ve eğer patlayacaklarsa, kendi aşk hikayemi yaşamakla meşgul olduğumu çabucak anladılar ve bir daha bakmadılar.

Aslında haftalardır bu geceyi dört gözle bekliyordum. Briana ile yavaş dans etmek, düğün pastasını yemek ve ardından otel odamıza çıkmak için sabırsızlanıyordum. Bugün çekeceğimiz aile fotoğraflarından memnundum çünkü o da onların içinde olacaktı ve geriye bakıp bu günün birlikte hayatımızın başlangıcının bir parçası olduğunu hatırlayacaktım.

Tüm ilklerimiz için heyecanlıydım.

Ona baktım. "Keşke bugünkü ben, üç ay önceki bana bir mesaj gönderebilseydi," diye fısıldadım.

Güldü. "Ah evet? Peki kendine ne söyledin?"

"O gün geldiğinde düğünü umursamayacağımı çünkü başka birine delice aşık olacağımı söyledim."

Sessizce güldü. "İnanır mıydın?" Gülümseyerek

başımı salladım. "HAYIR. Muhtemelen değil."

Gerçek olamayacak kadar iyiydi...

Chasayfa 43

Briana

Tonunki kesinlikle yapacağım en iyi düğünlerden biri ydi *durmadangittiğim* son çift gibi değil. Kimse beni gitarla takip etmedi. Benim Randevu, Nick'in Kelly'nin düğününde olduğu gibi geline aşık olduğu için fazla içmezdi. Bu gece flörtüm ellerini tutamadı *veya* gözlerini benden kaçırdı.

Jacob rahatlamış ve mutluydu. *BEN* mutluydu.

Jacob, Katrina ile yavaş dans etti. Cidden sevimliydi. Bana baktığını, gözlerinin kenarlarında kırış kırış olduğunu ve ayakkabılarının ucunda tül elbiseli küçük bir kızın durduğunu görünce gülümsemeden edemedim.

Büyükbabamın içtiğinden emin olduğum bir sürü sigaraya ek olarak, Joy onu kendisi dışarı çıkardı ve yemekten sonra ona bir puro verdi.

Ve Jane'in randevusu *Benny*.

Sonunda onu köşeye sıkıştırdığımda tek yaptığı omuz silkmek ve "Sana söylemedim çünkü bu konuyu büyütebilirdin" demek oldu. Evet.

Benny tüm düğün boyunca gülümsüyordu. Önünde koca bir hayat olan biri gibi gülümsüyordu. Çünkü yaptı. Bir hafta içinde yeni bir böbreği olacaktı. Yeni bir başlangıç. Heyecanlandığı biriyle görüşüyordu. Dört gözle bekliyordu. Bütün gece ona Ben demek zorunda kaldım.

Jacob pastasını almama izin verdi. Nadia Cakes'tendi ve kırmızı kadifeydi - ve sonra buketi yakaladım. Herkes tezahürat yapıyordu ve ben çok gülüyordum. Amy yanıma geldi ve bana sarıldı. Yakup parlıyordu.

Nedense hayatımın en güzel gecelerinden biri gibi geldi... geri kalan günlerimin ilk günü gibi. Ve Jacob'ın onunla evlenmem hakkında söylediklerini düşünmeye başlamamı sağladı.

öyleydi,*yol*bunun için erken. Asla yeniden evlenmek istememiştim. En azından yapmadığımı düşündüm. Ama Jacob'ın yapma eğilimi olduğu gibi, Hayır dönüşümü Belki'ye çevirdi.

Onun ailesinin benim ailem olduğu fikrinden nefret etmedim. Joy'un kayınvalidem olması ve Jewel, Jane ve Jill'in kız kardeşlerim olması.

Ve *bentapıl*ankarısı olma düşüncesi. Kendisini kocam olarak tanıtmayı. Beni gururlandırdı. Belki karısı gibi *öyleydi* bir anda tekrar istediğim bir başlık.

Yani belki. Sadece...*Belki*.

Son şarkıya kadar kaldık.

Işıklar yandığında ve herkes dışarı çıkmaya başladığında, Jacob elimi tuttu ve ben de buketimi aldım ve Teğmen Dan ile birlikte otel lobisinden asansörlere yöneldik.

Ayakkabılarımı tutuyordum. Jacob'ın kravatı boynuna dolanmıştı ve gömleğinin üst iki düğmesi açılmıştı. Kollarını sıvamıştı ve ceketini omuzlarıma atmıştı.

Asansör kapıları arkamızdan kapandığında beni içeri çekti ve öptü. Ağzında şampanya uğurlama tostı gibi bir tat vardı. Bir elini kığımın altından geçirdi ve beni kendine çekti. "Odaya döndüğümüzde yüzüme oturmanı istiyorum," dedi boğuk bir sesle.

Zor nefes alıyordum.

"Beğenmek,*oturmak*üzerine otur?" "Üzerine otur, üstüne otur."

"Tamam aşkım. Ölürsen ölürsün."

Güldü ve beni tekrar yedi.

Odaya çıktığımızda bu adamın beni bir kızdırma çubuğu gibi ikiye ayırmasına izin verecektim. Yatağı kırmak istedim.

Geçen ay, evliliğimin son iki yılının tamamından daha fazla seks yapmıştım. Boş günlerimizde, ön verandadan DoorDash teslimatını almak ve Teğmen Dan'i dışarı çıkarmak dışında odadan çıkmadık. O kadar çok prezervatifimiz bitti ki Jacob sonunda toplu kutuyu almak için Costco'ya gitti.

Asansör bizimkinden iki kat aşağıda sinyal verdi. Sevişmeyi bıraktık ve binen kişiye nezaket olsun diye ellerini belime götürdü, ama kapılar açıldığında hâlâ nefes nefese ve birbirimizin dudaklarına bakıyorduk.

"Oda servisi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizce, burnunu benimkine sürterek.

"*Eveeet*. Açlıktan ölüyorum." Son iki saattir midem beni kemiriyordu. "Şimdi sipariş verirsek, işimiz bittiğinde ortaya çıkar," diye fısıldadım.

Biraz güldü. Sonra ikimiz de kapının hala açık olduğunu ama kimsenin binmediğini fark ettik.

Önce Jacob baktı. Sonra ben de döndüm. Ve kanım dondu.

Yirmi beşinci doğum günümde Disney World'deki Terör Kulesi'ydi. Sizi ölümüne düşürmeden önce size korkunç ve kafa karıştırıcı bir şey göstermek için açılan asansör kapıları.

Nick ve Kelly'ydi.

Farlardaki geyikler gibi donup kaldılar. Kimse kıpırdamadı.

Giyinmişlerdi. Kolunu onunkine dolamıştı. Nick'in kahverengi saçları daha kısaydı. Eskisinden daha fit görünüyordu. Bronzlaşmıştı. Evlilik parmağında bir bant vardı. Kelly'nin sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Pembe

ruj. Yaprak gibi görünen sallantılı altın küpeler. Kocaman bir elmas alyans takıyordu. Parlıyordu.

Ve hamileydi.

Bir anda midemin bulandığını hissettim. Teğmen Dan sessizlikte ağlamaklı bir ses çıkardı. Zaman durdu.

Nick boğazını temizledi. "Eh, bir sonrakini alacağız."

Acı verici, felçli bir an daha orada durdum. Ve sonra kapılar ağır çekimde kapandı.

Her şey on beş saniyeden az sürmüştü. Ve bomba nükleerdi.

Briana mı? dedi Jacob, yan tarafıma bakarak.

Onu duyamadım. Kulaklarım çınılıyordu. Dizlerim zayıftı, görüşüm kenarlarda kararıyordu.

Sonra ayakkabılarının her yerine kustum.

Chasayfa 44

Yakup

Aiyi misin?" Diye sordum.

Briana alnını kamyonun camına dayamıştı. Neredeyse evdeydik. Yolculuğun çoğunda konuşmamıştı. Ya da bu sabah eşyalarımızı toplarken otel odasında. Ya da dün gece asansörde karşılaştığımızdan beri, gerçekten.

Bana cevap vermesi uzun zaman aldı. "Sana kustuğum için üzgünüm," dedi tekrar.

"Bu daha önce hiç başıma gelmemişti - bir muhasebeci olarak ofis işimde."

Biraz güldü ama içinde neşe yoktu.

Teğmen Dan, başını onun kucağına koymuş oturuyordu. Arka koltuktan ona ulaşmak için o kadar çok sızlanıp ağlıyordu ki sonunda kenara çekip yanına oturmasına izin verdim. Dün gece de aynı şey. Yatakta uyumasına izin vermek zorunda kaldım.

"Onları ilk kez birlikte mi gördün?" Diye sordum.

Cevap vermedi. Uzanıp elini tuttum. Geri sıkıştırmadı.

Bir şey kapalıydı.

Neden üzüldüğünü anladım. Eski kocasıyla ve uğruna onu terk ettiği kadınla karşılaşmak ve onların evli ve hamile olduklarını görmek sarsıcı olmalıydı.

Ama devam eden başka bir şey daha vardı. Asansör olayından beri gözlerimin içine bakmamıştı. Ve kalbimin çukurunda bir düğüm oluşturdu

midem ve kaygı ateşim hayata.

Belki de endişelenecek bir şey olmayan bir şey için endişelendim? Sadece şoktaydı ve kendini iyi hissetmiyordu ve işlemesi için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Ama bu sabah buketi almadı. Dün gece yakaladığı için çok mutlu olmuştu. Kurutmak istediğini söylemişti. Ve sonra otel şifonyerinin üzerine bırakmış. Almaya gittiğimde istemediğini söyledi. Çok yakından düşünmek istemediğim bir tür kehanet gibi geldi.

Eve giden yolun geri kalanını sessizce sürdük. Garaja girdiğimizde dışarı çıktı. Bavulunu bagajdan aldım ama onun için evin merdivenlerinden yukarı çıkarmama izin vermedi. Sadece elinde olduğunu mırıldandı ve beni beklemeden onu sürükleyerek yürümeye başladı. Arkasından içeri girdiğimde oturma odasında durmuş koltuğa bakıyordu.

"Sana çorba yapayım," dedim çantamı yere bırakırken. "Belki bir film izleriz? Veya *Schitt Deresi*?"

Arkasından gelip ona sarıldım. Gerildi. Midem düştü. "Sorun nedir?" Diye sordum.

Sanki kirli bir ceket çıkartıyormuş ve ona gereğinden fazla dokunmak istemiyormuş gibi yavaşça benden uzaklaştı.

Kanlı gözlerle bana bakmak için döndü. "Eve gidiyorum."

Yutmuşum. "Tamam..." dedim. "Seninle gideceğim."

"HAYIR."

Kalbim atıyordu. "Elbette. Ne zaman dönersin?" Seninle asla yaşamayacağım, Jacob.

Birdenbire ortaya çıkan bir hançer gibiydi.

"Asla seninle yaşamayacağım ve seninle asla evlenmeyeceğim. Bunu istiyorsan başka birini bul."

"Ben...ben başka birini istemiyorum-"

"Eh, belki de yapmalısın." Bana kırmızı gözlerle ve meydan okurcasına baktı. Sanki birdenbire ona karşı benmişim gibi.

Başımı salladım. "Neden benimle kavga ediyorsun?"

"Değilim," dedi, sesi titriyordu. "Sadece sana olduğu gibi söylüyorum." dudaklarımı yaladım "Bakmak. Dün gece olanlar travmatikti. Bunun hakkında konuşalım-"

"HAYIR."

Yüzünü inceledim.

Briana, dedim dikkatlice. "Onun yaptığını sana yapmayacağım. Eğer bunun için endişeleniyorsan—"

Kahkaha attı. Sanki ondan hiç duymamışım gibi derin, gırtlaksı kahkahalar.

"Asla ne yapmayacağını bilmiyorsun," dedi. "Belki benden sıkılırsın. Belki onsuz yaşayamayacağın biriyle tanışırsın. Sonra eve erken geleceğim ve garaja girdiğimde Bluetooth'um senin telefonuna bağlanacak ve arkadaşımın on yıllık kocama yeni yorganımın üzerinde onu becermekten ne kadar zevk aldığını söylediğini duyacağım. Sanki bu çok komikmiş gibi kahkaha attı.

"Ah," dedi sanki yeni hatırlamış gibi. "Sonra da onun için beni terk etti ve onlar benim evimde tabaklarımı yerken ve yatağında uyurken ben bebeğimi düşürdüm. Yalnız. Benim boktan çocukluk yatak odamda boktanımla *Küçükköy* duvarlarda posterler. Bu onun için harika çalıştı çünkü istemedi *Benim* neyse bebeğim."

Ona göz kırptım. "Ben... Bunun sana olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu-"

"Şey, *oyaptı*. Ve hayır, bunu bana yapmayacaksın Jacob. Çünkü *BEN* izin vermeyeceğim. Bavulunun kulpunu tuttu ve kapıya yöneldi. Burada yaşamıyorum. Eve gitmek istiyorum. Annemi istiyorum."

Bileğini tuttum. "Briana, ben o değilim..."

Kolunu benden çekti. "*Heradam o! SenTümüaynısı!*" Sesi son kelimedede çatladı. "sen olana kadar değilsin*vardır*" Nefesi titriyordu. "Beni gerçekten tanıdığında benden hoşlanmayacaksın ya da başka birini bulacaksın ya da farklı bir şey isteyeceksin ve*Daha sonragideceksin* O yüzden şimdi yap. Beni zahmetten kurtar."

Göğsüm yükselip alçalıyordu, içimde katıksız bir panik atıyordu. ne diyeceğimi bilemedim Söylediğim her şey durumu daha da kötüleştiriyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Birbirimize baktığımız uzun saniyeler içinde yüzü onlarca kez değişti. Kızgınlık. Acıtmak. Üzüntü. Korku. Ve sonra nihayet daha yumuşak, boyun eğmiş ve kırılmış bir şey.

Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var, Jacob, diye fısıldadı. "Sadece beni yalnız bırak."

Ve gitti.

Chapter 45

Briana

MOm bana sıcak bir çay verdi ve elini alnıma koydu. "Ateş yok. Belki de sadece bir mide böceğı." Yanımdaki yatağı oturdu.

Kupayı ellerimde tuttum ve kehribar renkli sıvıya sulu gözlerle baktım. içi boş hissettim BENöyleydiyouk.

Nick'le tamamen savunmasız karşılaşmıştım. Bunca zamandır beni koruyan öfke ben fark etmeden dağılmıştı ve sonra ona ihtiyacım olduğunda beni koruyacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Artık evlenmişlerdi. O hamileydi. Küçük mutluluklarını elde etmişlerdi.

Bebeğıim olsaydı, tüm bunların neresinde olurum? Yeni doğmuş bekar bir anne mi? Annem gibi mi? Nick'in zerre kadar umursamadığı ve muhtemelen kaybettiğı için rahatladığı bir çocuk?

Boşanmamızın sonuçları hâlâ bitmemişti. Daha yeni gelişmişti. Artık Nick'le ilgili bile değildi. Şimdi içinde bulunduğum ilişki için uyarıcı bir hikayeydi, çünkü ne öğrenmiştim? Bu sefer farklı olan neydi? Yine sırlısklam aşıkım. Benim olmayan ve yine benden alınabilecek bir evde yaşıyordum. Savunmasızdım, açığı çıkmıştım ve birine körü körüne güveniyordum.

Ve ben hamileydim. Tekrar.

Asansörde o ana kadar bilmiyordum. O küçük mide bulantısı dalgasını hissetmiştim ve sanki bir ampul yandı ve beynimle vücudum bunu tam olarak aynı anda fark etti. Ve yüz yüze iken oldu

Nick ve Kelly ve ne zaman birinin yanında güvende olduğumu düşünsem nasıl sonuçlandığının hatırlatıcısı. Kendimi tamamen terk ettiğimde tam olarak ne olduğuna bakıyordum ve aynı anda bunu tekrar yaptığımı fark ettim.

Nick'ten hiçbir şey öğrenmemiştim. Bir şey değil.

Jacob ve ben çok yeniydik. Tabii şimdi beni seviyordu. Peki ya ben eğlenceli değilken? Hasta ya da huysuz olduğumda ya da seks azaldığında ya da belki de doğuma bir bebek taşıyamadığım için bebeği kaybettiğimde. Ona çocuk veremezsem beni ister miydi?

Gözyaşları geldi.

Dikkatsizdik. Her seferinde değil ama yeterli. Nick'e hamile kalmam o kadar uzun sürmüştü ki bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim. Zavallı, terk edilmiş yumurtalarım bunun son şansları olduğunu anlamış ve kapıları basmışlar gibiydi.

Bardağı komodinin üzerine koydum ve bacaklarımı yukarı çekip yüzümü dizlerime gömdüm.

Annem elini omzuma koydu. "Sorun nedir,yüz?"

Pijamamın yününe nefes verdim. Jacob'ın eflatun çamaşır boncukları ve eve geldiğimde annemin bana yaptırdığı banyodan sonra bacaklarıma sürdüğüm portakal kokulu losyon gibi kokuyordu. Bu anı çağırmadan bir daha asla koklayamayacağımı biliyordum.

Annem sırtımı ovmaya başladı ve bu beni daha çok ağlattı.

"Hamileyim anne." Sözler ağzımdan çıktı. Nick'le başıma geldiğinden beri onları evrene ilk kez seslendirmiştim. Yalnız bu sefer heyecanlanmadım. Çok korkmuştum.

"Emin misin?" o fısıldadı.

Başımla dizlerimin üzerine çöktüm. "Eve geldiğimde iki test yaptım.

Eminim." "Kaç hafta?" diye sordu.

Başımı kaldırıp yanaklarımı sildim. “Hamileliğiniz son adedinizin ilk günü başlar. Yani muhtemelen beş.”

"O istemiyor mu?"

Başımı salladım. "Henüz bilmiyor bile."

“Koruma kullanmadın mı? İki doktor, bebeklerin nasıl yapıldığını bilmiyor musunuz?”

Kuru kuru güldüm ve alnımı avucumun içine aldım.

Uzun bir nefes verdi ve bir süre sessizce oturduk. Sonra bana baktı. "O iyi bir adam."

Çenem titremeye başladı.

"Ondan iyi bir baba olur," dedi. “İyi bir koca. Ve bunu pek çok erkek için söylemiyorum,yüz”

"Onunla evlenmiyorum."

Bana şaşkınca baktı. "Neden? Onun bebeğini doğuruyor olabilirsin. Karnıma işaret etti. "Bir aile olmak istemiyor musun?"

Tabii ki bir aile olmak istedim. Ama bu gerçekten ne zaman işe yaradı? Benim için hiçbir zaman yürümemişti - içinde büyüdüğüm ailede ya da Nick'le evlendiğimde kendim için yarattığımı sandığım ailede. Bu sefer neden farklı olsun ki?

Sadece buöyleydifarklı. Oldudaha kötüsü.

Jacob'ı sevmek düşmek gibiydi. Sanki beni durduracak hiçbir şey yokmuş gibi sonsuza kadar devam edecekmişim gibi. Ve dün gece Nick ve Kelly'yi görmeseydim, belki görürdüm. İçinde bulunduğum bu füğ durumunda mutlu bir şekilde cahil olarak devam edecektim - çünkü Jacob bana onun ne olduğunu unutturmuştu. Ama şimdi hatırladım.

Yakup birAdam.

Ve erkekler erkeklerin yaptığını yapar.

Birden tatlı, uysal erkek arkadaşımı esaret altında büyümüş vahşi bir hayvan gibi gördüm. Evcil ve evcil - ama yine de bir gün ısırabilir, çünkü içgüdüğü genlerine işlendi.

Jacob beni incitirse evrende bunu atlatmaya yetecek kadar öfke yoktu. Beni öldürürdü. Ondan asla geri dönmeyecektim.

"Bir daha asla evlenmeyeceğim." burnumu çektim "Hiçbirini yapmıyorum. Onunla kalmalı mıyım onu bile bilmiyorum."

Yüzünü geri çekti. "Ne? Onunla kalmayacağım da ne demek? *Hey, saçmalıyorsun!*"

"Anne, sadece dur."

"Seni seven mükemmel derecede iyi bir adamla hamile - sence bekar bir ebeveyn olmak eğlenceli mi? Nasıl olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Yapamam anne."

"Neden?"

"Çünkü o gittiğinde canı çok yanacak!" tersledim Sessiz kaldı.

"Bir daha yapamam," dedim, sesim titriyordu. "BENyapamamak. Özellikle şimdi. İstemediğimi mi düşünüyorsun? Hamile kalma ve aşık olduğum bir adamla birlikte olma fikri beni kesinlikle korkutmadı mı? Şu anda ne hissedeceğimi bile bilmiyorum. Yapmıyorum. Olup olmayacağını bile bilmiyorum *olmak* bir hafta içinde bir bebek. Ve eğer varsa, sahip olduğum çocukluğu ona verebilir miyim bilmiyorum. Böylesi daha iyi, böylece o gittiğinde onu kırmaz-" Son kelimeyi ağzımdan kaçırıp yüzümü ellerimin arasına aldım.

Kendimi kısa devre yapan bir oyuncak gibi hissettim. Kıvılcımlar patlıyor ve teller yıpranmış. iyiydim Tamamen işlevsel, mutlu bir insan. Ve sonra bir anda değildim.

Sadece orada oturdum ve ağladım. Hıçkırıklarım o kadar yüksekti ki, Benny'nin artık bir hayatı olduğuna ve bunu duymak için evde olmadığına sevindim.

Bir el omzumu sıktı ve birkaç dakika sonra sakinleşmeye başladım.

Annem bana bir tomar mendil verdi. Üzgünüm, dedi, şimdi daha yumuşaktı. "Seni bu kadar etkilediğini bilmiyordum. Her zaman ben ve sen olduğumuzu düşündüm ve başardık.

Birkaç derin, sakinleştirici nefes aldım. "Yaptık. İyi yaptık. bildiğim tek yol bu*Nasılı*yi olmak Kendi başıma. Orada olmak için kimseye güvenmek zorunda olmadığım yer.

Annem uzun bir vuruş için durakladı. "Briana... Babanın iyi bir adam olmadığını biliyorum ve Nick de iyi bir adam değildi. Ve belki de sana hiçbirinin olmadığını öğrettim ve bu benim hatam. Sadece kendini korumanı istedim, tekrar sevmekten korkmamanı. Yaptım. Gil'i buldum. Mutluyum. Mutlu olmak en büyük intikamdır. İyi bir hayata sahip olmak için. Yani bir tane var. İleo”

Derin bir nefes aldım. Sonra bir başkası. Islak gözlerimle anneme baktım. "O sessiz kibar adamın sakin, nazik yaşamını seviyorum," dedim. "BEN*istek*onu gözlerim kapalı sevecek kadar cesur olmak. Sadece yapabileceğimi sanmıyorum.

Keşke yapabilseydim. Ya da keşke onu daha az sevseydim. Çünkü o zaman bahisler bu kadar yüksek olmazdı. Beni hayal kırıklığına uğratsaydı, düşecek kadar uzak olmazdı...*Ne zaman*beni hayal kırıklığına uğrattı. Ve ben çoktan gitmiştim.

Jacob beni o kadar nazikçe, o kadar sorunsuz bir şekilde hayatına sokmayı başarmıştı ki, bu sabah aniden tamamen uyanmış halde onun evinde durana kadar kendimden ne kadar vazgeçtiğimin farkına bile varmamıştım.

Oturma odasına baktığımda, sanki üç ay önce bayılmışım ve yeni tanıştığım bir adama hamile ve nikahsız bir eş olarak uyanmış gibiydim. İşin gerçeği buydu. İD*Sadece*onunla tanış. biz bile yapmadık

henüz birlikte tam bir sezon geçirdim ve ben *yaşamak* onunla ve lanet olası bebeğini beklemek.

On iki yıl sonra Nick'i tanımıyorsam, Jacob'ı birkaç ay sonra nasıl tanıyabilirim? Ve birini ne kadar iyi tanırsanız tanıyın, ne kadar uzun süre tanırsanız tanıyın, asla onların kafasında olamazsınız. Gerçekten ne düşündüklerini asla bilemezsiniz. Mükemmel hissettirse bile, *Onlar* mükemmel hissetmek - mükemmel aslında mükemmel değildir.

Her zaman reddedilme şansı vardır.

Kalbim belki Jacob'a inanmak istedi *öyleydi* farklı. Belki de ruh eşiydik ve bu yüzden her şey bu kadar hızlı ve bu kadar kolay olmuştu. Ama beynim aptal olduğumu, bir yabancıyla düşünmeden hareket eden, sorumsuz kararlar verdiğimi haykırıyordu. Ve bunu sadece kalbim söz konusuysa yapmak bir şeydi. Ama bunu bir çocuğa yapmak başka bir şeydi.

Jacob'ın harika bir baba olacağından hiç şüphem yoktu. Her zaman bebeğimizi isterdi. Ama muhtemelen her zaman istemezdi *Ben*. Ve o zaman geldiğinde çocuğumun benim milyonlarca parçaya ayrıldığını görmesini istemedim. Bir gün bizi ayrı izle, çantalarını toplayıp bir zamanlar babamın yaptığını izlediğim gibi oradan uzaklaşıyor.

Onu daha sonra korumak için şimdi seçimler yapmak zorundaydım.

Gözlerimi kırıştırarak odaya baktım, gözyaşları içinde eskiden posterlerin olduğu duvarlardaki karanlık noktalara baktım.

Hissettiğim yoğun, panik uçuş tepkisini açıklayamıyordum. ihtiyacı *koşmak*. Hayatımdaki diğer tüm önemli erkekler gibi, beni incitmeden önce onu uzaklaştır. Çok geç olmadan kendimi emniyete al, tarih tekrür etmeden kendimi izole et.

Yüzümü tekrar dizlerime koydum.

Bana korkunç bir hata yapmadığımı söylemesi için aresizdim. Jacob'ın bana tüm sözleri vermesini ve her şeyin yoluna gireceğini, güvende olduğumu ve sevildiğimi söylemesini istedim ve bunu istedi ve beni istedi. Bana farklı olduğumuzu söylemesini istedim ve Tanrı'ya böyle bir şeye inanabilecek türden zarar görmemiş bir insan olmayı diledim.

Ama değildim. Ve muhtemelen asla olmayacaktım.

Chasayfa 46

Yakup

BRiana Pazartesi günü ve ertesi gün işten çıktı. Bunlar ameliyat için ayrılan zamana kadar sahip olduğumuz son iki vardiyaydı.

Ayrıldığı gece beni aramıştı. Bana terslediği için gözyaşları içinde özür dilemiş ve biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Çarşamba günü gelip konuşamayacağımı sormuştu. O yüzden çarşambayı bekledim. Yapabileceğim tek şey buydu.

Ondaki bu değişiklik, eski sevgilisini yeni karısıyla görmenin şokundan daha derin hissettirmişti. Başka bir şey daha vardı ve ben bunun ne olduğunu çözemedim.

Onu çok özledim. ne yapacağımı bilemedim Sürekli kaygı ile donuk bir panik atak arasında bir yerde yaşıyordum. Kalbim karanlıkta sanki onunkini arıyormuş gibi hissetti çünkü eskiden oradaydı ve şimdi yok.

O olmadan uyuyamazdım. Geceleri yatakta uzandım, aklım yarışıyordu. Kendimi günlüğüme dökmüştüm çünkü duygularımın gidecek başka yeri yoktu.

Hiçbir şey yolunda değildi. Hiç bir şey.

Çarşamba merhametle geldiğinde, onu görmeye gitmeden önce kan tahlili yaptırmam gerekti. Nakil yarından sonraki gündü. Cuma sabahı saat beşte, yedide ameliyat öncesi kontrol için Mayo Clinic'e gidecektim.

Sevdiği pide ve çorbadan alıp evine doğru yola koyuldum. Rosa, Teğmen Dan ve beni içeri aldı. Bana sarıldı ve etrafına baktı

hissettiğim kadar endişeli.

"Seninle görüştüğüne sevindim," dedi alçak bir sesle.

"Rosa, neyin var?" sessizce sordum "Benimle konuşmuyor. Ne yaptığımı bilmiyorum."

Benim için üzgün görünüyordu. "Hiçbir şey yapmadın. Sadece onu sevdiğini söyle. Tamam aşkım? Bildiğinden emin ol."

Sanki daha fazla bilgi edinebilirmişim gibi yüzünü inceledim. Ama yaşlı kadın omzuma hafifçe vurdu ve beni koridordan aşağı gönderdi.

Odaya gelip Briana'yı gördüğümde, köpeğimin yaptığı gibi ona doğru koşmak istedim. Dürtü o kadar güçlüydü ki, aramızdaki mesafeyi hızla aşmamak için elimi kapı pervazına koymak zorunda kaldım.

Bol bir tişört giymiş yatakta oturuyordu. Uzun saçları örgü halindeydi. Solgundu ve gülümseyip Teğmen Dan'i okşamasına rağmen üzgün görünüyordu. Getirdiğim yemeği şifonyere koydum ve yatağın etrafından dolanıp oturdum ve onu içime aldım. Tıpkı benim onu kollarıma aldığım için rahatlamış gibi o da teslim oldu.

"Seni özledim." Nefesimi saçlarının arasına aldım.

Uzun bir an oldu, ama geri söyledi. Rahatlamanın etkisiyle ağlamamak için gözlerimi sımsıkı yummak zorunda kaldım.

Yatağa tırmandım ve onu göğsüme doğru çektim ve ona sarıldım. Usulca ağlamaya başladı, ben de başının tepesini öptüm ve saçlarını düzelttim. "Nedir?" Fısıldadım. "Bana neyin yanlış olduğunu söyle."

Sonunda yaptığında, yanağını kalbime bastırarak yaptı. "Hamileyim Jacob."

Dondum. "sen*hamile*?"

Ona bakmak için uzaklaştım. "Briana, bu... bu harika," dedim gülümseyerek. "Bu..."

Ancakogülümsemiyordu. Çenesi titredi. "Taşıyabilir miyim bilmiyorum. Sonuncusunu taşıyamadım."

Başımı salladım ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Tamam aşkım. Sorun yok. Böyle bir şey olursa bu senin hatan değil. Olursa bununla ilgileneceğiz. Eve gel. Eve gel, seninle ilgileneceğim."

Titrek bir nefes verdi. Jacob, seninle yaşayamam. Onu kastettim. O gün söylediğim her şeyi kastetmişim. Bunu bu şekilde söylememeliydim, ama ben yaptıkast etmek."

Başımı salladım. "Ben... anlamıyorum."

Ağlamamak ister gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir ilişki içinde olmak için herhangi bir yerde olduğumdan emin değilim."

Midem dibe vurdu. "Neden bahsediyorsun?" Bana cevap vermedi.

dudaklarımı yaladım "Bak, son evliliğinde zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Bizde böyle olmayacak. Seni seviyorum. Lütfen. Eve gel. Ya da burada olmama izin ver—"

"HAYIR. Yapamam. Son iki gündür bunu çok düşündüm." Benden uzağa baktı. "Jacob, artık her şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum." Gözleri tekrar benimkilere geldi. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Veya içerdiği şeylerden herhangi biri. Özellikle şimdi. Nick'ten önce olduğum kaygısız, dikkati rüzgara fırlatan kişi olamam. Bu işlerin nasıl bittiğini bilmiyormuş gibi davranamam—"

"Bitmeyecek. Neden bitsin?" Gözleri çok üzgün görünüyordu.

"Sen mükemmelsin Yakup. Ama değilim. Beni her zaman istemeyeceksin ve ben her zaman buna hazır olacağım. Asla rahatlamayacağım. Ayakkabının düşmesini bekleyeceğim. Asla güvende hissetmeyeceğim. Sana asla gerçekten güvenmeyeceğim. Seni sadece uzaklaştıracam ve mutsuz olacağım ve yapacağımSenacınası."

"Sensiz mutsuzum," dedim. "bubeni mutsuz eden şey." Yutmuşum. "Bak, yaşadıklarını anlıyorum. Evet. Ve tüm bunların bu kadar hızlı olmasını planlamamıştık. Beklenmedik ve sizin için korkutucu. anladım Yavaşlayabiliriz. Gerekirse biraz ara verebiliriz. Sana yer verebilirim ama vereceğim *Asla* seni bırak, Briana. Beni duyuyor musun? *Asla*. Bu dünyada benim için önemli olan her şey bu yatakta. Seni seviyorum."

Orada oturup aramızda onlara bakarken ellerini sıktım. Çenesi titremeye başladı.

İnan bana lütfen.

"Jacob... bu en iyisi..."

"Hiçbir şey yapma. Lütfen. Sadece bekle. Şu anda büyük kararlar verme."

"Neyi bekle Jacob?" dedi sessizce. Gözlerini benimkilere kaldırdı. "Ne değişecek?" Bunu söyleme şekli kalbimin tam ortasından kırılmasına neden oldu.

"Belki *Sen* olacak," dedim. "Belki aklın kalbine yetişir."

"Kalbime güvenmiyorum. İşte sorun bu."

Teğmen Dan burnunu kolunun altına dürttü ve kadın yine usulca ağlamaya başladı. Onu alıp güvende tutabileceğim bir yere koymak, etrafına sevgi sarmak ve onu aşındıran her şeyden izole etmek istedim.

Ama bunu yapamadım, bu yüzden onun yerine onu tuttum. Kollarımı ona doladım ve ortadan kaybolmamdan korkar gibi gömleğimi kavradı. Ancak *o* Kaybolacak olan oydu, ben değil.

Panik hissettim. Onu zaten sevdiğimden daha iyi nasıl seveceğimi bilmiyordum. Ona eski sevgilisi ya da babası gibi olmadığımı nasıl gösterebilirim? O benim her şeye sahipti - orada

ona verebileceğim başka bir şey yoktu - ve bu onu ikna etmeye yetmediyse, başka ne yapabilirdim?

Birkaç dakika birbirimize sarılarak öylece kaldık. Sonunda ağlamayı kestiğinde göğsüme doğru konuştu.

"Özür dilerim Yakup."

Burnunu çekti. "Ne için üzgün?" nazikçe dedim.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Kırgınım." Umutsuzca söylemesi gözlerimden yaşların süzülmesine neden oldu.

"Hepimiz biraz kırıldık, Briana. Biz bir mozağiz. Tanıştığımız herkesten ve yaşadığımız her şeyden oluşuyoruz. Renkli, karanlık, pürüzlü ve güzel yanlarımız var. Ve senin her parçanı seviyorum. Hiç olmamasını dilediğin şeyler bile."

Gözlerine bakmak için uzaklaştım. "Ne istiyorsun? Bana ne yapacağımı söyle. Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

O sessizdi. "Bana ihtiyacım olanı veremezsin."

"Beni dene."

Yüzümü aradı. "Ruhunun içini görebilmem gerekiyor." Başımı salladım. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun."

Ama bana inanmadığını gözlerinde görebiliyordum.

Ondan sonra bana bir daha bakmadı. Ama onu tutmama izin verdi ve kalmama izin verdi. Bu en azından bir şeydi.

Yarım saat sonra çorbayı yatağına getirdim. Çok yemedi. Mesafeli ve içine kapanıktı ve endişem nabzını tuttu ve etrafı pençeledi.

Ameliyat yarından sonraki gündü ve onun bana ihtiyacı olabileceği zaman çaresiz kalacağımı bilmek beni paniğe kaptırdı. Bir hafta hastanede yatıp ona ulaşamamak istemiyordum. Bebeğini kaybetseydi, yanında olamazdım. Onu taşıyamamak istemedim

beni görmek istediğine karar verirse yatağa ya da arabayla evine gitmek ya da ameliyat olacağım için önümüzdeki iki hafta ona bakamayacağım.

Ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

O bana kıvrılarak uyurken ben de uykuya daldım. Günlerdir ilk kez, neden benimle olmadığını merak ettiğim için beynim hızla çarpmadan gözlerimi kapatabiliyordum. Vücudum nihayet serbest kalana kadar ne kadar yorgun olduğumu bile bilmiyordum.

Sevdiğin birinin yanında uyumanın özel bir huzuru vardır. Onları kucağınıza alarak karanlığa daldığınızda ve uyandığınızda hala oradalar ve önemli olan her şeyin sadece gözlerinizi başka yöne açmak olduğunu bilirsiniz.

Ellerinin vücudumda dolaştığını hissettiğimde, ışık artık perdelerden içeri girmiyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Gerçekten uyanık olduğunu sanmıyorum, ben de değildim, ama bir elimi gömleğinin altına soktum ve bir elimi pantolonumun önüne kaydırды ve rüya gibiydi ve uyanıklık ile uyku arasında bir yerdeydi ve ona dokunmak ve onun bana dokunması iyi hissettirdi. Sadece bu olsa bile beni hala istediğine dair bir kanıta sahip olmak.

konuşmadık Konuşmak her şeyi bitirirdi. Sadece öpüştük, birbirimizin kıyafetlerini çıkardık ve karanlıkta seviştik. Ama hayattayken yaptığı şeylerin hareketlerini yaparken kendini bir hayalet gibi hissetti.

Tekrar uyandığımda sabah olmuştu. Sonra gitmemi istedi.

gitmek istemedim Ama beni yanında istediğinden bile emin olmayan bir kadına şirketimi zorlamak her şeyi daha da kötüleştirirdi. Böylece çıktım.

Rosa, sanki bir özür dilermiş gibi çıkarken bana veda etti. Sonra bana kağıt havluya sarılı bir casamiento ve yumurtalı sandviç verdi ve yemem gerektiğini söyledi. Bunu elimde tutarak ve buraya geldiğimden daha umutsuz hissederek ayrıldım.

Günün geri kalanında merkezde kalmak için elimden geleni yaptım. günlük tuttum Bitkilerimi suladım ve hastane çantamı hazırladım. Kendimi yemek yemeye zorladım. Ailemde iyileşeceğim için evi iki haftalığına gitmem için hazırladım. Ben iyileşirken Briana'nın benimle ilgilenecek bir yerde olmadığını görebiliyordum ve bu yükü ona yüklemek istemiyordum. Teğmen Dan'i annemle birlikte bırakmaya gittim. Eve geldiğimde, Teğmen Dan onu bulduktan kısa bir süre sonra onu oturma odasında kitap okurken buldum.

Heyecanlı köpeğimin üzerinden bana gülümsedi. Yakup. Hazır mısın? Yarın büyük gün." Kitabını kapattı. "Gelmemi istemediğine emin misin?"

Yanındaki kanepeye çöktüm. "Gelme. Bir hafta içinde evde olacağım ve o zaman benimle bolca zaman geçireceksin. Ameliyattan sonra burada kalmam gerekiyor."

Kafası karışmış görünüyordu. "Burada mı iyileşiyorsun? Briana, Benny ile ilgileniyor mu? Rosa'nın yaptığını sanıyordum.

"O."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Alnımı ovuşturdum. "Demedim.

Kitabını sehpanın üzerine koydu ve bekledi. Ve ona sahte flört dışında her şeyi anlattım - Briana'nın Kelly ve Nick'i gördükten sonra nasıl değiştiğini, Nick'in ona yaptıklarını, geçen yıl bir bebeğini kaybettiğini anlattım. Benimle asla evlenmeyeceğini ya da benimle yaşamayacağını, mesafeli ve umutsuz olduğunu söyledi.

Ve hamile.

Annem oturdu ve dinledi. Bitirdiğimde uzun bir nefes verdi. "Hamilelik hakkında ne düşünüyorsun?"

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim ve soğuk şömineye baktım. "Mutlu. Heyecanlı. Keşke o da heyecanlı olsaydı. Ama o değil. BEN

ona baktı “Anne ne yapacağım? Sanırım beni bırakacak.” "Jacob, travma geçirdi."

ona baktım.

“Boşandığından beri ilk ciddi ilişkisini yaşıyor, planlanmamış bir hamileliği var ve son hamileliği, tek başına yaşadığı travmatik bir düşükle sonuçlanmış. Annesi beklerken kendi babası tarafından terk edildiği parçalanmış bir aileden geliyor. Dehşete kapılmış ve kendini korumaya çalışıyor - ve o kadar korkmuş olabilir ki, ilişkiyi bitirmek için sabote etmeye razı olabilir."

Ona başımı salladım. "*Neden?*"

Halının altından tekrar çekilmesindense her şeyin kendi istediği gibi bitmesini tercih ediyor. Sonucun kontrolünü elinde tuttuğunu hissetmesinin tek yolu bu. Bu çok yaygın bir travma tepkisidir, Jacob."

"Ama... ama bunu ona asla yapmam," dedim. "*Asla.*"

Bana nazikçe baktı. "Biliyorum tatlım. Ama bazen en zor şey, bir sonraki kişiye güvenmemektir. güvenmektir *kendin*. İyi seçim yapmak için kendine güvenmiyor. Hayatındaki önemli erkeklerle olan geçmişi göz önüne alındığında, çocuğunun babasıyla ilişkisini kesmenin çocuğun yararına olduğunu bile düşünebilir. Hayatındaki babaların hiçbiri kalmamış, Jacob. Nick'in yeni hamile karısıyla hayatına devam ettiğini görmek, şartlar göz önüne alındığında inanılmaz derecede zor olmuş olmalı. Briana o hamileliği kaybetmemiş olsaydı, o adam bebeğinin babası olacaktı. Ve Briana'yı ya da onunla yapmak üzere olduğu bebeği istemediği açıktı. Neden farklı olsun ki? Neden *Sen* trafta dolaşan kişi olmak mı?"

Bana bakmak için başını eğdi. “Herhangi bir terapi gördü mü? Kimseyle konuştun mu?"

Koltuğa yaslandım ve elimi ağzıma götürdüm. "Bilmiyorum. Artık bir terapisti yok, bunu biliyorum. onun ne olduğunu bilmiyorum

o zaman yaptı.

Annem başını salladı. "Eh, Briana hakkında bildiklerimi bildiğim için tahmin etmem gerekirse, muhtemelen bilmemiştir. O sert. Kendine güvenen. Bunu aşmaya çalışacaktı. Ama travmayla ilgilenmezsen, sadece geri döner. Muhtemelen depresyondadır. Ve depresyon yalan söylüyor, Jacob. Ona söylediği hiçbir şey doğru değil, ama bu durumda yardım almadan bunu bilemez.

Gözlerinin içine baktım. "Peki ben ne yapacağım?"

"Sen *Bilmek*ne yapalım. Onunla yaptığın şey buydu. Ayaklarımın dibinde uyuyan köpeğe başını salladı. "Yavaş hareket ediyorsun. Tutarlı ol. Ona güvence ver. Ona sevildiğini ve güvende olduğunu hissettirin. *Ortaya çıkmak*. Ondan vazgeçme ve asla yapmayacağını bildiğinden emin ol. Ve onu terapiye sokmaya çalış.

Burnumdan bir nefes üfledim ve başımı salladım.

"Tamam aşkım." Seni çok seviyor olmalı, dedi.

"Onu sevdiğim kadar değil. Yapabilmesinin mümkün olduğunu bile sanmıyorum," dedim sessizce. "O, anne." ona baktım "Sanırım onu gördüğüm an anladım." biraz güldüm "Beni azarlıyor olmasına rağmen."

Bana hafifçe gülümsedi ve elini elimin üzerine koydu. "İki tamamen yabancının aşık olmasını izlemenin hayatımın en büyük armağanlarından biri olduğunu bilmeni istiyorum."

sakinleştirdim. "Ne demek istiyorsun?"

Acıyla sıırttı. "Haydi, Yakup. Gerçek olmadığını bilmek benim işim. Ve ayrıca ne zamandır-dir"

Chasayfa 47

Briana

BENAmeliyat günüydü. Annem ve ben dün gece geldik ve Benny'yi kabul ettirdik. Jacob, Zander ile birlikte aşağı iniyordu.

Otelin kahvaltı büfesinden kuru bir simit yedim, kafeinsiz bir kahve içtim ve ikisini de sakinleştirmeyi başardım. Midemi hiç boş bırakmazsam daha az midemin bulandığını fark ettim, bu yüzden yanıma bir kutu Cheerios aldım ve ateşi besliyormuş gibi birkaç dakikada bir birkaç tane yedim.

Bu hamileliğe uyum sağlamayı düşünmemeye çalıştım. Uzun süreli bir durum mu bilemedim. Bir hafta içinde kutularca Cheerios taşıyıp taşımayacağımı bilmiyordum. Sadece uğraşıyordum ve kendime her seferinde bir günden fazlasını düşünme izni vermiyordum. Bir dakika. Bir saniye.

Hastaneye vardığımızda annem bana çay getirmek için kafeteryaya koştu. Ameliyat bekleme odasına gittim ve Alexis'i gri sandalyelerden birinde otururken buldum. Neredeyse en iyi arkadaşımın kollarına düştüm. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Dün gece annem uyurken otelin otoparkında arabada tek başıma otururken ona her şeyi anlatmıştım. Alexis, Benny ve Jacob iyileştikten sonra gelip ziyaret etmeyi planlıyordu ama biz konuştuktan sonra planlarını değiştirip bu sabah onun yerine yola koyuldu.

Omzumun üzerinden, "Zander az önce buradaydı," dedi. "Cerrahla konuşmaya gitti. Jacob çoktan giriş yaptı."

Jacob'ın yakında olduğunu duymak, bent kapaklarının yeniden açılmasına neden oldu. Bir koltuğa çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına aldım.

Kendimi bir sünger gibi hissettim. Ağlamamı durduramadım. Ve her küçük şey beni mahvetti. Akli başında olmadığımı biliyordum. Zar zor dayanıyordum ve hiçbir şey onu daha iyi yapmıyordu.

Benny'nin bugün nakil olması umurumda değildi. Neredeyse altı haftalıkken hala hamile olmam ve kucağımda olmam ya da Jacob'ın beni hâlâ seviyor gibi görünmesi umrumda değildi - şimdilik. Etrafımda ne kadar güzel şey olursa olsun, bu korku beni bir anda yuttu ve karanlık göbeğinde tuttu. Her şey umutsuz hissettiriyordu. Ve nasıl olduğunu bilmiyordum *Olumsuz* böyle hissetmek

Alexis'in yanıma oturduğunu hissettim. "Hala ondan ayrılmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

Burnumu çektim ve ellerimin arasına aldım. Ah, Briana.

"Biliyorum."

Tüm söyleyebileceğim buydu.

"Korkman normal," dedi nazikçe. "Yaralandın, tekrar güvende hissetmek zor. Bu sadece bir ürperti."

Gömleğimin üst kısmıyla gözlerimin altını sildim. "Belki de ürkmek seni tekrar incinmekten alıkoyan tek şeydir."

"Belki de ürkmek seni olmaktan alıkoyan tek şeydir. *mutlu*"

Ona baktım ve bakışlarını sabit tuttu. Bri, sen tanıdığım en cesur kadınsın. Bu yüzden cesur ol."

Çenem titredi.

Uzandı ve bir kutudan birkaç mendil çıkardı ve ellerime koydu. "Seni gerçekten seviyor. Onunla tanışmadan önce bile söyleyebilirim. Onun hakkında konuşma şeklinizden onun yaptığını söyleyebilirim. Daniel bile gördü."

Kleenex'i uzun bir süre kucağımda tuttum, gözyaşlarımın düşerken dokularda oluşturduğu yarı saydam noktalara baktım.

"Gitmem gerek," dedim, sesim zayıftı. "Onlar onu içeri almadan önce gidip onu görmeliyim."

Kalan azıcık gücümü topladım ve ayağa kalktım.

Alexis oturduğu yerden bana baktı. Bri? Seni sevdiğini söylediğinde, inan. Cesur ol ve buna inan."

Derin bir nefes aldım ve yapmayacağımı bilsem de ona başımı salladım.

Odasını bulana kadar koridorları dolaştım. Jacob'ın yüzü beni gördüğü anda aydınlandı. Kendimi suçlu, korkunç ve bitkin hissettirdi.

Kucağında bir battaniyeyle hastane önlüğü giymişti. Yakışıklı yüzü yorgun ve belki biraz endişeliydi. Ama çoğunlukla arıyordu. Sanki görmediğini bildiğim bir şeyi yüzümde görmeyi umuyor gibiydi.

Serumunu takmayı bitirirken yatağının yanındaki sandalyeye oturdum. Birbirimize zararsız olmayı kabul ettiğimizi düşündüğüm o sessiz anlardan biriydi. Sadece ben ona zararsız değildim. Ve bana zararsız olmayacağına güvenmedim.

Hemşire işini bitirip sonunda bizi yalnız bıraktığında avucunu uzattı. Yatağına olabildiğince yaklaştım. Sıcak elini tuttum ve parmaklarını benimkilere geçirip sıktı. Eğilip başımın tepesini öptü ve gözlerimi kısıtırmam gerekti.

"Nasılsın?" fısıldadı. "Daha iyi," diye yalan söyledim.

Yukarı ona doğru baktım. Nazik kahverengi gözleri. Bir zamanlar bana temkinli olmayı ve korkmayı unutturan yüz.

O zamana geri dönmek istedim. Mutlu bir şekilde habersiz ol. geri dönemezdim

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum, konuşmaya zorlayarak. "Gergin misin?"

Bakışlarımı tuttu. "Orada olacaklardan korkmuyorum. Dışarı çıktığımda orada olmayacaksın diye korkuyorum."

Çenem titredi ve bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım. "Seni seviyorum," dedi.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti.

"Bilirsin, aşk ortaya çıkar, Briana. Ve beni senden uzak tutsan bile, kalbim hala senin olduğun yerde olacak. o yüzden sadece izin *verolmak* Neredesin."

Yine ağlıyordum. "Ben de seni seviyorum," dedim. "Gerçekten yaptım."

Başımı yatağına koydum, elini saçlarıma koydu ve sessizce oturduk. Ve bunu aldığı için bile mutlu olduğunu hissettim.

Bir hemşire perdeyi çekti. "Pekala, gitme zamanı. Hazır mıyız?"

Jacob başını salladı ama gözlerini benden hiç ayırmadı. Onu dışarı çıkarmaya başladılar ve yatağın yanında yürümek için ayağa kalktım. Sadece personel bölümünün çift kapısına gelene kadar elini tuttum. Eğildim ve ağlamamaya çalışarak onu gergin dudaklarımla öptüm.

Belki de Jacob ve ben tam zamanında bitirirdik. Her zaman planladığımız gibi. Ancak şimdi sahte değildi. Şimdi fazla gerçektir.

"Senin için bir şeyim var," dedi. Bana battaniyenin altına sakladığı kahverengi kağıda sarılı düz bir paket verdi.

Gözlerimin altını sildim. "Bu nedir?"

"Sahip olmanı istediğim bir şey. Nereden başlaman gerektiğini işaretledim ama istediğin her şeyi okuyabilirsin."

"Bana kitap mı

aldın?" "Bu bir

hikaye, evet."

burnumu çektim "Tamam aşkım." Kolumun altına sıkıştırdım.

"Şimdi başlarsan, ben çıkana kadar işin biter." Elini sedyesinin tırabzanını tutan elimin üzerine koydu. "Seni seviyorum," dedi. "Seni her zaman seveceğim. Ne olursa olsun."

Sonra onu kapılardan geçirdiler ve o gitmişti.

Bekleme odasında annem, Zander ve Alexis ile oturmak istemedim. Bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden hastane şapeli tabelalarını takip ettim ve sıralardan birine oturdum.

Sakin ve sessizdi. Küçük bir mihrabın üzerinde büyük, mavi vitraylı bir pencere vardı. Çiçekler. Odada başka kimse yoktu, bu iyiydi çünkü duramayacak gibi göründüğüm için muhtemelen burada ağlayacaktım.

Jacob'ın bana verdiği paketi kucağıma koydum ve boş gözlerle baktım.

Etrafında kahverengi bir kenevir ipi vardı. Sonunu iki parmağımla aldım ve kağıdı çekip çıkardım. Bir defterdi.

Bu bir günlüktü.

Onungünlük.

"Aman Tanrım..." diye fısıldadım ve onu kaldırdım. Bu onun günlüğüydü. Neden?

Parmağımyı kahverengi deri üzerinde gezdirdim. Baş harfleri kapağa basılmıştı. Deri tutuştan yumuşaktı ve her şey elimde neredeyse sıcak geldi, sanki deriyle geçirdiği saatler onu içine çekiyordu.

Yeşil bir Post-it'in çıktığı sayfayı açtım. O dedi,*Bu seninle tanıştığım gün. Buradan başlayın.*

Günlüğünü okumamı istedi.

nefesim kesildi

Bunu okuyamadım. Bir ihlal gibi geldi. Bunlar onun buradaki en mahrem düşünceleri, bu onun arama geçmişine bakmaktan daha istilacıydı, ben

yapamadı

Ama o istedi. Şu anda ona pek bir şey veremezdim. Ona sözler veremezdim, hatta bir gün yapabileceğime dair söz bile veremezdim. En azından *Bu* Yapabilirim. Ben de işaretlediği sayfayı açtım, kendimi toparladım ve okumaya başladım.

Bu bir aşk hikayesiydi. *Bizim* Aşk hikayesi.

Benimle tanıştığı gün ve beni ilk gördüğü gün.

... O kadar güzeldi ki beni şaşırttı. Öylece durdum, ne yaptığımı bile unuttum...

Ona kek getirmesini söylediğimde ne kadar şok olduğunu ve ne kadar minnettar hissettiğini yazdı. İlk mektubuna cevap verdiğimde ruh halinin nasıl düzeldiğini. Sonra ona yazdığım her mektubun ve ona nasıl hissettirdiğinin bir özeti. Her birine nasıl değer verdi ve onları masasındaki özel bir çekmeceye sakladı.

Ona Instagram'da mesaj attığım ve ardından yağmurda bir verandada benimle konuştuğum zaman - Yağmurda mı oturdu? Sadece benimle konuşmak için mi? Sivrisinekler tarafından canlı canlı yenilmişti. Kollarındaki tüm ısırıkları görünce bunu hatırladım. bana söylemedi

Benimle birlikte erzak dolabında ne yiyeceği konusunda saatlerce takıntılı olduğundan bahsettiğinde güldüm. Sonra böbreğini Benny'ye bağışlamaya karar verdiği an ve bunu benim için nasıl yaptığıydı. Sevinç değil. Benny değil. İçin *Ben*.

...Haberini duyduğunda onu bu kadar mutlu görmek, yaşayacağım her şeye bir an için bile değerdi...

Acil serviste beni her gördüğünde veya ona her dokunduğumda kalbinin nasıl hızla çarptığını, bana aşık değilmiş gibi davranmanın ne kadar zor olduğunu yazdı.

...Kalbimin onun etrafında tamamen kontrolüm dışında ve asla geri alınamayacak bir şekilde döndüğünü hissediyorum. Onu bir kenara koyamam, unutamam ve yavaşlatamam. istemiyorum bile...

Sonra bana çıkma teklif etti ve ben hayır dedim ve ne kadar ezildi ama pes etmek istemedi, bu yüzden beni Wakan'a kadar takip etti.

...Gitmem lazım. Rahat bölgemin dışında olması ya da onunla orada olup olamayacağımı sormanın bile uygunsuz olması umurunda değildi, çünkü onunla olmadığım her gün boşa harcanmış zaman. Ve zaten hiçbir zaman istediğim kadar zaman alamayacağım...

Sonra bana aşık olduğunu anladığı an. Sarhoştum ve beni Grant House'daki şöminenin önünde tutuyordu. Umut sandığına yaslanmaktan bir hafta boyunca sırtının ağrıdığını ama buna değmesi için beni tutması gerektiğini söyledi.

...Onunla yerde, rahatsız ve yorgun oturmanın bile dünyanın herhangi bir yerinde onsuz oturmaktan daha iyi olduğunu düşünmek komik. Uyumak bile istemiyordum çünkü rüyalarımda yalnız kalmaktansa uyanık olmayı ve sevdiğim kadınla olmayı tercih ederdim...

Sonra ertesi gün aramızda uzayan sessizlikle telefondaydık. Sırada kalmıştı çünkü tek olmaya dayanamadı

bağlantıyı kesmek için. düşündümo yapardıkapatmayı unutan kişiydi. Ama yapmamıştı. Sadece gitmeme izin vermek istemedi.

...Kaldım, sadece dinledim. Sessizlikte hala onunla olduğum için şanslı olduğumu düşünerek orada oturdum. Ve gerçek aşkın böyle hissettirdiğini anladım. Sahip olmamanız gereken çalınmış anlara bile tutunmak...

Parfümüm kıyafetlerindeyken, rastgele bir zamanda onu yanağından öptüğümde sevmek hakkında yazdı ve her şey buydu. Bana dokunamamak ne kadar zordu. Beni gülümsetmeyi ne kadar çok seviyordu. Benim için elde edilecek veya yapılacak küçük şeyleri nasıl arayacağını.

...Bugün Briana'ya çiçek gönderdim. Ona her zaman eşyalarını getiririm çünkü. Ama onunla hiçbir şey sadece çünkü. Her günün her saniyesinde binlerce sebep var...

Levi'ye her mesaj attığımda nefret ediyordum. Bekarlığa veda partisi sabahı, başka birini istediğim için çok endişelendiği için uyuyamadığı uzun bir giriş oldu. Sonra o gece bodrumdaki şilteden sonra başka bir uzun giriş. Kafa karışıklığı, korkusu ve incinmesi. Onunla orada olmak, onun gözlerinden görmek, hissettiği her şeyi hissetmek gibiydi.

Ve sonra birlikteydik.

Ve o öyleydi,*Bu yüzden*mutlu. Benimle çok zaman geçirdiği için yazmak için daha az zamanı vardı.

...Daha önce aşık olduğumu sanıyordum. Ben buna aşk derdim, aşk olduğuna inanırdım. Ama Briana derstir. Bana ne öğreten o

gerçekten başkası için yaşamak gibi hissettiriyor...

Sonra Nick ve Kelly'yi gördüm.

Jacob, onunla konuşmadığımda nasıl hissettiği hakkında sayfalarca yazdı. Beni kaybetmekten ne kadar korkuyordu. Beni geri getirmek için her şeyi nasıl yapardı ve kalbi kırılıyordu çünkü ben çok üzgündüm ve beni çok özölüyordu ve kendini çaresiz hissediyordu.

...Beni hayal ettiğinde, bana musallat oluyor. Onu hala etrafımda hissedebiliyorum, ancak onu göremiyorum ya da ona dokunamıyorum ve hayatımın geri kalanını böyle geçiremeyeceğimi hiç şüphesiz biliyorum. Bu yaşamak değil. O olmadan hiçbir şey bir hiç...

Bu kısmı okumak zordu. Günlüğü yüzü aşağı bakacak şekilde dizime koydum. Sakinliğimi yeniden kazanmam bir dakika sürdü. Bunu yaptığımda, günlüğü alıp gözlerimin altını sildim.

Ve şimdi benim evimdeydi ve ona bebekten bahsediyordum. Mutluydu.

Gözyaşlarıyla gülümsedim.

Benim ve hamilelik için endişeleniyordu ama beni seveceğini ve ne olursa olsun benimle olacağını söyledi. Benim için Google'da beşikleri, pusetleri ve vücut yastığını aratmış ve Amazon'da mide bulantısına yardımcı olması gereken lolipoplar sipariş etmişti. Beni güldürdü-ağlattı. Heyecanlıydı. Benimle ilgilenmek istedi.

Nick gibi değildi. Bebeğin gitmesini istemiyordu. O beni istedi. O istedi**biz**.

Son girişine geldiğimde saatler geçmişti ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Orada bir zarf buldum ve titreyen ellerle açtım.

Sevgili Briana,

Korktuğunu biliyorum. Olmaya her hakkın var. Ama bir gün, onlarca yıl sonra, torunlarımız büyüdüğünde, saçlarımız ağardığında ve birbirimize zararsız bir yaşam sürdüğümüzde, bu mektubu sararmış ve buruşmuş, bir ayakkabı kutusunda unutulmuş bulacaksınız. Okuyacaksınız ve bir zamanlar ne kadar korkmuş ve kararsız olduğunuzu hatırlayacaksınız. Kendinizi birine teslim etmekten ne kadar korkuyordunuz, tekrar güvenmek ne kadar zordu ve gülümseyeceksiniz. Çünkü hala orada olacağım. Ve biz hala aşık olacağız.

*Saygılarımla,
Jacob*

Onu tamamen kaybettim. Mektubu bıraktım ve ellerimin arasında hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Ruhuna bakmama izin verdi. Ve oradaki tek şeybiz.

O anda ve orada düşeceğimi biliyordum.

Eski hayatıma, eski güvensizliklerime, korkularıma veya yaralarımın için her türlü kavrayışından vazgeçmek zorunda kaldım, yoksa başıma gelen en iyi şeyi kaçıracaktım.

O.

Belki de hazır değildim. Asla gerçekten hazır olmayabilirim. Ama yine de yapacaktım.

Cesur olacaktım.

Chapter 48

Yakup

BEN Hatırlayamadığım bir rüyadan çıkıyormuşum gibi anesteziiden çıktım. Uyan ve sonra tekrar dışarı. Sis içinde bipleyen makineler. bu bir odadan diğerine yuvarlanan bir yatak hissi. Boğuk konuşma. Bir koridorda ışıklar. Tanıdığım bir ses, tanımadığım bir ses. Tanıyamadığımı bildiğim ama bunu duyunca sakinleştiğimi hissettim ve odada beni seven birinin olduğunu biliyordum. Sonra tekrar dışarı sürüklendim. Sonra uyandım ve biraz daha uyandım ve o oradaydı, elimi tutuyordu. Gözlerim odaklanana kadar ona baktım.

“heeeeeeeSensin...”

Güldü. Şimdi farklıydı. Daha parlak.

Eğildi ve yüzüme uzun bir öpücük kondurdu ve bunun neden bu kadar önemli olduğunu gerçekten hatırlayamadım ama öyle olduğunu biliyordum.

"Çok güzelsin..." dedim. Ya da ben öyle söylediğimi sanıyordum. Sanki karman çorman çıktı.

Sırıttı. "Sürekli bana asılıyor. Henüz konuşmaya çalışma. Daha yeni çıktın."

gözlerimi kapattım Tekrar uyudum.

Uyandığımda zaman geçmiş gibi hissettim. Farklı bir odadaydım. Hala bunun dışındaydım, ama o kadar değil. Bir hemşire hayati organlarımı alıyordu. Briana hala elimi tutuyordu.

Hemşire bitirdi ve ben doğrulmaya çalıştım.

"Hayır hayır hayır. Yatmak." Briana nazikçe elini omzuma koydu.

ürktüm. "Neden kamyon çarpmış gibi hissediyorum?" Sesim boğuk geliyordu ve entübe edildiğimi hatırladım.

"Organınızı aldık. Alabileceğimi söylemiştin, hatırladın mı?"

"Bir tane aldın, değil mi?" Biraz kaydım ve yüzümü buruşturdum, ağırıyordum. "Hemşireye sana biraz morfin vermesini sağlayacağım."

"Yine on altı yaşında mı olacağım?" dedim yorgun bir şekilde. "Mısır tarlasında Jäger'e mi bayıldın?"

Güldü ve çenesini yatağımın üzerindeki elimin üstüne koydu. "Biliyor musun, neredeyse beni buraya almıyorlardı. Sen uyanana kadar beklemem gerektiğini ve beni isteyebileceğini söylediler. Beni içeri aldılar çünkü giriş evraklarında beni senin olarak listeledin.eş"

Ona küçük, yorgun bir gülümseme verdim. "İstediğim şeyleri evrene konuşarak tezahür ettirmeye çalışıyorum."

"Ve sen bir eş mi istiyorsun?" "Sadece sizseniz."

Bana nazikçe baktı. "Tartışmaya açığım."

Kalp atışım hızlandı. İkimiz de biliyorduk çünkü kalp atış hızı monitörü kontrolden çıkmaya başladı.

Bana yaklaştı. "Eğer uygunsa ben taşınacağım," dedi. "Belki oradan başlayabiliriz? Ağırdan almak?"

Ona sessizce gülümsedim. "Evet. Bunu isterim. Ama neden yeni bir yer almıyoruz? Böylece senin de olduğunu hissedeceksin."

Gözleri yumuşadı. "Jacob, sen değişikliği sevmiyorsun. Taşınmak streslidir." "Umurumda değil. senin için yapacağım Üzerine ikimizin de adını koyacağız - ya da sadece eğer bu seni daha iyi hissettirecekse senindir."

Dudağını ısırды ve başını salladı. "Tamam aşkım. Teşekkür ederim." elini sıktım. Geri sıktı.

"Ben Joy'dan Teğmen Dan'i alıp sen eve gelene kadar ona bakacağım," dedi.

"Teşekkürler."

"Bitkilerinle ben ilgileneceğim."

uzun uzun bıraktım "*Hayırdır*," ve güldü.

Gözlerim ağırlaştı. Onları bir saniyeliğine kapattım ve sonra tekrar açtım.

"Benny nasıl?" Diye sordum.

"Ameliyat iyi geçti. Komplikasyon yok. Yeni böbreği şimdiden idrar üretiyor."

Kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Çok hızlı?" Omuz silkti. "Mükemmel bir eşleşme."

"Bir keresinde biri bana mükemmel bir eşleşmenin bile mükemmel olmadığını söylemişti." Gözlerimi tuttu. "Bu."

Uzun bir süre birbirimize baktık. Sonra ayağa kalkıp alnını benimkine dayadı ve gözlerini kapattı. benimkini de kapattım Hâlâ biraz çılgındım ve göz kapaklarımın arkasındaki karanlık her şeyi bir rüya gibi hissettiriyordu.

"Okudun mu?" Fısıldadım.

Başını salladı. "Evet. Yaptım."

"Bir kız olarak Ava'yı seviyorum," dedim, ona bakmak için gözlerimi açarak. "Ava Xfinity?"

"Ava Xfinity *Ortiz*"

Güldü, sonra yerine oturdu. Yüzüne dokunmak için elimi kaldırdım. Ona döndü ve avucumu öptü ve kabusumun bittiğini biliyordum. Bana döndü.

Çok üzgünüm Jacob, diye fısıldadı. "Gerçekten korkmuştum."

"Biliyorum." Başparmağımı yanağına sürttüm. Öyle olduğunu biliyorum. Ama sosyal ortamların benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ve sen bana bu konuda yardım ediyor musun?" BEN

dedi yumuşakça.

Burnunu çekti ve başını salladı.

"Güvenin senin için zor olduğunu biliyorum. Yani yardım edeceğim şey bu*Senile*."

Sonra öylece yatıp ona baktım. Sadece yalnız hissettiğim huzuru ve sakinliğı hissetmek - onunla.

"Ne?" diye sordu.

"Korkarım sadece uyuşturuldum ve bunların hiçbirisi gerçekten olmuyor." "Gerçekten oluyor, Jacob."

gözlerimi kapattım "Nasıl bilebilirim?"

"Çünkü aşk ortaya çıkıyor. Ve buradayım."

VEpilot
Yakup
İki yıl sonra

VEgünün sloganı 'Yavaş ve istikrarlı yarışı kazanır'.

Briana'ya gülümsedim. "Gerçekten mi? Birine ihtiyacım olacağını mı düşünüyorsun?*Bugün?*"

Kalçamda Ava vardı. Küçük, sarı tül bir elbise giymişti ve başının çevresinde buna uygun sarı bir fiyonk vardı. Yaka çiçeğimi ağzına sokmaya çalışıyordu, ben de taraf değiştirdim.

Briana bana bir bakış attı. "Seni Düşünürüm*özellekle*bugün birine ihtiyacım var Dışarıda yirmi kadar insan var." Başıyla arka bahçeyi işaret etti.

"Benim yakın ailem, senin yakın ailen. Jessica, Gibson, Zander ve kocası Alexis ve Daniel. Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Omuz silkti. "Öyle diyorsan. Ama ihtiyacın olursa kullanmaktan çekinme." Gelinliğinin arkasına uzandı ve treni yelpazeledi.

Düğün bizim kulübemizdeydi. Geçen yıl tadilatı bitirip töreni ve resepsiyonu gölün önündeki bahçede yapmaya karar vermiştik. Bir düğün planlayıcısı tuttuk ve resepsiyon için şık bir çadır kurulmuştu. Bunun yanı sıra, bu düğünle ilgili pek bir şey geleneksel değildi.

Herkes dışarıda yerini alırken biz içeride arka kapının yanında duruyorduk çünkü koridorda Briana'yı kendim yürütüyordum. Birinin onu bana "mülk değiştiriyormuş" gibi getirmesi fikrinden hoşlanmadı - tam olarak onun sözleri. olarak yürümemizi istedi.

eşittir. Ve herkesin önünde dikilip onun bana gelmesini beklemekten daha az endişe vericiydi benim için.

Herkesin bütün gece bakacağı bir sevgili ya da baş masası olmazdı. En iyi arkadaşlarımız ve eşleriyle herkesle karışmış bir sofrada oturuyor olurduk. İlk dans yok - herkes dans ettiğinde biz dans ederdik. Törenin kendisi dışında doğrudan bize - bana - çok fazla odaklanan hiçbir şey yoktu. Sadece arkadaşlarımız ve ailemizle kutlamak istedik ve Briana rahat olmak için neye ihtiyacım olduğunu biliyordu - bu yüzden onun hapisten çıkma cümlesine ihtiyacım olmayacağından oldukça emindim. Onu bu kadar çok sevmemin birçok nedeninden biri de buydu.

Beyaz elbisesiyle orada durmuş, elinde çiçekleriyle ona gülümsedim. "Benimle evlenmek istediğine emin misin?" Diye sordum. "Bağışlayacak organım kalmadı"

"Bunu düşündüm ve neredeyse kurtuluyordum. Ama sonra gidip soyadını Ortiz olarak değiştirdin ve garipleştirdin. Seninle şimdi evlenmezsem bu bir tür pislik olurdu. Dudaklarını büktü.

Güldüm. Bu ilişkinin son ilişkisine hiç benzemediğini bilmesini sağlamak için son iki yılda pek çok şey yapmıştım.

Telefonumda hala aynı PIN vardı - onunki. Ve sırf iletişim becerilerimizi koruduğumuzdan emin olmak için ayda bir çift danışmanlığına gittik ve bu ilişkide kendini güvende hissetmek için neye ihtiyacı olduğunu asla gözden kaçırmadım. O da son evliliği ve çocukluğuyla ilgili bitmek tükenmek bilmeyen hislerinin üstesinden gelmek için bensiz psikolojik danışmana gitmişti.

Bu temele sahip olmamız iyi bir şeydi çünkü Ava doğduktan sonra kısa bir doğum sonrası depresyonu geçirmişti. Onu atlattık. Sonra, Briana'nın doğum izni bittiğinde işyerinde panik atak geçirmeye başladım.

ve Rosa, kocasıyla birlikte olmak için Arizona'ya geri dönmek zorunda kaldı. Ava'yı henüz çok küçükken bir yabancıyla bırakmak beni endişelendiriyordu.

Briana işe gitmeyi severdi ve maaş alma güvencesinden vazgeçmek istemezdi. Bu yüzden bunu konuştuk ve okula başlayana kadar Ava ile evde kalmak için Royaume'deki işimi bırakmaya karar verdik. Yani evde oturan bir babaydım. Onu sevdim. Akıl sağlığım hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Koridorda yürümek istediğimiz düğün şarkısını çalmaya başladılar. Will Heggadon'dan “Düşmek”. Gitme zamanı gelmişti.

Düğün planlayıcısı birdenbire ortaya çıktı ve bir başlıkla konuştu. "Hazır?"

Briana buketini tutarak bana baktı.

Gülümsedim. "Hazır."

Briana kolunu benimkine geçirdi ve Ava'yı kalçama yerleştirdim. Koordinatör kulübenin ön kapısını açtı ve Briana ile ben verandaya çıktık. Herkes ayağa kalktı.

Herkesin bize bakacağı bu kısmı sevmedim. Ama hayatımın aşkıyla evlenme kısmını çok beğendim, bu yüzden buna değdi.

Koridorda bir avuç misafirimize gülümseyerek yürüdük. Daniel, elinde kızı Victoria Montgomery Grant ile Zander'ın kocasının yanında oturuyordu.

Başhemşiremiz ve sağdıcımız Alexis ve Zander, geldiğimizi görünce tek ayak üzerinde zıplayan Teğmen Dan ile birlikte çardağın altında bizi bekliyorlardı.

Biz geçerken Rosa ve Gil'in gözleri parlıyordu. Gibson ve eşi aynı sıradaydı. Gibson *Hala* emekli olmamıştı.

Jill ve Walter, aralarında ikizlerle oturan Jewel ve Gwen'in yanındaydı. Giydiğim sincap çorapları göstermek için pantolonumu ihtiyatlı bir şekilde kaldırdım. Şimdi sekiz yaşındalardı ama yine de onu seviyorlardı.

Ben, kız kardeşim Jane ile oturdu. Geçen yıl birlikte taşınmışlardı. Briana ve ben kendi evimizi aldıktan sonra eski evimi bizden kiraladılar. Yeni yerimizde bebek için bolca yer ve Rosa'nın ziyareti için fazladan bir misafir odası vardı. Sahibimiz *ikiderin* dondurucular tamamen Salvador gıdalarıyla dolu.

Benny'nin böbrek nakli tuttu ve çok iyi gidiyordu. Maraton koşuyordu, işe geri dönmüştü ve Briana kadar ailemin bir parçası olmuştu. Sırada onun ve Jane'in olduğuna dair gümbürtüler vardı. Briana buketi kız kardeşime bizzat vereceğini söyledi.

Büyükbabayı geçtik ve Briana sessizce homurdandı. Açıkça sigara içiyordu.

Annem pes etmiş gibi omuz silkti. Babam bana göz kırptı.

İlk sıranın köşesinde oturan Amy ve Jeremiah'nın yanına geldiğimizde durdum ve Ava'yı teyzesine uzattım. Küçük erkek kardeşim, kendi kızından sadece birkaç ay büyük olan yeğenimi kucağında tutuyordu. Bir gün iyi arkadaş olacaklardı, tıpkı Briana ve Amy gibi.

Briana buketini Alexis'e verdi ve ellerimi tuttu. Kendi yeminlerimizi yazmıştık.

Güzeller güzeli müstakbel eşimin gözlerine baktım ve ne kadar şanslı olduğuma inanamadım. Her gün nefesimi kesiyordu, tıpkı onu ilk gördüğüm andaki gibi.

Görevli, evlilik, birbirini sevmek ve desteklemek hakkında birkaç söz söyledi. Birbirinden çok farklı iki kişinin, diğerinin eksik olduğu kısımları doldurduğu için mükemmel bir eşleşme olduğunu anlatan bir şiir okudu. Ve sıra yeminlere geldi.

Ne söylemek istediğimi uzun uzun düşündüm. Ve bulduğum şey tam olarak doğru geldi.

Gözlerinin içine baktım. "Briana, sana zararsız olmayı kabul ediyorum."

Gülümsedi, çünkü hepsinin bu olduğunu biliyordu. Duyması gereken tek söz buydu.

Sıra ona gelmişti. Bana buruk bir sırıtış verdi. "Jacob, sana zarar vermemeyi kabul ediyorum.

Sen”

Gülümseme yüzüme yayıldı, ardından gözyaşlarım acıdı. Ve sonra gerçekten herkesin gözlerini üzerimde hissedemedim. Sadece ikimiz baş başa, ortaya çıkıyorduk. Çünkü aşk böyle yapar. Görünüyor. Ve bunu yapmayı asla bırakmazdım.

Gelinimi öptüm.

kabul edildiGmentler

Uzmanlığınız için nefrolog Dr. Jared Fialkow'a ve acil serviste yaşamla ilgili bir milyon DM'yi yanıtladığınız için acil servis hemşiresi Terri Saenz Martinez ve LPN'den Kristyn Packard'a teşekkür ederiz. Garip hastane soruları soran rastgele ve sık sık gece geç saatlerde gelen mesajlar için teşekkür ederim, Liesl Burnes, RN, RN. Beta okuyucuları Kim Kao, Jeanette Theisen Jett, Kristin Curran, Terri Puffer Burrell, Amy Edwards Norman, Dawn Cooper ve duyarlılık okuyucusu Leigh Kramer—Sensiz yapamazdım. Travma konusunda uzmanlaşmış lisanslı bir klinik danışman olan Sue Lammert'e, Dr. Karen Flood'a ve lisanslı bir psikolog olan Dr. Her zaman olduğu gibi, bu kitaptaki tüm hataların bana ait olduğunu ve bana tavsiyede bulunan kişilerin hatası olmadığını reddediyorum.

Yaptıkları her şey için Forever ekibine büyük bir teşekkür: editörüm Leah Hultenschmidt; reklamcı, Estelle Hallick; kapak tasarımcısı Sarah Congdon; yapım editörü, Stacey Reid; ses ekibinden Michelle Figueroa, Tom Mis ve Nita Basu; ve bu kitabı elinize almak için çok çalışan sayısız insan.

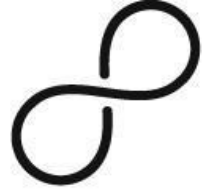
İspanyolca konusunda yardımın için teşekkürler Valentina García-Guzio. Son dakikada kitabı yeniden adlandırmak zorunda kaldığımızda başlık önerisi için Stephanie Arndt'a teşekkür ederim ve sesli kitap için hangi anlatıcıları kontrol etmem gerektiği konusunda benimle DM'ler aracılığıyla günlerce sohbet ettiği için Sara Reda'ya bir selam.

Stacey Graham, beş kitabı geride bıraktığımıza inanamıyorum! AMAN TANRIM! Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim, yolculuğu seviyorum!

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında kısa bilgiler, kitap önerileri ve haberler alın.

[buradan](#) daha fazla bilgi edinmek için burada.

FOREVER

YOUR BOOK CLUB RESOURCE

okumaG Grup Rehberi

Tartışma soruları

1. Kitabın başında Briana, hiçbir şeyin planladığı gibi gitmediği yaşam durumu hakkında çok fazla umutsuzluk hissediyor. Hayatında böyle düşüncelerin oldu mu? İşleri tersine çevirebildiniz mi veya farklı bir bakış açısı bulabildiniz mi?
2. Briana'nın kasvetli görünümünü Benny'ninkiyle karşılaştırın ve karşılaştırın. Depresyonla mücadelede umudun rolü nedir?
3. Jacob'ın sosyal kaygısı günlük hayatını nasıl şekillendirdi? Kendinizde veya tanıdığınız başkalarında bu niteliklerden bazılarını fark ettiniz mi? Jacob'ın hikayesi, ilk başta utangaç veya mesafeli görünen biriyle tanışma algınızı nasıl değiştirebilir?
4. Mesaj atmak veya e-posta göndermek yerine mektup yazmak başlangıçta Briana ve Jacob'ın ilişkisini nasıl etkiledi? En son ne zaman mektup yazdınız ve kime gönderdiniz?
5. Jacob, kaygısı alevlendiğinde kişisel bakım biçimleri olarak günlük tutmayı ve egzersizi kullanır. Ne tür kişisel bakım stresinizi azaltmanıza yardımcı olur?
6. Bir noktada Joy, Jacob'a şunları söyler:*Senin dilini konuşmayan biriyle birlikteysen, ruhunu tercüme etmek için bir ömür harcarsın..* Sence Amy, Jacob'ı daha iyi anlamadığı için bencil miydi?

yoksa baştan beri uyumsuz muydular? Güçlü bir ilişkinin ne kadarı doğuştan gelen uyumluluğa bağlıdır ve ne kadarı empati ve anlayıştır?

7. Briana, onu kopya çekerken yakaladıktan sonra Nick'in evini yerle bir etti ve daha sonra bu kadar önemsiz olduğu için utandı. Hiç anın sıcaklığında bir şey yapıp sonrasında pişman olduğunuz oldu mu?
8. Jacob'ın kendine özgü kişiliklerle dolu çok renkli bir ailesi var. Favorin kimdi ve neden? En çok kiminle ilişki kurdun? Maddox'lar ailenizden nasıl benzer veya farklı?
9. Briana'nın erkeklere bakış açısı, annesi ve kendi yaşam deneyimleri tarafından nasıl şekillendirildi? Briana'nın neden Jacob'ı sevmekten korktuğunu anlayabiliyor musun?
10. Kan veya organ bağışlamayı hiç düşündünüz mü? Neden ya da neden olmasın?

Yazarın notu

Editörüm benden bu kitaptaki temaların nedeni hakkında bir şeyler yazmamı istediğinde, ilk başta kaygı deneyimimden veya boşanmış ilk kadın kahramanımı yazma arzumdan bahsedebilirim diye düşündüm. Ama başlamak için oturduğumda, anlatmak istediğim hikayenin çok daha kişisel olduğunu fark ettim. Aslında o kadar kişisel ki, ancak şimdi bunun hakkında konuşmaya cesaret edebiliyorum.

İşte ben derin bir nefes alıyorum.

2020 yılında dünyada olup biten onca korkunç şeyin ortasında saçlarımın döküldüğünü fark etmeye başladım.

Çok açık değildi. O kadar küçüktü ki, belki de hayal görüyorum sandım. Her zamankinden biraz daha ince görünüyordu. Belki pandemi ve seçim yılının stresiydi ya da belki biraz kansızdım. Regl dönemlerim çok kötüydü, bu yüzden olabilirdi. Tamamen iyi hissettim. Demir almaya başladım ve kendi kendime birkaç ay içinde düzelmezse her ihtimale karşı doktoruma gideceğimi söyledim.

Sonunda doktorumu gördüğümde, tüm dünyam alt üst oldu.

Kronik böbrek hastalığım vardı.

Bir hafta içinde bana bu ve durumumun nedeni olan ömür boyu süren ilerleyici bir otoimmün hastalık teşhisi kondu. Ve prognoz iyi değildi. Bana böbrek hastalığının yüzde otuz üç iyileşme şansı verildi, yüzde otuz üç şans

aynı kalmak ve beş yıl içinde yüzde otuz üç tam böbrek yetmezliğine girme şansı. Kırk yaşımdaydım.

Multivitamin bile almayan tamamen sağlıklı bir kadın olmaktan, her hafta farklı bir uzmanla görüşen birine dönüştüm. Ağrılı prosedürler ve tedaviler dünyasına girdim. Böbrek biyopsisi yaptırdım. Bir dizi ilaca verildim. İkinci bir fikrim var. Sonra üçüncü. İğnelerden kesinlikle nefret ediyorum ve şimdi ayda iki, bazen üç kez kan alıyordum.

Doktorlar, saldırıyı durdurmaya çalışmak için bağışıklık sistemimi baskılamak için bana kemoterapi ilaçları vermek istediler ve bunların vücuduma yapacaklarından çok korktum. Bir aşı bulunmadan önce bir salgın sırasında bağışıklık sistemim çöktüğü için çok korkmuştum. Otoimmün hastalığımı Google'da arattım ve gözlerinde ülser olan ve tüm dişlerini kaybeden insanlar hakkında hikayeler okuduğum Facebook grubu tavşan deliklerine düştüm. Otoimmün hastalığımın tükürük bezlerime yaptıkları yüzünden en sevdiğim içeceğin tadının aynı olmadığını fark ettikten sonra bir Starbucks otoparkında ağlayarak oturdum.

Bir depresyona girdim. En iyi arkadaşım benim için o kadar endişelendi ki o da depresyona girdi. Her gün ağladım. Kısıtlı bir böbrek diyetine tabi tutuldum ve sevdiğim yiyecekleri yiyemedim. Artık NSAID almama izin verilmedi, bu yüzden ağrılı dönemlerim dayanılmaz ve dayanılmaz hale geldi. Hayat kalitem düştü.

Bu teşhis beni kırdı.

Ve tüm bu süre boyunca yakın çevrem dışında kimse bir şey bilmiyordu. Sosyal medyada gönderi paylaşıyor, kitaplarımı tanıtıyor ve görünüşte normal davranıyordum. yazdığım *Senin dünyanın bir parçası* tüm bunların ortasında, bir şekilde bugüne kadarki en başarılı kitabımı yaymayı başardım. Dışarıdan her şey harika görünüyordu ama gerçekten hayatımın en kötü yılını yaşıyordum.

Böbrekleriniz hasta olduklarını size söylemekten hoşlanmazlar. Aslında, çoğu insan üçüncü aşama böbrek hastalığına gelene kadar herhangi bir hastalık belirtisi göstermez. Saçlarımın seyredildiğini fark ettiğim ve kontrol edilmek için beklediğimden daha uzun süre beklemediğim için çok şanslıydım. Böbreklerimde henüz yara izi yoktu, bu yüzden doktorlarım beni daha sert bir şeye sokmadan önce daha az toksik ilaçlara etki etmeye başlama şansı vermek için bekle ve gör yaklaşımını kabul ettiler.

Ancak altı ay boyunca her ay laboratuvarlar aynıydı. İyileşmiyordum. Kan tahlilimden önceki ve sonraki günlerde endişelenirdim. Sonuçlarımı içeren e-postalar, bildirim aldığım da panik atak geçirmeme neden oluyordu çünkü bu hiçbir zaman iyi bir haber değildi. Dünyam sağlık sorunlarım etrafında dönüyordu. Ben Benny'ydim. Sonra birdenbire ve birdenbire laboratuvarlarım biraz daha iyi hale geldi.

Umutlanmamaya çalıştım ama sonraki ay sayılarım daha da düştü. Kan tahlilim her geldiğinde, bir önceki aya göre bir gelişme oluyordu. Saçlarım yeniden uzamaya başladı ve otoimmün hastalığım hafifledi ve kahvem tadı yeniden güzelleşmeye başladı - ve sonra *puş*. Teşhisimden bir yıl sonra tam remisyona girdim. Hayatımı geri aldım. Aynen böyle. Hayatımın geri kalanında ilaç kullanacağım, her zaman otoimmün hastalığım olacak ve her zaman yeniden alevlenebilir, ancak tam bir remisyona size harika bir prognoz sağlar. Olanları kendi doktorumun bile beklediğini sanmıyorum. Ben çok ama çok şanslıydım.

Her zaman organ bağışının sesli bir destekçisi oldum. Aslında çoğu kitabımda bundan bahsediyorum. Ama şimdi bunun diğer tarafını ve nakil ihtiyacının onu alan kişinin hayatı üzerindeki etkisini gerçekten anladım. Yüzlerce ne olursa olsun yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Endişelenmek gerekirse organ alamayacaksınız. Düşen sağlığınıza üzerinize kapanırken dünyanızın gitgide küçüldüğünü izlemek - ve ben

bunların hepsini içine akıttı*Saygılarımla*. Kahramanımızın neredeyse ihtiyacım olan türden bir kahraman olmasını istediğimi biliyordum, bu yüzden Jacob'ı böbrek donörü yaptım. Kitaba yaşamı değiştiren, kronik bir sağlık durumunun psikolojik etkisini yazdım, sadece Benny'de değil, çektiği ıstıraba çaresiz bir tanık olan Briana aracılığıyla da yazdım - çünkü sizi seven insanlar olduğunda, sizinle birlikte incinirler.

Bütün kitaplarım hayatımdan kesitlerden oluşuyor. Bazılarını sosyal medyamdan tanıyabilirsiniz. Bazılarını asla bilemeyeceksin. Jacob'ın dediği gibi biz bir mozağiz. Tanıştığımız herkesten ve yaşadığımız her şeyden oluşuyoruz. Renkli, karanlık, pürüzlü ve güzel yanlarımız var. Tüm kitaplarım benim mozaiklerim ve yaşam deneyimlerim kurgu dokunuşlarıyla bir araya getirildi. Seni eğlendirmek için. Kaçmana yardım etmek için. Eğitmek ve umarım dünyayı görme şeklinizi ve içine koyduğunuz şeyi değiştirmek. Umudum, bu kitap aracılığıyla ve kendi hikayemi paylaşarak, bir gün organ bağışı hediyesini düşünmenizdir. Hayatları değiştirir.

VISIT **GCPClubCar.com** to sign up for the **GCP Club Car** newsletter, featuring exclusive promotions, info on other **Club Car** titles, and more.

@grandcentralpub

@grandcentralpub

@grandcentralpub

yazar hakkında

Abby Jimenez, bir Food Network kazananıdır.*Bugün Amerika*Ve*New York Times*çok satan yazar ve romanıyla 2022 Minnesota Kitap Ödülü sahibi*Hayat çok kısa*. Abby, Nadia Cakes'i 2007'de evinin mutfağından kurdu. Fırın o zamandan beri çok sayıda Food Network yarışmasını kazandı ve uluslararası bir takipçi topladı.

Abby iyi bir romantizmi, kahveyi, köpek yavrularını ve evden çıkmamayı sever.

Şu adresten daha fazla bilgi edinebilirsiniz:

YazarAbbyJimenez.com

Twitter @AuthorAbbyJim

Facebook.com/AuthorAbbyJimenez

Instagram @AuthorAbbyJimenez

TikTok @AuthorAbbyJimenez

Abb'a övgüve Jimenez

Saygılarımla

“Bu samimi romantik komedi, akıl sağlığı sorunlarını saygıyla ele alıyor... Kahramanlar da güzel bir şekilde geliştirilmiş ve özgün. Jimenez hayranları bu kitap için yaygara koparacak ve ilk kez okuyanlar onun geçmiş listesini keşfetmek isteyecekler.”

—*Kütüphane Günlüğü*,yıldızlı
inceleme

"İşıltılı nesir, ustaca kurgu... Çağdaş bir aşk romanı."

-*Yayıncılar Haftalık*

Senin dñnyanın bir parçası

"Abby Jimenez'in sözleri peri tozu gibi...hayatımın her yerine mizah ve sıcaklık serpiyor."

—Ali Hazelwood,*New York Times*en çok satan yazar
ile ilgili *Aşk Hipotezi*

"Romantik neşenin mükemmel bir örneği... Bu kitap, tutkulu aşk hayranları için tüm kutuları işaretleyecek duygusal bir deneyim. Okunmalı."

—*Kirkus*, yıldızlı yorum

"Katmanlı, insanın içini kıpır kıpır eden bir aşk hikayesi... Jimenez, sınıf farkını maharetle ele alıyor ve sevimli başrolleri kadar sevimli yan karakterlerini de özenle gölgeliyor. Sonuç, bir güçlendirme kaynağı olarak sevgiye odaklanan duygusal bir roller coaster."

—*Yayıncılar Haftalık*, yıldızlı yorum

"Jimenez mükemmel bir hikaye anlatıcı ve onun özel mizah ve kaygı karışımı, mükemmel bir şekilde parlatılmış..*Senin dñnyanın bir parçası*."

—*kitap sayfası*, yıldızlı
yorum

Bu "kusursuzca yazılmış çağdaş romantizm, zengin inceliklere sahip karakterlerin, parlak cinsel kimyanın ve cızırtılı zekanın güçlendirici bir hikayeye ustalıkla aşılarmış bir başka mükemmel ayarlanmış sentezidir... aynı zamanda Disney peri masallarının kalıcı cazibesine ince bir göz kırpma ve selam sunar."

—*Kitap listesi*, yıldızlı
yorum

Hayat çok kısa

“Komik, hassas ve tamamen yaşamı onaylayan bir mücevher kitabı. Bu, sizi bulduğu zamandan biraz daha iyi bırakan türden bir roman. Jimenez gerçek bir yetenek.”

—Emily Henry,*New York Times* en çok satan yazar

"Abby Jimenez'in ağır konuları mizahla ve özenle ele alma becerisi, aşk, zor aile ilişkileri ve hayatı dolu dolu yaşamak hakkında bu zarif yazılmış hikayede parlıyor."

—Farrah Rochon,*Bugün Amerika* en çok satan yazar

"Jimenez, gerçekten unutulmaz aşk hikayeleri anlattığı için hak ettiği itibarını parlatmaya devam ediyor."

—*Kitap listesi*

Sonsuza Kadar Mutlu Çalma Listesi

“*Sonsuza Kadar Mutlu Çalma Listesi* Şiddetli bir mizah ve daha vahşi bir yürekle kayıp üstüne aşkla mücadele ediyor.”

—Casey McQuiston,*New York Times* en çok satan yazar
ile ilgili *Kırmızı, Beyaz ve Kraliyet Mavisi*

"Hayatı onaylayan güçlü bir aşk... ve tehlikeli derecede bağımlılık yapan bir mizah anlayışı."

—*Kitap listesi*, yıldızlı yorum

“Parıldayan zeka ve savunmasız karakterler bu hikayeye hayat veriyor. Jimenez, eğlenceyi gözden kaçırmadan derin duyguların üstesinden geliyor.”

—*Yayıncılar Haftalık*, yıldızlı yorum

Arkadaş Bölgesi

"Sıradaki favori romantik komediniz...*Arkadaş Bölgesi* Tonlarca yürekle okunan, sizi eşit oranda güldürecek ve ağlatacak o ender plaj mı?

—PopŞeker

"Zıplayan, anında tanınan bir ses ve taze, komik karakterler."

—*Haftalık eğlence*

"Bu roman hiçbir şeyden çekinmiyor - HEA'ya kadar şiddetle sevgi dolu."

-NEPAL RUPİSİ

"Kırıcı zeka ve kahkahalarla dolu anlar... Derinden ilişkilendirilebilir."

—*Yayıncılar Haftalık*, yıldızlı yorum

ayrıca bve Abby Jimenez

Dünyanızın Bir

Parçası Hayat

Çok Kısa

The Happy Ever After Çalma

Listesi Friend Zone

